

ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်းနှင့်သူရိန်ထွန်း

စိတ်ဆွဲ

မဂ္ဂိုဒိုးဒိုးဒိုး

အကျဉ်းထောင်သူတရား
ဝတ္ထုတိုများ

BURMESE CLASSIC

ပြောင်းပြင်မောင်တို့
အပြိုင်အစားထောင်အရာရှိတစ်ဦး
ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း
ပန်းချီရိန်
တတိုတေး
ပိုးဝေ
လေယုမင်းကျွန်း
မိထားပြီဦး
မိကြွေးအောင်
ထောင်မှူးလေ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

စီမံဥပဒေ
ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်းနှင့်သူရိန်ထွန်း

ပုံနှိပ်ခြင်း

- ပထမအကြိမ် □ ၂၀၁၅၊ ဩဂုတ်လ
- အုပ်ရေး □ ၅၀၀
- မျက်နှာဖုံး □ Myat Min Han
- ကွန်ပျူတာစာစီ □ Matb Maw (New Idea)
- အတွင်းဖလှယ် □ Zin Oo & Brothers

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်ယဉ်ယဉ်မွန်

မြူးဝေလုံပုံနှိပ်တိုက် (၀၀၂၃၆)

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးသူရိန်ထွန်း (၆) (၀၀၄၃၆)

သူရိန်ထွန်းစာပေ

အမှတ်(၂၅)၊ အပေါ်ဆုံးလွှာ၊ ပုသိမ်လမ်း။

စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး - ၀၈၀၀ ကျပ်

၈၉၅ • ၈၃

ကလောင်စုံ

မရှိရိုးနှိုးအပါအဝင် အကျဉ်းထောင်သူတစ်ချုပ်ချုပ်များ/

ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်းနှင့်သူရိန်ထွန်း။ - ရန်ကုန်။

သူရိန်ထွန်းစာပေ၊ ၂၀၁၅။

၉၀-စာ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၀.၅ စင်တီ။

သူရိန်ထွန်းစာပေထောင်သူတစ်ချုပ်ချုပ်များ

စဉ်	ဝတ္ထုအမည်	စာမျက်နှာ
၁။	မရှိရိုးနှိုး မြောင်းမြမောင်ကို	၁
၂။	ထောင်မှူးထွန်းနိုင် ပြန်လာပြီလား ပိတာမြဦး	၄၆
၃။	ဘိုးတော်တွေတဲ့လား အငြိမ်းစားထောင်အရာရှိတစ်ဦး	၈၂
၄။	ကျောက်လက်ငါးနှင့် ရွှေအပြုတေ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း	၉၈
၅။	ကြမ္မာဆုံသောအခါ မင်းသူရိန်	၁၂၄
၆။	ကံဆုံနိုင်သောအရာ စိုးဝေ	၁၃၉
၇။	ပြစ်မှုအိမ်ပက်ဆိုးနှင့် စကားပေပြောသောတရားခွင် ဗဟိုစော	၁၅၆
၈။	အယူခံမောင်ကျောက်တံနှင့် လောဘအပောင် မိတြအောင်	၁၉၉
၉။	နေနှင့်အတူ ဝေယျမင်းသျှင်	၂၉၁
၁၀။	လူယုံသတ်ရက်တာ ခက်ခက်မာ ထောင်မှူးမမ	၂၆၇

BURMESE
CLASSIC

www.burmeseclassic.com

တစ်ဘဝကို စခမ်းသိမ်းကြရရှာသည်။ သို့ဖြစ်၍ မဟုတ်ပါလော့၊ လစာကြီး
သော စာရေးကြီးတစ်ဦးက လစာနည်းလှသော ဒရဝမ်ထံမှ အတိုးနှင့်ချောငှား
စားရသည်အထိ မနေတတ် မစားတတ်မှုကြောင့် ကျော်မကောင်း ကြား
မကောင်းဖြစ်သည်အထိ စိတ်သောကရောက်လျက် ရှိကြပေသည်။

သို့ဖြစ်ရာ လခစားဘဝမှာ မိမိအခြေအနေအရ အိုးနှင့်ဆန် တန်ခုံ
ကို မထိန်းသိမ်းတတ်ပေက ငွေချေးစားသူများကို တစ်သက်လုံး လုပ်ကွေး
နေရသည်နှင့်တူပြီး တစ်သက်လုံး လူမွေးလူတောင် မပေါက်ဘဲ တုံးလုံးစာ
မရှိ မတ်တတ်စာကိုပင် အနိုင်နိုင်ထိန်းနေကြရ၍ သာရေးနာရေး ပေါ်ပေါက်
လာသောအခါ စိတ်မချမ်းမြေ့မှုဖြစ်ရပြီး ဘဝတိုတိုနှင့် ဟိုတစ်ဘဝသို့ မြန်း
ရှာကြရသည်မှာ လခစားတိုင်း သတိထားစရာပင်။

စီးပွားရေး ထိန်းသိမ်းမှုနှင့်ပတ်သက်၍ စာရေးသူကိုယ်တွေ့ ကြုံ
တွေ့လိုက်ရသော ကိစ္စတစ်ခုကို တင်ပြလိုပေသည်။ ရှေးအင်္ဂလိပ်ခေတ်က
မြန်မာနိုင်ငံတော် အကျဉ်းဌာနရှိ ထောင်ကြပ် (ဝါ) ထောင်ဝါဒါတို့မှာ အိန္ဒိယ
တိုင်းသား ကုလားများဖြစ်ကြပေရာ ၎င်းတို့သည် ဆွေမျိုးသားမယားများအား
ခွဲခွာလျက် မြန်မာပြည်တွင် ထောင်ဝါဒါအလုပ်ကို တစ်လလျှင် နှစ်ဆယ်မျှ
သော အသပြာငွေနှင့် လာရောက်လုပ်ကိုင်ကြပြီး တစ်လလျှင် ကုလားပြည်
သို့ ၁၆ ကျပ်မျှသော ငွေကို တင်ပို့နိုင်ကြသည်မှာ ဗမာများအတွက် မည်သို့မျှ
တွေ့မရနိုင်သော ကိစ္စဖြစ်နေပေသည်။

သို့နှင့် ကုလားဝါဒါတစ်ဦးအား ရင်းနှီးအောင် ပေါင်းကြည့်ကာ စုံစမ်း
ကြည့်ရာ သူတို့၏စနစ်မှာ အတုယူစရာဟု ဆိုရမည်သာဖြစ်၏။ အဘယ်
ကြောင့်ဟူမူ ကုလားတစ်ဦးအတွက် စားမှုသောက်မှုမှာ ဗမာများကဲ့သို့ ထွေလာ
ကေလာမရှိသည့်အထဲ စနစ်ကလည်း ရှိပေသည်။ ဥပမာ ကုလားတစ်ဦး
သည် ထမင်းတစ်ထပ်တွင် ကိုယ့်ဝမ်းကိုယ်တိုင်း၍ တစ်နပ်လျှင် ဆန်နှိသီ
တစ်လုံးခွဲ၊ တစ်နေ့ သုံးလုံးစားသည်ဆိုပါက ယခုစားမည့်လ၏ ရက်ကို ပထမ
ရေတွက်၏။ အကယ်၍ ယခုလသည် ရက်ပေါင်းသုံးဆယ်ရှိက ၎င်းအတွက်

[၁]

တစ်လသေ တစ်လဆန်းမှ ငွေကလေး တစ်ဆုပ်တစ်ခဲကိုင်ရသော
အလုပ်မှာ လခစားအလုပ်သမားများ ဖြစ်ကြပေသည်။ တစ်ဆုပ်တစ်ခဲသော
ငွေကို ကိုင်ရသည်ဆိုစေကာမူ စိတ်ကျေနပ်လောက်အောင် တာရှည်ကိုင်ကြ
ရသည်မဟုတ်ဘဲ ကိုင်ရုံမတ္တမျှသာကိုင်ပြီး ရော့ဟုပေးလိုက်သည်နှင့် ကုန်
သွားတတ်ပြန်သည်။ ကုန်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တစ်လသေ တစ်လဆန်း
တို့ ပျက်ပြန်၏။ လကုန်ရန် လက်ကို ရေတွက်ချိုးရသည်။ လဲမကုန်မီ
အလျှင်မီဝေရန် ရရာနေရာမှ အတိုးကြီးကြီးနှင့် ဆွဲရချေသည်။

လူ့ဘဝတွင် ပရိယေသန ဝမ်းစာအလုပ်အမျိုးမျိုးအနက် လခစား
အလုပ်သမားများတို့မှာ အမြင်ဆန်းလှသော ဘဝဟုတော့ ဆိုနိုင်ပါ၏။ သို့
ရာတွင် ခါးလှ၍ ဝမ်းမဝသည်က များပေသည်။ တချို့လခစားများမှာမူ အနေ
ထောက် အစားတတ်သဖြင့် ခါးရောဝမ်းပါ မလှနိုင်ဘဲ ဘိုသီဖတ်သီနှင့်ပင်

www.burmeseclassic.com

၄ - မြင်မြင်မောင်ကို

ဆန်နို့ဆီအလုံးပေါင်း ၉၀ လို၏။ ဤကဲ့သို့လျှင် သင့်တင့်ရာ ကုလားဝါဒါတို့ သည် တစ်ဦးချင်းဆန်ကို မဝယ်မှ၍ ငွေလက်ငင်းပေး ဆန်ကို အိတ်လိုက်ဆွဲ ကြတော့၏။

လက်ငင်းပေး အိတ်လိုက်ဆွဲခြင်းမှာ အကြွေးဝယ်ခြင်း၊ အလီလီ ဝယ်ခြင်းတို့ထက် တွက်သားကိုက်ပြီး ထုံးစံအတိုင်း ပြည်ပိုလည်း ရသေး၏။ ဝယ်ခြင်းပြီး အချိုးကျဝေယူကာ စားကြတော့သည်။ စားရာတွင်လည်း ထမင်း မှတစ်ပါး အခြားသရေစာကော်ဖီ လက်ဖက်ရည်သောက်ကြသည် မဟုတ်ဘဲ ထမင်းနှစ်နပ်ကိုသာ အားထားလေရာ အမြဲစာလောင်လျက် နေ့စဉ် မြိန်ရေ ချက်ရေစားနိုင်ကြ၏။ ထမင်းစားရာတွင်လည်း ဘယ်နေ့ ငါးဟင်းစားမည်ဟု သတ်မှတ်ထားပြန်သည်။

ငါးဟင်းစားရသောနေ့တွင် အကယ်၍ တစ်နပ်လျှင် ဆန်နို့ဆီ တစ်လုံးခွဲစားသူသည် တစ်လုံးခွဲခွဲ ဝမည်မထင်၍ ဆန်နှစ်လုံး ချက်လိုက် သည် ဆိုပါစို့။ ညနေစာတွင် တစ်လုံးခွဲမချက်တော့ဘဲ ဆန်တစ်လုံးသာ ချက် ချောတော့သည်။ ထိုကုလားများ ထမင်းစားသည့် မီးဖိုချောင်တွင် ကျီးကန်းပင် နားတော့ချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဟူမူ သူတို့ဝမ်းအပြင် ခွေးစာကြောင်စာ ကျီးကန်းစာပါသည်မဟုတ်။ ဗမာများကဲ့သို့ ထမင်းကြမ်းကို နောက်ဖေးပေါက် က ခုန်းဆန် ကမ္ဘာမြေကြီးတုန်သွားအောင် ပစ်ချလိုက်သည်မဟုတ်ပါချေ။ ကုလားများ မီးဖိုချောင်လုံလိုက်ခြင်းမှာ အိမ်ကြွက်များပင် ကျိန်ဆဲပြီး ပြေးကြ ရပေလိမ့်မည်။

အကယ်၍ ကျွန်တော်တို့ ဗမာလူမျိုးများက...
“ဒီကုလားတွေ ပြောလို့တော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကိုယ့်ဝမ်းမှ ကိုယ် မသထား ကုလားနှင့်ဗမာ နှိုင်းလို့ဘယ်ရမလဲ”

ဟု စောဒကတက်စရာ ရှိကြပေမည်။ ကုလားကဲ့သို့ နေနိုင်ရမည် ဟု ခေါ်လိုစေကာမူ နောက်ဖေးမီးဖိုချောင်က အမှန်းအဆမရှိသော ထမင်း ကြမ်း ဟင်းကျန်များ ပစ်ချခြင်းကို မထိန်းသိမ်းထိုက်ပါလော လမကုန်မီ

မရှိနိုးနိုးနိုး ၂၁

စာရေးကြီးသည် ကုလားဒရဝမ်ထံမှ ငွေချေးရခြင်း၊ ထောင်မှူးတစ်ဦးသည် ကုလားဝါဒါထံမှ ငွေချေးရခြင်းတို့မှာ ဗမာက ကုလားထံမှ မရှက်မကြောက် ငွေချေးနေရခြင်းကျတော့ ဗမာလူမျိုးသည် ကုလားလူမျိုးထံမှ ကမ္ဘာဦးခေတ် ကတည်းက ငွေချေးလာရသည်ဟု ထင်မှတ်နေကြသလား မသိ။

ဤကိစ္စကို ထည့်၍ပင် မတွက်ဘဲ ဗမာက ကုလားလို အနေအစား တွေမှ မဟုတ်ဘဲလားဟု တွင်တွင်သာ ပြောဖော်ကြ၍ ငွေချေးမြဲချေးနေ ကြရသည်မှာ မည်သူမပြု မိမိမူဟုသာ ပြောရန်ရှိ၍ ထိုသူများအား စဉ်းစဉ်း စားစားနှင့် သနားရမည့်ပုံသာ ပေါ်နေပေသတည်း။

မြောင်းမြ ဗဟိုထောင်စာရေးကြီး ဦးမြခင်သည် လူသိ အလွန်ပေါ သကဲ့သို့ ထောင်မှူးဦးလှစိုးကိုလည်း မသိသူ အလွန်ရှားပေသည်။ သူတို့ နှစ်ဦးစလုံးမှာ စိတ်ကောင်းရှိကြပြီး ဖော်ရွေကြ၏။ လူချစ်လူခင်များကြ၏။ အတောအပေချင်းလည်း တူကြသကဲ့သို့ သားမယားကိုလည်း ပျော်အောင်ပါး ထောင် ထားကြပေသည်။ ဤမျှသာ မဟုတ်သေး။ သူတို့သည် ကြွေးလည်ပင်း နှစ်အောင် မြုပ်နေကြခြင်းလည်း တူကြသေး၏။
— လခထုတ်သော မင်္ဂလာအခါတော်နေ့များတွင် ထောင်မှူးဦးလှစိုး

www.burmeseclassic.com

၆၂ မြောင်းမြမောင်ကို

က ဇနီးချောနှင့် ကလေးနှစ်ယောက်လက်ကိုဆွဲကာ ထမင်း၊ဟင်း စားကောင်းအောင် လက်ရာပြောင်းစားလို၍ ဟော်တယ်တစ်ခုတွင်စားလျက် ပထမတန်းရပ်ရင်ကို ကြည့်ကြ၏။ အသွားအပြန် မော်တော်ကားနှင့် အရက် မူးမူးဖြင့်လည်း ဖိမ်ယူတတ်သည်။ ဤကား ဦးလှစိုး၏ လခထုတ်သော မင်္ဂလာ နေ့၏ နိစ္စပါတ်ဝင်္ဂဖြစ်၏။ ကျန်နေ့များတွင် သူသည် အပေါင်းအဖော်များနှင့်သာ သောက်စားခါ ပျော်ရွှင်စွာနေလျက် ဇနီးမှာလည်း လခထုတ် နောက်တစ်နေ့တွင် ဝယ်ခြမ်းထားသော နိုင်လွန်၊ တူတယ်အစရှိသော အဝတ်များကို ပုံအမျိုးမျိုးချုပ်လျက် ဟိုအိမ်ဒီအိမ်တက် တဟားဟား တဟီးဟီးနှင့် လွတ်လပ်စွာ အိမ်ထောင်ရေးအရသာကို ခံစားနေတတ်၏။

ထို့အတူ စာရေးကြီး ဦးမြဒင်ကလည်း သားမယားများအား ချုပ်ချယ်ခြင်းမရှိ။ သားကလေးများ လက်ညှိုးထိုးပြက ၁၅ ကျပ်တန် ကစားစရာ ပင်ဖြစ်စေ ဘက်ခနဲ ဝယ်၍ အလိုဖြည့်ပေးတတ်၏။ ထို ၁၅ ကျပ်တန်မှာ နှစ်ရက်တစ်ပိုင်းနှင့် ကျိုးပဲ့ပျက်စီးစေကာမူ ဟဲ့ ... ဟဲ့ တစ်ချက်မငေါက်၊ နောက်တစ်မျိုးဝယ်ပေးပြန်၏။ မိန်းမစိတ်ချမ်းသာအောင်လည်း အိမ်စေ့များကိုသာ မီးဖိုချောင်အပ်ထားလျက် အာဏာကုန် လွှဲထားလိုက်၏။ မီးဖိုချောင်မှ 'ဆီ၊ကုန်ပြီ မမရေ ... ဆန်လည်းမရှိဘူး' ဆိုက နီးရာဆိုင်တွင် 'ဦးမြဒင်အိမ်ကလို့ပြော၊ သွားယူချေ' ဟု လက်ညှိုးညွှန်ရုံမျှသာတည်း။

ဤသို့လျှင် ထောင်မှူး၊ ဦးလှစိုးနှင့်စာရေးကြီး ဦးမြဒင်တို့မှာ လခစားချွင်းတူပါလျက် အိမ်ပေါ်တွင် ရွှေဆို၍ မူးလို့ရှုစရာမရှိဘဲ ဟိုမှဒီမှ အတိုးဖြင့် ချေးငှားစားနေကြရသည့် အခြေအနေမှလွဲလျက် အားလုံးစိတ်တိုင်းကျ စရာပင်ဖြစ်သည်။ လမကုန်မီ အကြွေးယူ လခရပြန်ပေ။ မပေးနိုင်သူများနှင့် စကားများရ အစရှိသော သူတို့အတွက် အရေးမကြီးသည့် ကိစ္စမှအစ သူတို့မှာ အကြွေးလျှင် ဆင်ဖြူတော်ကိုပင် ဝယ်စားနိုင်ကြမည့် ပျော်စရာ အိမ်ထောင်ရေးကို ထိန်းသိမ်း၍ နေကြပေသတည်း။

လက်ပံပင် ဆက်ရက်ကျသည့်အခါတော်မှာ ဆက်ရက်များအဖို့ တစ်နှစ်တွင် တစ်ကြိမ်သာ တွေ့ရတတ်ပေရာ လခစားများတို့နှင့် နှိုင်းယှဉ်ပါက ဆက်ရက်များတို့သည် လခစားများကို ဆလံနှစ်ထပ်ကွမ်းသုံးထပ်ကွမ်း ပေးသင့်၏။ အကြောင်းမှာ လခစားများသည် တစ်နှစ်တွင် ဆယ့်နှစ်ကြိမ်တိတိ လက်ပံပွင့်တည်းဟူသော လခကို ထုတ်ရ၏။ ထိုနေ့တွင် တပြုံးပြုံးနှင့် မော်မဆုံးဘဲ လောကကြီးသည် သာယာလှ၏။ ရုပ်ရှင်ရုံများ ကြိတ်ကြိတ်တိုးယူရ၏။

အရက်ဆိုင်၊ ဟိုတယ်များ ဒသာဒသာညံ့နေသည်။ လခစားအိမ်များတွင်လည်း ထမင်းမြိုင်မြိုင်၊ ဟင်းမြိုင်မြိုင်နှင့် မင်္ဂလာရိုပါပေသည်။ ငွေချေးစားသူများကလည်း ပြုံးနိုင်ကြဟန်ရှိ၏။ ဤသည်ကား လက်ပံပင် ဆက်ရက် တွေ့ကုန်ပြီးပြီဟု မယူဆသင့်ပါ။ နောက်နေ့နောက်နေ့များတွင်လည်း လက်ပံပင် ဆက်ရက်ကျခြင်းတည်းဟူသော ဆူညံခြင်းက နောက်ဆက်တွဲကျန်ပါသေး၏။

www.burmeseclassic.com

၈ မြောင်းမြမောင်ကို

ထိုဆူညံခြင်းမှာ စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် အန်ဖတ်ဆိုအောင် အရက်သောက်
၍ ဆူညံခြင်း၊ လင်မယားသတ်ကြ၍ ဆူညံခြင်း၊ ကြွေးရှင်က ကြွေးမရသဖြင့်
အိမ်ရှေ့လာဆဲ၍ ဆူညံခြင်းစသော ကိစ္စများကလည်း ထောင်မှူးဦးလှစိုး၊
စာရေးကြီး ဦးမြဒင်တို့ကဲ့သို့ ပတ်ဘလစ်တွင် ပေါ်ပြူလာဖြစ်သူများအတွက်
တစ်လမကုန်မချင်း ဆူညံဆူညံနှင့် ရှိကြလေကုန်၏။

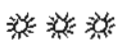
ယနေ့လဆန်း ၁ ရက်သည် လခထုတ်ရမည့်နေ့ဖြစ်၍ လခစား
များနှင့် လခစား သားမယားတို့၏ ဝမ်းတွင်း၌ ကျီလလီ၊ ကျီလလီ ဖြစ်ခါ
ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ရှိကြ၏။ တစ်လသေ တစ်လဆန်းစောင့်ရသောပိုက်ဆံ
သည် နာရီပိုင်းမျှသာ လိုတော့သည်မဟုတ်ပါလော့။

“ဟော...ဟော...ထောင်မှူးကြီးနဲ့ စာရေးကြီး ငွေတိုက်က
ငွေထုတ်ပြီး ပြန်လာကြပြီ”

ဤကဲ့သို့ မင်္ဂလာအတိရှိသော သတင်းသည် ထောင်လခစားတို့၏
နားတွင် သကြားနှင့် ကြိသကာရောလောင်းသကဲ့သို့ ချိုမြိန်လှပေသည်။

ထုံးစံအတိုင်း ထောင်မှူးကြီးက ဦးစီး၍ စာရေးကြီးက စာရင်းကိုင်
ကာ တစ်ယောက်စီတစ်ယောက်စီ လစာကို ထုတ်ပေးနေချေပြီ။ ကြွေးတောင်း
ရန် လာကြသူများလည်း ထောင်ကြီးရှေ့ သရက်ပင်ခိပ် ကောင်းကောင်း၌
မျှော်တော်စောနှင့် မောလှပေါ့ဟန်ဖြင့် တစ်အုပ်ကြီးရှိကြ၏။ အိမ်သူဇနီး၊
သားသမီးများကလည်း ရွှေလည်တိုင်ဖော့ရိုး ကျိုးမတတ်ရှိချေပြီ။ လခစား
ပေါင်းက တစ်ရာငါးဆယ်ခန့်ရှိတော့ ငွေပုံကြီးဟီးနေအောင် မြင်နေရပေမဲ့
ချက်ချင်းရသည်မဟုတ်။ တစ်ယောက်ပြီးမှတစ်ယောက် ရမည်ဖြစ်၏။

လူတစ်ယောက်ပြီးစီးရန်ကလည်း ရော့၊ အင့်၊ ဆို၍ မဖြစ်သေး။
ဆာဆာချာချာ ဂယနဏရေတွက်ရ၏။ စာရေးကြီးလည်း ရေ၏။ ထောင်မှူး
ကြီးလည်း တစ်ခါပြန်စစ်၏။ ငွေလက်ခံကလည်း ရေကြည့်ပြန်သည်။ ဟိုဟာ
အတွက် ဒီဟာအတွက် ဖြတ်စရာကလည်း ငွေပြန်တောင်းပြန်သည်။ အနတ်
ဖိုတ်ဆံလည်းရ ပိုသွားလို့လျော့နေလို့ ပြန်ရေတွက်ကြပြန်သည်။ ရှုပ်လှချေ
ခံတာကား

“တကတဲတော်... မကြည်တို့များ ကြည့်လိုက်ရ သက်သာတယ်
မရှိဘူး။ တစ်နေ့လည်း စက်ပေါ်တကုန်းကုန်း တစ်နေ့လည်း စက်ပေါ်တကုန်း
ကုန်း။ သူဌေးဖြစ်နောက်ကျမှာ စိုးလို့ထင်ပါရဲ့။ ဒါမှမဟုတ် ဦးရွှေမောင်ကြီး
ထရိုက်မှာစိုးလို့ အလုပ်ပြနေတာများလား...ဟဲ...ဟဲ”

“လာ...မြမြ...ထိုင်”

ပြောပြောဆိုဆို ဝင်လာသူမှာ စာရေးကြီးကတော် မြမြဖြစ်၍ မိမိ
အိမ်ပေါ်တွင် စက်ချုပ်ရင်း ဝိတ်ခေါ်သူမှာ ထောင်မှူးဦးရွှေမောင်၏ဇနီး မကြည်
တို့ ဖြစ်ကြပေသည်။ သူတို့နှစ်ဦးမှာ ငယ်သူငယ်ချင်း တစ်မြို့တည်း တစ်ရပ်
တည်းသူများဖြစ်ကြပေရာ တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး ပြောမနာဆိုမနာ ခင်မင်မှုရှိ
ကြပြီး အလုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ အိမ်နီးချင်းလည်း နေထိုင်ကြရသဖြင့် မိတ်ခင်း
ဆွေရင်းများ ဖြစ်နေကြ၏။

“ကဲ...ဆိုစမ်း...မြမြ...ဘာကိတ်”

www.burmeseclassic.com

မကြည်က ကလေးအင်္ကျီတစ်ထည် ချုပ်နေရင်းက မမြမြကို မေးလိုက်၏။

“ဘာကိုတံဆို ညည်းစက်သံက နားညည်းလှတယ် ထားပါဦး။ ဒီမယ် ဒီနေ့ လအထုတ်မယ်မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ထုံးစံအတိုင်း နက်ဖြန်ဈေးသွားပြီး နိုင်လွန်ဆုတ်ရအောင်လို့ လာပြောတာ ... တော်ရေ။ ကဲ ... သိပလား။ ထောင်မှူး ဦးလှစိုးကတော် စိန်တင်ကြီးတို့လည်း လိုက်ကြမယ်။ ကိုင်း ... လိုက်မလား မလိုက်ဘူးလားပြော။ ဒါနဲ့ ... မကြည်၊ ညည်း အရင်တစ်ခါ တုန်းက အကြွေးယူပေးတဲ့ဆိုင်မယ် ကလေးအနီးစလေး ယူပေးပါဦး”

“ဟင် ... မြမြကလည်း အရင်တစ်ခါယူလာတဲ့ အနီးဆယ်ထည်က ဘယ်ရောက်ကုန်လို့လဲ”

“ကုန်ပြီလေ ... အစတောင် ရှာမရဘူး”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေတော် ... ညည်း တစ်သားမွေး အနီးက သုံးကြိမ် သုံးလီဝယ်နေရ မခက်ဘူးလား။ ညည်းဥစ္စာလွန်ပဲ လွန်လွန်းတယ်။ တို့များ အကြီးသမီး၊ ခွေးမလေးတုန်းက ထွေးတဲ့အနီးဟာ သူ့အောက် ကလေးသုံးယောက်တောင် ထွေးတုန်းပဲ။ မသကာဆိုရင် တစ်ထည်နှစ်ထည်ပဲ”

“ညည်းဥစ္စာ မသုံးဘဲထားတော့ ဟုတ်မှာပေါ့”

မမြမြက မကြည်အား ချေပလိုက်သည်။

“ကြဲကြဲဖန်ဖန် ... မြမြရယ်။ မသုံးဘဲ ထားပါမလား။ ညည်း အသုံးမကုလို့ ဆင်းရဲတယ်လည်း ပြောသေးရဲ့၊ သိမ်းသိမ်းဆည်းဆည်းမှ မဆိုဘဲကဲ့။ ညည်းကိုယ်ညည်း အပျိုမှတ်ပြီး တသသနဲ့ အိမ်ကပ်တယ်လို့မရှိဘူး။ မိမိချောင် သူများနဲ့ ပစ်ထား။ သက်သာပြီးရောဆိုပြီး ကုန်တော့ ကိုယ်ကုန်တာကိုယ်လင်ပင်ပန်းတာ။ ညည်း ... အနီးကုန်တာ အကုန်တောင် နည်းသေး။

လှမ်းထားရင်း လွင့်ကျလို့ ခွေးချိုလို့ ချိုမှန်းမသိ။ အိမ်ပေါ်ကလေး နောက်ဖေးနိုင်ချင်းနဲ့ လုံးထွေးပြီး ချောင်ထိုး၊ ကြွက်ကိုက်၊ ညည်းအိမ်က ကောင်မလေးက သူ့ပစ္စည်းမို့ သူက ဂရုစိုက်မလား။ ညည်းက မိုးလင်း

သူများအိမ် လျှောက်လည်၊ အိမ်မယ် ဘာကုန်လို့ ဘာခမ်းမှန်းမသိတာ။ ကျုပ်တို့တော့ ကလေးတစ်ယောက် ချေးသေးလွတ်ရင် ကောင်းကောင်း လျှော်ဖွတ်ပြီး သေတ္တာထဲ ပရပ်လုံးလေးထည့်ပြီး သိမ်းထားတာ။ အရွယ် မကုန်သမျှ ကလေးက မွေးနေမှာချည်းပေါ့။ ညည်းလို တစ်သားမယ် သုံးခါဝယ်ရ မခက်ဘူးလား”

မကြည်က မြမြအား သူငယ်ချင်းဖြစ်၍ အပြစ်တင်ရင်း ပြောပြနေရာ မမြမြက များစွာ သဘောကျပုံမပေါ်ချေ။ သို့နှင့် မမြမြက ခေါင်းကုတ်ရင်း ညည်းလိုက်ပြန်သည်။

“မကြည် ... ညည်းက ဒါကို ပြောတာကိုး။ ကျုပ်က သိမ်းဆည်းပါပြီတဲ့။ ဘာထူးသလဲလို့။ ဟိုတစ်ယောက်က မူးချင်တိုင်း မူးနေတာကြီး”

“ဟေ့ ... မြမြ၊ နားကလောတယ်။ ညည်းက ညည်းယောက်ျားကို မသောက်ပါနဲ့လို့ရော ပြောဖူးရဲ့လား။ ညည်းကပဲ ခွက်စောင်းတိုက်ခဲ့ပြီး ခုမှ လာမပြောနဲ့”

“အေး ... အေး ... မကြည် ညည်းပြော၊ ညည်းက ရွှေခွေခွေ ပြောအားရှိတာကိုး။ ညည်းယောက်ျားက ကျုပ် ယောက်ျားလိုမှ မသောက်ဘဲကိုး”

“အင်း ... ယောက်ျားဟာ အတူတူပဲ။ ကျုပ်ယောက်ျား ကိုရွှေမောင်လည်း သောက်တဲ့အခါ သောက်လာတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြတော့လည်း သုံးခါသောက်မှာ နှစ်ခါပေါ့အေ။ တစ်ခါပေါ့အေ”

“ဘာပဲပြောပြော မကြည်၊ ညည်းက တို့ထက် ကုသိုလ်ကောင်းပါတယ်။ ကျုပ်တို့တော့ ကြွေးကို ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာပဲ”

“ဒါနဲ့ နေဦး ... မြမြရဲ့၊ ညည်းက ဟိုလက်လီဆိုင်လေးတွေမယ် ဆေးဆေးဝယ်တာက ဘာစိတ်ကူးတဲ့။ လက်လီဆိုင်ဆိုတာက ဆိုင်ကြီးက တစ်ဆင့်ဝယ်ရောင်းတော့ ဈေးကိုလည်း တင်ထားတယ်။ အလေးမှာလည်း တွာတယ်။ ဒါကို ညည်းက မသိဘူး။ တို့တော့ တစ်လကုန်ရင် ကိုယ့်အိမ်မယ် ဆန်ဘယ်လောက် ဆီဘယ်လောက်လိုတယ်ဆိုတာ ဆိုင်ကြီးသွားဝယ်ထား

၁၂ မြောင်းမြမောင်ကို တယ်။ တစ်လစာ အစုံပေါ့။ ဒီတော့ ဖောက်သည်ဈေးလည်းရ၊ အလေးလည်း ကိုယ်ကြိုက်သလို ချိန်လိုက်၊ ပိုက်ဆံကိုလည်း ချက်ချင်းပေးနိုင်မှပေး။ မပေး နိုင်လည်း ထားဦး။ များများစားစားဝယ်၊ မှန်မှန်လည်းပေးတော့ ဂုဏ်လည်း ရှိတယ်။ နောက်ကျတော့ မအားရင် ကိုယ်တိုင်သွားစရာတောင် မလိုဘူး။ လူကြီးနဲ့ မှာလိုက်ရင်တောင် အိမ်အရောက်ပို့တာ”

မကြည်သည် သူငယ်ချင်းအား ကိုယ်ချင်းစာ၍ တတ်သလောက် မှတ်သလောက် မမြဲမြဲအား ပြောပြနေစဉ် ထောင်မှူးဦးလှစိုး၏အနီး၊ မစိန်တင် က လှေကားမှ တဖျပ်ဖျပ်တက်လာပြီး ...

“အောင်မယ် ... ဘာများ စကားလက်ဆုံ ကျနေကြလဲဟင်။ တိုးတိုး တိုးတိုးနဲ့ မရိုးဘူးထင်တယ်”

“လာဦး ... မစိန်တင်ရေ။ မိကြည်ကို နိုင်လွန်ဖြတ်ရအောင် လာ ခေါ်တာ။ စီးပွားရေးတရား ဟောနေလို့ ရေစက်ခွက်ကို ကိုင်နေရတယ်လေ ဟဲ ... ဟဲ”

မမြဲမြဲက မကြည်ပြောသည်ကို နားကလောဟန်ဖြင့် မစိန်တင် အား စစ်ကူခေါ်လိုက်သည်။

“အမယ်လေး ... စီးပွားရေးထားစမ်းပါ။ မကြည်က မလိုက်ဘူး တဲ့လား။ သူ့ယောက်ျားက ရိုက်မှာစိုးလို့ ထင်ပါရဲ့။ ဟင်း ... တို့များ တို့ ယောက်ျားက ရွယ်ကြည့်စမ်း။ ရွယ်တဲ့ဘက်က အသားကို လှီးပစ်မယ်”

မစိန်တင်က မကြည်ကိုစလိုက်ရာ မကြည်က ...

“ပြော ... ပြော ... မစောပြောတာ မှန်တယ်”

ဟု လုပ်လိုက်ရာ တံဝါးဝါး ရယ်ကြပြန်သည်။

“ဒါနဲ့ ... မကြည်ရေ၊ ရှင်၊ နည်းရာ အဂ္ဂလူထွက်ဆိုသလို မရှိရတဲ့ အထဲ ကလေးနို့ဖိုးကလည်း တစ်မှောင်။ စားရတယ်ပဲမရှိဘူး။ သေသာ သေချင်တော့တယ်။ မကြည်တို့ကတော့ သိပ်ကံကောင်းတာပဲ။ ကိုယ့်နို့နဲ့ တိုက်ဆိုတော့ သိပ်သက်သာပေါ့”

မစိန်တင်က မကြည်အား အားကျဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ပြော ... ပြော ... ဒါက ဘယ်သူ့အပြစ်တုံး”

မကြည်က ပုစ္ဆာလုပ်လိုက်ရာ ...

“နို့မထွက်ရတာများ ဘယ်သူ့အပြစ်ရမလဲ။ နို့မလာလို့ မထွက် တာပေါ့။ ကဲ ... ညည်းက ဘာပြောချင်သေးတုံး။ ဘောဂဗေဒ ... ဆရာမကြီး”

မမြဲမြဲက မကြည်အား ဝင်ငေါ့လိုက်သည်။

“အို ... ဟိုအကြီးဆုံးကလေးတုန်းက ရပြီးတော့ နောက်နှစ် ယောက်ကျမှ နို့မရတာ ညည်းတို့က တယ်အပျိုလုပ်ချင်ကြတာကို။ ထိတာ ကောင်းတယ်။ လှချင်ကြဦး။ အသက်သာခိုကြဦး။ ကလေးကို ပုလင်း နို့တိုက်တော့ လွတ်လပ်တယ်။ စားချင်တာ စားရတယ်လို့ အလွဲထင်ကြ တာကိုး။ ပိုက်ဆံကုန်တာတို့၊ ညညအိပ်ပျက်ခံပြီး နို့ဖျော်ရတာတို့ နို့ ပုလင်းစင်အောင် မဆေးမိလို့ ကလေး ချီးတကောက်လျှောက်ယိုပြီး ဆရာဝန် ခေါ်ရတာတွေတော့ ထည့်မထွက်ကြဘဲကိုး”

“ဟဲ ... ဟဲ ... ဘောဂဗေဒဆရာမကြီးများ သောက်မြင်ကတ် အောင် တော်တယ်အော့။ ညည်းပဲ ပြောပါတော့။ နို့မထွက်တာ ညည်းလင် စို့ခိုင်းတောင် ဘယ်လိုလုပ်ထွက်မလဲဆိုစမ်း”

မမြဲမြဲက ထောက်လိုက်ရာ ဝါးခနဲ ဖြစ်သွားကြပြန်သည်။

“ကောင်မတွေနော် ... စကားထဲက ဇာတိပြုဖြစ်လာကြပြီး ကျွန် တုန်းကလည်း နို့လည်သွားဖူးတာပါပဲ။ နို့ဆိုတာ သွေးနုသားနုမယ် စိတ်ညစ် တာတို့ လန့်ဖြန့်တာတို့ နေထိုင်မကောင်းတာတို့ဖြစ်ရင် နို့မထွက်တော့ဘူး။ ဒါကို လူက အပင်ပန်းခံပြီး ဟင်းခါးသောက်၊ ခါးကို အဝတ်စည်းပြီး ပိန္နဲရွက် နုနုနဲ့ ခွားအပြီးချက်ပြီး ဆားဝင်နဲ့ သုံးရက်မသောက်ရပါဘူးဟယ်။ ညည်းလင် စို့တောင် မကုန်ဘူးမှတ်ထား”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ညည်းပဲ လုပ်အော့။ မပူဒေါ့လို့ ယောင်းမရှာ လင်ယူတာ ပူချင်စုံလုံးလက်နှိုက်ပြီး လင်တောင်မယူဘူး မှတ်

၁၄ - မြောင်းမြမောင်ကို
ထား။ ညည်းလို ကလေးတပြုံကြီးနဲ့ စက်လည်း မချုပ်ပါရစေနဲ့။ မဟုတ်ဘူး
လား ... မစိန်တင်ရယ်”

မမြမြက စကားကိုအနိုင်လှူပြီး တဟားဟားရယ်ကာ အဆုံးသတ်
လိုက်သည်။

မကြည်မှာ မမြမြနှင့် မစိန်တင်တို့ တစ်လနှင့်တစ်လ အလျင်မရှိကြ
သည်ကို ကိုယ်ချင်းစာ၍ လမ်းကြောင်းပြမိသော်လည်း အရာမရောက်မှန်း
သိသွားသဖြင့် ဆက်မပြောတော့ချေ။ သို့နှင့် စီးပွားရေးခန်းကို အလိုက်သိစွာ
ပြတ်လိုက်ပြီး နိုင်လွန်အကြောင်း ရှုပ်ရှင်အကြောင်း။ ညနေ လခထုတ်လျှင်
လင်တော်မောင်များနှင့် ရန်ဖြစ်စရာရှိသေးကြောင်း စသောစကားများကိုသာ
ရယ်ကာမောကာနှင့် နားထောင်ပြီး နက်ဖြန်ချေးသွားရန် လူချင်းညှိပြီး စကား
ပိုင်းကို အဆုံးသတ်လိုက်ကြလေသတည်း။

အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းများတွင် ကုန်သည်ဖြစ်စေ၊ လခစားဖြစ်စေ၊
‘အဝင်ကနည်း၊ အထွက်သည်း’ ဆိုသကဲ့သို့ အဝင်နှင့်အထွက် မညီမျှပါက
ဆင်းရဲမှာမှချစ်ပေသည်။ ထိုကဲ့သို့ အဝင်နှင့်အထွက်ကို မခန့်မှန်းဘဲ ပေါ့
ပေါ့နေ၊ ပေါ့ပေါ့စားပြီး ကံကိုယိုးမယ်ဖွဲ့ကာ ဆင်းရဲသမျှ လှူနံ့၍ ကံကိုချည်း
ပုံချနေပါက ဆင်းရဲသထက် ဆင်းရဲရန်သာ ရှိပေလိမ့်မည်။

အိမ်ထောင်ရေးတစ်ခုတွင် စီးတဲ့ရေ ဆယ်တဲ့ ကန်သင်း (ကဇင်း) ဆို
သကဲ့သို့ တက်ညီလက်ညီမှ စီးပွားဖြစ်နိုင်ပေသည်။ လင်ကဖြစ်စေ၊ မယားက
ဖြစ်စေ၊ ချို့ယွင်းချက်ရှိပါက တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဖြောင်းဖြောင်းဖျေဖျ လုပ်ယူ
သင့်ပေသည်။ ပြောမရသည့်တိုင် စဉ်းစဉ်းစားစားရှိသူက တတ်နိုင်သည့်နည်း
ဖြင့် ကုတ်ကပ်ထားပါက တစ်ဝက် သက်သာနိုင်ပေမည်။ သူလုပ်၍ ငါလုပ်
သည်ဆိုသည်မှာ ပုထုဇဉ်ဘာဝ သဘာဝကျသည်ဟု ပြောစရာရှိသော်လည်း
ခံစရာရှိက မည်သူမျှ သက်သာမည်မဟုတ်ကြပေ။

အသွင်မတူ အိမ်သူမဖြစ်ဟု ဆိုရိုးရှိသည်ကား ရှိပါ၏။ သို့ရာတွင်
လင်နှင့်မယားတိုင်းတို့သည် အသွင်တူကြသည်မဟုတ်။ မတူကြ၍လည်း ရန်
ဘကျက်ကျက်ဖြစ်ကာ တစ်ကြောင်းမထောက် တစ်ကြောင်းထောက်ပြီး အိမ်
ဆောင်သက်ရှည်ကြစေကာမူ အသက်မဝင်သော အိမ်ထောင်ရေးသမားများ
ရှိကြသကဲ့သို့ နေလို့မဖြစ်တဲ့အတူတူ ကွာကြကွဲကြသော အိမ်ထောင်ရှင်များ
သည်း ဒုနှင့်ဒေးဆိုသလို ရှိကြပေသည်။

ဆင်းရဲလျှင် လင်မယားရန်ဖြစ်ဆိုသောစကားမှာ အိမ်ထောင်တစ်ခု
၏ မထွိုင်ကြီးတစ်ခုမှာ စီးပွားရေးဖြစ်သည်ကို အတိအလင်းဖော်ပြထားသော
စကားဖြစ်ပေရာ အိမ်ထောင်ရှင်တိုင်းတို့၏ အသက်ရှည်စွာ အနာမဲ့ကြောင်း
အကြောင်းရင်းမှာ စီးပွားရေးဖြစ်သည်ကို မေ့မထားသင့်ပေ။

မကြည်၊ မမြမြ မစိန်တင်တို့မှာ လခချင်းလည်းမနီး။ ယိုးစွဲတူကြ
သားသမီးအရေအတွက်အားဖြင့်လည်း တူကြ၏။ သို့ရာတွင် ထိုသူသုံးဦး
တို့ အိမ်ထောင်ရေး ထိန်းသိမ်းပုံမှာ မတူကြလေ၍ စီးပွားဖြစ်ထွန်းကြခြင်း
ကွာကြပေ၏။

သို့ရာတွင် လူဆိုသည်မှာ ကိုယ်လုပ်တာကိုပင် ကိုယ်က အဟုတ်
ကြီးထင်ကြမြ မဟုတ်ပါလော။ အသွင်တူကြသော မမြမြနှင့် မစိန်တင်တို့က
မကြည်အား ကွယ်ရာတွင် ကဲ့ရဲ့သပြုတ်ရှိကြသကဲ့သို့ မကြည်ကလည်း သူတို့
အတွေ့၏ အနေမတတ်အထိုင်မတတ်မှုကို ကရုဏာဒေါသ စိတ်ပေါက်ပေါက်

၁၆ ။ မြောင်းမြမောင်ကို နှင့် အချင်းချင်း ပြောနေတတ်၏။ သို့ရာတွင် မမြမြနှင့် မစိန်တင်တို့မှာ ငွေရေး ကြေးရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ...

“မကြည် ... လုပ်ပါဦးဟေ့”

ဟု လာပြောလျှင် ငါးကျပ်ပြော သုံးကျပ်တော့ဖြင့် လုပ်လိုက်ရပြန် သည်။

ဤသို့လျှင် မကင်းရာမကင်းကြောင်းနှင့် လခထုတ် အိမ်ပြန်မည့် လင်တော်မောင်များကို အသီးသီးမျှော်နေကြရာ ဒီနေ့မှ ထူးထူးခြားခြား လင် တော်မောင်များက ညနေလေးနာရီနှင့် အိမ်ပြန်မရောက် ဖြစ်နေကြလေရာ သူများက များစွာမထောင်းတာသေးသော်လည်း ကလေးနို့မှုန့်ကုန်နေသော ထောင်မှူးကတော် မစိန်တင်က နှုတ်ခမ်းတလံ ပန်းတလံနှင့် မကြည်ထံ ပြေးလာတဲ့ပြီး ...

“မကြည် ... လုပ်စမ်းပါဦးကွယ်၊ ဆိုက်ကားနဲ့ ခဏလိုက်ခဲ့ပြီး နို့မှုန့် လိုက်ယူပေးစမ်းပါ။ အိမ်ကသေ့နာလည်း အခုထက်ထိ ပေါ်မလာဘူး။ ကလေးဖြင့် ငိုလှပြီ”

“ညည်းမယ် ကျန်တဲ့အကြွေးက မနည်းဘူး။ ရာကျော်နေပြီ။ မနက် ကို နည်းနည်းပါးပါး ဆပ်ပြီးယူမှ ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ မျက်နှာပူစရာ ကြီး”

မကြည်က မစိန်တင် ကြွေးမပေးဘဲ လက်ကျန်များနေ၍ စိတ်မပါ ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ဒါဖြင့် ... ညည်းအယူနဲ့ဘဲ လုပ်ပေးစမ်းပါအေ”

“ကိုယ့်ဥစ္စာကလည်း အနည်းအကျဉ်း ကျန်သေးတယ်”

“အို ... လာပါကွာ ... ဖြစ်သလို လုပ်ပေးစမ်းပါ။ အိမ်ကလူက လည်း အရေးထဲ အရက်ဆိုင် တန်းသွားသလားမသိဘူး။ စိတ်ညစ်လိုက် တာ သေချင်တာပဲ”

မကြည်သည် မစိန်တင်၏ ဒုက္ခကိုသိသည်။ အမှန်မှာ မိမိ၏ စီးပွား ရှေးအခြေအနေမှာ ပြောပလောက်အောင် ခိုင်လုံသည်မဟုတ်စေကာမူ လော

လောဆယ်တွင် မစိန်တင်-မြမြတို့နှင့် နှိုင်းစာပါက အနှုထဲတွင် သူဟာ လူချောပဲဟု ပြောရမည်ကဲ့သို့ဖြစ်နေရာ အချင်းချင်း ကူညီချင်ပေသည်။

အကူအညီကိုလည်း တတ်နိုင်သလောက် မိမိအင်အားနှင့် ကြည့်၍ ပေးနေ၏။ ငွေရေးကြေးရေးနှင့် ပတ်သက်၍ မကြည် တစ်ခုကံကောင်းပုံမှာ မိမိတွင်မရှိက မိခင်ဖြစ်သူထံမှ ဆွဲယူနိုင်ခြင်းဖြစ်၏။ မကြည်၏မိခင်မှာ သမီး ဖြစ်သူက ကိုယ်ပိုင်လက်ဝတ်လက်စား လုပ်လိုသည့်အခါ ငွေကြေးမိုက်ထုတ် ပေးပြီး မကြည်ထံမှ တဖြည်းဖြည်းတောင်းလေ့ရှိသဖြင့် ငါးရာတန်း၊ တစ်ထောင် တန် ပစ္စည်းမျိုးကိုပင် မကြည်က စုဆောင်းထားနိုင်ရာ ပန်းထိမ်ဆိုင် ရွှေဆိုင် များကပင် ရွှေတွဲလွှဲ၊ ငွေတွဲလွှဲဖြင့် မြင်ရသော မကြည်အား ခေါ်ချင်ပြောချင် ရွှေကို အကြွေးပေးကြသည့် အခြေသို့ပင် ရောက်နေရကား မကြည်က မစိန် တင် မမြမြတို့ထက် ပစ္စည်းအင်အားအနေဖြင့် တစ်ပန်းသာလျက်ရှိ၏။

တစ်ဖန် မိမိအင်အား မိမိအစွမ်းလေးဖြင့် စုမိဆောင်းမိသော ပစ္စည်း များကို ပီတိသောမနဿဖြင့် မနေပြန်ဘဲ ဝတ်စားရန် မလိုသောအချိန်၌ ရွှေ ကို အတိုးနည်းနည်းဖြင့် ပေါင်နံ့ပြီး အတိုးများများဖြင့် မိခင်ထံမှတစ်ဆင့် ချေးငှားခြင်းဖြင့်လည်း တိုးပွားရာတိုးပွားကြောင်း လမ်းစကို အမြဲရှုကြံနေ သူဖြစ်ရကား မကြည်မှာ လင်လုပ်စာအပြင် အပိုသာဒါး စက်ချုပ်၊ ပန်းထိမ် ငွေတိုးပေးနှင့် အိမ်မှုစရိတ်ကာသူဖြစ်၍ လုံးဝ စီးပွားရေးမကောင်းသူ မစိန် တင်၊ မမြမြတို့အား ကိုယ်ချင်းစားပြီး မစိန်တင်ခေါ်ရာ ဈေးသို့ ခဏတဖြုတ် လိုက်သွားလေ၏။

“ကဲ ... အစ်မကြီးတို့၊ ဒီနေ့ လခထုတ်မို့ စောစောစီးစီး အကြွေး လာပေးကြ ထင်ပါရဲ့။ လာဗျာ ... လာဗျာ ... ကျွန်တော်တို့တော့ ဒေါ်စိန်တင် ကြီး ပေါ်မလာကြာလို့ တမျှော်မျှော်ပဲ”

ဆန်းသီရီ စတိုးဆိုင်ပိုင်ရှင်က ဆိုင်ဝမှ အားရဝမ်းသာ ဆီးကြို လိုက်သည်။

မကြည်နှင့်မစိန်တင်တို့မှာ ဆိုင်ရှင်က အကြွေးလာပေးသည့် ထင်ပုံ နှင့် မိမိတို့က အကြွေးမပေးနိုင်သည့်အပြင် ကလေးအတွက် နို့မှုန့်ဘူး

၁၈ မြောင်းမြမောင်ကို

အကြွေးထပ်တောင်းရမည်ကို ရင်လေးသွားကြ၏။ သို့ရာတွင် မပြောလို့ မပြီးသောက်စွဲဖြစ်၍ ရှေ့မျက်နှာ နောက်ထားကာ မကြည်က ရယ်ရွန်းပတ်ရွန်း နှင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဟဲ ... ဟဲ ... အကြွေးလည်း မပေးဘူး၊ နောက်ထပ်လည်း ယူဦးမယ်။ ဟဲ ... ဟဲ ... ဘယ်နှယ်လဲ ... ဆရာကြီး”

“ယူပါဗျာ ... ယူပါ ... ဟဲ ... ဟဲ ...”
ဆိုင်ရှင်က လခထုတ်နေ့တွင် သေချာပေါက် ငွေပေးရန် လာကြ သည်ထင်ပြီး အကြွေးပေးပြီးမှ နောက်ထပ် အကြွေးခံမည်ထင်၍ ရယ်ဟန် ဝိုင်း

“ကဲ ... ဒါဖြင့် နို့မှုန့် သုံးဘူးပေးရှင်”
မကြည်က ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ ... ယူကြဗျာ ... ဟဲ ... ဟဲ ... အကြွေးကလေးလည်း ထဆိတ် မ,စကြပါဦး”

“အကြွေး တကယ်မပေးနိုင်ပါဘူး ခုန ပြောမှပဲ။ အကြွေးတော့ ဒေါ်စိန်တင် မနက်ကို လာပေးလိမ့်မယ်။ အခု သူ့ယောက်ျား ဘယ်ထွက် သွားမှန်း မသိလို့ပါ”

“ဟောဗျာ ...”
ဆိုင်ရှင်က မှန်းချက်နှင့် နှမ်းထွက်မကိုက်၍ ဟောဗျာလိုက်ပြီး

ဇာတ်နာယကသွား၏။ ပြီးမှ သူသည် မတက်သာသော စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့် -
“ဒေါ်စိန်တင်ကတော့ တော်တော်ပဲ များနေပါပြီ။ မနက်တော့ မပြစ်

ဖြစ်အောင် လုပ်စမ်းပါ”
မိန်တင်က များစွာ စိတ်မကောင်းလှပေ။ သို့ရာတွင် မိမိမှာမရှိသည့်

တိစ္ဆာကို ဒီလိုပင် ခေါင်းငုံ့နေရုံမှအပ မည်ကဲ့သို့မှ မတတ်သာတော့၍ မိန်တင်
က နို့မှုန့်ဘူးကလေး အသာပိုက်ပြီး ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့”
ဟုပြောကာ မကြည်နှင့် ဆိုင်ပေါ်မှဆင်း၍ ဆိုင်ပြင်အရောက်-

“ဟော ... ဟော ... ခဏနေကြပါဦးဗျာ”
ဆိုင်ရှင်၏ အလန့်တကြား အော်သံကိုကြား၍ မိန်တင်နှင့် မကြည် တို့နှစ်ဦးသား သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

“ဘာလဲရှင်”
မကြည်က လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“အဲ ... အဲ ... ဟိုဒင်း ... ဟိုဒင်းဗျာ။ ကျွန်တော် ခုနတင် မှန်ဘီရို ပေါ် ရာတန်တစ်ရွက်တင်ထားတာ မရှိတော့လို့”

“ဟောတော် ...”
နှစ်ဦးသား ပြိုင်တူအော်လိုက်ကြကာ ဆိုင်ပေါ် ပြန်ဝင်လိုက်ကြ သည်။ မိန်းမသားနှစ်ဦး၏ မျက်နှာမှာလည်း တစ်ချက်တည်း ကြက်သွေးဖြန်း သွားကြသည်။

“ဘာလဲ ... ရှင်က ကျုပ်တို့ကို သူခိုးစွဲတယ်ပေါ့လေ”
မကြည် ဖတ်ဖော်ကြက နင်းအော်လိုက်သည်။

“ဒီလို မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ။ တင်ထားတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ အဲ ... အဲ ... ဒီဘက်က ဒေါ်စိန်တင်ရပ်နေတဲ့နေရာနဲ့ တည့်တည့်မှာ တင်ထားတာ အခု မတွေ့လို့မေးရတာပါ”

“ရှင် ... ရှင် ... ကျုပ်တို့ကို ဘယ်လိုအစားထဲကများ အောက်မေ့ နေသလဲ။ ရှင် လူစကားပြောပါ။ အခုပဲ ဆိုင်ပေါ်တက်၊ အခုပဲ တေ့တေ့ ဆိုင်ဆိုင် ပျောက်ရတယ်လို့ ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်း။ ရှင် သက်သက် နဲ့ အကြွေးယူတဲ့ ကောင်မတွေဘဲဆိုပြီးတော့ အထင်သေး အားမနာ”

မကြည်က မျက်လုံးမှ မီးဝင်းဝင်းတောက်ကာ အော်လိုက်၏။
“မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ ... ကျွန်တော် ဒီအထိ မစွပ်စွဲရသေးပါဘူး။

နီးတယ်ဆိုတဲ့စကားလည်း ထည့်မပြောရသေးပါဘူး”
“မပြောတတ် ဆဲတာနဲ့တူတယ်ဆိုတာ လူကြီးလုပ်နေပြီး ဒါလောက်

မှ ဆယ်တတ်ဘူးလား။ ရှင်ထားတာ မှန်တယ်ထားဦး။ ဘယ်ထားမိသလဲ။ အခုလွဲနေသလား။ ရှာပါဦးလားလို့။ ဒီလိုပဲ သောက်ရမ်းမေးရသလား”

၂၀ ။ မြောင်းမြမောင်ကို

မကြည်က မကြေနိုင် မချမ်းနိုင်ဖြစ်နေစဉ် မစိန်တင်က ...

“အံ့ပါရဲ့တော် မရှိခိုးနိုးနိုးဆိုတာ အမှန်ပဲ။ ဟော ... ဟိုအောက် ကျနေတာ ဘာလဲ၊ ရှင့်မျက်စိ ဘာထိုးထားလို့ မမြင်တာလဲဟင်”

မစိန်တင်က ပြောပြောဆိုဆို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်မှ ဆိုင်ရှင်က လျှာတစ်လံမျှ ထုတ်ကာ ငွေစက္ကူကို ကောက်ယူလိုက်၏။

“ကဲ ... ရှင့်ဆိုင်အကြွေးလေး တင်တယ်ဆိုရင် ရှင်က လူလိုမဆက် ဆံဘူ။ ရော့ ... ကျွန်မ ပေးစရာရှိတဲ့ ငွေတစ်ဆယ်။ လာ ... မစိန်တင် သွားမယ်။ ညည်းဥစ္စာ နောက်ကျ လာပေးလိုက်”

မကြည်က ဒေါနဲ့မောနဲ့ မစိန်တင်အား ဆိုင်ပေါ်မှ ဆွဲချလာစဉ်-

“ဒေါ်ကြည် ... နေပါဦးဗျာ။ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါရစေ”

“ဘုန်းကြီးခေါင်းခေါက် ကန်တော့ပါရဲ့ လူစားတော်တော် မရှိ၊ ခိုးနိုးထင်တဲ့လူစား။ ရှင်တို့သာ သူခိုးတွေ။ လာ ... မစိန်တင်”

မကြည်တို့ ဆိုင်ပေါ်မှဆောင်ချလာခဲ့ရာ ဆိုင်ရှင်မှာ ကြက်ကြီး တိုင်တွင် ကိုင်ရိုက်သကဲ့သို့ ဝိုင်ကျန်ရစ်ခဲ့လေသတည်း။

မစိန်တင်တစ်ယောက် အိမ်လှေကားမှ စိတ်ပျက်လက်ပျက် မောမော နှင့် တက်လာသောအခါ သူမ၏ခင်ပွန်းသည် ဦးလှစိုးသည် အိမ်သို့ရောက်နှင့် နေပြီ။ တစ်ခွက်တစ်ကြိတ် သောက်ထားပြီးဖြစ်၍လားမယ်။ အတော်ခွင်ဖြူး သောပုံဖြင့် ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ဒူးကလေးတန့်န့်ဖြင့် အတော် စိတ်တိုင်းကျဟန်ရှိ၏။ သူ၏မျက်လုံးမှာ ယစ်ရွှေရည်အရှိန်ဖြင့် ရွန်းရွန်းဝေကာ လှပတင့်တယ်နေတော့သည်။

မစိန်တင်သည် လှေကားမှ မြူးဒိုင်းတက်လာပြီး ခင်ပွန်းသည်အား မျက်စောင်းတစ်ချက်ပစ်ထိုးလိုက်၏။ ဈေးတွင်ဖြစ်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်မှာ သူမ၏ယောက်ျား အလာနောက်ကျနေသဖြင့် အထင်အမြင်အလွဲခံရသည်ဟု တွေးလိုက်တိုင်း ကြိတ်မနိုင်ခဲမရနှင့် ဒေါသဖြစ်ကာ ထွက်လာသောဒေါသကို နို့နှင့်ဘူးနှင့် ဂလူးကိုစ့်ဘူးကို တအားပစ်ချလိုက်ခြင်းဖြင့် ပြေးဖျက်လိုက်ရာ

၂၂ - မြင်မြင်ဟေင်ကို

ခွမ်းခိုင်းနှင့် တစ်အိမ်လုံးဆူသွားသဖြင့် အိပ်နေသော နို့စို့ကလေးပင် အိပ်ရာမှ အလန့်တကြား စူးစူးဝါးဝါး ထအော်တော့၏။

ထောင်မှူးဦးလှစိုးသည် ယစ်ရွှေရည်ဖြင့် ဖိမ်တွေ့နေစဉ် မမျှော်လင့်သော အလန့်တကြားအသံများကြောင့် အတွေ့ပြတ်သွားပြီး အိမ်တွင်း ဝုဏ်ထဲမှကလေးကို ပွေ့ချီနေသော သူ၏ဇနီးသည်အား လှမ်းအော်လိုက်၏။

“မစိန်တင်က သိပ်ခက်တာပဲ။ စိန်ကောင်းကျောက်ကောင်း ရောင်းနေချိန် ဆေးရိုးသည်က ကန့်လန့်ကန့်လန့်ဆိုတာ နှင်ပဲဟာ။ လူ့ကို ဖိမ်ပျက်သွားတာပဲ ... ငါ့လခွေး”

“အေး ... ရှင့်မှာလည်း အရက်ကလေး တမြဲမြဲသာ လုပ်နေ။ တူညီတော့ သေသာသေလိုက်ချင်တော့တယ်။ တိတ်စမ်း ... သေနာကောင်လေး ... ငါ့မှာ နှင်တို့အတွက် သူခိုးတောင်ဖြစ်ရမလို့ ကံကောင်းလို့”

မစိန်တင်က သားရောလင်ပါ ပစ်ကြိမ်းနေ၍ ...

“ဒါက ဘာဖြစ်ရတာလဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ ... လင်သားတွေက အရက်တမြဲမြဲ ပိုကာတာသသ နဲ့ဆိုတော့ ကြွေးလည်ပင်းထိတော့ လူမလေး ခွေးမခန့်။ စတိုးဆိုင်ကကျ ပျောက်တဲ့ ပိုက်ဆံတောင် ကျုပ်ခိုးပါတယ်လုပ်လို့ မကြည်နဲ့ နှစ်ယောက်သား ကိုင်တုတ်လာရသေးတယ်။ ဒါဟာ ... ရှင့်ကြောင့်ပဲ”

“အိုကွာ ... ငါ ဘာလုပ်တာမှတ်လို့။ ငါ အရက်ကလေးသောက် ဝဲလေးခိုက်တာကို အကြီးအကျယ်လုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“ဪ ... ဪ ... ဒီလိုကိုး။ ဆင်းရဲရတဲ့အထဲ သူခိုးစွဲခံရတော့ ရှင်က ဂုဏ်ယူတယ်ပေါ့လေ”

“ဟေ့ ... တော်တော်၊ နှင် အားကျမခံနိုင်ရင် နှင်လည်း အရက်သောက်ချင်သောက် ဒါပဲ။ ငါ့ကို ဆူမနေနဲ့။ နှင် အိမ်ထောင်မှမသိဘဲ မီးဖိုချောင် ထုည့်မကြည့်ဘဲ ဆပ်ကော့လပ်ကော့ သွားနေတာတော့ ထည့်မပြောဘဲ တစ်ဆိတ်ရှိ ငါ့အရက်ပုလင်းကို ခလုတ်လာလာတိုက်နေတယ်”

မရှိခိုးနိုးနိုး - ၂၃

လင်မယားနှစ်ဦးတို့သည် အိမ်ထောင်ရေး၏ အဓိကတစ်ခုဖြစ်သော စီးပွားရေးဟန်မကျသည်ကို ဖြစ်ပေါ်လာသောကိစ္စရိပ်မှ ကျောချမှ ဓားမြဲမှန်း သိကာ တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး လွှဲချနေကြစဉ် ဦးလှစိုးအား ထောင်ဘူးဝမှ ထောင်မှူးကြီးက အခေါ်ခိုင်းကြောင်း လာပြောသဖြင့် ဆင်းလိုက်သွားရ၍သာ လင်မယားမသတ်ဖြစ်ဘဲ ကိစ္စအေးသွားလေ၏။

[၇]

စီးပွားရေးကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ဘုရားဟော တရားတော်တွင် ပါရှိပုံ တစ်ခုမှာ များစွာ လိုက်နာထိုက်ပေသည်။ လောကီလောကုတ္တရာ နှစ်ဖြာတို့တွင် စီးပွားရေးသည် အလွန်အရေးကြီးသဖြင့် သာသနာ့ဝန်ကို မထမ်းဆောင်နိုင်သော ယရာဝါသအိမ်ထောင်မှ သံသရာခရီးသည်များအား စီးပွားရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ဟောကြားတော်မူပုံမှာ မိမိတို့၏ဝင်ငွေကို လေးစုခွဲလျက် တစ်စုကိုတစ်ဖိုကို၊ တစ်ဖိုကိုရင်းနှီး၍ ကျန်တစ်စုကို လှူဒါန်းကြရန် ညွှန်ကြားတော်မူခဲ့၏။

ဘုရားဟော တရားတော်အရ တစ်ဖိုကို ရင်းနှီးရန်မှာ ကုန်သည်များအတွက်ဖြစ်၍ ပညာကို အရင်းခံထားရသော လစားများအတွက်မူ လိုတစ်ဖိုကို အရင်းအနှီး မြှုပ်ရန်မလိုဘဲ စုသည့်အပုံတွင်ဖြစ်စေ၊ လှူသည့်အစု၊ စား

၂၄ မြောင်းမြမောင်ကို

သည်အရာတွင်ဖြစ်စေ လိုသလို သုံးနိုင်ကြမည်ဖြစ်၍ ချောင်လည်မည်ဖြစ်
၏။ သို့ရာတွင် လူတိုင်းတို့သည် မလိုက်နာကြပေ။ မသိ၍ မလိုက်နာခြင်း၊
သိလျက်နှင့် မလိုက်နာခြင်း နှစ်မျိုးရှိကြရာ ထောင်မှူး၊ ဦးလှစိုး၊ စာရေးကြီး
ဦးမြဒင်ကဲ့သို့ သူများမှာ သိလျက်နှင့် မလိုက်နာကြသူများဖြစ်ကြ၍ အိပ်ချင်
ယောင်ဆောင်နေသူများကို အနီးရခက်သကဲ့သို့ ခင်မင်ရင်းနှီးသူများက ပြော
ကြဆိုကြစေကာမူ အနည်းငယ်မျှ မပြုပြင်ကြသဖြင့် သူများထက် ဆင်းရဲတွင်း
နက်နေကြဟန်ရှိသည်။

ထောင်ကြီး ဘူးဝမှအခေါ်ရှိ၍ လိုက်လာသော ဦးလှစိုးသည် ရောက်
သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ချွေးပြိုက်ပြိုက်ကျကာ နားထင်ကြောများထောင်လျက်
နီဖြန်းသော မျက်နှာဖြင့်ရှိကြသော ထောင်မှူးကြီးနှင့် စာရေးကြီးတို့အား တွေ့
ရတော့၏။ သို့နှင့် သူသည် ခရီးရောက်မဆိုက်မေးလိုက်သည်။

“ဘာကိစ္စပါလဲ ... ဆရာ”

“အေးဗျာ ... အရေးထဲ အရာပေါ်လို့ ကျွန်တော်က ဈေးသွားချင်
တာနဲ့ လခပေးစရာလည်း လူနည်းနည်းပဲကျန်တော့ စာရေးကြီးနဲ့ ခဏထား
ခဲ့မလို့ ငွေကိုရေကြည်တာ ငွေတစ်ထောင်တိတိ ကွာနေတယ်”

ဟု ထောင်မှူးကြီးက ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်လား ... ဒါနဲ့ ကျွန်တော့်ခေါ်တဲ့ကိစ္စကော ဆရာ”

“ခေါ်တာကလည်း ဒီကိစ္စမေးချင်လို့ပါ။ စာရေးကြီးက ပြောတယ်။
ခင်ဗျား လခထုတ်လာစဉ်က ခုံပေါ်က ငွေတစ်ဆယ်တန်တစ်ထုပ်ကို နောက်
ပြောင်ပြီး ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ထည့်ကစားတယ် မဟုတ်လား။ စာရေးကြီးက
တောင် ဒါ နောက်ရမဲ့ကိစ္စ၊ နောက်ရမဲ့အချိန်မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောသေး
တယ်လေ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... ကျွန်တော် သူပြောပြောချင်း ချထားတာ
ပဲမဟုတ်လား”

“အေးဗျာ ... ခေါ်မေးတာလည်း စိတ်မရှိပါနဲ့။ ခင်ဗျားကလည်း
လုပ်သွားပြန်၊ ငွေကလည်း စာရင်းမကိုက်ဆိုတော့ ခင်ဗျားများ နောက်ပြောင်

မရှိနိုးနိုးနိုး ၂၅

ပြီး ယူထားသလားလို့။ ငွေမကိုက်တာတော့ အမှန်ပဲ။ ကျွန်တော်လည်း ဒီလ
ဥ ပြောင်းလာခါစ ရှိသေးတယ်။ ထောင်ပိုင်ကြီးသိရင် အခက်ပဲ”

“ကစားမိတာတော့ မှန်ပါတယ်။ မယူတာလည်း အမှန်ပဲ။ အချင်းချင်း
ဘယ်ဒုက္ခပေးပါမလဲ။ ကျွန်တော် ဒီလောက် မမိုက်ပါဘူးဆရာ။ ကျွန်တော်
ဆင်းရဲတာ အရက်မှူးတာ မှန်ပါတယ်။ ဆရာက လူသစ်ဖြစ်လို့မသိတာပါ။
စာရေးကြီးလည်း သိသားပဲ။ ဒုတိယထောင်မှူးကြီး ဦးရွှေမောင်တို့ကို မေး
ကြည့်ပါ ဆရာ။ ကျွန်တော့်အပေါ် အထင်အမြင်မှားခံရတာ ကျွန်တော်
ဝမ်းနည်းလို့ မဆုံးပါဘူး”

“ဟာ ... ဦးလှစိုး စိတ်မရှိပါနဲ့။ ကျွန်တော် မစွပ်စွဲရသေးပါဘူး။
ခဏတတ်တော့လို့ ခင်ဗျားကလည်း ငွေကို ကိုင်ကစားသွားတော့ ခေါ်မေးရ
တာပါ”

ထောင်မှူးကြီးသည် နဖူးမှချွေးကို သုတ်ချရင်းပြောလိုက်သည်။

“ကဲ ... ဆရာရေ စားစရာမရှိ လျော်စရာရှိတော့ ဖြစ်ရတော့
မယ်၊ ဘယ်နှယ်လုပ်ကြမလဲ။ လခမထုတ်ရသေးတဲ့ ဝါဒါတွေကို နက်ဖြန်
နဲ့ လာယူကြပါလို့ပြောပါ ဆရာ။ ငွေပျောက်မှန်း သိကုန်ကြရင် အုတ်အော်
ဆောင်းနင်းဖြစ်ပြီး ဒုက္ခရောက်မဲ့ ဆဲဆဲပဲ”

ငွေပျောက်သူစာရေးကြီး ဦးမြဒင်က ထောင်မှူးကြီး ဦးမြင့်မောင်
အား မျက်နှာငယ်ငယ်ဖြင့် လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ငွေပျောက်တာတော့ အမှန်ပဲ။ တာဝန်ရှိတာက ခင်ဗျား။ ငွေရော
စာရင်းရော ခင်ဗျားကိုင်တာ။ ခင်ဗျားမှာ စိုက်ထည့်စရာရှိသလား။ လူကြီးတွေ
ငြင်းခင်းလေ”

ထောင်မှူးကြီးက ခေါင်းရှောင်လိုသည့်ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဆရာကိုယ်တိုင် ကြပ်မတ်တာပဲ မဟုတ်လားဆရာ”

“ဟုတ်တယ်လေ ... ငွေတိုက်က ထုတ်လာတာကစပြီး လမ်းမယ်
ထုအယက်မခံရအောင်သာ ကျုပ် တာဝန်ရှိတာ။ လခစာရင်းအရ ငွေ

၂၆ မြောင်မြောင်ကို

ငွေတိုက်မယ် ငွေကို ရေတွက်လက်ခံ တာလည်း ခင်ဗျားဘဲမဟုတ်လား”

“ခက်တာပဲ ဆရာ။ ကျွန်တော့်မယ် ဘာလျော်စရာမှလည်းမရှိဘူး။ ကလေးတွေချရောင်းရင်လည်း ရောင်းရမှ။ ဒါမှမဟုတ် တောရင်လည်း ခိုမှပဲ”

စာရေးကြီးက စိတ်ပျက်ပျက်နှင့်ပြောလိုက်ရာ ထောင်မှူးကြီးသည် သူ၏ နားထင်ကို လက်ညှိုးနှင့် ခေါက်ရင်း နားထောင်ပြီး ...

“ကဲ ... ဦးမြင့်၊ ကျွန်တို့ငွေရော လခစာရင်းရော အာမခံသေတ္တာ ထဲ ထည့်ဗျာ။ ဦးရွှေမောင်ဆီသွားရအောင် သူ အိမ်ကို ပြန်သွားပြီထင်တယ်။ အကြံဉာဏ် တောင်းကြည့်ရအောင်။ မကောင်းဘူးလား”

“သွားလေ ... ဆရာ၊ ကောင်းသားပဲ”

ထောင်မှူးကြီး ဦးမြင့်မောင်မှာ ထောင်မှူး ဦးရွှေမောင်နှင့် ထောင်မှူး လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် လူဟောင်းချင်းဖြစ်ကြ၍ ဦးမြင့်မောင်က လုပ်သက်အနည်းငယ်ရင်၍ ထောင်မှူးကြီးရာထူးကို ရရှိနေသော်လည်း ရှေးယခင်အတိုင်းပင် ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံသည်အပြင်၊ ယခုလမှ ပြောင်းရွှေ့ရောက်လာသူဖြစ်ရကား ငြို့ခံသားဖြစ်သူ ဦးရွှေမောင်နှင့်အစစ တိုင်တိုင်ပင်ပင် လုပ်လေ့ရှိသဖြင့် ယခု ငွေပျောက်သည်ကိစ္စတွင် အကြံရလိုရငြားနှင့် ငွေလျော်ရမည်ကလည်း ဦးရွှေမောင်အား ငွေရှာခိုင်းလိုသော သဘောရှိ၍စာရေးကြီးအား ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

“ဟဲ ... ဟဲ ... တပ်တော်ပါခိုလှုံထုနဲ့ လူစုပြီး လာကြတာထောက်တော့ ဝေပေပေ ကျွန်တော့်အိမ် ပုလောင်ထင်၊ ပုလင်းထောင်ကြမယ် ထင်တယ်”

ဦးရွှေမောင်က လမ်းမှ တစုတဝေးလာနေကြသူများအား အိမ်ပေါ် ဝင်လာမှ လှမ်းပြောလိုက်သည်။

ဝင်လာသူများတို့သည် သွားကိုဖြင့် ဖြဲလိုက်ကြသည်။ သို့ရာတွင် ခါတိုင်းကဲ့သို့ ဟက်ဟက်ပက်ပက်တော့ မရှိကြပေ။

“လခထုတ်မယ် ပလောင်ထင်းရမလား အောက်မေ့ပါ။ အခုတော့ တောခိုရမဲ့ကိန်း ဆိုက်နေပြီ။ ဦးရွှေမောင်ရေ ... ကြည့်လုပ်ပါဦး”

စာရေးကြီးက အိမ်ပေါ်ကုလားထိုင်ထိုင်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဟဲ ... ဟဲ ... တောခိုမယ်ဆို ထောင်မှူးကြီးပါ ခေါ်သွားလေဗျာ”

ဦးရွှေမောင်က ဘုမသိ၊ ဘမသိ ပေါ့ပေါ့ကလေး နောက်လိုက်ရာ ထောင်မှူးကြီး ဦးမြင့်မောင်က ရယ်သွမ်းပြီး ...

“ဟုတ်တယ်ဗျို့ ... ကျွန်တော်ပါ လိုက်ရမဲ့ကိန်း အဟုတ်ရောက်နေတာ။ လခထုတ်ပေးတာ ငွေတစ်ထောင် ပျောက်နေတယ်။ အဲဒါ ... အကြံပေးပါဦး”

“ဟောဗျာ ... ဟုတ်လား။ တကယ်လား”

ဦးရွှေမောင် မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“နှစ်ကယ် သုံးကယ်ဗျ။ အဟုတ်ပျောက်တာ”

“ဒါဆို ဘယ်နှယ်လုပ်ကြမလဲ”

ဦးရွှေမောင်က မေးလိုက်သည်။

“မသိဘူးဗျို့ ... ကျွန်တော်တော့ တောခိုရမှာပဲ”

စာရေးကြီးက စိတ်ပျက်စွာပြောလိုက်စဉ် ဦးရွှေမောင်ဇနီး မကြည်လက်ဖက်ရည်ခွက်များကို ချလာသည်။

“မကြည်ရေ ... စာရေးကြီးတို့ ငွေတစ်ထောင် ပျောက်လို့တဲ့”

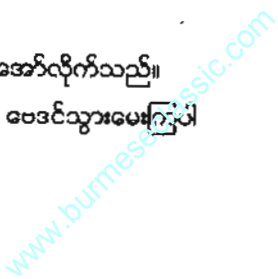
ဦးရွှေမောင်က သူ၏ဇနီးအား ပြောလိုက်သည်။

“ဟင် ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ။ ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ”

“ငွေပျောက်ပါတယ်ဆို ငွေကို ရှာမတွေ့လို့ပေါ့။ သူခိုးတော့ ဘယ်သိလဲ”

ဦးရွှေမောင်က မကြည်အား သက်သက်မဲ့ အော်လိုက်သည်။

“သူခိုးမတွေ့ရင် သင်္ချိုင်းကုန်းက ဦးဝိဇ္ဇာဆီ ဗေဒင်သွားမေးကြပါဗျာ။ ပစ္စည်းပျောက် သိပ်မှန်တယ်တဲ့”

၂၀ မြောင်းမြမောင်ကို

မကြည်က မိန်းမသားပီပီဗေဒင်ကို အားကိုးပြီး အကြံပေးလိုက်

ရာ ...

“ငါ့လခွေး ... ငွေပျောက်တဲ့အပြင် ဗေဒင်ကြည့်ခကုန်အောင် လုပ်
ပြန်ပြီ”

ဦးရွှေမောင်က မကြည်အား ဟောကပ်ပစ်လိုက်ရာ မကြည်မှာ မျက်လုံး
ကလယ်ကလယ် ဖြစ်သွား၏။

“ဒေါ်ကြည် ပြောတာဟုတ်တယ်ဗျ။ ဒီ ... ဦးဝိဇ္ဇာသိပ်မှန်တယ်လို့
ကြားတယ်။ နောက်ပြီး ... ကျွန်တော်အပေါ်လည်း သံသယကင်းသွားအောင်
မေးရမကောင်းဘူးလား”

ထောင်မှူးဦးလှစိုးက မကြည်အား ထောက်ခံနေရာ ...

“ထားစမ်းပါ ... ဆရာ၊ ဗေဒင်မေးကြည့်ရင် ဟင်းတစ်ခွက်လျှော့
တယ်ဆိုတာ မကြားဖူးဘူးလား။ ဗေဒင်ကြည့်ရင် ဘာမစားရဘူး။ ညာမစားရ
ဘူးဆိုတာလေ”

ဦးရွှေမောင်က ကန့်ကွက်လိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူးဗျ။ ခင်ဗျားက သိပ်အယူသည်းတာ
ကိုး မသေရဲ နတ်ကိုးကွယ်၊ မလျော်ရဲ မင်းကိုးကွယ်ဆိုတာရှိတယ်။ ဒေါ်ကြည်
ပြောတာ ကောင်းသားပဲ”

ထောင်မှူးကြီးက ထောက်ခံနေပြန်ရာ ဦးရွှေမောင်မှာ ကာယကံရှင်
များကပါ အလိုတူနေ၍ ...

“ကိုင်း ... မေးချင်တဲ့ဥစ္စာ အခုသွားကြမယ်လေ”

ဟုပြောလိုက်ရာ အားလုံးပါထပြီး ဗေဒင်ဆရာထံသို့ ဦးလှညိုကြ
လေသည်။

“ခင်ဗျားတို့လာတာ ထောက်တော့ ... ဗေဒင်မေးမလို့ဘဲ ထင်ပါ
ရဲ့”

ဗေဒင်ဆရာသည် အင်္ဂုလီနှင့် ဟောဟန်တူပါ၏။ နေဝင်ဆည်းဆာ
သင်္ချိုင်းကုန်းအနီးသို့ မသွားစဖူး ဓမ္မေတော်မျိုးမတော် ဦးဝိဇ္ဇာထံသို့ ဘာ
ကိစ္စ သွားပါမည်နည်း။ ဦးရွှေမောင်သည် ‘လုပ်ကွ’ ဟု စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်လိုက်
သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဦးရွှေမောင်သည် မိမိအိတ်ထဲမှ ငွေနှစ်ကျပ်ကို
နိဗ္ဗာန်နပစ္စယော သဘောထား၍ လာဘ်တင်လိုက်သည်။

“အိမ်း ... ငွေယူတဲ့လူက အသားဖြူဖြူဗျ။ အရပ်အမောင်းလည်း
ကောင်းကောင်း၊ ကိုယ့်အချင်းချင်းထဲကပါလား”

ဗေဒင်ဆရာက ဟောချလိုက်ရာ ထောင်မှူးဦးလှစိုးခမျာ မျက်နှာ
ပျက်သွားသကဲ့သို့ ထောင်မှူးကြီးမှအစ အားလုံး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားကြ
၏။ အကြောင်းမှာ နဂိုကပင် အရက်သမားဖဲသမားဖြစ်သူ ဦးလှစိုးခမျာမှာ

www.burmeseclassic.com

အစွပ်အစွဲ အထင်အမြင်အလွဲခံထားရသည့်အထဲ ဗေဒင်ဆရာက လခပေး
နေရင်း ငွေပျောက်ပါသည်ဟု သိပြောနေောက် ဦးလှစိုး၏ အင်္ဂုဏ်အတိုင်း
ဟောလိုက်လေရာ ဦးရွှေမောင်ပင် ပရီးတီးယားတားဖြစ်သွားလေသည်။

သို့ရာတွင် ဦးလှစိုး၏ နဂိုစိတ်ကောင်းရှိပုံကို သိထားသော ဦးရွှေ
မောင်က ...

“ဘယ်သူမှ မသိနိုင်တဲ့ကိစ္စကိုး ပြီးပေါ့ဗျာ”
ဟုဗေဒင်ဆရာအား ငွေတိုက်လို၍ မိမိစိတ်တွင် ရေရွတ်မိသည်။

“ကဲ ... ဆရာ၊ ဒီငွေကို ပြန်ရဖို့ လမ်းရှိသလား”
ဦးရွှေမောင်က မြန်မြန်ပြီးပါစေ သဘောထား၍ မေးလိုက်သည်။

“မရနိုင်ဘူး ... မရနိုင်ဘူး ... လက်လွန်သွားပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ရတနာအိပ်
အင်းနဲ့ မီးထွန်းလိုက်ရင်တော့ ရနိုင်ကောင်းချဲ့။ အပြည့်အစုံ ဓာတ်ရှိက်ရင်
၁၅ ကျပ်လောက်တော့ ကုန်မယ်။ ငွေတစ်ထောင်နှင့် ၁၅ ကျပ်ကို ချင်ချိန်
ကြည့်ကြဦးလေ”

ဗေဒင်ဆရာ ဦးဝိဇ္ဇာက ဈေးခေါ်လိုက်ရာ ဦးရွှေမောင်က ငွေ
နှစ်ကျပ် အပင်းလျှိုတာ အားမရသေးလို့ စကားခေါ်ပြန်ပြီဟုတွေးကာ ဒေါသ
ဖြစ်လာ၍ ...

“ကဲ ... ပြန်မယ်ဗျာ”
ဆိုကာ ထလိုက်သဖြင့် အားလုံးပင် ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

ဗေဒင်ဆရာထံမှ ဆင်းလာသော အချိန်မှာ အတော်ပင် မှောင်နေ
သော ဗေဒင်ဆရာပြောပုံဆိုပုံကို အချင်းချင်း ဝေဖန်ကြသည်။ ဗေဒင်ဆရာ
ဟောပြောချက်ဖြင့် ပို၍ မသက်သာရာပေါ်လာသော ဦးလှစိုးက ...

“ငါ အရက်မူးမူးနဲ့ တက်ရှိက်ရ သေပြန်ဦးမယ်”
ဟု ဆိုနေရာ ဦးရွှေမောင်က ...

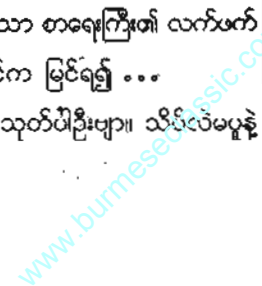
“ထားစမ်းပါဗျာ”
ဟု တားထားရသည်။

ငွေပျောက်သူ ကာယကံရှင်စာရေးကြီး ဦးမြဒင်မှာ စကားတစ်ခွန်း
မှ မပြောတော့ပေ။ ဦးမြဒင်မှာ ဦးလှစိုးကဲ့သို့ တစ်လှေထဲ စီး၊ တစ်ခရီးတည်း
သွား ဆင်းရဲရှာသူဖြစ်သည်။ အထင်ကြီးတစ်ခွဲသားနှင့် ရေနစ်သူသည်
ကောက်ရိုးပင် လှမ်းဆွဲသကဲ့သို့ ငွေတစ်ထောင်ပျောက်ရာ၌ ရလိုခြား
ဗေဒင်ဆရာ အားကိုးလုပ်ခဲ့သော စာရေးကြီးမမျှ၊ ဗေဒင်က ငွေကိုပြန်မရနိုင်
ဘူးဟု အဟောရှိသည်မှစ၍ ရင်တွင်း၌ တင်းကြပ်ကြပ်နှင့် ဗလောင်ဆူနေဟန်
ရှိ၏။ သူ၏မျက်နှာမှာ မှောင်ထဲတွင်ဖြစ်၍ သဲကွဲစွာ မမြင်နိုင်သော်လည်း
အင်မတန်သွက်သူသည် တိတ်ဆိတ်သားကောင်းလှ၍ အမှန်ပင် အကြီး
အကျယ် စိတ်ဆင်းရဲဟန်ရှိပေသည်။

ဗေဒင်ဆရာအိမ်မှထွက်လာပြီး လမ်းတစ်ဝက်အရောက်တွင် စာရေး
ကြီးသည် ‘အမယ်လေးဗျာ’ ဟုဆိုကာ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်သွားရှာ၍ ကိုယ့်အတွေး
နှင့်ကိုယ် တစ်လှမ်းချင်း အိလေးဆွဲကာ သွားနေသူများအားလုံး လန့်ကုန်
ကြသည်။ နောက်မှ ရောမကျောက်ခဲကြီးတစ်လုံး မြူနီစပါယ်က လမ်းဘေး၌
လမ်းလှုပ်ရန် မထူးခဲ့ရသေးသော ကျောက်ကို စာရေးကြီးက ဝင်၍လှုပ်ထိလိုက်
မှန်း သိကြရသဖြင့် နီးရာလက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ အနာကိုကြည့်ရင်း ဝင်ထိုင်
လိုက်ကြသည်။ စာရေးကြီး၏ ခြေမကား သွေးချင်းချင်းနီနေသည်။ ဘူးလေး
ရာ ဖရုံဆင့်ဖြစ်ရသော စာရေးကြီးအား သနား၍ မဆုံးအောင် ဖြစ်ကြရ
သည်။

ဦးရွှေမောင်ကအမောပြေ လက်ဖက်ရည် မှာလိုက်သည်။ လက်ဖက်
ရည်သောက်ရသည်မှာ ယခင်က သောက်ရသကဲ့သို့ အရသာမရှိဟု ဦးရွှေ
မောင်က စာရေးကြီးမျက်နှာကို ကြည့်ရင်း တွေးနေသည်။ စာရေးကြီး၏နဖူး
မှ ချွေးများသည် လက်ဖက်ရည်ကို ဝှံ့သောက်နေသော စာရေးကြီး၏ လက်ဖက်
ရည်ခွက်ထဲသို့ ခုန်ဆင်းနေသည်ကို ဦးရွှေမောင်က မြင်ရ၍ ...

“စာရေးကြီး ... ချွေးလေးဘာလေး သုတ်ပါဦးဗျာ။ သိပ်လိမ္မော်နဲ့
လေး ကြည့်လုပ်ကြတာပေါ့”

၃၂ မြောင်မြောင်ကို

ဟု အားပေးလိုက်မှ စာရေးကြီးမေ့ချာ ချွေးသုတ်လိုက်သည်။

“ဟော . . . ဟော . . . ထောင်က ဆရာတွေပါလား။ လူစုလူအုပ် နဲ့ ရုပ်ရှင်သွားကြမလို့လား”

ပြောရင်ဆိုရင်း ဝင်လာသူမှာ စာရေးကြီးဦးမြဒင်၏အသိ ခင်မင်သူ အေးသန်းတင်ဖြစ်ပေသည်။ အေးသန်းတင်သည် လက်ဖက်ရည်ချိုင့်တစ်ခက်ကို လက်တွင်ကိုင်ထားရာ လက်ဖက်ရည်ဝယ်ရန် လာပုံရ၏။

“ရုပ်ရှင်မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ငွေပျောက်လို့ ဒုက္ခရောက်နေတာ”

စာရေးကြီးက ခလုတ်တိုက်သော ခြေကို ကုလားထိုင်ပေါ်ဆွဲတင် ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“တော်တော်များသလား”

“တထောင်တောင်မှဗျ”

“ဪ . . . ဖြစ်မှဖြစ်ရလေတော်။ ဒီလိုဆို ဟောဟို ကုလားမလီ နားက ကုလားဆရာကြီးဆီ ဗေဒင်သွားမေးကြပါလား။ သူက ပိုက်ဆံလည်း မယူဘူး။ ပစ္စည်းတွေမှ ပေးချင်ပေး မပေးချင်နေ မှန်တာတော့ ကျွန်မကိုယ် တွေ့ဘဲ။ နာမည်ကိုတောင် တပ်အပ်ပြောတယ်ရှင်”

စာရေးကြီးနှင့် ထောင်မှူးကြီးတို့သည် မျက်လုံး ကျယ်သွားကြလေ သည်။ အေးသန်းတင်သည် ပြောဆိုပြီး လက်ဖက်ရည်ချိုင့်ကိုဆွဲ၍ ဆိုင်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေရာ စာရေးကြီးဦးမြဒင်က ဦးရွှေမောင်အား စိုက်ကြည့်လိုက် ၏။

“ဘယ်နှယ်လဲ . . . ဦးရွှေမောင်။ သွားကြည့်ရ မကောင်းဘူးလား။ ပြောပုံဖြင့် ယုံစရာပဲဗျ။ ပိုက်ဆံတောင် မပေးရဘူးဆိုတော့ ဒါ ဖြစ်နိုင် ထယ်”

စာရေးကြီးက သူ၏ ထင်မြင်ချက်ကို ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်သားပဲဗျ”

ထောင်မှူးကြီးက ထောက်ခံပြန်သည်။

“အေးလေ . . . သွားချင်လည်း သွားကြပေါ့။ ဒါပေမဲ့ နာမည်နဲ့ တောင် အတိအကျ ဟောနိုင်တယ်ဆိုတော့ ဒီဗေဒင်ဆရာ အရှိက်ခံရသံမကြား မိလို့ ကျွန်တော်က မယုံချင်ဘူးဗျ”

ဦးရွှေမောင်က လုပ်ပြန်သည်။

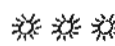
“ဘာကို အရှိက်မခံရတာလဲ”

ထောင်မှူးကြီးက ဦးရွှေမောင် ပဟေဠိကို နားမလည်၍ မေးလိုက် သည်။

“ခင်ဗျား တွက်ကြည့်လေဗျာ။ ဗေဒင်ဆရာက သူခိုးနာမည်တောင် ပြောနိုင်မှ ကျွန်တော်သာ သူခိုးဆိုရင် ‘မှန်ဦးဟ မှန်ဦးဟ’ လို့ အော်ပြောပြီး ထက်ရိုက်ပစ်မှာဗျ”

“ဟား ဟား ဟား . . . ကြုံကြုံဖန်ဖန်ပြောတဲ့လူ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ ထာလက်စနဲ့ မထူးပါဘူး။ ကဲ . . . လာ ထပါ”

ထောင်မှူးကြီးက ဆွဲခေါ်လေရာ ကုလားဗေဒင်ဆရာထံသို့ အားလုံး ခုတစ်ပါး ဦးရွှေမောင်တစ်ဦးသာ စိတ်မပါတပါနှင့် အများကျေနပ်အောင် လိုက်သွားလေသတည်း။

ခေါ်ပေးမှ လာရပုံများကို အသေးစိတ် ဗေဒင်ဆရာကုလားကြီးအား ပြောပြနေပေသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် လူကြီးပိုင်းတွေသာ ထင်စရာရှိတာပေါ့။ လူငယ်တွေဟာ အနားမှမကပ်ရဘဲကိုး”

ဗေဒင်ဆရာပညာရှိက သူ၏ ပညာဖြင့် ဟောထုတ်လိုက်သည်။

“အခုတော့ ဒီလိုထင်စရာ ဖြစ်နေတာပါပဲ”

ထောင်မှူးကြီးက သူ၏ ထင်မြင်ချက်ဖြင့် ထပ်လောင်းလိုက်၏။

“ကိုင်း... ဒါဖြင့် အလုပ်စရအောင် ထောင်မှူးကြီးက နီးစပ်တဲ့လူတွေ လူကြီးဖြစ်တဲ့ ထောင်မှူးအားလုံးရဲ့ နာမည်ကို တစ်ဆိတ်ပြောပါဦး”

“ဗေဒင်ဆရာကုလားကြီးသည် ဗမာလို လည်လိုက်သည်မှာ ဖွတ်နေသည်။ လေယူလေသိမ်းတို့မှာ ဗမာသံပါလှ၍ ဦးရွှေမောင်က တအံ့ထည့် နားထောင်နေရသည့်အထဲ ဗေဒင်ဟောမည့်သူ၏ စီမံကိန်းမေးမြန်းချက်ကိုလည်း မကြုံစဖူး ကြားရပေရာ

“အင်း... ဘယ်ဘူတာ ဝင်ဆိုက်မလဲ”

ဟုသာ မျှော်လင့်နေလေသည်။

ကုလားဗေဒင်ဆရာကြီးသည် တပင်တပန်း ထောင်မှူးဦးရွှေမောင်အပါအဝင် ထောင်မှူးကြီးမှအစ ထောင်မှူးရှစ်ဦးတို့၏ နာမည်ကို ရေးမှတ်၍ မဲလိပ်တစ်ခုစီ လိပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူသည် ကုလားဘာသာဖြင့် ဖန်ခြင်းမှတ်ခြင်းကို ပြုပြီး အခန်းတွင်းရှိ တစ်စုံတစ်ဦးကို အော်ခေါ်လိုက်ရာ မြန်မာလို ဝတ်ထားသော ကုလားမ အသက်သုံးဆယ်ခန့်တစ်ဦးက ‘ရှိ’ ဟု ထူးခါ အခန်းတွင်းမှ ထွက်လာပြီး ထိုင်ချလိုက်၏။ သူမသည် ထိုင်ဖျောင်းထိုင်ချင်း၊ ထောင်မှူးများအားလုံးကို မျက်စိဝင့်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကျွန်မတို့ကတော့ ပိုက်ဆံလိုချင်လို့ဟောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တချို့အလေကတော့ ပစ္စည်းရတော့ ဆရာကြီးကို လာကန်တော့ကြတယ်လေးရှင်တို့ကတော့ ထောင်မှူးတွေဆိုတော့ ပိုက်ဆံပေးမယ်ဆိုလည်း ဝေးနိုင်ကြတဲ့လူတွေပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ မယူပါဘူး။ တစ်ခုတော့ ကျွန်မက

[e]

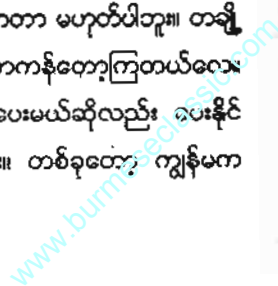
ကုလားဗေဒင်ဆရာ၏ မှတ်ဆိတ်မွေးဖြူဖြူသည် စကားပြောတိုင်း ပြောတိုင်း လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်နေသည်မှာ ဆိတ်သုံးကြီးတစ်ကောင် မဲ့တဲ့မဲ့တဲ့နှင့် စပြုပြန်နေသကဲ့သို့ တူလှ၍ ဦးရွှေမောင်က မှောင်ကွယ်ပြီး ပြုံးနေလေသည်။

ဗေဒင်ဆရာ၏ လုံးစေ့ပတ်စေ့ စစ်ဆေးခြင်းကို အစစ်ခံနေသူမှာ ထောင်မှူးကြီးပင်တည်း။ အခန်းကလေး ကြပ်ကြပ်တည်းတည်းတွင် ရေနံဆီ ဇီနွက်မှ တလူလူထွက်နေသော ဝိုင်းကြောင့် ဦးရွှေမောင်က မွန်းသလိုလို ဖြစ်ပါသည်မက

“ဒီဗေဒင်ဆရာ ဒီလောက်မှန်နေမှ တိုက်မဆောက်တာ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်”

ဟုလည်း တွေးနေချေ၏။

“ထောင်မှူးကြီး ဦးမြင့်မောင်က လခထုတ်ပေးပုံ၊ အနီးအနား မည်သူမျှ မလာရပုံ၊ ထောင်ကြပ်လူငယ် လခစားသမားတို့အား တစ်ယောက်စီ

၇၆ မြင်းမြဲမောင်ကို

တောင်းပါရစေ။ ကျွန်မတို့ လူတစ်ယောက် ထောင်ကြီးထဲ အချုပ်ခံနေရလို့ ထောင်ဝင်စာကလေးတော့ ဟဲ ဟဲ ... အချိန်မရွေး တွေ့ပါရစေလို့ ပြောချင်တာပါပဲ။ ဟဲ ... ဟဲ ...”

“ဟာ ... တွေ့ရပါတယ်။ တွေ့ရပါတယ်”

ထောင်မှူးကြီးက သွက်လက်စွာ ကတိပြုလိုက်သည်။

ကုလားမ၏ ဈေးခေါ်သံကြားလိုက်ရသော ဦးရွှေမောင်က မိခန့်လုပ်လိုက်ရာ ထောင်မှူးကြီးက ...

“ဘာလဲဗျ”

ဟု လှည့်မေးလိုက်သဖြင့် ...

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဦးလှစိုး နဖူးကချွေးကို ကြည့်ပြီး ရယ်တာပါ”

ဟု လုပ်လိုက်ရသည်။

ခဏအကြာတွင် ကုလားဆရာကြီးက ကုလားမအား မျက်နှာကို ကြည့်၍ မန်းမှုတ်လိုက်ရာ ကုလားမသည် ဗျန်းဗျန်းတုံလာပြီး ခေါက်ခနဲ ဟက်လက်လန့်လဲသွား၏။ တစ်မိနစ်မျှအကြာတွင် အလိုအလျောက် ထထိုင်ပြီး မျက်စိကို မှိတ်ရက်သား ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်နေပြန်သည်။

ထိုစဉ် ကုလားဆရာကြီးသည် ဗန်းကုံးလေး ပုံသဏ္ဍာန်ရှိ ခွက်တစ်ခုတွင် မဲလိပ်အားလုံးကိုထည့်ပြီး ကုလားမလက်ကို ကိုင်ပြီး ဗန်းကုံးကို ကိုင်စေကာ ဆန်ကောပိုင်းသကဲ့သို့ ပိုင်းစေရာ မဲလိပ်ကလေးများ ချာလပတ်လည်နေကြသည်။ ကုလားဆရာကြီးလည်း အဆက်မပြတ် ဗန်းကုံးကိုကြည့်၍ ၁၅ မိနစ်ခန့် စိမ်ပြေနေပြေ မန်း၍အပြီး ကုလားမအား မျက်စိမှိတ်ရင်း မဲလိပ်တို့ ကောက်ယူရန် အမိန့်ပေးလိုက်ရာ ကုလားမသည် မဲလိပ်တစ်ခုကိုကောက်ယူပြီး ကြမ်းပြင်သို့ ပစ်ချလိုက်လေ၏။

“ကဲ ... ထောင်မှူးကြီး၊ ကောက်ပြီး ဖွင့်ကြည့်ပေတော့ဗျာ”

ကုလားဆရာကြီးက မောဟိုက်စွာ ပြောလိုက်ရာ ထောင်မှူးများ အားလုံးက သူ့ထိပ်လား၊ ငါ့ထိပ်လား၊ ဟန်ဖြင့် အသက်မရှူရဲအောင် ရူးစိုက်ကြည့်နေကြရာ ထောင်မှူးကြီးသည် တဖြည်းချင်း မဲလိပ်စက္ကူကို ဖြေပြီး ဖတ်လိုက်သည်။

“ဦးလှစိုး”

“ဟောဗျာ ...”

ထောင်မှူးဦးလှစိုးက ငယ်ထိပ် မြွေပေါက်ခံရသူပမာ အော်လိုက်သည်။ ကျန်လူအားလုံးက ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ဖြစ်သွား၍ တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။

အချိန်မှာ ည ၁၀ နာရီပင် ကျော်သွားပေပြီ။ စိတ်မောလူမော နိုင်ရသည်က ခါးတောင့်လှပေပြီ။ ပိုက်ဆံပြန်မရဘဲ အပိုသက်သက် ဒုက္ခခံကြရ၍ ဦးရွှေမောင်က စိတ်တိုလာဟန်ဖြင့် ...

“ကဲ ... ဦးမြင့်မောင် သွားရအောင်ဗျာ”

ပြောပြောဆိုဆို ဦးရွှေမောင်က ထ,လိုက်ရာ အားလုံး ထလိုက်ကြပြီး ထောင်မှူးကြီး ဦးမြင့်မောင်က ...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ခွင့်ပြုပါဦး”

ဟု နှုတ်ဆက်ပြီး ပေဒင်ဆရာအိမ်မှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ထောင်မှူးဦးလှစိုးသည် ရှက်ခြင်းကြောက်ခြင်း ရောပြွမ်းသောမျက်နှာနှင့် ထက်ကိုင်းပဝါဖြင့် မျက်လုံးကို သုတ်နေရာ ဦးရွှေမောင်က ရင်ထုမှ ဖြစ်တန်ဖြင့် ...

“အလကားဗျာ ... မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေ လျှောက်လုပ်တာ။ အင်ယောက်မကျ တစ်ယောက်ကျမယ့် အလုပ်ပဲဟာ။ စိတ်မကောင်းမဖြစ်ချေဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဦးရွှေမောင်၊ ကျွန်တော့်အကြောင်း ဦးရွှေမောင် အထိသိပါ။ ကျွန်တော်ဟာ အရက်သမား ဖဲသမားပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အချင်းချင်း အပေါ် သစ္စာဖောက်ဖို့ စိတ်တောင်မကူးပါဘူး။ ထောင်မှူးကြီးက အခုမှတွေ့တာတော့ ကျွန်တော့်အပေါ် ယုံထင်ကြောင်ထင် ဖြစ်နေမှာပါပဲ။ ကျွန်တော်က အပေါ်က ကုသိုလ်ကံခေချင်တော့ ငွေတစ်ဆယ်တန်ထုပ်ကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ထည့်ကစားမိတယ်။ သင်္ချိုင်းကုန်းပေဒင်ဆရာကလည်း လူပုံလူပန်းဟောတာတော့ ကျွန်တော့်နာမည်ကို မပြောရုံတမည်။ ဟော ... ဒီခွေးကုလားကျ

၃၈ မြောင်းမြမောင်ကို

တော့ သောက်ရက်ကို ကွဲတာပဲဗျာ။ ဦးရွှေမောင်ပြောသလို ရိုက်ရမဲ့အပေါက် ဖြစ်နေပြီဗျာ။ ဝှံ့ ... မရှိခိုးနိုးနိုးဆိုတာ လူတွေမပြောနဲ့၊ ဗေဒင်ဟောတာ တောင် ကံဆိုးမသွားရာ မိုးလိုက်လို့ရွာဖြစ်နေတော့ အံ့ရောဗျာ။ ကျွန်တော့် တစ်သက် ဒီတစ်ခါလောက် စိတ်ဆင်းရဲတာ မကြုံဖူးတာ အမှန်ပဲ ... ဦးရွှေမောင်”

ဟုပြောပြီး ဦးလှစိုးသည် နှပ်ညှစ်လိုက်၊ မျက်လုံးပွတ်လိုက် လုပ်နေရာ သူ၏ကံဆိုးပုံကို အားလုံးက တစ်စုံစီစုံ တွေးနေကြသလားမသိ၊ မည်သူမျှ စကားမပြောကြတော့ပေ။

စာရေးကြီးဦးမြဒင်မှာ ခလုတ်တိုက်စဉ်က သွေးပူနေ၍ မနာဟန် ရှိသော်လည်း တစ်နာရီကျော်ကြာသောအခါ၌ လမ်းလျှောက်ရင်း ကွတကွတ ဖြစ်လာရာ ဘယ်ဒင်းမှ မသက်သာပါလားဟု ဦးရွှေမောင်က တွေးနေတော့၏။

“ကောင်းတာလေးတစ်ခု အကြံပေးစမ်းပါ ... ဦးရွှေမောင်။ ငွေကတော့ ဆုံးပြီဆိုပါတော့”

ဟု ထောင်မှူးကြီးက ဦးရွှေမောင်အား အကြံတောင်းလိုက်သည်။

“ကောင်းတာလေးဆို ကုလားမ စကောဝိုင်းထိုးပြတာကို ကြည့်မတူဗျာ။ ခင်ဗျားဟာမ ထပ်ပြီး စကောဝိုင်းထိုးခိုင်းရ ဘယ်နှယ်လဲ”

“ဟား ဟား ဟား”

ငိုအားထက်ရယ်အားသန် အားလုံးရယ်လိုက်ကြရာ ထောင်မှူးကြီး

က ...

“ငါလခွေး ...”

ဟု ဆိုကာ ထောင်မှူးဦးရွှေမောင်အား တွန်းပစ်လိုက်သည်။

“အရေးထဲ အရာပေါ်တဲ့သူ၊ စကားကောင်းကောင်းပြောပါဗျာ။ ဒီည အိပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ထောင်မှူးကြီးက သွားရင်း ပြောလိုက်သည်။

မရှိခိုးနိုးနိုး ၃၉

“အေးဗျာ ... စိတ်ညစ်စရာကြီးတစ်ခုတော့ ကျွန်တော် တွေးထားသေး။ ကျွန်တော်တို့ ထောင်မှူးရစ်ယောက်ရှိတယ်။ ပျောက်တာကလည်း အထင်ကရဆိုတော့ စိတ်နိုင်သလောက် ငွေကူကြဖို့ ကျွန်တော်ပြောကြည့်သေးလေ။ ဦးမြဒင် စာရေးကြီးတာဝန်တော့ ဟုတ်တယ်။ ခင်ဗျားကို ငွေရေအပ်တာမဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားကလည်း လူမဝိုင်းအောင် ကြပ်မတ်တာပဲ။ ဦးမြဒင်ကလည်း ချက်ချင်း လျော်ပေးရမယ်ဆိုတော့ အသားလီး သွေးထွက်ရုံပဲ။ သူပြောသလို တောခိုရမဲ့အလုပ်၊ ဒီတော့ ထောင်ပိုင်ကြီးကို ဘွင်းဘွင်းပြောကြရအောင်။ ငွေကိစ္စကတော့ ကျွန်တော်တို့ငွေ တစ်ထောင်ကျော်တော့ရှိတယ်။ ကျွန်တော် ငွေထိန်းပဲ။ ဒီတော့ကာ မလွဲမရှောင်သာတဲ့ကိစ္စမို့ ကော်မတီသူကြီးတွေကို ချက်ချင်းခေါ်ပြီး ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော်တင်ပြမယ်။ သဘောအရင် ဦးမြဒင်က တစ်လကို ငါးဆယ်စီ အသင်းကို ပြန်သွင်းပေါ့။ အာမခံဖို့တော့ ထောင်မှူးအားလုံးကို ကျွန်တော် ပြောပြမယ်။ ဒီလိုမှမလုပ်ကြရင် ထောင်ကျရုံပဲရှိတယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ”

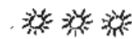
ဦးရွှေမောင်က သူ၏ စိတ်ကူးကို ပြောပြလိုက်ရာ ...

“ကောင်းတယ်ဗျို့ ... ဒီတစ်လမ်းပဲရှိတယ်”

အားလုံးက သဘောတူလိုက်ရာ လူတိုင်းအနည်းငယ်စီ ရင်အေးအေးကြ၏။ ရင်အေးသွားပြီးမှ အနည်းငယ် ရယ်မောနိုင်ကြသည်။ ရယ်မောနေရာ ထမင်းမစားရသေးသည်ကို သတိရလာကြ၏။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ခင်ဗျားကုလားမ ထောင်ဝင်စာလာရင် ဆန်ကောဝိုင်း ထိုးခိုင်းဗျာနော်”

ဦးရွှေမောင်က ဦးမြဒင်မောင်အား စလိုက်ပြန်ရာ ဦးမြဒင်မောင်သည် ဦးရွှေမောင်၏ လက်မောင်းသားကို ဆွဲလိမ်ပြီး တဟဲ့ဟဲ့ရယ်ကာ အိမ်သို့ ပြန်လာကြလေသတည်း။

တွေးထားထင်ထား၍လည်း မဖြစ်စကောင်း။ အကယ်၍ အဆင်မပြေပါက စာရေးကြီး ဦးမြင့်၏ ကံကြမ္မာသည် အဘယ်သို့ ရှိလေမည်နည်း။

လက်ပံပင် ဆက်ရက်ကျသောအခါတော်မှာ ညအချိန် နောက်ဆက် တွဲဆူဆူညံညံ ပေါ်လာပေသည်။ ညနေပိုင်းက လက်ပံပင်ဆက်ရက်ကျပုံ မှာ လခထုတ်စဉ်ဖြစ်၍ ညကြီးသန်းခေါင် ဆူညံသော လက်ပံပင်ဆက်ရက် ကျပုံမှာ စာရေးကြီးဦးမြင့်တို့အိမ်မှ လင်မယားသတ်ကြ၍ အိုးခွက်၊ ပန်းကန် တို့သည် ကျေးသံငှက်သံပေါက်အောင် တချွင်ချွင် တဒိုင်းဒိုင်း အသံပေးနေ ကြပေသည်။

“မကြည် ... ခက်တာပဲဟေ့။ စာရေးကြီး လင်မယားတော့ စိတ် ညစ်ညစ်နဲ့ သတ်ကုန်ကြပြီ”

ဦးရွှေမောင်က မကြည်အား အိပ်ရာဝင်တွင် ပြောလိုက်သည်။

“ကိုတို့ဥစ္စာက ဘာလိုလိုနဲ့ တကယ်ပျောက်တာပါလား။ အဖျက် အဖျက်နဲ့ နှာခေါင်းသွေးထွက်ဖြစ်ဖို့ မြင်နေပြီ။ လက်ထဲမှာလည်း တစ်ပြားမှ နှိတ်တာမဟုတ်။ တစ်အိမ်လုံး ရောင်းစရာဆိုလို့ စာရေးကြီးပုလင်းခွဲပဲ မြင် တယ်”

“အေး ... ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့။ ကိုတို့ ထောင်မှူးတွေ ဝိုင်း မကုရင် ထောင်ကျမဲ့အလုပ်။ ဒါနဲ့ တို့တတ်နိုင်သလောက် လျော်ကြမလို့”

“ဘာ ...”

“တို့ အနည်းအကျဉ်း စိုက်ထည့်ကြမလို့ အစိတ်စီ ငါးဆယ်စီပေါ့ တွာ”

“ကြီးကြီးစည်ရာတော် ‘ဖင်ကိုအမြတ်ထားခါနဲ့ထိုင်’ ဆိုသလို ဦးမြင့် ၏ ကလိမ်ကျသလား။ ဦးလှစိုးပဲ ကစိထားသလား ... ဘယ်ပြောနိုင်မလဲ။ အသောက်သမား အကစားသမားတွေ သူတို့ဟာသူတို့ မူးမူးရှူးရှူးနဲ့ဖြစ်တိုင်း ဘယ်သူက လိုက်ကုရမှာလဲ စားစရာမရှိ လျော်စရာရှိ။ သူတို့လည်း ဒီမြို့ သားတွေပဲ ရွေ့နဲ့မျိုးနဲ့ချည်းပဲ။ သစ်ခေါင်းကပေါက်တဲ့လူ တစ်ယောက်မှ မပါ

[၁၀]

ကြွေးထူလည်း မပူဘူး။ သန်းထူလည်း မယားတော့ဘူးဆိုသော ထောင်မှူး ဦးလှစိုးနှင့် စာရေးကြီး ဦးမြင့်တို့မှာ ကျောချမှ ဓားပြမှန်းသိ လာဟန်ဖြင့် အခုမှ စိတ်အညစ်ကြီး ညစ်ကြရရှာသည်။ မင်းခယောက်ျား ကမ်းနားသစ်ပင်အရေးကို မတွေးခဲ့ကြဘဲ ပဒေသာပင်က ဆွတ်ခူးစားသောက် ကာ ကြွေးနှင့်လူ လုံးလည်လိုက်ပြီး ဂျာအေးကို သူ့အမေရိုက်ပါလို့ သိချင် ကိုသာ သိဆိုပြီး အိမ်ထောင်ရေးကို ထူထောင်နေကြသည်။ ယခု အလုပ် မပြုတ်သေးသည်က တော်လှသည်။ သို့ရာတွင် နက်ဖြန်ကိစ္စမှာ ဦးရွှေမောင် ထင်သည်အတိုင်းဖြစ်ပါမှ အလုပ်နှင့်လူ အတူရှိကြပေမည်။

“သူတို့ ကလိမ်ကျပြီး ငွေပျောက်တာ၊ တို့အသင်းကငွေကို မထိ နဲ့”

ဟု ဖြစ်ပေါ်လာက ဦးရွှေမောင်လည်း သိကြားသားမဟုတ်၍ တတ် နိုင်မည်မဟုတ်။ ဦးရွှေမောင်ပြောတိုင်း လူတိုင်းက သဘောတူလိမ့်မည်ဟု

www.burmeseclassic.com

ဘူး။ မလျော်နိုင်ပါဘူးတော်။ သူတို့ဟာသူတို့ ကံကောင်းပြီး သူများကို အရှောင် အပူတတ်သလား။ စာရင်းအင်း၊ ဂဏန်းပေါင်းပဲ မှားသလား။ ရူးမူး နေတဲ့သူတွေ”

မကြည်သည် ဦးရွှေမောင်အား ရန်တွေ့နေတော့သည်။

“ဒါဖြင့် အပေါင်းအသင်းဆိုတာ ဘာလဲကွ”

“အို ... ကိုယ့်အား ကိုယ့်အင်နဲ့ပေါ့။ မကူရဘူးလို့ မပြောပါဘူး။ ကိုယ့်လည်း သားနဲ့သမီးနဲ့။ အားလုံးသူလို ကိုယ်လိုပဲဥစ္စာ။ ယောက္ခမအားနာထွန်သွားချွတ်ပေး ဆိုတာမျိုးတော့ မကြိုက်တာအမှန်ပဲ။ သူတို့ မူးတုန်း ဖြန်းတုန်းက ဘယ်သူ့ကို ခေါ်ကျွေးဖူးသလဲ။ ငွေပျောက်တော့ သူများလိုက်လျော်ရမှာ မဖြစ်နိုင်တာကြီးပဲ”

ဦးရွှေမောင်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချပြီး တစ်ဖက်သို့ စောင်းအိပ်လိုက်သည်။

မကြည်ပြောသည်မှာ ပြောလည်း ပြောစရာဖြစ်သည်။ ရေးကစေတနာမေတ္တာနှင့် သူတို့လင်မယားကို ဝိုင်းဝန်းပြောဆိုကြသောသူများကို ယင် မူးမူးနှင့် ...

‘ငါ့ပိုက်ဆံနဲ့ ငါမူးတာ၊ ငါမူးလို့ ငါဆူတာ ဘယ်သူ့ကို သောက်ရေးစိုက်ရမှာလဲ’ ဟု မူးမူးနှင့် ပြောမှားဆိုမှားရှိခဲ့သည်မှာ အရေးပေါ်လာချိန်၌ သူများမေတ္တာမဲ့ဖွယ် ကြုံလာတော့သည်။

စာရေးကြီးကတော် မြမြသည် တဟီးဟီးငိုပြီး လှေခါးပေါ်မှ တက်လာသံကြား၍ မကြည်က ‘မြမြလား’ ဟု လှမ်းမေးပြီး တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ မြမြသည် နို့နို့ကလေးတစ်ဦးကို ခါးထစ်ခွင်၌ တဟီးဟီးငိုကာ တက်လာရာ ဦးရွှေမောင် အတော်စိတ်မကောင်းဖြစ်သကဲ့သို့ မကြည်က မြမြထံမှ ကလေးကို ဆွဲခေါ်လိုက်သည်။

“ကိုကိုရယ် ... စာရေးကြီးကို နည်းနည်းပါးပါး သွားပြောပါဦး။ မြမြတော့ ဒီတင်ပဲ အိပ်ထားခိုင်းမယ်”

မကြည်က ဦးရွှေမောင်အား လှမ်းပြောနေတော့သည်။

အချိန်မှာ ၁၂ နာရီပင် ကျော်သွားပေပြီ။ လစထုတ်သည့်နေ့ ကိုယ့်သားတို့ယုံမယားနှင့် ရယ်ကာမောကာ နေရမည့်နေ့တွင် စိတ်မောလှမောဖြစ်နေသော ဦးရွှေမောင်သည် အိပ်တော့မည်ဟု စိတ်ကူးလိုက်မှ အိပ်ရာက ထပြန်သည်။ သူသည် ငွေတစ်ထောင်ပျောက်ရာ၌ မိမိအပူ တစ်ပြားမှပါဖွယ်မရှိသော်လည်း လက်ငင်း မျက်စိပြင် ဆင်းရဲနေရသဖြင့် ခုတင်ပေါ်တွင် တစ်ချက်ခေါင်းကုတ်ပြီး စဉ်းစားလိုက်ပြန်သည်။ သို့ရာတွင် ငွေတစ်ထောင်အရေးမှာ နေ့ကဲ့သို့မျှ မထင်တတ်တော့ပေ။ အိပ်ရာအဝင်တွင် ငွေအနည်းအကျဉ်းတို့သည်ကြီးမာဖြစ်မယ်ဟု မကြည်နှင့်တိုင်ပင်စဉ်က မကြည်က ...

“သူတို့ပဲ ကံကောင်းသလား။ ဂဏန်းအပေါင်းပဲ လွှဲနေသလားမှ မသိဘဲ”

ဟု ပြောလိုက်သည်ကိုသာ နားထဲ ကြားယောင်နေ၍ ...

‘ဟုတ်ချင်ဟုတ်မယ်၊ ဒီလူတွေတစ်ဦးက ငွေပျောက်တယ်ပြောတာနဲ့ ထူပူနေကြပြီး စာရင်းပေါင်းများ မှားနေသလား။ သူတို့ပြောတာက အတော့ စာရင်းအမှန်ပဲလို့ ပြောတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့ကိုယ်တိုင် ပေါင်းကြည့်ဦးမယ်’ ဟု အကြံဖြစ်ကာ ဦးမြဒင်ထံ ကတိုက်ကရိုက် ဆင်းပြေးသွားလေသည်။

“ဟေ့ ... ဦးမြဒင် ... တံခါးဖွင့်ပါဦး”

“ဦးရွှေမောင်လား ... ကျွန်တော် မူးနေတယ်ဗျာ”

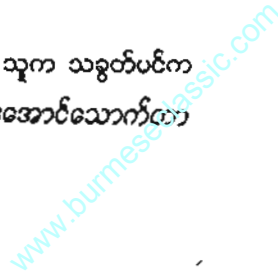
“ဟေ့လူ ... ဖွင့်စမ်းပါဦး”

“အဲ ... အဲ ... လာပြီ ... လာပြီ ...”

ဦးမြဒင် တံခါးဖွင့်လိုက်ရာ တစ်အိမ်လုံး ဗလဖွာကြဲနေပေသည်။

“ကဲ ... စာရေးကြီး ဘာလုပ်မိန်းမနဲ့ ရန်ဖြစ်သလဲဗျ။ မိန်းမပဲဟာ ချစ်ရင်ခံရမှာပေါ့”

“ဟာ ... ဦးရွှေမောင်၊ စိတ်ညစ်ရတဲ့အထဲ သူက သခွတ်ပင်က အထက်ကို လုပ်နေတာလားဗျ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် မူးအောင်သောက်တာ”

၄၄ မြောင်းမြမောင်ကို

“ကဲ ... ဒါတွေထားစမ်း။ ခင်ဗျားရုံးခန်းကို လိုက်ခဲ့ဗျာ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲဗျ။ ကျွန်တော် ထောင်ကျပစေဗျာ”

“အို ... လိုက်ခဲ့စမ်းပါခို။ ကျွန်တော် လခစာရင်းကို ကိုယ်တိုင် ပေါင်းကြည့်ချင်လို့ပါ”

“မထူးပါဘူး မှန်ပါတယ်”

“အေးလေ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စစ်ကြည့်ရင် ပိုမကောင်းဘူးလားဗျ”

“ကိုင်း ... ကျေနပ်အောင် လုပ်ချင်သပဆိုလည်း သွားပေါ့”

စာရေးကြီးနှင့် ဦးရွှေမောင်တို့ ရုံးခန်းသို့ဝင်ကာ လခစာရင်းကို ယူကြသည်။ စာရေးကြီးကား အရက်မူးနေ၍ ကုလားထိုင်တွင် ဖက်ကျိုးနေသည်။ ဦးရွှေမောင်တစ်ဦးတည်းသာ တစ်ခုစီတစ်ခုစီ ဂဏန်းများကို ပေါင်းကြည့်နေသည်။ လူပေါင်းတစ်ရာငါးဆယ်ခန့်စာရင်းမှာ နှစ်နာရီခန့် ပေါင်းချေသည်။

နောက်ဆုံး ဝါဒါလစာတွင် စုစုပေါင်းဂဏန်းမှာ ပေါင်းလိုက်တိုင်း လွဲနေ၍ ဟိုဂွင်ဒီဂွင် (Cross Check) လုပ်ကြည့်သော်လည်း လွဲမြဲလွဲနေချေသည်။ အချိန်မှာ ၂ ချက် တီးခန့်ဖြစ်နေ၍ အိပ်ချင်မူးတူး ဖြစ်လာသည်။ မိမိဂဏန်းစကိုပင် မိမိမယ့်၍ ဂဏန်းကို သုံးကြိမ်တိတိ ပေါင်းလိုက်ရာ ငွေပေါင်း ၉၁၀၀ ကျပ် ဖြစ်ရမည်နေရာတွင် စုစုပေါင်း ၈၁၀၀ ကျပ်သာ လခစာရင်းတွင် ရေးထားလေရာ ငွေ ၁၀၀၀ တိတိ ကွာနေလေရာ ငွေတိုက်မှ ထုတ်ယူလာသည်ကပင် ငွေတစ်ထောင်လျော့နေရမည်ဟု ဦးရွှေမောင်က အတိအကျ ပြောနိုင်ပေပြီ။

“ဟေ့လူ ... ထတော့လေ ... ငွေပျောက်တာမဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျား ဂဏန်းပေါင်း မှားနေတာ။ နက်ဖြန် ဖြည့်စွက်လစာစာရင်း (Supplimentary Bill) နဲ့ ကွာနေတဲ့ငွေကို ထုတ်ပေတော့”

စာရေးကြီးသည် ထရန်လိုက်သည်။ ၎င်းနောက် မိမိကိုယ်တိုင် မူးမူးနှင့် ပေါင်းကြည့်ပြန်သည်။

“ဟုတ်ပြီ ... ဦးရွှေမောင်၊ သိပ်ကျေးဇူးတင်တာပဲ။ ကျွန်တော် ရင်ဘတ် မီးကျိုးခဲ့မျှထားသလိုနေတာ ခုမှ အေးသွားတယ်။ နေဦး ... ထောင်မှူးကြီးနဲ့ ဦးလှစိုးကို သွားပြောလိုက်မယ်”

စာရေးကြီးသည် အားရဝမ်းသာနှင့် ပြေးသွားရှာသည်။ ဦးရွှေမောင်၏ အိမ်တွင် ထောင်မှူးကြီး၊ ဦးလှစိုးနှင့် ဦးမြဒင်တို့ အားရဝမ်းသာ ဗေဒင်မေးခန်းပြောရင်း ရယ်မဆုံးဘဲ မိုးထိန်ထိန် လင်းသွားကြသည်။

“ဪ ... မရှိခိုးနိုးနိုးပါတကား”

မြောင်းမြမောင်ကို

အထက်
လူ့ဘုံ၏
အောက်
လူ့ဘုံ၏

[၁]

□

ဗုဒ္ဓမြတ်ဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူချက်အရ လူ့ဘုံ၏ အထက်တွင် နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်နှင့် ဗြဟ္မာဘုံ နှစ်ဆယ်ရှိ၏။ လူ့ဘုံ၏ အောက်တွင် ငရဲကြီးရှစ်ထပ်ရှိ၏။ ထို ငရဲဘုံနှင့်အတူ တိရစ္ဆာန်ဘုံ၊ ဗြိတ္တာဘုံ၊ အသူရဏာယ်ဘုံတို့သည်ကား အပါယ်လေးဘုံဖြစ်ချေ၏။ အစဉ်မပြတ် အထပ်ထပ် အခါခါ ကျင့်လည်နေကြရသော သံသရာဆိုသည်မှာ နတ်ဗြဟ္မာ နှစ်ဆယ့်ခြောက်ဘုံ၊ လူ့ဘုံနှင့် အပါယ်လေးဘုံတို့ ပေါင်းစုအပ်သော သုံးဆယ့်တစ်ဘုံကို ရည်ညွှန်းခြင်းဖြစ်၏။

အပါယ်လေးဘုံအနက် ကျွန်ုပ်တို့ လူ့ဘုံနှင့် ပထမအနီးစပ်ဆုံးမှာ တိရစ္ဆာန်ဘုံပင်ဖြစ်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဟူမူ လူ့ဘဝနှင့် တစ်စပ်တည်းရှိသော တိရစ္ဆာန်မျိုးစုံကို ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင် မျက်မြင်ဒိဋ္ဌ မြင်တွေ့နေရ၍ ဖြစ်၏။

ဒုတိယ အနီးစပ်ဆုံးမှာ ဗြိတ္တာဘုံဖြစ်၏။ ဗြိတ္တာဘဝကား ကျယ်ဝန်းလှသည်။ သူတို့ကို ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင် မမြင်တွေ့နိုင်သော်လည်း ဗြိတ္တာ

၄၈ ။ ပိတောက်မြို့

များမှာ လူတို့နှင့် တစ်ဘဝတည်း ရောယှက်နေထိုင်ကြသူများဖြစ်ကြ၏။ ခန္ဓာကိုယ်က တောင်ကြီးတမျှ ကြီးမားနေသော်လည်း ပါးစပ်ပေါက်က အပ်ပေါက်မျှသာရှိသော ဂြိုဟ်က အမြဲငတ်မွတ်ဆာလောင်နေသော ဂြိုဟ်က ခံတွင်းသို့ ရေလောင်းထည့်ပေးသော်ငြားလည်း ရေများခံတွင်းပေါက်သို့ မကျရောက်မီမှာပင် ခန်းခြောက်ကုန်သဖြင့် အမြဲရေငတ်နေရရှာသော ဂြိုဟ်က ကိုယ်ပေါ်မှ အနာဖုကြီးများကို အမြဲကုတ်ဖဲ့နေရသော ဂြိုဟ်က စသည်ဖြင့် ဂြိုဟ်မျိုးခြောက်မြားစွာရှိကြောင်း ဘုရားဟော၊ တရားတော်များ၌ ပါလေသည်။

အသူရကာယ်ဆိုသည်ကား နေ့စံညံ့ခံ၊ ခုနစ်ရက်ခံ၊ ခုနစ်ရက်ခံ စသည်ဖြင့် မိမိပြုလုပ်ခဲ့သော ကောင်းမှု၊ မကောင်းမှုတို့၏ အကျိုးဆက်များကို တစ်ဘဝတည်း၌ပင် တစ်လှည့်စီခံစား စံစားနေရသော ဂြိုဟ်တစ်မျိုးဖြစ်၏။ သူတို့မှာလည်း လူ့ရုပ်ဒေသအနီး၌ဖြစ်ရသော ဂြိုဟ်က လူ့ရုပ်ဒေသနှင့် ဝေးကွာသော တောတောင်ရပ်ခြား၌ ဖြစ်ရသော ဂြိုဟ်များဟူ၍ အမျိုးမျိုး ရှိကြ၏။

ထိုဂြိုဟ်အမျိုးမျိုးတို့၏ မူလရှင်သွင်မှာ ဆိုးဝါး၍ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ဖွယ်ဖြစ်ကြသောကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံ ကိုယ်ထင်ပြုသောအခါ လူတို့က တစ္ဆေခြောက်သည်။ သရဲခြောက်သည်ဟု ထင်မြင်ခံရသူများဖြစ်၏။

ယင်းဂြိုဟ်များ၊ အညံ့စားဟုဆိုအပ်သော နတ်ဒေဝတာများနှင့် အမြင့်ဆုံးဟု ဆိုနိုင်သော နတ်ဗြဟ္မာတို့အား ပိနည်းဒေသနာများစွာတွင် 'ပရလောကသားများ'ဟု ခေါ်ဆိုသမုတ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ပရလောကသား အချင်းချင်းဖြစ်သော်လည်း ဖော်ပြပါဂြိုဟ်များ၏ ရုပ်သွင်နှင့် နတ်ဗြဟ္မာတို့၏ ရုပ်ရည်ရှုပကာယတို့မှာကား နှိုင်းယှဉ်၍မရအောင် ကွာခြားလှပါပေသည်။

ဂြိုဟ်တို့၏ စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ် ရုပ်သွင်နှင့် နတ်ဗြဟ္မာတို့၏ လှပသစ်လွင်သော နှစ်လိုဖွယ်ရုပ်ရည်ရှုပကာယများကို ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင် မမြင်နိုင်ပါသော်လည်း ဇာတ်သဘင် ရုပ်ရှင်များ၌ သရုပ်ဖော်ရိုက်ကူးပြခဲ့ကြ၍ ကျွန်ုပ်တို့စိတ်ထဲတွင် ထိုပုံရိပ်များ ထင်ဟပ်နေကြပြီး ဖြစ်လေသည်။

ထောင်မှူးထွန်းနိုင် ပြန်လာပြီလား ။ ၄၉

ကျွန်ုပ် ယခုတင်ပြလိုသော ပရလောကသားတစ်မျိုးမှာ ဖော်ပြပါ ဂြိုဟ်က နတ်ဗြဟ္မာတို့ထဲတွင် မပါဝင်ဘဲ သူ့ဘဝနှင့်သူ တစ်သီးတခြား ခပ်တည်နေသူအချို့၏အကြောင်းဖြစ်၏။

ထူးခြားသည်မှာ ထိုသူတို့မှာ ပရလောကသားများပင်ဖြစ်သော်လည်း ဂြိုဟ်များနှင့်ဆန့်ကျင်ကာ ရုပ်ရည်ရှုပကာယ လွန်စွာချောမောလှပသူများဖြစ်ကြ၏။ ထိုထက်ပို၍ ထူးခြားသည်မှာ သူတို့အား နတ်ဗြဟ္မာတို့မျှ ချောမောလှပသူများဟု ဆိုနိုင်ပါသော်လည်း နတ်ဘုံနတ်နန်းတွင် သီးသန့်နေထိုင်သူများ မဟုတ်မူဘဲ လူတို့နှင့်အတူ ရောထွေးနေထိုင်သူများ ဖြစ်နေကြောင်းပါပင်။

ထို့ထက် . . . ထိုထက်ပို၍ ထူးခြားသည်မှာ သူတို့မှာ လူတို့အလယ်တွင်ရှိနေပါလျက် နတ်ဗြဟ္မာများပမာ ကျွန်ုပ်တို့ မြင်နိုင်စွမ်းမရှိပါသော်လည်း နတ်ဗြဟ္မာများကဲ့သို့ ကိုယ်ရောင်ဖျောက်နိုင်ပေါ်နိုင်သော ကမ္မဇိဒ္ဓိသန်ခိုးကုဒ္ဓိပါဒ်အချို့ ရှိနေကြသည်ကို အံ့ဩစွာ တွေ့မြင်ကြရခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ဤမျှ ထူးခြားဆန်းကြယ်၍ ဂန္ထိရဆန်လှသော ဖြစ်ရပ်ကို ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေ စာရေးဆရာတစ်ဦး၏ ဖခင်လည်းဖြစ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ထက် သူ့နွှာ စိန်ယာကျသည့်အပြင် ကိုလိုနီခေတ်နှောင်း အကျဉ်းထောင်လောကတို့ထဲ တစ်စွန်းတစ်စ ဖို့ခဲ့သော ဝါရင့်လုပ်သက်ရင့် ပင်စင်စားအသက်ရှုနေထိုင်ကျော် ထောင်ပိုင်ဝန်တစ်ဦးလည်းဖြစ်သူထံမှ မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားသိရသော သားခွဲရသော ရှားပါးဇာတ်လမ်းဆန်းတစ်ပုဒ်ပါပေ။

ဤဇာတ်လမ်းကို အမှတ်မထင် ကြားသိခဲ့ရသည်မှာ ကျွန်ုပ် ၁၉၄၅ ခုနှစ်တွင် အကျဉ်းဦးစီးဌာန၌ ထောင်မှူးအဖြစ် ရွေးချယ်ခံခဲ့ရစဉ်ကဖြစ်၏။ ထိုဆန်းကြယ်သော ဖြစ်ရပ်ကို သိရှိနိုင်စေရန် အကြောင်းဖန်လာသည့် အခန်းဒါန်းသည်ကား . . . ။

တက္ကသိုလ်တွေမှာ ခန့်ထားဖို့ ကျူတာတွေ ခေါ်ပြန်တော့လည်း ကြော်ငြာမှာ 'တက္ကသိုလ်တစ်ခုခုက ဘွဲ့တစ်ခုရရှိရမည်' ဟု ပါနေလေတော့ ဆျောက်လွှာများက ထောင်ချီနေသည်။ တကယ်ရွေးချယ်ခန့်ထားမှားက ၂၀ ကျော် ၃၀ ခန့်လောက်တဲ့။ ခန့်ထားဖို့လိုအပ်နေတဲ့ အဓိကဘာသာရပ် ၈ မြန်မာစာနှင့် အင်္ဂလိပ်စာဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။ ဆိုတော့ ကိုယ်လို သမိုင်းအဓိကနှင့် ဘွဲ့ရထားသူ ဝင်လျှောက်လျှင် အမှန်လိုအပ်ချက်နှင့် ထလွဲတချော် ဖြစ်နေချေတော့မည်။

သည်လိုနှင့် အခွင့်အခါ စောင့်မျှော်နေခိုက် အထက်ဖော်ပြပါ 'ထောင်မှူးများ အလိုရှိသည်' ကြော်ငြာသတင်းစာထဲ ပါလာခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ် တောင်းက တပည့်လေးမှ တစ်ဆင့် အကည်ဦးစီးဌာနရုံးချုပ် ထောက်ဌာနစာ စာရေးကြီးဦးကျင်မောင်ဆီ စုံစမ်းကြည့်တော့ ...

"အပြင်က ဘွဲ့ရ ထောင်မှူး(၆၀)ကျော်တောင် ခေါ်မှာတဲ့ဗျာ ဒီ ထောက်မှူးများ အရင်က တစ်ခါမှ မခေါ်ဖူးဘူး။ ဒါ ပထမဆုံးပဲ။ ဆရာ စိတ်ဝင်စားရင် ကြိုးစားကြည့်ပါလား"

ဟု ပြောသည်။

ထိုအချိန်က တစ်ပြိုင်နက်တည်း တစ်နေ့တည်း သတင်းစာတွင် ဘေးချင်းယှဉ်၍ ပါလာသည်က 'ဒုရဲအုပ်လောင်းများ အလိုရှိသည်' ကြော်ငြာ ဖြစ်၏။ သူလည်း တက္ကသိုလ်က ဘွဲ့တစ်ခုခု ရရှိရမည်ဖြစ်ပြီး ခန့်အပ်မည့် ရာထူးအရေအတွက်ကလည်း မနည်းလှပေ။

တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ ပထမတစ်ခုက 'ထောင်မှူးများ အလိုရှိ သည်'ဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ခုက 'ဒုရဲအုပ်လောင်းများ အလိုရှိသည်ဖြစ်နေသည်။ ခြစ်နိုင်သည်က ထောင်မှူးကို လိုအပ်သည့် ရာထူးတွင် တိုက်ရိုက်ခန့်ထားပြီး ဗု သင်တန်းတက်ခိုင်းမည်။ ဒုရဲအုပ်မှာမူ 'လောင်း'ဖြစ်နေသဖြင့် သင်တန်း ဖြေဆိုအောင်မြင်ပြီးပါမှ ရာထူးမှာ ခန့်အပ်ပေးမည့်သဘောဖြစ်ပေမည်။

ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ကြော်ငြာပါ သတ်မှတ်ချက်များအရ လိုရာထူး နှစ်ခုစလုံးတွင် ဝင်ရောက်ဖြေဆိုနိုင်လေသည်။ သို့တစေ ဒုရဲအုပ်ဆိုသည်

[၂]

'ထောင်မှူးများ အလိုရှိသည်'

ဤကြော်ငြာသည် (၂၃-၄-၁၉၅၅)ရက်နေ့ထုတ် လုပ်သားပြည်သူ့ သတင်းစာတွင်ပါခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ယခုဆို နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်နီးပါး ရှိခဲ့ပါလေ ပြီ။ ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်မှာ ဘွဲ့ရပြီးစ ကျောင်းဆရာ၊ ကျူရှင်ဆရာ လုပ်ကိုင်ရင်း တစ်ဖက်က ပြည်သူ့ဝန်ထမ်း ရွေးချယ်လေ့ကျင့်ရေးအဖွဲ့ (PSSTB) က ခေါ်တဲ့ အရာရှိဝင်ပေါက်အလုပ်တွေအပေါ် အာရုံစိုက်လေ့လာနေချိန် ဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က (PSSTB) က ခေါ်ယူသော အလုပ်ရာထူးအရေအတွက်မှာ များ သောအားဖြင့် ဆယ်ဂဏန်း ဝန်းကျင်ခန့်သာ ဖြစ်နေတတ်သည်။ ပညာ အရည်အချင်းမှာလည်း အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း တက္ကသိုလ်များမှ ရရှိသော ဘွဲ့ဒီဂရီများသာ ဖြစ်နေတတ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ သာမန် ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ (B.A) အောင်ထားသူအနေနှင့် အဆိုပါ ရာထူးများကို အိပ်မက်ပင် မမက်နိုင်ခဲ့ချေ။

www.burmeseclassic.com

၅၅ ပီတာမြင့်

မှာ တောကြီးအုံကြားအထိ သွားရောက်တာဝန် ထမ်းဆောင်ရပေမည်။ ထောင်ဆိုတာက ခရစ်မြို့ကြီးများတွင်သာ ရှိပေရာ ကျွန်ုပ်မှာ မြို့ကြီးသားဖြစ်၍ မြို့ပေါ်မှာသာ စမတ်ကျကျ နေချင်စိတ်ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် နောက်ဆုံးတွင် ထောင်မှူးအလုပ်ဝင်လျှောက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်မိသည်။

သို့သော်လည်း ချက်ချင်းကြီးတော့ လျှောက်လွှာ မတင်ဖြစ်သေး။ နေ့ရွာညရွာနှင့် ဖြစ်နေခဲ့သေးသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဟူမူ သည်အလုပ်က တခြားအလုပ်လိုမဟုတ်။ အတော်လေး စဉ်းစားနေရသည်။ ထောင်မှူးမှာ 'ထောင်' ဆိုတာကြီးက ရှေ့ကခံနေသဖြင့် ရင်ထဲ တစ်ဆို့ဆို့ကြီးဖြစ်နေ၍ ဖြစ်၏။

ပြီးတော့ ထောင်မှူးဆိုတာကလည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ ဟိုလူပေး ဒီလူမေးနှင့် ရသမျှ လေ့လာနေရသေးသည်။ လူတွေကို မေး၍အားစေတော့ ထောင်စာရေးဆရာများဖြစ်သည့် မြောင်းမြမောင်ကို၊ ရန်အောင်မောင်မောင်၊ မင်းသူရိန်၊ လူထုဦးလှ၊ ကျော်မြသန်း၊ ရဲဘော်နေအောင် စသူတို့၏ စာအုပ်များထဲက ထောင်မှူး၏လုပ်ငန်းတာဝန်ကို ရှာဖွေလေ့လာနေရသည်။

သို့တစေ ထိုစာအုပ်များမှာ ကိုလိုနီခေတ် အကျဉ်းထောင်များအပေါ်မှာသာ အခြေပြု ရေးသားထားခြင်းများ ဖြစ်နေသည်။ မြန်မာနိုင်ငံလွတ်လပ်ရေးရပြီးမှ ရေးသည့်စာအုပ်က အတော်ရှားသည်။ တွေ့သည့်စာအုပ်များထဲမှာလည်း နိုင်ငံရေးလေသံများ လွှမ်းမနေပြီး ထောင်ဝန်ထမ်းအပေါ် အဆိုးမြင်ဝါဒဖြင့် တစ်ဖက်သတ်ရေးသားထားသော စာအုပ်များဖြစ်နေတတ်ပြန်သည်။

ထောင်တွင်းလုပ်ငန်းတာဝန်များကို ပီပီပြင်ပြင် ဖော်ပြထားသော ထောင်သရုပ်မှန်စာပေက မရှိသလောက် ရှားပါးနေသည်။

“ကိုယ့်လူ ... အခုထိ လျှောက်လွှာမတင်သေးဘူးလား။ ဒီမှာကြည့် စာရင်းအရ လျှောက်လွှာ (၃၀၀၀) ကျော်နေပြီနော်။ သိပ်နောက်ကျနေရင် မကောင်းဘူးဗျ”

ထောင်မှူးထွန်းနိုင် ပြန်လာပြီလား ၂၅

ကျွန်ုပ်မှာ ဖော်ပြပါ ထောင်စာရေးဆရာကြီးများ၏ စာများကို စိတ်လိုက်၊ (PSSTB) ရုံးသွားကာ စနည်းနာလိုက်နှင့် ကြာတော့ ထိုရုံးမှ စာရေးဝန်ထမ်းများဖြစ်ကြသော ကိုမြင့်ဝင်း၊ ကိုမောင်မောင်၊ ကိုအေးမောင်တို့နှင့် အတော်ရင်းနှီးနေပါလေပြီ။ တစ်နေ့ နံနက်ပိုင်းတွင် ကိုမြင့်ဝင်းက အထက်ပါအတိုင်း သတိပေးလိုက်ပါတော့၏။

“ဟ ... လျှောက်လွှာ (၃၀၀၀) ကျော်နေပြီ။ ဟုတ်လားဗျာများလှချည်လား”

ကျွန်ုပ်က အံ့အားသင့်စွာ မေးမိသည်။

“ခင်ဗျားတို့က ထောင်မှူး(၆၀)ကျော်တောင် ခေါ်မှာလေ။ ဝီအက်စ်တီအနေနဲ့ ရာထူးတစ်နေရာကို လူ(၅၀)လျှောက်တဲ့နှုန်းနဲ့ တွက်မယ်ဆိုရင် တော့ များလှတယ်မဆိုနိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ စိတ်မပူပါနဲ့ဗျာ။ ကြည့် ... တကယ်ပြောတဲ့အခါ တစ်ဝက်လောက်တောင် လာမှာမဟုတ်ဘူး”

အင်း ... လျှောက်လွှာက (၃၀၀၀)ကျော်။ ရွေးမှာက (၆၀)ကျော်။ ခုခိုင်နှုန်းနဲ့တွက်ရင် (၃၀၀၀)မှာ (၆၀)၊ (၃၀၀)မှာ (၆)ယောက်၊ (၁၀၀)မှာ ၁၀ ... (၁၀၀)မှာ (၂)ယောက်တည်း ပါလားဟာရို့။ အံ့ရော ...။

ကိုမောင်မောင်က ...

“မောင်ရင် စဉ်းစားချင်သေးရင် ကြိုက်သလောက်သာ ဆက်ဧည့်စားဦး။ ဒါပေမဲ့ လျှောက်လွှာကိုတော့ မနက်ဖြန်လာတင်။ သဘက်ခါပီတိပြီး မောင်ရင် သဘောပေါက်တယ်နော်”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါပြီ”

ဒါနဲ့ပဲ ဘာတွေလုပ်ရမှန်း သေသေချာချာ နားမလည်သေးတဲ့ အလုပ်တစ်ခုအတွက် မအူမလည်နှင့် လျှောက်လွှာ တင်ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

“အကျဉ်းဦးစီးဌာနတွင် လစာနှုန်း (၂၁၀၀)၊ (၁၀၀)၊ (၃၃၀)ဖြင့် ထောင်မှူးရာထူးများ ရွေးချယ်ရန်အတွက် ပဏာမစစ်ဆေးခြင်းနှင့် အထွေထွေ ဗဟုသုတရေးဖြေ စာပေးပွဲဖြေဆိုရန် အကြောင်းကြားခြင်း”

၅၄ ။ ပီတိမြို့

လျှောက်လွှာတင်ပြီး တစ်လကျော်ကျော်ခန့် အကြာတွင် အထက် ပါအကြောင်းကြားစာ ကျွန်ုပ်ထံသို့ စာတိုက်မှ ရောက်လာပါလေတော့၏။ ပြည်သူ့ဝန်ထမ်း ရွေးချယ်လေ့ကျင့်ရေးအဖွဲ့မှ ထိုအကြောင်းကြားစာ ကျွန်ုပ် ထံရောက်တော့ (၂၅-၆-၁၉၇၅)ရက်နေ့ဖြစ်ပြီး ပဏာမ စစ်ဆေးမှားက (၂-၇-၁၉၇၅)တဲ့။ အထွေထွေ ဗဟုသုတရေးဖြေစာမေးပွဲကို (၃-၇-၁၉၇၅) ရက်နေ့ ဖြေရမှာဆိုပဲ။ အချိန်မီလေး ရောက်လာတာပါလား။

မူလကြော်ငြာမှာ ပါတာက ထောင်မှူးလုပ်မယ့်သူဟာ အရပ် အမြင့် ငါးပေနှစ်လက်မ အနည်းဆုံးရှိရမယ်။ ရင်အုပ် နဂိုနေ (၃၂)လက်မ နှင့် ကိုယ်အလေးချိန် (၁၁၀)ပေါင် ရှိရမည်ဟုပါသည်။ ထိုအချက်များနှင့် မပြည့်မီလျှင် ရေးဖြေက ပယ်မည်တဲ့။

ခက်နေသည်က ကျွန်ုပ်မှာ ထိုစဉ်က အရပ်အမြင့် ပြည့်မီသော် လည်း ရင်အုပ်က (၃၀)လက်မသာ ရှိ၏။ ကိုယ်အလေးချိန်ကလည်း (၂)ပေါင် လိုနေသည်။ ထို့ကြောင့် နေ့စဉ် ဒိုက်ထိုးလိုက်၊ ရင်အုပ်တိုင်းကြည့်လိုက်၊ ငှက်ပျောသီးစားလိုက်၊ ရေသောက်လိုက်၊ ပေါင်ပြေးချိန်ကြည့်လိုက်နှင့် အသည်းအသန် ကြိုးစားခဲ့ရသည်လေ။ ဒါတောင် ပဏာမစစ်ဆေးခံရမည့် နေ့ ရောက်သည်အထိ ပေါင်က မပြည့်ချင်ပြည့်ချင်။

ထိုနေ့က ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းက ရန်ကုန်ထောင်ဟောင်း နေရာတွင်ရှိသော ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်ရုံးမှာ စစ်ဆေးခံရသည်။ ကျွန်ုပ်ကဲ့ သို့ လာအစစ်ခံသူများတွင် အများစုမှာ အရပ်မြင့်၍ ရင်အုပ်မောက်ကြ သည်။ တချို့များ စဉ့်ရှုပ်လက်တိုဝတ်လာပြီး ရင်အုပ်နှင့် လက်မောင်းကြွက် သားတွေဖော်ပြီး ဟန်ရေးတပြုပြု လုပ်နေကြသည်။

သူတို့ ဟန်ရေးပြကောင်းလေလေ၊ ကျွန်ုပ်မှာ ချွေးတလုံးလုံး။ ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် ဘုရားတ၊ရလေလေဖြစ်၏။ စစ်ဆေးခံဖို့ တန်းစီနေ တုန်းများ ဆီးတောင်မသွားရဲခဲ့။ ကြိုက်မိတ်ပြီး အောင့်ခံနေခဲ့ရ၏။ ဆီးသွား ရင် ကိုယ်အလေးချိန် လျော့သွားမှာ စိုးလို့လေ။ အမေနှုတ်တိုက်ချပေးလိုက်

ထောင်မှူးထွန်းနိုင် ပြန်လာပြီလား ။ ၅၅

သည်ဂါထာကိုတော့ ဆီမန်းမန်းသလို တတွတ်တွတ်နှင့် မပြတ် ရွတ်နေခဲ့ရ သည်။

ကြည့်စမ်း။ အမေ့ဂါထာကပဲ အစွမ်းပြလေသလား။ ဇာတာစန်းလက် ထပ် တက်နေလို့လားတော့ မသိ။ ပဏာမစစ်ဆေးခြင်းမှာတော့ အောင်လံထူ စစ်သူကြီးပဲဗျ။

ပဏာမပြီးတော့ နောက်တစ်နေ့ ကမ္ဘာအေးကုန်းမြေက ဆွမ်းစား တော့င်းမှာ အထွေထွေ ဗဟုသုတရေးဖြေစာမေးပွဲ ဖြေရသည်။ သိပ်တော့ မောက်လှ။ ကျွန်ုပ် လေ့လာထားသည့် နေ့စဉ်သတင်းစာနှင့် လမ်းစဉ်သတင်း စာတောင်ထဲက အများဆုံးပါလာတော့ ဖြေနိုင်သည်ဆိုပါတော့။ ကျန်သော ဖြည့်တွင်းပြည်ပ ဗဟုသုတများကိုလည်း အတော်အသင့် ဖြေနိုင်ပါလေ သည်။

သည်လိုနှင့် (၃)လလောက်ကြာတော့ အိမ်ကို မင်္ဂလာသတင်း ရောက်လာပြန်သည်။ (၈-၁၀-၁၉၇၅)ရက်နေ့မှာ လူတွေ့ စစ်ဆေးခံရမည် တဲ့။

ရုံးချုပ်မှာ ပဏာမစစ်ဆေးစဉ်က လူတစ်ထောင်လောက်ရှိပြီး နေ ခြေကြွေတော့ လူ (၅၀၀) ကျော်လောက်ပဲ လာတော့သည်။ အခု လူတွေ့ စစ်ဆေးမှု (အင်တာဗျူး)မှာ ရေးဖြေအောင်မြင်သူ (၁၅၇)ယောက် ဖြေဆိုရမည် တဲ့။ ချွေးမှာက (၆၆)ယောက်ဆိုတော့ (၉၁)ယောက်တောင် အပယ်ခံရမှာပါ တာ။ ရာခိုင်နှုန်းဖြင့် တွက်လျှင်ကား (၄၂)ရာခိုင်နှုန်း အရွေးခံရမည်ဖြစ် တဲ့။

အင်တာဗျူးဖြေဆိုနိုင်အောင် ပြည့်တွင်းပြည်ပ အထွေထွေဗဟုသုတ တွေတော့ လေ့လာထားရသည်ပေါ့။ သို့တစေ တကယ်လက်တွေ့အင်တာဗျူး သည် ဘာတွေမေး၍ ဘာတွေ ဖြေနေကြရသည်မသိ။

သည်တော့ ပွဲမဝင်ခင်အပြင်ကကျင်းပဆိုသလို ကမ်းနားလမ်းက ကြောက်ထပ်ရုံး တတိယထပ်မှာရှိတဲ့ ပြည်သူ့ဝန်ထမ်း ရွေးချယ်လေ့ကျင့် မှုအဖွဲ့ (PSSTB)ဆီကို ချီတက်ပြီး အခြားဌာနတွေအတွက် အင်တာဗျူး

၅၆ ။ ပိတောက်မြို့

ခံမယ့်သူတွေ၊ အင်တာဗျူးပြီး ပြန်ထွက်လာတဲ့သူတွေနဲ့ တွေ့ဆုံပြီး ထပ်ဆင့်အင်တာဗျူး လုပ်ပြီးတော့ လေ့လာရတော့တာပေါ့။

ထိုနေရာမှာတော့ ဌာနရုံးအတွက် လူစုံလာဖြေကြတာဆိုတော့ ကြားရသိရတာတွေကလည်း တကယ့်ကို ဗဟုသုတ ဟင်းလေးအိုးကြီးလိုပဲ။ သည်ကြားထဲမှာ ထူးထူးခြားခြား ဌာနပေါင်းစုံအတွက် အင်တာဗျူး (၈)ကြိမ် ဝင်ဖြေပြီးတာတောင် ခုထိ အလုပ်မရသေးသော ဘီအက်စ်စီဘွဲ့ ရတစ်ယောက်နှင့် ဆုံခဲ့ရသေးသည်။

အင်တာဗျူးမေးသော လူကြီးတွေက သူ့ကို ကောင်းကောင်းမှတ်မိနေကြပြီ။ မေးသည့် မေးခွန်းတွေကလည်း ထပ်နေပြီဖြစ်ရာ မေးသမျှကိုလည်း ကောင်းစွာ ဖြေနိုင်နေလေပြီ။ နောက်ဆုံးတော့ မေးစရာကုန်နေ၍ လားမသိ။ သူ့မေးစေ့ဖော်ကနေ လည်စလုပ်အထိ ရှည်လျားစွာ ပေါက်နေသော အမွှေးရည်ကို မေးကြဆိုပဲ။

“မင်းဟာ ဘာအမွှေးလဲကွ”

သူက အမွှေးကို လက်ဖြင့် သပ်လျှက် ...

“သူဌေးမွှေးလို့တော့ ပြောကြတာပဲခင်ဗျား”

လူကြီးတွေ ပြုံးကြသည်။

“အေး ... မင်းက သူဌေးဖြစ်မှာဆိုတော့ ဝန်ထမ်းဖြစ်ဖို့ ဇာတာမပါဘူး ထင်ပါရဲ့”

ယင်းသို့ အင်တာဗျူး လာဖြေသူများထဲတွင် အမြဲရယ်စရာပြောနေတတ်သော လူပျော်တစ်ယောက်နှင့်ပါ ဆုံခဲ့ရသေး၏။ သူက တွေ့လိုက်ရင် တဟားဟားနှင့် မှတ်မှတ်ရရ သူပြောသွားသည့် အင်တာဗျူးတစ်ခုတို့ သတိရမိသည်။ ပြာလောင်အင်တာဗျူးဆိုပဲ။ ပြာလောင်ကို အလုပ်အင်တာဗျူးတစ်ခုမှာ မေးသည်တဲ့။

“ဟီးနီးကားတစ်စီးမှာ လူဘယ်နှစ်ယောက် ဆန့်သလဲကွ”

ပြာလောင်က ခဏစဉ်းစားပြီး လူကြီးတွေကို ပြန်မေးသည်တဲ့။

“ဟီးနီးကားက အကြီးလား၊ အသေးလားခင်ဗျား”

“ဪ... အေး ... အသေးဆိုပါတော့ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အသေးဆိုရင်တော့ (၆၆)ယောက်ပါ ခင်ဗျား”

“ဟေ .. မင်းဟာက အတိအကျကြီးပါလား။ လူတွေ ဘယ်လို

အကြံတာလဲ ရှင်းပြစမ်းပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ရပ်(၃၀)၊ ထိုင်(၃၀)၊ တွယ်စီး(၆)ယောက်ပါခင်ဗျား”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

ထိုနေ့က ပြာလောင် အရွေးခံခဲ့ရသည်တဲ့။

သည်လိုနှင့် ကျွန်ုပ် အင်တာဗျူးဖြေဆိုရမည့် (၈-၁၀-၁၉၇၅)ရက် ဆီ ရောက်လာပါလေရော။ ကျွန်ုပ် အင်တာဗျူးဖြေသူများထဲမှ လေ့လာမိထားသမျှ လူကြီးတွေ အမြဲမေးလေ့မေးထရှိသော မေးခွန်းတစ်ခုရှိသည်။ ဥပမာအားဖြင့် တက္ကသိုလ်မှာ နည်းပြလျှောက်သည် ဆိုပါစို့။

“မောင်ရင် ဘာလို့ ကျူတာလုပ်ချင်တာလဲ”

“ကျွန်တော် ဝါသနာပါလို့ပါခင်ဗျား”

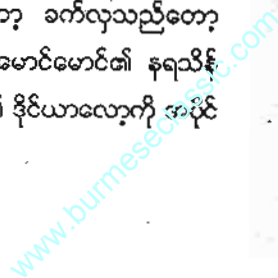
ရသည်။ အကျိုးအကြောင်း ဆီလျော်သော အဖြေဖြစ်၏။ နောက် နေ့အုပ် လျှောက်ထားသူကိုလည်း ...

“မင်း ဘာလို့ ရဲလုပ်ချင်တာလဲ”

“ကျွန်တော် ဝါသနာပါလို့ပါခင်ဗျား”

သည်အဖြေအထိတော့ အဆင်ပြေနေပါသေးသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့အလှည့်မှာ ‘မင်းဘာလို့ ထောင်မှူးလုပ်ချင်တာလဲဆိုရင် ဘယ်လို ဖြေရပါ’။ ကျွန်တော် ဝါသနာပါလို့ပါပဲလား။ အိုးဟီး ... သည်လိုတော့ ဖြစ်သေး။ ထောင်မှူးကိုမှ ဝါသနာပါရတယ်လို့။ လူကြီးတွေကြားလျှင် ရယ်ကြလေမလား။

ဆိုတော့ ဘယ်လိုလုပ်မည်လဲ။ သိပ်တော့ ခက်လှသည်တော့ မဟုတ်။ ကျွန်ုပ် ဖတ်ရှုထားသော ဆရာရန်အောင်မောင်မောင်၏ နုရသိန် အိမ်ထက်ဆီက’ ဝတ္ထုထဲက ထောင်မှူးကိုသက်ဦး၏ ဒိုင်ယာလော့ကို အပိုင်ချက်ထားလိုက်ရသည်လေ။

၅၈ ။ ပီတည်း

ကျွန်ုပ် မှတ်မိသလောက် ထိုနေ့က အင်တာဗျူးစားပွဲရည်ကြီးတွင် လူကြီး(၅)ယောက် ထိုင်နေသည်။ အလယ်တည့်တည့်က (PSSTB) ဥက္ကဋ္ဌ ဦးဆင်မောင်ဖြူ။ သူ့လက်ဝဲဘက်မှာ အကျဉ်းဦးစီးဌာနက ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ် ဗိုလ်မှူးမောင်မြင့်၊ ဥက္ကဋ္ဌ၏ လက်ယာဘက်အစွန်က (PSSTB) က တွဲဘက်အရာရှိဦးထွန်းတင် ကျန်ပုဂ္ဂိုလ်များကိုတော့ ကျွန်ုပ် မမှတ်မိတော့။

“ခုံနံပါတ် (၂၇၀) ဝင်မယ်”

ကျွန်ုပ် ဝင်သွားပြီးထိုင်တော့ ဥက္ကဋ္ဌက ...

“မောင်ရင်က သမိုင်းနဲ့ ဘွဲ့ရတာဆိုတော့ အရှေ့တောင်အာရှမှာ အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့လက်အောက် မရောက်ခဲ့တဲ့ နိုင်ငံရှိလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ်”

“ဘယ်နိုင်ငံလဲ”

“ထိုင်းနိုင်ငံပါခင်ဗျား”

ဟူး ... တော်ပါသေးသည်။ ဗွေဆော်ဦးမေးခွန်းကို ဖြေနိုင်လိုက်လေလို့သာပေါ့။

“ပိုင်အမ်ဘီအေ ဘယ်ခုနှစ်မှာ ပေါ်ခဲ့သလဲ”

“၁၉၀၆ ခုနှစ်ပါ”

“ဟုတ်ပြီ ... ဘယ်သူတွေ တည်ထောင်ခဲ့တာလဲ”

သွားပြီ ... ကျွန်ုပ် မသိ။ တစ်ခါမှ မဖတ်ဖူးခဲ့။ မတတ်နိုင်ပြီ။

“ကျွန်တော် မမှတ်မိဘူးခင်ဗျား”

“ထောင်မှူးကို အင်္ဂလိပ်လို ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ကျေလာ (Jailar) ပါခင်ဗျား”

“အဂတိလေးပါးက ဘာတွေလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒေါသဂတိ၊ မောဟဂတိ၊ ဆန္ဒဂတိ ... ပြီးတော့

ဟို ...”

ခေါင်းထဲတွင် ဘာမှမရှိ။ ပကတိဟာလာဟင်းလင်း။

ထောင်မှူးထွန်းနိုင် ပြန်လာပြီလား။ ။ ၅၉

“ကျွန် ... ကျွန်တော် မေ့နေလို့ပါခင်ဗျား”

“လောကဝံတရား (၈)ပါးထဲက ‘ပသံသာ’ ဆိုတာ ဘာလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ချီးမွမ်းခြင်းခံရလို့ တုန်လှုပ်တာပါ”

“ဒါနဲ့ မောင်ရင် ဘာလို့ ထောင်မှူးလုပ်ချင်တာလဲ”

ဟောကြည့် ... ကျွန်ုပ်၏ ဟောစာပေါ့က ဒက်ထီကွက်တီ တိုး

မိလေပြီ။

“ဒီအလုပ်က မွန်မြတ်တဲ့ အလုပ်မို့လို့ပါခင်ဗျား”

လူကြီးများ မျက်ခုံး မြင့်တက်သွားကြသည်။

“ဟေ ... ဘယ်လို မွန်မြတ်တဲ့ အလုပ်တဲ့လားကွ။ ဟုတ်လား

... ဒါဆို တို့ ဗဟုသုတရအောင် ရှင်းပြစမ်းပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒေါသ၊ မောဟ၊ လောဘတစ်ခုခုကြောင့် ပြစ်မှု

လွန်မိလို့ အကျဉ်းသားဖြစ်ရတဲ့ လူတွေကို နောက်တစ်ခါ ဒီလိုမျိုးထပ်

ကြိမ်တော့အောင် သူတို့ရဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ အကျင့်စာရိတ္တကို ပြုပြင်ပေးရတဲ့

အလုပ်မို့လို့ပါခင်ဗျား”

ခန်းမတစ်ခုလုံး အတန်ကြာအောင် ငြိမ်သွားသည်။ နောက်ထပ်

... မေးခွန်းမှ မကြားရတော့။ အတန်ကြာမှ ...

“ကဲ ... ရပါပြီ။ ပြန်နိုင်ပါပြီ”

“ခွင့်ပြုပါခင်ဗျား”

ကျွန်ုပ် ရိုဂိုသေသေ ဦးညွတ်၍ အသာပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်

ပြန်ချောက်သည်နှင့် ထန်းလျှက်ခဲ ပုရွက်ဆိတ်အုံသလို ပိုင်းမေးကြတော့

ကျွန်ုပ်ကလည်း သူတို့ကျေနပ်လောက်အောင် တစ်ခုချင်း ရှင်းပြနေရ

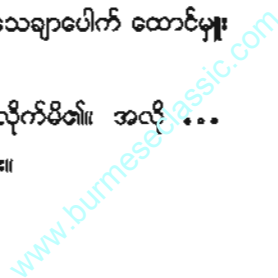
“ဟေ့ ... ဒီမှာကိုယ့်လူ၊ ဗေဒင် မေးမနေနဲ့။ ဆန်ကုန်မယ်။

ကျွန်ုပ် တစ်ခွန်းထဲ ဗျာဒိတ်ပေးလိုက်မယ်။ ခင်ဗျား သေချာပေါက် ထောင်မှူး

မိလေပြီ”

ကျွန်ုပ်က အသံလာရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ အလို ...

... (၈)ခါဖြေထားသော ကိုမွေးရည်ပါလား။

၆၀ ပီတာမြို့

“ဟ ... ခင်ဗျား ဒီနေ့ ဘာအင်တာဗျူး လာဖြေတာလဲဗျ”

ကျွန်ုပ်က အံ့အားတသင့် မေးမိသည်။ သူက မေးစေ့က အဖွေးရည်ကို သပ်လျက် ပညာရှိစတိုင်ဖြင့် ...

“ကျွန်တော် အင်တာဗျူးဖြေတာ စွန့်လွှတ်လိုက်တာ ကြာပြီဗျာ ဒီနေ့က ကျွန်တော့်တပည့်တစ်ယောက် အင်တာဗျူးဖြေဖို့ လာပို့ပေးတာလေ”

“ဟုတ်လား ... ဒါဆို ခင်ဗျား အခု ဘာအလုပ်လုပ်နေလဲဗျ”

“ကျွန်တော်လား ... လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ခွင့်သင်တန်း ဖွင့်ထားတယ်လေဗျာ ... ဟဲ ... ဟဲ ...”

“ဟုတ်လား ... ကောင်းပါလေရဲ့ဗျာ”

ဪ ... ပညာရှိတို့ တွေးကြည့် ပြေးကြည့်တာထက် မှန်လိုက်ပုံများက ထိုနေ့မှ နှစ်လအကြာတွင် ကျွန်ုပ် အကျဉ်းဦးစီးဌာနတွင် ထောင်မှူးအဖြစ် အရွေးခံရကြောင်း စာရောက်လာပါတော့၏။ ရုံးချုပ်မှာ စုံစမ်းကြည့်တော့ (၆၆)ယောက် အရွေးခံရသည်တဲ့။

ကြည့်စမ်း ... ရွေးမယ့်ရွေးတော့လည်း ပြာလောင်ပြောသော ဟီးနီးကားအသေးတစ်စီးစာတောင် ဖြစ်နေပါပေါ့လား ... ဟရီ။

အကြောင်းကြားစာအရ (၁၅-၁၂-၁၉၇၅)ရက်နေ့တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းရှိ အကျဉ်းဦးစီးဌာနရုံးချုပ်သို့ သွားသတင်းပို့ရသည်။ ထိုနေ့မှာပင် ကျွန်ုပ်တို့ (၆၆)ယောက်အား ထောင်မှူးအဖြစ် ခန့်ထားလိုက်ကြောင်း တရားဝင်ရုံးစာ ထွက်လာသည်။ ကိုယ်တို့ သွားသတင်းပို့ရသည်နေရာမှာ နယ်ချဲ့ကိုလိုနီခေတ်က သေဒဏ်ကျကြိုးသမားတွေ ထားခဲ့သော နာမည်ကြီး ဝိုကြိုးတိုက်အနီးက ထောက်ဌာနစု အဆောက်အဦမှာဖြစ်၏။ ထောင်ဆိုတာ ဘယ်လိုမှန်း မသိရသေးမီမှာပင် ကိုလိုနီတစ်ခေတ်လုံး အသက်ပေါင်းများစွာ စတေးခံခဲ့ရသော အနိဋ္ဌာရုံ ကြိုးစင်ကြိုးကို အနီးကပ်ခြင်ကြရသည်က အသည်းယားစရာ၊ သံဝေဂရစရာ၊ စက်ဆုပ်စရာလိုမျိုး ဝေဒနာမျိုးစုံ ခံစားလိုက်ကြရသည်။

ထောင်မှူးထွန်းနိုင် ပြန်လာပြီလား ၆၁

၁၈-၁၂-၁၉၇၅ ရက်နေ့ကစပြီး အင်းစိန်ဗဟိုအကျဉ်းထောင်ကြီး

ထဲသို့မှာရှိသော သင်တန်းကျောင်းတွင် စာတွေ၊ လက်တွေ့သင်တန်းများလွှဲ တက်ခဲ့ရသည်။ ထိုညတွင် ဇင်ကာကီယူနီဖောင်းနှစ်စုံ၊ တောဆောင်း ဦးထုပ်တစ်လုံး၊ စစ်ဖိနပ်တစ်ရုံ၊ ခါးပတ်တစ်ချောင်းစီ ထုတ်ပေးသည်။ ယူနီဖောင်းလက်မောင်းတံဆိပ်မှာ ပေါက်တူးနှင့်ပေါက်ပြားပုံဖြစ်၏။ ပြီးနောက် ရွှေရောင်ငါးထောင့်ကြယ်ကြီးတွေကို ပခုံးဒေါက်ပေါ် တစ်ခါတည်း ထပ်ပေးသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်ကစပြီး ထောင်ဘောလုံးကွင်းကြီးထဲ သင်တန်း နှင့်အားပေးပြီး စစ်ရေးပြသင်တန်း စတင်သည်။ နေ့လယ်ပိုင်းတွင် ထောင် အထူးကြီးများက ဦးရေးထောက်ဆိုင်က သင်ခန်းစာများ လက်တွေ့သင်ကြား ပို့ချပေးကြသည်။ အထူးသဖြင့် အရာရှိထောင်မှူးများဖြစ်သဖြင့် အကျဉ်း ထောင်လက်ခွဲ ဥပဒေကို အသေးစိတ် သင်ကြားပို့ချပေးသည်။

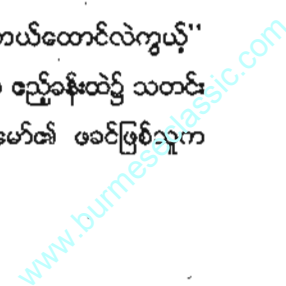
၂၀-၃-၁၉၇၆ ရက်နေ့ သင်တန်းဆင်းတော့ ကျွန်ုပ်မှာ မန္တလေး

ထိုင် ထောင်အုပ်စုအတွင်းရှိ (ဂ)အဆင့်အကျဉ်းထောင်တစ်ခုတွင် တာဝန် ခမ်းဆောင်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း အမိန့်စာပါတပါတည်း ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ကျောင်းဆရာ၊ ကျူရှင် ဆရာလုပ်ရင်း စာပေရေးသားနေသူ ကဗျာဆရာမင်းမြတ်မော်အိမ်သို့ ရောက် နိဗ္ဗာန်သည်။ ကျွန်ုပ် ထောင်မှူးအရွေးချယ်ခံရ၍ သင်တန်းတက်ခဲ့ရပုံ၊ မနေ့ သင်တန်းဆင်း၍ မန္တလေးတိုင်းရှိ ထောင်တစ်ခုတွင် တာဝန်ကျပုံတို့ကို နှိုင်းပြလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ မောင်ရင်တာဝန်ကျတဲ့ ထောင်က ဘယ်ထောင်လဲကွယ့်”

ကျွန်ုပ်နှင့် မင်းမြတ်မော်တို့ စကားပြောနေခိုက် ဧည့်ခန်းထဲ၌ သတင်း ထုတ်နေသူ အသက် (၈၀)အရွယ်ခန့်ရှိ မင်းမြတ်မော်၏ ဖခင်ဖြစ်သူက နှစ်စာရက် ဖြတ်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

၆၂ ။ ဖိစာဖြည့်

ကျွန်ုပ်က တာဝန်ကျရာထောင်အမည်ကို ပြောပြလိုက်သောအခါ သူ၏မျက်နှာပြင်ဝယ် အမည်ဖော်ပြရန် ခက်ခဲလှသော အမူအရာ၊ အရိပ် လက္ခဏာများ သိသိသာသာ ဖြတ်သန်းသွားသည်ကို သတိပြုလိုက်မိ၏။

အတန်ငယ်ကြာမှ သက်ပြင်းချလိုက်ကာ ...

“မောင်ရင်နှယ်... တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဒီထောင်မှာမှ တာဝန်ကျ ရတယ်လို့ကွယ်”

“ဗျာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲခင်ဗျား”

ကျွန်ုပ်မှာ မင်းမြတ်မော်၏ ဖခင်ကြီးစကားကို နားမလည်နိုင်သဖြင့် ဝေဝေဝါပြန်မေးမိသည်။ ထိုအခါ ဖခင်ကြီးက ...

“မောင်ရင် ... သားနဲ့ စ၊ ပြောကြကတည်းက ထောင်မှူးပြောသံ ကြားလို့ နားထောင်နေမိတာကွယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှတော့ဝင်ပြောဖို့ စိတ်ကူး မရှိသေးဘူးကွယ်။ ခုတော့ မောင်ရင်က ဥစ္စာစောင့်ထောင်မှာမှ တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင် တာဝန်ကျတာ သိလိုက်ရတော့ အဘဝင်ပြောပြမှ ဖြစ်တော့မယ်လို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်မိလို့ပါကွယ်”

ကျွန်ုပ်မှာ ထိုအချိန်အထိ အဘပြောနေသည့် စကား၏အဓိပ္ပာယ် ကို နားမလည်နိုင်သေး။

“ကျွန်တော် အဲဒီထောင်မှာ တာဝန်ကျတာနဲ့ ဘာလို့ အဘပြောပြ မှ ဖြစ်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရတာလဲ။ ပြီးတော့ ဥစ္စာစောင့်ထောင်မှာမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တာဝန်ကျတယ်ဆိုတာကကော ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ အဘ”

ထိုအခါ အဘက သတင်းစာကို စားပွဲပေါ် တင်ထားလိုက်ကာ နံရံပေါ်မှ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို လက်ညှိုးညွှန်ပြလေသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ ထိုအိမ်သို့ ဝထာဆုံးအကြိမ် ရောက်ဖူးခြင်းဖြစ်၍ အဘလက်ညွှန်ရာသို့ လှည့်ကြည့် လိုက်မိ၏။

ဦးခေါင်းပေါ်တွင် ပစ်ကက်ခေါ် အရာရှိဆောင်းဦးထုပ်နှင့်၊ လက် တိုကာကီရောင်ယူနီဖောင်း ဒေါက်တစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် ရွှေရောင်ငါးထောင့် ကြယ်ကြီးသုံးပွင့်စီနှင့် ပခုံးနှစ်ဖက်တွင် ပေါက်တူးနှင့် ပေါက်ပြားပုံ၊ လက်

ထောင်မှူးထွန်းနိုင်ပြန်လာပြီလား ။ ၆၃

ဆင်းတံဆိပ်တပ်ဆင်လျက်၊ ထိုအခါမှ ကဗျာဆရာ မင်းမြတ်မော်၏ ဖခင် ဆိုသူမှာ တစ်ချိန်က အကျဉ်းဌာနမှ ထောင်ပိုင်ကြီးဖြစ်ခဲ့ဖူးနိုး သိရပါလေ တော့သည်။

“ကြာတော့ ကြာခဲ့ပြီပေါ့ကွယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်သုံးဆယ်ကျော်လောက် ကဆိုပါတော့လေ။ လွတ်လပ်ရေးမရသေးတဲ့ ကိုလိုနီအစိုးရခေတ်တုန်းက ဆိုတာ။ အဘ အကျဉ်းဌာနမှာထောင်မှူးကြီး အဲ ... နှစ်ပွင့် ထောင်မှူး ခြားရာထူးနဲ့က အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်လောက် နေခဲ့ရတယ်။ အဘ သက်ပြည့် ဝင်ဝင်သွားဖို့ သုံးနှစ်အလိုလောက်ကျမှ သုံးပွင့် ဒုတိယထောင်ပိုင်ရာထူး တိုးမြှင့်ခံရပြီး အဲဒီ အခု မောင်ရင်သွားရမယ့် ထောင်မှာ တာဝန်ခံအရာရှိ ထောင်ပိုင်ကြီး တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရတာကွယ်”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ အဘ”

အဘက ကျွန်ုပ်၏ မေးခွန်းများကိုဖြေဆိုရန် သူ့ဘဝဇာတ်ကြောင်း ဖြင့် စတင်လိုက်သည်။

“ဒါနဲ့အဘ ... အဲဒီထောင်ကို ဘာလို့ ဥစ္စာစောင့်ထောင်လို့ ခေါ်တာလဲဟင်”

ကျွန်ုပ်က သိချင်စေဖြင့် မေးမိသည်။

“အဲဒီထောင်မှာ ဥစ္စာစောင့်မလေး မနင်းဖြူ ရှိခဲ့လို့ပေါ့ကွယ်”

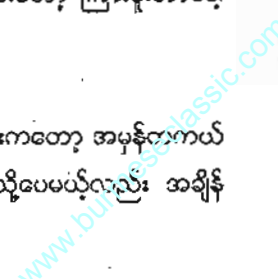
အဘ၏မျက်လုံးများက အတိတ်ကို ငေးမျှော်နေသယောင်ယောင် နှိပ်စွာ ဖြေ၏။

“အဲဒီမနင်းဖြူက အဘတို့မတိုင်ခင်ကတည်းက ရှိနေတာလား”

“အင်း ... အချိန်ကာလ အတိအကျတော့ မပြောနိုင်ပေမဲ့ အဘ ထောင်မှူးကြီးဘဝမှာတည်းက သိုးသိုးသန့်သန့်လေးတော့ ကြားဖူးတာပေါ့ ကွယ်”

“ဘယ်လို သိုးသိုးသန့်သန့်လဲ အဘ”

“အင်း ... ဒီဖြစ်ရပ်က ဟိုတစ်ခေတ်တုန်းကတော့ အမှန်တကယ် ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဖြစ်ရပ်မှန်လို့တော့ ပြောကြတယ်လေ။ သို့ပေမယ့်လည်း အချိန်

၆၄ ။ ပီတာမြို့:

တွေ့ကြားညောင်းလာတာနဲ့အမျှ ခေတ်တွေလူတွေကလည်း ပြောင်းလဲလာတာဆိုတော့ ကြာတော့ ဒဏ္ဍာရီလိုလို၊ ပုံပြင်လိုလိုတောင် ဖြစ်လာခဲ့သေးတာတာလေ။

“ဘယ်လို .. တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှန် ဇာတ်လမ်းမျိုးများလဲ အဘ”

“အေးကွယ် ... အဘလည်း အဲဒီ လွမ်းမောဖွယ်ဖြစ်ရပ်လေးကို မောင်ရင်မသွားခင် သိသွားစေချင်လို့ ပြောပြဖို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်မိသွားလို့ပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဘယ်လို လွမ်းမောဖွယ် ဇာတ်လမ်းမျိုးများလဲ အဘ”

အဘက ခေတ္တ တွေဝေနေပြီးမှ

“အေးကွယ် ... ပြန်ပြောရမှာတောင် ရင်ထဲမကောင်းလိုက်တာ။ ဒီလိုကွယ် ... တစ်ခေတ်တစ်ခါတုန်းက အဲဒီထောင်မှာ မောင်အေးမောင်နဲ့ မနင်းဖြူဆိုတဲ့ အကျဉ်းကျမောင်နှမ ရှိခဲ့ဖူးတယ်တဲ့။ သေဒဏ်ကျအကျဉ်းသား မောင်နှမပေါ့ကွယ်။ မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံးက သူများလယ်မြေတွေမှာ လယ်ထွန်း၊ စပါးစိုက်၊ ပေါင်းသင်၊ ပျိုးနှုတ် စတဲ့ အလုပ်မျိုးစုံ လက်စားလိုက်ရတဲ့ လယ်ကူလီတွေ ဆိုပါတော့။ မနင်းဖြူက လယ်ကူလီသာလုပ်ရတယ်။ လူက တစ်ရွာလုံးမှာ အချောဆုံး အလှဆုံးဖြစ်နေတော့ ကွမ်းတောင်ကိုင်း၊ ပန်းတောင်ကိုင်း ဖြစ်နေတာပေါ့ကွယ်။ မိဘများ မရှိတဲ့နောက်ပိုင်း အစ်ကိုမောင်အေးမောင်က သူ့နှမ မနင်းဖြူကို အစ်ကိုလိုတစ်မျိုး။ အဖေလိုတစ်သွယ် မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်ဘဲ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ ပြုစု ဖြီးထောင်လာခဲ့တာလေ။ မောင်နှမချင်းကလည်း တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အသက်တမျှချစ်ကြတော့ ဒီတစ်သက် အိမ်ထောင်မပြုစတမ်း ကတ်သတ္တ တွေ အပြန်အလှန် ဆိုထားကြသတဲ့ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ”

“မျက်နှာပြင် ချင်ခင်ပါစေဆိုသလို ရှေးဆုတောင်း ကောင်းခဲ့ကြတော့လည်း တစ်ရွာလုံးမှာရှိတဲ့ လူကြီးလူငယ် ပျိုပျိုအိုအိုမကျန် သူတို့

ထောင်မှူးထွန်းနိုင် ပြန်လာပြီလား ။ ၆၅

မောင်နှမကို ဝိုင်းချစ်ကြသတဲ့။ သာရေးနာရေးကိစ္စမှန်သမျှ သူတို့ကိုယ်ရေး ဘိစ္စနဲ့မခြား ဝိုင်းဝန်းကူညီ စောင့်မကြည့်ရှုကြတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့်လည်း မောင်အေးမောင်တို့ မောင်နှမက ဒီညောင်ပင်သာရွာမှာ လူဖြစ်လာရတာဟာ သူတို့အဖို့ နတ်ပြည်တမျှ လိုလေသေးမရှိအောင် အေးချမ်းသာယာတဲ့ ဘဝ အပ်လို ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေကြသတဲ့ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ”

“အေး ... တို့လူ့ဘဝဆိုတာကလည်း အခက်သားကလား။ အမြဲတမ်း ချမ်းသာနေတဲ့လူမရှိနိုင်သလို အစဉ်အမြဲ ဆင်းရဲနေတာမျိုးလည်း ဖို့နိုင်ဘူးလေ။ မှန်ကင်းတစ်လှည့်၊ ထင်းတစ်လှည့်ဆိုသလို အဆိုးနဲ့ အကောင်းဆိုတာ တစ်လှည့်စီ အကျိုးပေးနေကြတာမဟုတ်လားကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ”

“ဒါကြောင့်လည်း တစ်နေ့မှာ လယ်ပိုင်ရှင်သား အရက်သမား သာဦးက လယ်တဲမှာ ပျိုးနှုတ်နေတဲ့ မနင်းဖြူကို အတင်းဗလက္ကာရလုပ် ဋ္ဌေ နော်သွားပြီး လယ်စောင့်တဲထဲမှာ အနိုင်ကျင့်လို့ ပန်းကောင်း အညွန့်ချိန် လိုက်ရသတဲ့ကွယ်။ ဒီအကြောင်းကို အစ်ကိုဖြစ်သူကို မနင်းဖြူ ဝိုကြီးချွတ်မ နှုတ်တိုင်တော့ မောင်နှမနှစ်ယောက် တိုင်ပင်ထားတဲ့အတိုင်း ငှက်ကြီးတောင်စား ကိုယ်စီကိုင်းပြီး လယ်စောင့်တဲထဲမှာ ဆက်ရက်မင်းစည်းစိမ်အပြည့်နဲ့ အိမ်မောကျနေတဲ့ အယုတ်တမာသာဦးအပေါ် ဒေါသမီး တဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်ပြီး ဓားနဲ့ အပိုင်းပိုင်း အတစ်တစ်ဖြစ်အောင် အကြိမ်ပေါင်း မရေမတွက် နိုင်အောင် ခုတ်ထစ်သတ်ဖြတ်ပစ်ခဲ့ကြသတဲ့။ အဲဒီလူသတ်မှုနဲ့ မောင်နှမနှစ်ယောက် သေဒဏ်ကျပြီး ကြိုးတိုက်ထဲ ရောက်လာခဲ့ကြတာပေါ့ကွယ်”

အဘမှာ စကားအရည်ကြီး ပြောလိုက်ရ၍ မောသွားဟန် ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက် ငဲ့သောက်နေလေသည်။

ကျွန်ုပ်က ...

“ဒါနဲ့ အဘ ... အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့ကိုလိုနီခေတ်က အမျိုးသမီး တွေကိုလည်း သေဒဏ်ပေးတာပဲလားဟင်”

၆၆ ။ ပီတမြို့

အဘက ခေါင်းယမ်းပြကာ ...

“တရားရုံးတော်ကတော့ ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်နဲ့အညီ ယောက်ျားရယ်၊ မိန်းမရယ် မခွဲခြားဘဲ ပြစ်မှုထင်ရှားရင်တော့ သေဒဏ် အမိန့်ချရတာပေါ့ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ အယူခံတက်တဲ့အခါမှာတော့ မနှင်းဖြူကို တစ်ဆင့်လျှော့ပြီး ထောင်တစ်သက်တစ်ကျွန်းဒဏ် ပြောင်းလဲချမှတ်ပေးလိုက်တာလေ။ အစဉ်အလာအရ အမျိုးသမီးကို ကြိုးစင်တင်သတ်လေ့မှ မရှိခဲ့တာပဲကွယ်”

“ဒါဆို အစ်ကိုမောင်အေးမောင် ကျတော့ကော”

“အင်း... မောင်အေးမောင်ကျတော့ လူသတ်မှုကို ဦးဆောင်ပြီး ကျွန်တို့နဲ့သူလည်းဖြစ်၊ ယောက်ျားသားလည်း ဖြစ်နေလေတော့ အယူခံတော့ကနဲ့ နိုင်ငံတော်သမ္မတဆီ အသနားခံတဲ့အထိ အဆင့်ဆင့် ရှုံးနိမ့်ခဲ့လို့ ကြိုးစင်ပေါ်တင်ပြီး မသေမချင်း လည်ပင်း ကြိုးကွင်းစွပ်သတ်ခဲ့ရတာပေါ့ကွယ်။”

“အဲဒီတုန်းက ထောင်ပိုင်ကြီးက ဘယ်သူများလဲ အဘ”

အဘက ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်ပြန်သည်။

“အဘလည်း ဘယ်သိပါ့မလဲကွယ်။ အဲဒီဖြစ်ရပ်က အချိန်ကာလအတိုအကျမသိနိုင်ဘဲ နယ်ချဲ့ကိုလိုနီခေတ်ကလို့ပဲ သိရတယ်လေ။ ဒါကြောင့် ဖြစ်နိုင်တာက အဲဒီတုန်းက ကုလားထောင်ပိုင်တွေ၊ ကုလားထောင်မှူးကြီးတွေပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ နှစ်တွေကလည်း ကြာခဲ့ပြီကောကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... အဘ။ ဒါဆို အဘ အဲဒီထောင်မှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ဖို့ ရောက်တဲ့အချိန်မှာ မောင်အေးမောင်နဲ့ မနှင်းဖြူတို့ရဲ့ တကယ့်ဖြစ်ရပ်ဟာ နှစ်ပေါင်းစွဲကြာနေပြီဆိုတော့ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်လိုဖြစ်လို့ စိတ်ဝင်စားတဲ့ ဝန်ထမ်းတွေကော ရှိသေးလို့လားအဘ”

အဘက ပြုံး၍ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြလိုက်ကာ ...

“ဟုတ်တယ်... မောင်ရင်ပြောတာ မှန်တယ်။ အဘ အဲဒီထောင်ရောက်သွားတဲ့အချိန်မှာ အဲဒီဖြစ်ရပ်ဟာ ရှေးဟောင်းပုံပြင်အဆင့်တောင်

ထောင်မှူးထွန်းနိုင် ပြန်လာပြီလား ။ ၆၇

ရောက်နေပြီဆိုတော့ ဘယ်သူမှ စိတ်မဝင်စားကြတော့ဘူးပေါ့ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီထောင်ကို ထောင်မှူးထွန်းနိုင် ရောက်လာတဲ့အခါမှာတော့ အဲဒီအတိတ်အဘင်ဟာ တစ်ကျော့ပြန်ပြီး အသက်ဝင်လာပါတော့တယ်ကွယ်”

“ခင်ဗျာ... ဘယ်လို အသက်ဝင်လာတာလဲ အဘ”

ကျွန်ုပ် အလောတကြီး မေးမိသည်။

“အင်း... ဘယ်လို အသက်ဝင်လာလဲဆိုတော့ မောင်အေးမောင်နဲ့ မနှင်းဖြူတို့အဖြစ်ဟာ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်မဟုတ်ဘဲ တကယ့်ဖြစ်ရပ်အမှန်ဆိုတာကို ထောင်မှူးထွန်းနိုင်က သက်သေပြလိုက်ပါပကောလားကွယ်”

“ဗျာ... အဲဒီထောင်မှူးက ဘယ်လို သက်သေပြခဲ့တာလဲ... အဘ”

“ဒီလိုကွယ်... မောင်အေးမောင် ကြိုးစင်တင် အသတ်ခံရတော့ မနှင်းဖြူက သူ့အစ်ကိုရဲ့ပညာဉာဏ်ဟာ မကျွတ်မလွတ်နိုင်ဘဲ ဒီကြိုးစင်နားအစ်ကိုမှာပဲ ရှိသေးတယ်။ ဒါကြောင့် ကြိုးစင်ရဲ့မြောက်ဘက်မှာ စေတီလေးတစ်ဆူ တည်ပေးမှ သူ ကောင်းရာမွန်ရာရောက်နိုင်မယ်လို့ အိမ်မက်ထေးသတဲ့ကွယ်။ အဲဒီအကြောင်းကို ထောင်ပိုင်ကြီးဆီတင်ပြပြီး စေတီတည် ခွင့်ထောင်းတော့ ခွင့်ပြုချက်ရတယ်တဲ့။ အဲဒါကြောင့် အကျဉ်းသား၊ အကျဉ်းသူတွေ စေတီတစ်ဆူ စုပေါင်းတည်ပြီး သံဃာတွေပင့်ပြီး အနေကဇာတင်လိုက်တဲ့နေ့မှာပဲ သူ့အစ်ကိုမောင်အေးမောင်တစ်ယောက် ကောင်းရာမွန်ရာ ရောက်သွားပြီလို့ မနှင်းဖြူ အမွှေးနဲ့အရ သိလိုက်ရသတဲ့ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ”

“အဲဒီနေ့ကစပြီး မနှင်းဖြူတစ်ယောက် သူ့အစ်ကိုအပေါ် စွဲလမ်းဆင်တော့စိတ်နဲ့ အိမ်ရာထဲ လဲပါလေရောတဲ့။ ထောင်ပိုင်ကြီးက ထောင်ဆရာချိန်ကြီးနဲ့ရော၊ ပြင်ပက နိုင်ငံခြားပြန် အထူးကုဆရာဝန်ကြီးတွေနဲ့ပါ ပြသပြီး ကျသပေမဲ့ မနှင်းဖြူက စိတ်ထောင်းလို့ ကိုယ်ကြေရတဲ့ စိတ္တဇနာဖြစ်နေတော့ အထူးတိုးနိုင်တော့ဘူးလေ။ မနှင်းဖြူက သူ့သေရင် ကြိုးစင်နားက စေတီဆာလေးထဲမှာ မြုပ်နှံပေးဖို့ ထောင်ပိုင်ကြီးကို တောင်းဆိုတယ်တဲ့။ ထောင်ပိုင်

၆၈ ပီတာမြို့

ကြီးက မနင်းဖြူ အသည်းအသန်ဖြစ်ချိန်မှာတော့ သူ့စိတ်ကျေနပ်အောင် လို့ စေတီတော်လေးထဲ ရွှေပေးခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူကွယ်လွန်တဲ့အခါမှာ တော့ ကျန်ရစ်တဲ့ရုပ်ကလာပ်ကို ထောင်အပြင်က သုသာန်မှာပဲ မြှုပ်နှံစေခဲ့ တယ်တဲ့ကွယ်”

“ဪ... မနင်းဖြူတောင်းဆိုတာ ထောင်ဥပဒေနဲ့မညီလို့ ထင် ပါရဲ့”

“အဲလို ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီညကစပြီး ထောင်ထဲမှာ အလွန်ဆန်းကြယ်တဲ့ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ညစဉ်ညတိုင်း ဖြစ်ပေါ်နေသတဲ့ကွယ်”

“ဘယ်လို ဆန်းကြယ်တဲ့ဖြစ်ရပ်လဲ အဘ”

“ညဘက် ဗဟိုဝိတ်မကြီးက ည ၁၂ နာရီ သံချောင်းခေါက်ပြီး ထားနဲ့ ကြီးစင်နား စေတီတော်ထဲက အရိပ်သဏ္ဍာန်တစ်ခု တရွေ့ရွေ့နဲ့ ထွက် လာပြီး ထောင့်မြောက်ဘက် အုတ်ရိုးပတ်လမ်းအတိုင်း တဖြည်းဖြည်း လျှောက် လှမ်းလာသတဲ့။ အဲဒီအရိပ်ဟာ မြစ်မ်းရောင်ဝမ်းဆက် ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဆံပင်ကို သူ့အရပ်နဲ့အညီ ဖားလျားချထားတဲ့ မိန်းမပျိုတစ်ယောက် ဖြစ်နေ တယ်တဲ့။ ထူးခြားတာတစ်ခုက သူမ လျှောက်သွားတဲ့လမ်းတစ်လျှောက် အလွန်မွှေးကြိုင်တဲ့ရနံ့တစ်ခု ကျန်နေရစ်ခဲ့သတဲ့။ သူမဟာ မြောက်ဘက် အုတ်ရိုးနဲ့ အရှေ့ဘက်အုတ်ရိုးဆုံရာ တစ်ဆစ်ချိုး ထောင့်မှောင်ရိပ်ထဲအရောက် မှာ ရုတ်တရက် ပျောက်သွားတတ်တယ်တဲ့ကွယ်”

“အဲဒီမိန်းမပျိုက ဘယ်သူများလဲ အဘ”

“တစ်စွန်းတစ်စ မြင်လိုက်ရတဲ့ ညကင်းမျှော်စင်ပေါ်က ဝန်ထမ်း တစ်ချို့ကတော့ မိန်းမပျိုရဲ့အသားအရောင်ဟာ အမှောင်ထဲမှာကို ဖြူဝင်း လှပပြီး သူ့မျက်နှာပေးက မနင်းဖြူနဲ့ဆင်တူတယ်လို့ ပြောကြတယ်ကွယ်”

“ဒါဆို မနင်းဖြူက မကျွတ်မလွတ်ဘဲ အဲဒီစေတီတော်ကို စွဲလမ်း ပြီး ပြိတ္တာတစ္ဆေ ဖြစ်နေတာများလား။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကြားဖူးသလောက် နာနာဘာဆိုတာတွေဟာ ရုပ်ရည် အလွန်အကျွန်းတန်ကြပြီး သူတို့ကိုယ် နဲ့ကလည်း အတော်ဆိုးရွားတယ်ဆိုပဲ။ ခုကျတော့ အဲဒီမိန်းမပျိုက ချောမော

ထောင်မှူးထွန်းနိုင်ပြန်လာပြီလား ၆၉

သူတို့အပြင် အမွှေးနံ့ပါရနေတာဆိုတော့ အဲဒါ ဘယ်လိုကြောင့်လဲ ... အဘ”

“အင်း ... အဘရဲ့ဆရာဆရာ ထောင်ပိုင်ကြီးတချို့ကတော့ နာနာဘာဝ ပရလောကသားအချင်းအတူတူ ရှေးဘုရားသိုက်ကို စောင့် ချောက်ရတဲ့ ဥစ္စာစောင့်တွေကျတော့ ထူထူးခြားခြား ရုပ်ရည်ချောမောကြပြီး အန္တကုန်ရနံ့ကလည်း အလွန်မွှေးကြိုင် နေတတ်ကြတယ်တဲ့ကွယ်”

“ဒါဆို မနင်းဖြူက အဲဒီစေတီတော်လေးထဲမှာရှိတဲ့ ဘုရားသိုက် ထဲထဲမှာ ဥစ္စာစောင့်ဖြစ်နေတာများလား အဘ”

“မှန်တယ် ... မောင်ရင်၊ မနင်းဖြူ အိပ်မက်အရ စေတီတော် ထဲထဲတဲနေရာအောက်မှာ ရှေးပဝေသဏီ အဆက်ဆက်ကတည်းက ဘုရား သိုက်ရှိခဲ့တာ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ရှေးကထောင်ပိုင်ကြီးတွေက ယူဆကြတယ်။ အဲဒီဘုရားသိုက်မှာ တာဝန်ကျနေတဲ့ ဥစ္စာစောင့်မဟာ သူ့သက်တမ်းပြည့်လို့ သူ့စားလဲဖို့ ရှာတဲ့အခါ အလွန်လိပ်ပြာလှတဲ့ မနင်းဖြူကိုတွေ့ပြီး လူစားလဲ မသွားခဲ့တာ ဖြစ်နိုင်တယ်တဲ့ကွယ်”

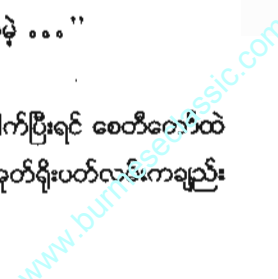
“ဒါနဲ့ အဘ ... မနင်းဖြူဟာ ည ၁၂ နာရီ သံချောင်းခေါက်ပြီး နိုင်း စေတီတော်ထဲက ညစဉ်ထွက်လာပြီး မြောက်ဘက်အုတ်ရိုးလမ်း အတိုင်း လမ်းလျှောက်လာတာဆိုတော့ ဝန်ထမ်းတွေက စောင့်ကြည့်မနေ ကြဘူးလားဟင်”

အဘက မချီတရိ ပြုံးလိုက်ကာ ...

“ဘယ်စောင့်မကြည့်ဘဲ နေကြပါမလဲ။ စောင့်ကြည့်ကြတာမှ ည ထာဝန်ကျ ဝန်ထမ်းတွေတင်မကဘူး။ နေ့တာဝန်ကျတဲ့ ဝန်ထမ်းတွေပါ ည ထဲထဲမျက်ခံပြီး လာစောင့်ကြည့်ကြတယ်ဆိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ ...”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ အဘ”

“မနင်းဖြူဟာ ည ၁၂ နာရီ သံချောင်းခေါက်ပြီးရင် စေတီတော်ထဲ ထွက်လာတတ်တာမှန်ပေမဲ့ သူ မြောက်ဘက်အုတ်ရိုးပတ်လမ်းကချည်း

၇၀ ။ ပိတောက်မြို့:

ပုံသေကားချ လျှောက်သွားတာ မဟုတ်ဘူးကွယ်။ အဲလို သူ့ကို ဝန်ထမ်းတွေ စောင့်ကြည့်နေမှန်းသိလို့ ထင်ပါရဲ့။ ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါမျောက်ပြီး သွား တတ်တာဆိုတော့ သူ ဘယ်လမ်းက ထွက်သွားမှန်းတောင် မသိလိုက်ကြ ဘူးတဲ့။ ရုတ်တရက် မွေးရန်ရလိုက်မှပဲ မနင်းဖြူ ကိုယ့်အနားက ဖြတ်သွား တာပါလားလို့ သိခွင့်ရလိုက်ကြတယ်တဲ့ကွယ်”

“မနင်းဖြူ... အဲလို ည၁၂ နာရီမှာ ထောင်အုတ်ရိုးကို ဖောက် ထွင်းပြီး တစ်နေရာရာကို သွားတတ်တာဖြစ်လိမ့်မယ် အဘ။ ဒါဆို သူပြန် လာတတ်တဲ့အချိန်တော့ ရှိမှာပေါ့ အဘ”

“အင်း... သူပြန်လာတဲ့အချိန်ကတော့ မမှန်တတ်ဘူးတဲ့။ တစ်ခါ တစ်ရံ မနက် ၃ နာရီ၊ တစ်ခါတစ်ခါ မနက် ၄ နာရီတဲ့။ သေချာတာက မနက်အရုဏ်မတက်ခင် ပြန်ရောက်လာတတ်တာပဲတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်အုတ်ရိုး တာ ဘယ်လိုဝင်လာတယ်မှန်း မသိကြဘဲ စေတီတော်ထဲဝင်သွားမှပဲ တွေ့ လိုက်ကြရတာ များသတဲ့ကွယ်”

“ဒါနဲ့ အဘ... ရှေးဘုရားသိုက်မှန်ရင် ရတနာတွေ၊ ကျောက်သံ ပတ္တမြားတွေ၊ ရွှေငွေလက်ဝတ်လက်စားတွေ မရေနိုင် မတွက်နိုင်အောင် များမှာပဲ။ တန်ဖိုးဆိုရင်လည်း ခန့်မှန်းလို့မရနိုင်အောင် အဖိုးအနုထိုက်တန် မှာပဲ။ အဲဒါ ရှေးကဝန်ထမ်းတွေ စေတီတော်ရဲ့အောက်ခြေကို တူးဖော်ကြည့် ပို့ တစ်ခါမှ စိတ်မကူးမိခဲ့ကြဘူးလား မသိဘူး”

အဘက လက်ကာပြကာ... ။

“စိတ်ကူးရုံတင် ဘယ်ကမလဲ။ တကယ်လက်တွေ့ တူးဖော်ကြည့် ခဲ့ဖူးတဲ့ တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ယောက်တောင် ရှိခဲ့ဖူးတယ်တဲ့ကွယ်”

“ဟုတ်လား... အဘ။ သူ ဘာတွေများ ထူးထူးခြားခြားတွေ တွေ့ပြီး ဘာတွေရခဲ့သတဲ့လဲ အဘ”

“ဘာမှရခဲ့တယ်လို့တော့ မကြားမိဘူး။ သို့ပေမဲ့ သူ့အိမ်ဆီ ပြန် ပြေးလာပြီး ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်နဲ့ ‘ငါ့နောက်က ဘီလူးကြီးနှစ်ကောင် လိုက်လာနေတယ်’ လို့ အဆက်မပြတ် အော်ဟစ်ရင်း လဲကျသွားတယ်တဲ့။

ထောင်မှူးထွန်းနိုင်ပြန်လာပြီလား ။ ၇၁
...တော်ရလာတော့ အိမ်ကသူ့မိန်းမနဲ့ သားသမီးတွေကို လုံးဝ မမှတ်မိတော့
...အပြင် စကားလည်း ပြောလို့မရ၊ သူများပြောတာလည်း မကြားနိုင်တော့
...ဘဝမျိုး ရောက်သွားခဲ့ဖူးသတဲ့ကွယ်”

“အင်း... ဒါဆို ဘုရားသိုက်ဆိုတာ အတော်ကြောက်စရာကောင်း
...နေရာပဲ ‘အဘ’

“ကြောက်စရာ ကောင်းပြီလားကွယ်။ ဘဒ္ဒကမ္ဘာမှာ ပွင့်ခဲ့သမျှ
...လေးဆူအဆက်ဆက်က ရတနာတွေကို အရိမေတ္တယျဘုရားပွင့်တဲ့
...အိမ် လှူဒါန်းနိုင်ဖို့အတွက် ဥစ္စာစောင့်တွေ တစ်ဆက်ပြီးတစ်ဆက် ထိန်း
...သိမ်းစောင့်ရှောက်သွားရတာဆိုပဲကွယ်။ ဒါကြောင့်မို့ အဲဒီရတနာတွေကို စိတ်
...နဲ့တောင် မပြစ်မှားအပ်ဘူး... မောင်ရင်”

“ဟုတ်ကဲ့... သိပါပြီ အဘ။ ဒါနဲ့ အဲဒီ ထောင်ကို အဘရောက်
...အော့ အဲဒီစေတီတော်လေး ရှိသေးလား။ မနင်းဖြူကော သိုက်စောင့်ကျနေ
...ဘုန်းပဲလားဟင်”

“အဘ ရောက်တဲ့အချိန်မှာတော့ စေတီတော်လေးဟာ ချုံနွယ်
...ပိတ်ပေါင်းတွေကြားမှာ ဘုရားပုထိုးတို့ ဖြစ်နေပြီလေ။ မနင်းဖြူသတင်းဟာ
...လည်း ပုံပြင်လိုတောင် မပြောကြတော့ဘူးကွယ်။ ဒါပေမဲ့ ထောင်မှူးထွန်းနိုင်
...ရောက်လာတဲ့အခါမှာတော့ တိမ်မြုပ်နေသမျှ အရာအားလုံးဟာ ချက်ချင်း
...သို့ အသက်ဝင်လာတော့တာပဲဟေ့”

“ဟုတ်လား... အဘ။ ဒါဆို ထောင်မှူးထွန်းနိုင်ဆိုတာ လူထူး
...ထူးဆန်းတစ်ယောက်များလားဟင်”

“အင်း... ပြောရမှာတော့ ခပ်ခက်ခက်ပဲကွယ်။ သူက ရှမ်းပြည်
...နယ်ပြောက်ပိုင်းက အကျဉ်းထောင်တစ်ခုမှာ ဆယ်နှစ်လောက်တာဝန်ထမ်း
...ဆောင်ခဲ့ပြီးမှ အဘတို့ထောင်ကို ပြောင်းရွှေ့လာတာလေ။ အသက် (၃၅)နှစ်
...လောက်ရှိပြီး အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်ရှည်ရှည်၊ ပိန်ပိန်ပါးပါးနဲ့ လူရိုးလူအေး
...ထစ်ထစ်ယောက်ပုံပါပဲ။ သူက လူမျိုးကြီးကွယ်။ ဘာသာတရားတော့ အတော်လေး
...တိုင်းရှိုင်းယုံကြည်ပုံရတယ်။ သူက လုပ်သက်ရင့် စိန်ယာထောင်မှူးဖြစ်နေ

၇၂ ပီတမြို့

တော့ အဘက သူ့ကို အကျဉ်းသားရေးရာကိစ္စနဲ့ဆိုင်တဲ့ ဦးဌာနမှာ တာဝန် ချထားလိုက်တယ်။ သူ အလုပ်လွှဲပြောင်း လက်ခံပြီးတာနဲ့ ထောင်ပြင်၊ ထောင်တွင်း လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပြီး နောက်တစ်နေ့မနက် ထောင်ဖွင့် ချိန်မှာ သူက ကြိုးစင်နားက ဘုရားငုတ်တိုလေးကို ပြန်လည်ပြုပြင်ပါရစေ လို့ အဘဆီ ခွင့်တောင်းတယ်လေ။ အဘက ဘာသာရေးကိစ္စ ဖြစ်နေလေ တော့ မငြင်းပယ်သင့်တာနဲ့ သူ့ကို ပြုပြင်ခွင့် ပေးလိုက်မိတယ်ကွယ်။

“ဪ... အဲဒီထောင်မှူးက တကယ့်ဘာသာရေးသမား ထင် ပါရဲ့”

“ထောင်မှူးထွန်းနိုင်ဟာ အဘဆီက ခွင့်ပြုချက်ရတဲ့နေ့မှာပဲ အကျဉ်း သားဘုတ်တစ်ဘုတ် ထုတ်ပြီး နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာအောင် ရှုပ်ပွနေတဲ့ ချုံ နွယ်ပိတ်ပေါင်းတွေကို စတင်ရှင်းလင်းပါတော့တယ်။ ကြည့်ရတာ အဘရှေ့ က ထောင်ပိုင်အဆက်ဆက်က ဘာသာခြား ကုလားထောင်ပိုင်တွေချည်း ဖြစ်နေခဲ့လေတော့ ဒီဗုဒ္ဓဘာသာနဲ့ဆိုင်တဲ့ ဘုရားငုတ်တိုလေးအပေါ် စိတ် မဝင်စားခဲ့ကြဘူး ထင်ပါရဲ့ကွယ်။ အဲဒါကြောင့်လည်း ဘုရားငုတ်တိုတစ်ဝိုက် မှာ တောထအောင် ပိတ်ဆို့ရှုပ်ထွေးနေတာတွေကို သုံးရက်လောက်ကြာ အောင်ရှင်းယူရတယ်လေ”

“ဟုတ်လား... အဘ။ ထောင်တွေမှာက ကြိုးစင်ဆိုတာ များ သောအားဖြင့် ထောင်အုတ်ရိုးအနီးမှာ ရှိတတ်ကြတာမဟုတ်လား အဘ။ ဒီလောက် ချုံနွယ်တွေ ပိတ်ဆို့ပြီး တောထနေတာဆိုတော့ ထောင်လုံခြုံရေး အရ အန္တရာယ်ရှိတာပေါ့နော် အဘ”

အဘက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်ပြုကာ ...

“မောင်ရင်ပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သိတယ်မဟုတ်လား။ ထောင်မှာက ဘာမှမဖြစ်ရင် ဘာမှမဖြစ်ဘူးလေ။ ဖြစ်ပြီဆိုရင်တော့ နောက် ဆွေးနွေးတဲ့အခါလို ဘေးနားရှိသမျှ လူတွေဆီ စဉ်တော့တာပဲလေကွယ်။ အရင် ထောင်ပိုင်အဆက်ဆက်က ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှမဖြစ်ခဲ့လို့ နေမှာ

ထောင်မှူးထွန်းနိုင် ပြန်လာပြီလား ၇၃

ဆိုကွယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ဘုရားငုတ်တိုတစ်ဝိုက်မှာ တောထသလို ရှုပ် ထွေးနေခဲ့တာ နေမှာပေါ့ကွယ်”

“ဒါနဲ့ ထောင်မှူးထွန်းနိုင်က ဘုရားငုတ်တိုပြုပြင်ဖို့ ဝန်ထမ်းတွေ အကျဉ်းသားတွေဆီက အလှူခံမယ် ထင်ပါရဲ့”

အဘက လက်ကာ၍ ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်သည်။

“အဘလည်း ပထမတော့ အဲလိုထင်တာပေါ့လေ။ ဒါကြောင့် ထည်း အလှူပါဝင်ဖို့တောင် အဆင်သင့် လုပ်ထားတာကွယ်။ အံ့ဩစရာ ကောင်းတာက ထောင်မှူးထွန်းနိုင်ဟာ ဘုရားငုတ်တိုပြုပြင်ဖို့ ဘယ်သူ့ဆီ တမှ အလှူငွေ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မကောက်ခံတဲ့အပြင် ဘုရားတည်၊ ထီးတင် ငြိတံ့အထိ သူ့ကိုယ်ပိုင်ငွေနဲ့ပဲ မတည်ခဲ့တာကွယ်။ ဘုရားထီးတော်တင် မယ့်နေ့ကျမှပဲ အဘဆီမှာ သံဃာတော်တွေ ထောင်ထဲပင့်ခွင့်တောင်းပြီး ဘုရားအနေကတော့ တင်ခဲ့တာလေကွယ်”

“ဟာ... ဒါဆို ဒီလူက တကယ့် ဘုရားဒါယကာကြီးပဲနော် အဘ”

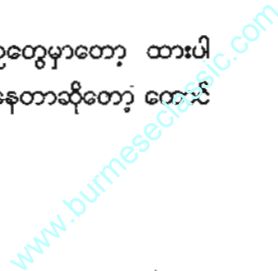
“အင်း... ဘုရားဒါယကာကြီးဖြစ်ရုံမက စေတီတော်လေး ရှေ့ ဆောင်တဝင်းဝင်းနဲ့ ပြန်ဖြစ်လာကတည်းက ထောင်မှူးထွန်းနိုင်ဟာ ညစဉ် ညတိုင်း တရားထိုင်တော့တာပဲကွယ်”

“ဒါနဲ့ တရားထိုင်တာက သူ တာဝန်မှူးကျတဲ့ ညတွေမှာရောပဲ ထား အဘ”

အဘက ခေါင်းညှိတ်ပြု၏။

“ထောင်မှူးသုံးယောက်ရှိတာ သုံးရက်တစ်ကြိမ် တာဝန်မှူးဝင်ရ တယ်လေ။ ထွန်းနိုင်က တခြားထောင်မှူးတွေ တာဝန်မှူးကျတဲ့ ညတွေ မှာရော သူတာဝန်မှူးကျတဲ့ ညတွေမှာပါ ည ၁၂ နာရီထိုးရင် စေတီတော် ထားထဲဝင်ပြီး တရားထိုင်တတ်တယ်လေ။

“တခြားထောင်မှူးတွေ တာဝန်ကျတဲ့ ညတွေမှာတော့ ထားပါ ထား သူ တာဝန်မှူးကျတဲ့ ညတွေမှာပါ တရားထိုင်နေတာဆိုတော့ ကေးသိ ခြေရေးကို မထိခိုက်ဘူးလား အဘ”

၇၄ ။ ပီတာမြို့

“အင်း... ထောင်ဥပဒေအရ ကြည့်မယ်ဆိုရင်တော့ မသင့်တော်ဘူးပေါ့ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ အဘကိုယ်တိုင်က ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဖြစ်နေတာရယ်။ သူတရားထိုင်တာကလည်း ထောင်ထဲက စေတီတော်လေးထဲ ဖြစ်နေတာရယ်။ ပြီးတော့ ခုနကပြောသလို ထောင်လိုခြုံရေးကို ထိခိုက်လောက်အောင် ဘာတစ်ခုမှ မဖြစ်ခဲ့ဖူးသေးတာရယ်။ အဲဒါတွေကြောင့်လည်း အဘအနေနဲ့ မတားဆီးဖြစ်ခဲ့ဘဲ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့မိတယ်လေ”

“ဒါနဲ့ သူက ညစဉ် ၁၂ နာရီမှာ တရားထိုင်တယ်ဆိုတော့ အချိန်ဘယ်လောက်ကြာလဲ အဘ”

“သိပ်မကြာပါဘူး။ မနက်တစ်နာရီ သံချောင်းခေါက်တဲ့ အထိပါပဲ။ မနက်တစ်နာရီလုံးလို့ သူတာဝန်မှူးကျတဲ့ ညဆိုရင် ထောင်တစ်ပတ်လှည့် စစ်ဆေးပြီး သူ့ရုံးခန်းထဲ ဝင်သွားတာပါပဲ။ သူများတွေ တာဝန်ကျတဲ့ ညဆိုရင်တော့ မနက်တစ်နာရီ သံချောင်းသံကြားတာနဲ့ ထောင်တံခါးမကြီးက ထွက်ပြီး သူ့အိမ်သူ ပြန်အိပ်တာပေါ့ကွယ်။

“ဒါ ညစဉ်ညတိုင်းပဲပေါ့နော်”

“မှန်ပါတယ်... ဒါပေမဲ့ သူ့စေတီတော်လေးထဲ တရားဝင်ထိုင်ပြီး ၄၉ ရက် ကြာတဲ့နေ့ကစပြီး အချိန်ဇယား နည်းနည်းပြောင်းသွားတာ တွေ့ရတယ်ကွယ်။ ညတိုင်းလိုလို တစ်နာရီမှာ သူ့ရုံးခန်းထဲ ဝင်သွားတတ်ပြီး မနက်သုံးနာရီကျော်မှ အိမ်ပြန်တာ တွေ့ရတယ်လေ”

“ဟုတ်လား... အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့တဲ့လဲ အဘ”

“အင်း... အဘလည်း အဲဒီကိစ္စသိချင်နေတာ အတော်လေးကြာခဲ့တယ်လေ။ တစ်လကျော်လောက်ကြာတော့မှ သိချင်စိတ်ကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ သူ့ကို အဘရုံးခန်းခေါ် မေးမြန်းမိတော့တယ်ကွယ်”

“အဲဒီတော့ သူက ဘာပြောလဲ”

“အေး... သူပြန်ပြောတဲ့စကားက အဘအတွက်တော့ မယုံကြည်နိုင်စရာပဲ။ အဘနေရာမှာ မောင်ရင်ဆိုရင်လည်း ယုံနိုင်လိမ့်မယ်မထင်ဘူး။ သူ့စကားတွေက အင်မတန်လည်း ထူးခြားဆန်းကြယ်လွန်းတယ်ကွယ်။

ထောင်မှူးထွန်းနိုင် ပြန်လာပြီလား ။ ၇၅

သူပြောတာက သူဟာ ဒီထောင်ကို ပြောင်းလာခဲ့တာ မနှင်းဖြူရဲ့ အိပ်မက်အရတဲ့။ မနှင်းဖြူဟာ ဘဝဟောင်းက သူ့ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ပေမဲ့ ခုတော့ ဘဝခြားနားလို့ ဒီဘဝမှာ ပြန်ပေါင်းဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးတဲ့။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ မနှင်းဖြူဘာဝန်ကျနေတဲ့ ဒီဘုရားငုတ်တိုက်ကို နဂိုမူလကအတိုင်း စေတီတော်လေးဖြစ်အောင် ပြန်လည်ပြုပြင် မွမ်းမံပြီး (၄၉) ရက် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နိုင်ရင်တော့ သူတို့နှစ်ယောက် ပြန်ဆုံတွေ့နိုင်ဖို့ အခွင့်အရေး ရလာနိုင်တယ်တဲ့။ အဲဒီအိပ်မက်အရ သူ ဒီထောင်ကိုပြောင်းလာပြီး မနှင်းဖြူရဲ့ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ခဲ့ရတာတဲ့ကွယ်”

“ဟ... အတော့်ကို အံ့ဩစရာ၊ မယုံကြည်နိုင်စရာကောင်းတဲ့ စကားတွေပဲ အဘ။ ဒီလို သိပ္ပံခေတ်ကြီးထဲမှာ ဒီလို ဂန္ထိရဆန်တဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေ ရှိသေးလို့လား။ ဒါနဲ့ သူ အိပ်မက်အရ မနှင်းဖြူနဲ့ ပြန်တွေ့နေရပြီတဲ့”

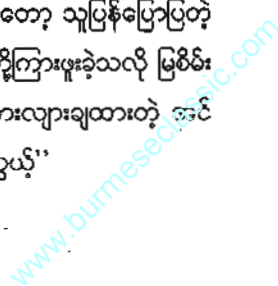
အဘက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဟုတ်တယ်... မောင်ရင်၊ သူ (၄၉)ရက် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ပြီး နောက်နေ့ ညကစပြီး မနှင်းဖြူနဲ့ ပြန်ဆုံတွေ့နေကြပြီတဲ့ကွယ်”

“ဟုတ်ပါ့မလား... အဘရယ်။ ဒါဆို အဘတို့ ထောင်ဝန်ထမ်းတွေ မနှင်းဖြူစေတီတော်ထဲက ထွက်လာတာ၊ အုတ်ရိုးထောင့်မှာ ပျောက်နေတာတွေကို ပြန်မြင်ကြရမှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား အဘ”

အဘက ခေါင်းခါယမ်းပြတယ်။

“ခုတစ်ခါမှာတော့ အဘတို့ အရင်တုန်းကလိုမျိုး မဟုတ်တော့ဘူးလား။ ကြည့်ရတာ မနှင်းဖြူကို ထောင်မှူးထွန်းနိုင် တစ်ယောက်တည်းက ဖြစ်တော့ရတာမျိုး ဖြစ်နိုင်တယ်လေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူပြန်ပြောပြတဲ့ အခါမှာပဲ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုဟာ ဟိုတုန်းက အဘတို့ကြားဖူးခဲ့သလို မြစ်မ်းဆင်ဆင်ဆက်ဝတ်ပြီး ဆံပင်ကို သူ့အရပ်နဲ့အညီ ဖားလျားချထားတဲ့ အင်မတန် ချောမောလှပတဲ့ ပိန်းမပျိုလေး ဖြစ်နေလို့ပဲကွယ်”

၇၆ ။ ပီတာမြို့

“ဒါဆို မနှင်းဖြူအကြောင်းက သူ့တစ်ယောက်တည်းရဲ့ ပြောစကားအရပ် ဖြစ်နေမှာပေါ့ အဘ”

“အဲလိုတော့ မဟုတ်ဘူးကွယ်။ တစ်ခါတစ်ခါမှာ မနှင်းဖြူ ဖြတ်သွားရင် ကျန်ခဲ့တတ်တဲ့ မွှေးရနံ့မျိုး ညကင်းတာဝန်ကျတဲ့ ဝန်ထမ်းတချို့ အနံ့ရလိုက်တာမျိုး ရှိတယ်တဲ့။

“အင်း ... ထားပါတော့။ ဒီကိစ္စ အဘကရော ဘယ်လိုယူဆလဲ။ ထောင်မှူးထွန်းနိုင်ပြောတာတွေ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား အဘ”

အဘက မချီတရီ ပြုံးပြကာ ...

“သူများတော့ မသိဘူး။ အဘတော့ ထွန်းနိုင်ပြောတာတွေကို လိုကြည့်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ထောင်မှူးထွန်းနိုင်ဟာ အဘတို့မျက်စိအောက်မှာပဲ ဝတ်ပုံစားပုံ တောက်ပြောင်လာပြီး သူ့အိမ်မှာလည်း ခေတ်ပေါ်အိမ်သုံးပစ္စည်းအကောင်းစားတွေ တစ်နေ့တခြား တိုးပွားလာလို့ပဲကွယ်”

“ဟုတ်လား ... အဘ။ ထောင်မှူးလစာလေးနဲ့ သူ ဒါမျိုးတွေ ဘယ်ဝယ်နိုင်ပါ့မလဲ။ ဒါတွေ သူ ဘယ်ကပိုက်ဆံရလို့ ဝယ်နိုင်တာလဲဗျ”

“အင်း ... အဘထင်တာကတော့ သူဟာ မနှင်းဖြူဆီက ရွှေမိကျည်းတောင့်တွေ ရနေလို့ ဖြစ်လိမ့်မယ်ကွယ်”

“ဟင် ... ဒါက တကယ်ရော ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား အဘ”

“ဒါတော့ အဘလည်း ကံသေကံမ မပြောနိုင်ဘူးလေ။ သူ ထင်နေတာကြား ချမ်းသာလာတာတော့ ဘယ်သူမှမငြင်းနိုင်တဲ့ မျက်မြင်ဒိဋ္ဌ အကျိုးတရားပဲလေ။ ပြီးတော့ မြို့မဈေးကြီးထဲက ရွှေဆိုင်တန်းမှာလည်း ထွန်းနိုင်ရွှေတိုရွှေစလေးတွေ မကြာခဏ လာရောင်းတတ်တယ်ဆိုတဲ့ သတင်းလည်း ပျံ့နေတာ မောင်ရင်”

“ဒီလောက်တောင် ချမ်းသာနေမှတော့ ဒီလူ ဘာလို့ ထောင်မှူးအလုပ်လုပ်နေသေးလဲ။ အလုပ်ထွက်ပြီး တခြားကြီးပွားချမ်းသာမယ့် စီးပွားရေး လုပ်ပေါ့ဗျာ”

ထောင်မှူးထွန်းနိုင် ပြန်လာပြီလား ။ ၇၇

“အာ ... မောင်ရင်နှယ်၊ တခြားစီးပွားရေးလုပ်လို့ အခန့်မသင့်ရင် အခွဲပေါ်နိုင်သေးတယ်။ ဒီမှာက ရွှေမန်ကျည်းတောင့်တွေ လိုသလောက်ရ နေမင့်ဟာ။ ကြည့်ရတာ မနှင်းဖြူ မနက်သုံးနာရီ အပြင်က ပြန်လာပြီးရင် သူတို့နှစ်ယောက် ခွဲခါနီးမှာ ထွန်းနိုင်ကို ရွှေစတချို့ ပေးလေ့ရှိပုံပါပဲ။ ဒါကြောင့် ဇွဲလည်း ထွန်းနိုင်တစ်ယောက် ဒီထောင်မှူးအလုပ်ကို မစွန့်နိုင်တာပေါ့။ သူ့အတွက် ရတနာသိုက်က ထောင်ထဲမှာ ရှိနေတာမဟုတ်လား”

“ဒါဆို ဒီလူ ဒီရွှေတွေနဲ့ ဘာလုပ်နေသလဲ။ နောင်ရေးအတွက် ထစ်ခုခုလုပ်ထားရမှာ မဟုတ်လား အဘ”

“ဘယ်နေလိမ့်မလဲကွယ်။ မြို့လယ်က သူဌေးရပ်ကွက်မှာ မြို့နဲ့ဝင်းနဲ့ နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးဆောက်ထားတာမှ ဟီးနေတာပဲ။ သူနားတဲ့ရက်ဆို အဲဒီထိုက်ကြီးထဲ တစ်နေကုန် သွားနေတာကွယ်။ သူက ဘာသာရေးသမားမို့ အသောက်အစားကင်းပြီး အနေအထိုင်ကလည်း သိုသိပ်တယ်လေ။ သူ့တိုက်မှာ ဘုရားကိုးဆူကပ်တုန်းက အဘ တစ်ခါရောက်ဖူးတယ်။ ကြည့်ရတာ ထိုက်က နှစ်ထပ်အပြင် မြေတိုက်ခန်းပါ ရှိနေပုံပဲ။ ဒါမှလည်း အရေးကြီးတဲ့ အတွင်းပစ္စည်းတွေကို လုံလုံခြုံခြုံထားနိုင်မှာ မဟုတ်လား”

“အေးလေ ... ဘာပဲပြောပြော ဒီလူရဲ့ ရှေးကုသိုလ်က ကောင်းထိုက်တာနော်။ ဒီလောက်ချမ်းသာနေမှတော့ ဘဝမှာ ဘာအပူအပင် ရှိစရာ ထိုသေးလဲ”

“အဲလိုလည်း ဘဝကိုပုံသေကားချ တွက်မထားနဲ့လေကွယ်။ လူကြီးမှာဆိုတာ အမြဲတမ်းကောင်းပြီး အမြဲတမ်းလည်း ဆိုးနေတတ်တာ မဟုတ်ဘူးလေ။ ကံလမ်းကြောင်းက အတက်အကျ ရှိစမြဲပဲဟာ။ အထူးအပြင် မကောင်းမှုအကုသိုလ်နဲ့ ကြီးပွားချမ်းသာတဲ့လူတွေ ဘဝပျက် အင်မတန် ကြောက်စရာ ကောင်းတာကလား”

“ဗျာ ... အဘ ဘာကို ဆိုလိုသလဲဟင်”
ကျွန်ုပ် အဘစကားကို သဘောမပေါက်၍ မေးမိသည်။

၇၈ ။ ပီတာမြို့

“တစ်နေ့မှာတော့ ထွန်းနိုင်ရဲ့ မြို့လယ်က နှစ်ထပ်တိုက်ကြီး လူ မရှိတဲ့အချိန်မှာ မီးအကြီးအကျယ် ထလောင်ပါလေရောလား။ လောင်သ မှ တစ်တိုက်လုံး ဘာမှကို မကျန်တော့အောင် ပြာပုံဖြစ်သွားတဲ့အထိကို လောင်တာတဲ့။ အံ့ဩစရာကောင်းတာက ဒီလောက်အရှိန်ပြင်းတဲ့မီးဟာ ဘေး က ခြင်းတွေထဲ လုံးဝမကူးစက်ဘဲ ထွန်းနိုင်တိုက်ကြီးကိုမှ ကွက်ပြီး လောင် တာကွယ်”

“ဟင် ... အတော်အံ့ဩစရာပါလား”

“တစ်ချိန်တည်းလိုမှာပဲ မြို့ပေါ်မှာ မြေငလျင်လှုပ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ မြို့ပေါ်က ဘယ်တိုက်တာအိမ်ခြေ၊ ထောင်ထဲက ဘယ်အိမ်ဆောင်တွေမှ ဘာမှမဖြစ်ဘဲ ကြိုးစင်နားက စေတီတော်လေးတစ်ဆူထဲ ထူးထူးခြားခြား မြို့ကျနေသွားတယ်ကွယ်။ မြို့ကျတာမှ အရင်လို ဘုရားငုတ်တိုတောင် တွေန်တော့ဘဲ ပြားပြားဝပ် အုတ်ပုံဘဝ ရောက်ရတာလေ”

“ဟင် ... ဒါ ... ဒါ ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတာလဲ အဘ”

“အဲဒီနေ့ကစပြီး ထွန်းနိုင်တစ်ယောက် မြို့ပေါ်ကနေ ပျောက်ခြင်း မလှပျောက်သွားပြီး မနှင်းဖြူကိုလည်း ဘာအရိပ်အယောင်၊ အနံ့အသက် တစ်စွန်းတစ်စမှ မကြားရတော့ဘူးကွယ်”

“ဒါ ... ဘယ်လိုအကုသိုလ်ကြောင့်များပါလိမ့်”

အဘက ရုတ်တရက်ပြန်မဖြေဘဲ မျက်လုံးများမှေးမှိတ်ကာ စုတ် တသပ်သပ်ဖြင့် ခေါင်းခါယမ်းနေလေသည်။ အတန်ငယ်ကြာမှ ...

“အမှန်တော့ အဘသိရသလောက် ဒီလို ဘုရားသိုက်မျိုးက ရတနာ ဌာဋ္ဌေ ကျောက်သံပတ္တမြားတွေဆိုတာ ဒီဘဒ္ဒကမ္ဘာမှာ နောက်ဆုံးပွင့်တော် စုမယ့် အရိမေတ္တယျ မြတ်စွာဘုရားလက်ထက် ဘုရားကျောင်းကန် ဆောက် လုပ်လှူဒါန်းဖို့ စုဆောင်းထားတာတွေလေ။ ဘုရားပစ္စည်းတွေပေါ့ကွယ်။ မနှင်းဖြူက ဘဝဘဝက သိုက်ဆက်၊ ပဋ္ဌာန်းဆက်ရှိခဲ့လို့ ဒီဘုရားသိုက်ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ တာဝန်လာကျတာလေကွယ်။ ဒီတော့ ဒီဘုရားပစ္စည်းတွေ

ထောင်မှူးထွန်းနိုင် ပြန်လာပြီလား ။ ၇၉

ကို အရိမေတ္တယျမြတ်စွာဘုရားပွင့်တော်မူတဲ့ အချိန်ကာလအထိ မပျောက် မပျက် စောင့်ရှောက်သွားဖို့ သူ့မှာတာဝန်ရှိတယ်။ ဒီလို ပစ္စည်းမျိုးတွေကို လိုက် စွာနေတဲ့ သိုက်ဆရာ၊ အောက်လမ်းဆရာတွေရဲ့ အန္တရာယ်က အသက်ခံလဲ ပြီး ကာကွယ်ပေးဖို့ မနှင်းဖြူတို့လို ဥစ္စာစောင့်တွေမှာ တာဝန်အပြည့်အဝ ခို့တယ်လေ ... မောင်ရင်ရဲ့”

“ဟုတ်တဲ့ အဘ”

“အခုတော့ မနှင်းဖြူဟာ ထွန်းနိုင်အပေါ် ဘဝဟောင်းက ချစ်သူ ဆိုတဲ့ ကံလေသာစိတ်ကို မထိန်းနိုင်လို့ သိုက်စည်းကမ်းဖောက်ဖျက်ပြီး တွေ့မိကျည်းတောင့်လို ရွှေတိုရွှေစတွေ ပေးကမ်းမိခဲ့ပြီလေ။ ထွန်းနိုင်က အည်း ဘာသာရေးသာ လိုက်စားနေတယ်။ လူသာမန်တို့ရဲ့ လိုချင်တစ်မက် အဲ့ လောဘစိတ်ကြောင့် မနှင်းဖြူပေးတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို လက်ခံယူမိပြီး ကိုယ် အချီးသုံးစွဲခဲ့မိပြီလေကွယ်။ တကယ်တော့ ဘုရားပစ္စည်းကို ကိုယ်ကမ္ဘာသုံးစွဲ ထယ်ဆိုတာ အင်မတန် အပြစ်ကြီးတာကလား။ ဒါကြောင့်လည်း သူတို့ နှစ်ယောက်ဟာ သိုက်စောင့်နတ်၊ သိုက်စောင့်ဘီလူးတွေရဲ့ လက်ချက်နဲ့ ဒီဘဝထဲကနေ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ထွက်ခွာသွားခဲ့ရပြီ မဟုတ်လား။ သူတို့ ရဲ့ အပြစ်ကြွေးတွေဟာ ဒီဘဝမှာတင် ဆပ်လို့မကုန်ဘဲ ငရဲကြီးရှစ်ထပ် မှာ နှစ်ပရိစ္ဆေဒ အတော်ကြာအောင် ခံကြရဦးမယ် ... မောင်ရင်”

“အင်း ... ဘုရားသိုက်ကပစ္စည်းကို အလွဲသုံးမိတဲ့ အပြစ်ဟာ အတော်လည်း ကြောက်စရာကောင်းပါလား အဘ။ ကြားရတာနဲ့တင် ရင် တုန်ပန်းတုန် ဖြစ်ရတာပဲ”

“ဒါပေါ့ကွယ် ... ဒါ ကံကြီးထိုက်တယ် ခေါ်တာပေါ့။ ဒီအပြစ်က ထွတ်အောင် ဒီသံသရာမှာ ဘယ်သူမှ မကယ်နိုင်ဘူးလေ။ ဒါကြောင့် ဘယ် အရာမှာမဆို သတိဉာဏ်နဲ့ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်နေနိုင်မှ တော်ကာကျတာ မောင်ရင်”

ကျွန်ုပ်မှာ ထောင်မှူးထွန်းနိုင်နှင့် မနှင်းဖြူတို့၏ ကြေကွဲရင့်ရင့်စရာ ဖြစ်ရပ်ဆိုးကို နားထောင်နေရပါသော်လည်း အခု အဘပြောပုံဆိုပုံနှင့်

၈၀ ။ ပီတာမြို့:

ကျွန်ုပ်အား ကြည့်ပုံရဲ့ပုံတို့မှာ သူ့လေသံက ကျွန်ုပ်ဆီသို့ ဦးတည်လာနေသလို ခံစားနေမိလေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က မနေနိုင်တော့ဘဲ ...

“ဒါနဲ့ အဘ ဒီလိုအဖြစ်ဆိုပြီး ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ကိစ္စကို ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်ကို အသေးစိတ်ရှင်းပြနေရတာလဲ အဘ”

အဘက ကျွန်ုပ်မေးခွန်းကို မဖြေသေးဘဲ မျက်လုံးမှေးမှိတ်ကာ ခေါင်းခါယမ်းပြနေပြန်သည်။ ပြီးမှ ...

“အဘ ... မောင်ရင်ကို စိုးရိမ်စိတ် ဝင်မိလို့ပါကွယ်”

“ဗျာ ... ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့ စိုးရိမ်စိတ်ဝင်မိရတာလဲ အဘ ... တင်”

“တစ်အချက်က မောင်ရင် အဲဟို ဥစ္စာစောင့်ထောင်ကို ပြောင်း ရွှေတာဝန်ထမ်းဆောင်ရမှာ မဟုတ်လားကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နှစ်အချက်က မောင်ရင်ဟာ အသက်အရွယ်ကော၊ ရုပ်ရည် သွင်ပြင် အမူအယာ ပြောပုံဆိုပုံတွေကောဟာ ထောင်မှူးထွန်းနိုင်နဲ့ အတော့် ကို တုနေတယ်လေ။ ဘယ်လောက်ထိတူလဲဆိုရင် အဘစိတ်ထဲ ထောင်မှူး ထွန်းနိုင် ပြန်လာတာလားလို့တောင် ထင်မိတယ်ကွယ်”

“ဗျာ ... ဟုတ်လား”

ဘာကြောင့်မှန်းတော့ မသိ။ ကျွန်ုပ် ရင်ခုန်သံတို့ စည်းချက်မမှန် ဖြစ်လာသည်။ တဒိန်းဒိန်းခုန်လျက်။

“အဲ ... နံပါတ်သုံးအချက်ကတော့ ထူးထူးဆန်းဆန်း တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင် မောင်ရင်နာမည်ကပါ ထွန်းနိုင်ဖြစ်နေတယ်လေကွယ်။

“ခင်ဗျား”

ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်လုံးကို တစ်စုံတစ်ရာက လေထဲသို့ အရှိန်ပြင်းစွာ ပြောက်တင်လိုက်သလို ခံစားလိုက်ရ၏။ မျက်စိထဲ၌လည်း အကျဉ်းထောင် ကြိုးစင်အနီးမှ ဘုရားငုတ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ မြစ်မ်းရောင်ဝမ်းဆက်ဖြင့်

ထောင်မှူးထွန်းနိုင်ပြန်လာပြီလား ။ ၈၁

ထောင်ကို အရပ်နှင့်အညီ ဖားလျားချထားလျက် တစ်ကိုယ်လုံး မွှေးရနံ့သင်းထုံ ချွေးချေသော မနင်းဖြူကိုလည်းကောင်း၊ စေတီတော်ထဲရှိ ဘုရားသိုက်ထဲမှ နွေသလွန်၊ ငွေသလွန်၊ ရွှေသဘော၊ ငွေသဘောများ၊ ကျောက်မျက်ရတနာ များ၊ ရွှေကလပ်တစ်ခုပေါ်မှ အလွန်ကြီးမားသော ပတ္တမြားကြီးတစ်လုံးတို့ကို လည်းကောင်း၊ ငရဲကြီးရှစ်ထပ်က ဆီပူအိုးထဲ ငရဲခံနေရသူများကိုလည်း ကောင်း၊ နေ့ခင်းကြောင်တောင် အိပ်မက်မက်နေသလို တစ်ကွက်ပြီးတစ် ကွက် မျက်စိထဲ ထူးထူးဆန်းဆန်း မြင်ယောင်လာမိသည်။

အဘပြောသလိုသာဆိုရင် ကျွန်ုပ်မှာ တကယ်ပဲ ဘဝဟောင်းက ဥစ္စာစောင့်မနင်းဖြူ၏ချစ်သူ ဖြစ်ခဲ့ဖူးလေသလား။

တစ်ခေတ်တစ်ချိန်က တကယ်ပဲ မနင်းဖြူ၏ ချစ်သူဟောင်း ဆောင်မှူးထွန်းနိုင် ဖြစ်ခဲ့ပါလေသလား။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်ုပ် မောင် ထွန်းနိုင်သည် လိုဘုရားသိုက်ရှိရာ ဘဝဟောင်းကနေရာဟောင်း အကျဉ်း ဆောင်သို့ တစ်ကျောပြန် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန် သွားနေခြင်း ဖြစ်ပါ လေသလား။

မသိ ... ။

မသိ ... ။

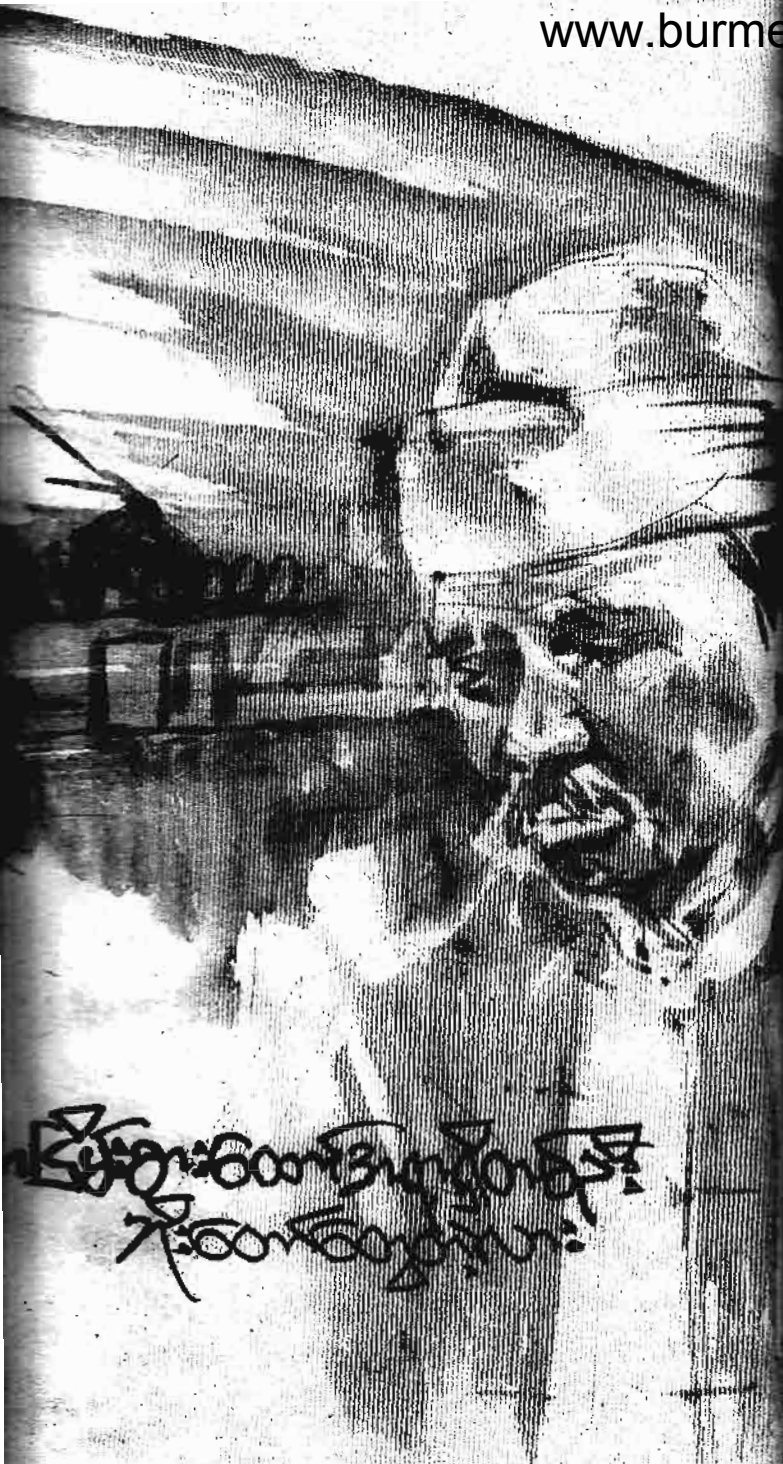
မသိ ... ။

မသိ ... ။

တကယ်ဖြစ်နေတာလား။ အိပ်မက်လေလား။ ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ဆီတတ်နိုင်တော့ပါတကား။

ပီတာမြို့

အဲဒီဆရာတွေ ထောင်ထဲရောက်နေရင် သူတို့ရုံးခန်းတွေမှာတော့
ဆရာတွေပိတ်၊ သော့ခတ်ပြီး ရှေ့တွင် စာရွဲထားကြသည်။ 'ဆရာခရီးထွက်
နေသည်'တဲ့။ သူတို့ကတော့ အမှန်မှာ ဘယ်မှ ခရီးမထွက်။ ထောင်ထဲရောက်
နေကြတာဖြစ်၏။ ထောင်ကို သူတို့က ထောင်ဟုမခေါ်။ ကဗျာဆန်ဆန်
ဆက်ကိုတဲ့။ ထောင်ဆိုတဲ့ဝေါဟာရကို မသုံးစွဲကြ။ ဆိတ်ဖလူးနဲ့သင်းဝှံ
ဆရာတဲ့။ နရသိန်တဲ့။ အင်းစိန်တောရတဲ့။ အဝေးတစ်နေရာ ခရီးလွှဲကနေ
ဆယ်တဲ့။ အဲဒီအထဲမှာ အဆိုးဆုံးကတော့ ဘိုးတော်တွေပဲ။

□

စာရေးသူသည် ထောင်ထဲသို့ ရောက်လာကြသော ဗေဒင်ဆရာ၊
လက္ခဏာဆရာ အကြားအမြင်ရနေပါသည်ဆိုသော ဘိုးတော်ယောင်ယောင်
ဆရာယောင်ယောင်များစွာကို တွေ့ခဲ့ဖူးသည်။ သူတို့ရောက်လာသည့် အခူ
တွေကတော့ မကောင်းပါ။

ဗေဒင်ဆရာဆိုသူများလည်း လိမ်လည်မှု၊ လက္ခဏာဆရာဆိုသူ
များလည်း လိမ်လည်မှု၊ အကြားအမြင်ရနေပါသည်ဆိုသော ဘိုးတော်များ
ထည်း လိမ်လည်မှု သူတို့ ရောက်လာပြီဆိုရင် ဒီအမှုမျိုးတွေနဲ့သာ ရောက်
ထားကြ၏။

အဲဒီဆရာတွေ ထောင်ထဲရောက်နေရင် သူတို့ရုံးခန်းတွေမှာတော့
ဆရာတွေပိတ်၊ သော့ခတ်ပြီး ရှေ့တွင် စာရွဲထားကြသည်။ 'ဆရာခရီးထွက်
နေသည်'တဲ့။ သူတို့ကတော့ အမှန်မှာ ဘယ်မှ ခရီးမထွက်။ ထောင်ထဲရောက်
နေကြတာဖြစ်၏။ ထောင်ကို သူတို့က ထောင်ဟုမခေါ်။ ကဗျာဆန်ဆန်
ဆက်ကိုတဲ့။ ထောင်ဆိုတဲ့ဝေါဟာရကို မသုံးစွဲကြ။ ဆိတ်ဖလူးနဲ့သင်းဝှံ
ဆရာတဲ့။ နရသိန်တဲ့။ အင်းစိန်တောရတဲ့။ အဝေးတစ်နေရာ ခရီးလွှဲကနေ
ဆယ်တဲ့။ အဲဒီအထဲမှာ အဆိုးဆုံးကတော့ ဘိုးတော်တွေပဲ။

၈၄ ။ အငြိမ်းစားထောင်အရာရှိတစ်ဦး

စာရေးသူ မန္တလေးထောင်ရောက်စက ဘိုးတော်ချစ်ဆိုသော လူ လိမ်အကျဉ်းသားတစ်ယောက်ကို တွေ့ခဲ့တယ်။ သူက အမျိုးမျိုးယုံအောင် လိမ်တယ်။ လူများများကို လိမ်တယ်။ ရွှေပါသွားတယ်။ ငွေပါသွားတယ်။ ပစ္စည်းတွေ ပါသွားတယ်။ ဘယ်လောက်ထိဆိုသလဲဆိုရင် သူ့ကို ယုံကြည်လို့ အိမ်ဦးခန်းခေါင်းရင်းခန်းတင်ပြီး ကိုးကွယ်တဲ့ သူတွေရဲ့ သမီးပျိုတွေပါသွား တယ်။ ဇနီးမယားတောင် ချမ်းသာမပေးဘူး။ တစ်ခါတည်း သုတ်သွားတာ ပဲ။

သူတို့ထောင်ကျလာတဲ့ အမှုတွေက စာရေးသူတင်ပြခဲ့သလို လိမ် လည်မှု၊ အတုအယောင်လုပ်မှု ပုဒ်မ၄၂၀/၄၈၆။ တစ်ခါတစ်လေ ပုဒ်မ ၃၆၃ အမျိုးသမီးတွေကို ဖျားယောင်းသွေးဆောင်မှုတောင်ပါသေးတယ်။ အဲဒီဘိုး ထော်ချစ်ကတော့ မန္တလေးထောင်ထဲကို ထောင်(၇)နှစ်ကျလို့ ရောက်လာတာ။ ပုဒ်မကတော့ ဖိုးတွမ်တီးပေါ့ဗျာ။ သူတို့ထောင်ကျလာရင် မေးမနေနဲ့ ဘာမှ လဲလို့။

ဘိုးတော်ချစ် ထောင်ထဲရောက်လာတော့လည်း ဝိုင်းဝိုင်းလည်ပေါ့။ အိမ်ထောင်ရေး၊ စီးပွားရေး၊ အလုပ်အကိုင်၊ အပြောင်းအရွှေ့၊ ရာထူးတိုး စတာတွေ မေးကြမြန်းကြတာပေါ့။ သူ့ရောက်ပြီး ၄/၅လရှိတော့ သူ့ကို ဘဲလင်းကျောက်ထုတ်အလုပ်စခန်းပို့လိုက်တယ်။ ထောင်ကျလာတဲ့ အကျဉ်း သား 'ပြစ်မှုကြွေးချွေးဖြင့် ဆပ်ရမှာပေါ့'။ အဲဒီဘိုးတော်ကို ပြစ်မှုကြွေးဆပ် ရအောင်ပို့လိုက်တာ ဘာမှအလုပ်မလုပ်ရဘဲ ဆရာကြီးဖြစ်နေပြန်တယ်။

ဘဲလင်းအလုပ်စခန်းရောက်တော့လည်း ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာပဲ။ အမှုထမ်းတွေ၊ မိသားစုတွေ၊ လူကြီးများကပင် အားကိုးလာကြတယ်။ ဝမ်းမြန်းလာကြတယ်။ ကိုးကွယ်လာကြတယ်။ နောက် တဖြေးဖြေးနဲ့ ရပ်ကွက် ထဲက ငြိပေါ်ကလူတွေထောင် ရောက်လာကြတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ အမျိုးသား များထက် အမျိုးသမီးတွေက ပိုများဆိုပဲ။

ဘဲလင်းအကျဉ်းစခန်းတွင် ရောက်နေသော အကျဉ်းသားလူလိမ် ဘိုးတော်ချစ်၏ သတင်းသည် ပျံ့နှံ့သွား၏။ အကျဉ်းဦးစီးဌာနရုံးချုပ်သို့

ဘိုးတော်တွေတဲလား။ ၈၅

သုတ်သွား၏။ သူကတော့ အကျဉ်းသားမဟုတ်တော့ သယောင်ဖြစ်နေ၏။ နန်းကျယ်ကျယ်တစ်ခန်းပေးထားရ၏။ အုန်းပွဲငှက်ပျောပွဲတွေကအပြည့်။ ဘိုးတော်ချစ်၏ ဓာတ်ခန်းသည် ဘဲလင်းစခန်းထောင်ပိုင်၏ ရုံးခန်းထက် ပိုမို ကောင်းပြောင်ခမ်းနား ကြီးကျယ်နေ၏။

သူက ဘိုးတော်ဆိုတော့ သူ့ကိုယ်တွင် အကျဉ်းသားအဝတ်အစား မရှိတော့။ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နှင့် ပိတ်ဖြူစခေါင်းတွင် ပေါင်းထား၏။ ယောဂီ ကြီးကြီးရှည်ရှည်ကို ပခုံးတွင် သိုင်းထား၏။ မုတ်ဆိတ်မွေး လက်လေးသစ် နှင့် ဘိုးတော်ခြေတွင် ခတ်ထားသော သံခြေချင်းလည်း မရှိတော့။ သံ ခြေခင်းအစား သူ့လည်ပင်းတွင် စိပ်ပုတီးအလုံးကြီးကြီး စွပ်ထား၏။

စခန်းတွင် စားကောင်းသောက်ဖွယ်များနှင့် ဖိမ်ကျနေ၏။ ပူဖော် ထာန်တော့ကြသော ပစ္စည်းများနှင့် ပိုက်ဆံတွေကလည်း တစ်ပုံတစ်ခေါင်း ထောက်မေးမြန်းကြသော ပုပစ္စုလု လှလှပပ၊ အရွယ်စုံဆိုက်စုံ အမျိုးသမီး တွေနှင့် တရုန်းရုန်း။ ဒီတော့ သူ့ကို ဘဲလင်းစခန်းတွင် ထား၍မဖြစ်တော့။ မန္တလေးထောင်သို့ ညွှန်ချုပ်အမိန့်ဖြင့် ရောက်လာပါတော့သည်။

ဘိုးတော်ချစ်သည် ဥပမိရိပ်ကောင်း၏။ စကားပြောရာတွင် အာဝဇ္ဇန်း ဖြစ်ကောင်း၏။ ပိတ်ဖြူစင်ကြယ်နှင့် စိပ်ပုတီးလည်ပင်းစွပ်ထား၏။ ခရီး သွားလျှင် အထက်တန်းမှ ဂိုက်ကျကျစီး၍သွား၏။ လက်ဆွဲ အတာချီအိတ် ခြွေသောင်ထား၏။ တစ်ခါက ရထားပေါ်တွင် ခရီးသွားပေါ် အမျိုးသမီးတစ် ဦးနှင့် မှက်နာချင်းဆိုင် ထိုင်မိကြ၏။ သူ့အတွက်ကတော့ အကွက်ကောင်း။ အဲဒီတော့ ပြီးပေါ့။

တစ်လမ်းလုံး စကားပြောလာကြ၏။ အဲဒီအမျိုးသမီးကလည်း တစ် လမ်းလုံး ဘိုးတော်ချစ်ကို ကြည့်ညှိလေးစားပြီး ပြုစုကျွေးမွေးလာခဲ့၏။ အဲဒီပြောကြရင်း ဘိုးတော်ချစ်က အဲဒီအမျိုးသမီးထံမှ ရွှေဆွဲကြိုးကို ခေတ္တ တစ်လုံး၍ သူ့ရှေ့မှာပင် ပြတင်းပေါက်မှနေပြီး အပြင်သို့ လှင့်ပစ်လိုက်တယ်။ အဲဒီအမျိုးသမီးကြီး မျက်လုံးပြူးသွားတယ်။ နောက်တော့မှ ပြန်ပေးလိုက်တယ်။

၀၆ အငြိမ်းစားထောင်အရာရှိတစ်ဦး
အမျိုးသမီးကြီးကတော့ အံ့ဩလို့ မဆုံးတော့ဘူးတဲ့။ ရထားဆိုက်တော့
သူ့အိမ်ကို ပင့်သွားတယ်တဲ့ဗျာ။ ဘယ်လောက် အလိမ်ခံလိုက်ရမလဲဆိုတာ
တွေ့ကြည့်ကြပေတော့။

စာရေးသူ မန္တလေးထောင်မရောက်ခင် ၃/၄လလောက်က ဘဲလင်း
အကျဉ်းစခန်းက ပြန်ရောက်နေတာ။ မန္တလေးထောင်ရောက်တော့လည်း
ဘာမှလုပ်စရာမလိုဘူး။ ဆရာက ဆူလို့ ဖြိုးလို့၊ ကြည့်ညိုကြ၊ ကိုးကွယ်ကြ
မေးကြမြန်းကြပေါ့။ စက္ကူစုပ်ကို လုံးထွေးပြီး သူ့လက်နဲ့ဆုပ်ထားတယ်။ ဖွင့်
ပြလိုက်တာနဲ့ ၄က်ကလေးဖြစ်နေတယ်။ လိုချင်တာကို ဖန်တီးပေးတယ်။

စာရေးသူ မန္တလေးထောင်ရောက်ပြီး တစ်လလောက်ရှိတော့ ဘိုး
တော်ချစ်လွတ်သွားတယ်။ လွတ်သွားတော့ သူက ချက်ချင်းမပြန်သေးဘူး
အမှုထမ်းအိမ်တွေလိုက်ပြီး စားသောက်နေသေးတယ်။ သတင်းရတော့ အဲဒီ
ဘိုးတော်ချစ်ဟာ ထောင်မှူးတစ်ယောက်အိမ်မှာတဲ့။ ကျွန်တော် အဲဒီထောင်
မှူးခေါ်ပြီး သူ့အိမ်ရောက်နေတဲ့။ ဘိုးတော်ချစ်ကို မောင်းထုတ်လိုက်ရတယ်
ပြောလည်း ပြောလိုက်တယ်။ မင်း ထောင်ဝင်းထဲကို ဘယ်တော့မှ မလာနဲ့
အချိန်တောင် မနင်းနဲ့လို့။

သူ့လွတ်သွားပြီး တစ်နှစ်လောက်ရှိတော့ ကျွန်တော့်ဆီကို ဖြိုးနယ်
ထောင်စီဝင် ဗိုလ်ကြီးဟောင်းတစ်ယောက်ရောက်လာတယ်။ ဗိုလ်ကြီးကထောင်
လည်း ပါတယ်။ ဗိုလ်ကြီးကထောင်ကလည်း ဝတ်ထားတာက ရုပ်ရှင်မင်းသမီး
လား အောက်မေ့ရတယ်။ လှည်းဘီးနေကာမျက်မှန်ကြီးနဲ့။ သူတို့မိတ်ဆွေ
တစ်ယောက် ထောင်ထဲရောက်နေလို့ လာတွေ့တာပါတဲ့။ ကျွန်တော့်ရုံးခန်း
ထဲမှာ တွေ့ပေးလိုက်တယ်။ ပြန်တော့ တံခါးကြီးအထိ လိုက်ပို့လိုက်တယ်
တံခါးဝမှာ ဂိုက်ကောင်းဆိုက်ကောင်းနဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့တယ်။ သူ
က ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြီး နှုတ်ဆက်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိလားတဲ့
ကျွန်တော် ဘိုးတော်ချစ်လေတဲ့။ ဒီတော့ ကျွန်တော်က ဘာကိစ္စလဲဆိုတော့
ဗိုလ်ကြီးနဲ့ လိုက်ခဲ့တာပါတဲ့ဗျာ။

အကြားအမြင်ရတယ်ဆိုတဲ့ ဘိုးတော်တွေက သူတို့ကိုယ်သူတို့
အထက်ဂိုဏ်းဆရာကြီးတွေလို့ ပြောကြတယ်။ အမှန်မှာတော့ အောက်လမ်း

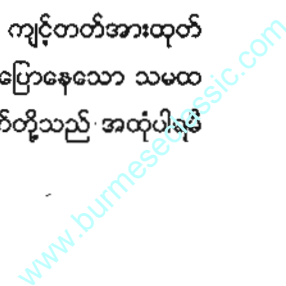
ဆရာတွေပါ။ အောက်လမ်းနည်းတွေနဲ့ သရဲမွေး၊ တစ္ဆေမွေးပြီး လူတွေကို
ထိမ်းစားနေကြတာပါ။ ရုက္ခစိုးမှော်အောင်ရင် သရဲ၊ တစ္ဆေတွေမွေးပြီး ခိုင်းစား
သို့ရတယ်တဲ့။

ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ဘာသာတရား အလွန်ကိုင်းရှိုင်း
တယ်။ သမထဘာဝနာအလုပ်တွေ အားကြီးလုပ်တယ်။ သူပြောပြတာကတော့
အထက်တော့ သူလိုကိုယ်လိုပဲ ပေါ့ပေါ့နေကြတာပေါ့။ ညအိပ်ရာဝင်တာတောင်
အိပ်အိပ်တာမဟုတ်ဘူးတဲ့။ ကျွန်တော်တို့လူမျိုးတွေက နေထိုင်မကောင်းရင်
ကျန်းမာရေးမကောင်းရင် ဗေဒင်မေးချင်ကြတယ်။ နတ်မေးချင်ကြတယ်။
အိပ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေရင် နတ်မေးချင်ကြတယ်။ ဗေဒင်
ချင်ကြတယ်။ ဒါကတော့ ကျွန်တော်တို့ လူမျိုးတွေရဲ့ အရိုးထဲစွဲကပ်စွဲငြိ
နေတဲ့ ထုံးစံလေ့တစ်ခုလို ဖြစ်နေတယ်။

ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေကတော့ ကျန်းမာရေးကြောင့် ဗေဒင်ဆရာဆီ
သွားတာပဲ။ အဲဒီဆရာဆီရောက်တော့ သူက ဗေဒင်ဆရာမဟုတ်ဘူး
အကြားအမြင်ရနေတယ်ဆိုတဲ့ ဘိုးတော်ဖြစ်နေတယ်။ သူပေးတဲ့ ဇာတာကို
သူပဲ သူ့ရဲ့မွေးနေ့ကိုမေးပြီး ဟောပါတော့တယ်။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ သိ
သိထားတွေကို ကြိုပြီး အဲဒီဆရာကြီးက သိနေတယ်။

နောက်ပြီးတော့ သူ့ကို ပထမဘိုးဘိုးအောင်က စောင့်ရှောက်နေတယ်။
အကြောင့် တရားကျင့်ပါက ဝိဇ္ဇာကြီးများ အစောင့်အရှောက်ခံရလိမ့်မယ်လို့
လည်း ဟောလိုက်တယ်။ သူတော်တော်အံ့ဩသွားပြီး သူလည်း ဆရာကြီးလို
ဟောပြောလိုကြောင်း ယခုဟောပြောနေသော ဆရာကြီး၏ ပညာသည်
ဖြစ်တဲ့သို့ ကျင့်ကြံအားထုတ်ရပါသလဲဟု မေးရာ ဆရာကြီးက သမထဖြင့်
ဟောပြောနိုင်သည်ဟု ဖြေပါသည်။

ထိုတရားသည် လွယ်ကူမှုမရှိပေ။ သို့သော် ကျင့်တတ်အားထုတ်
အားထုတ်လျှင် အလွယ်တကူ ရနိုင်သည်။ ယခု ဆရာကြီးပြောနေသော သမထ
အခြေအား အားထုတ်ပါက ငါးပါးသော အသိဉာဏ်တို့သည် အထုံပါးရစ်
အညံ့အားလျှော့စွာ ရနိုင်သည်ဟု ရှင်းပြပါသည်။

၈၂ အငြိမ်းစားထောင်အရာရှိတစ်ဦး

- (၁) ဒိဗ္ဗစက္ခု - အမြင်ပေါက်ခြင်း
 - (၂) ဒိဗ္ဗသောတ - အကြားပေါက်ခြင်း
 - (၃) ဣဒ္ဓိဝိဓ - အမျိုးမျိုးဖန်ဆင်းနိုင်သော တန်ခိုးများ
 - (၄) ပရိစိတ္တဇာနန - သူတစ်ပါး၏ စိတ်ကိုသိနိုင်ခြင်း
 - (၅) ပုဗ္ဗေနိဝါသ - ရှေးဘဝအစဉ်ကို ပြန်၍မြင်နိုင်ခြင်း
- နောက်တစ်မျိုးကတော့ အသိဉာဏ်(၆)ပါးလို့လည်း ဆိုတယ်။
- (၁) ဣဒ္ဓိဝိအသိဉာဏ် - တန်ခိုးအမျိုးမျိုး ဖန်ဆင်းခြင်း
 - (၂) ဒိဗ္ဗသောတအသိဉာဏ် - နတ်တို့နားကဲ့သို့ ဝေးသောအသံ နောက်တိုးတိုးပြောသံကို ကြားနိုင်ခြင်း
 - (၃) စေတောပရိယအသိဉာဏ် - သူတစ်ပါး၏စိတ်ကို သိနိုင်ခြင်း
 - (၄) ပုဗ္ဗေနိဝါသအသိဉာဏ် - ရှေးရှေးဘဝများစွာ၌ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ဘဝများကို သိခြင်း
 - (၅) ဒိဗ္ဗစက္ခုအသိဉာဏ် - နတ်တို့မျက်စိကဲ့သို့ဝေးသော သေးသောအဆင်းကို မြင်နိုင်ခြင်း
 - (၆) အာသုက္ခယအသိဉာဏ် - အာသဝေါတရား ကုန်ခန်းစေနိုင်ခြင်း

သမာဓိဟူသည်မှာ သမာဓာနဟူသော အနက်ကြောင့် သမာဓိဟု ခေါ်အပ်၏။ အဓိပ္ပာယ်မှာ တစ်ခုတည်းသော အာရုံ၌ စိတ်စေတသိက်တို့ ကို အညီအညွတ် ဖရိုဖရဲ မကွဲပြားစေအောင် ကောင်းစွာထားသော တရား (ဝါ) ကျင့်စဉ်သည် သမာဓိမည်၏။

သမာဓိ၏ သဘောတရားလက္ခဏာမှာ အထူးထူးသော အာရုံတို့ ကို မယုံလွှင့်စေခြင်း သဘောလက္ခဏာရှိ၏။ စိတ်ကို ထိုထိုဤဤသော အာရုံသို့ ပျံ့လွှင့်စေတတ်သော အခြင်းအရာများကို ဖျက်ဆီးခြင်းအကြောင့် ရှိ၏။ ဖျက်ဆီးနိုင်သော အစွမ်းသတ္တိနှင့်လည်း ပြည့်စုံပေ၏။ မတုန်မလှုပ်သော အားဖြင့် ဉာဏ်အား ရှေ့ရှုစေခြင်းကိုလည်း ဖြစ်စေ၏။

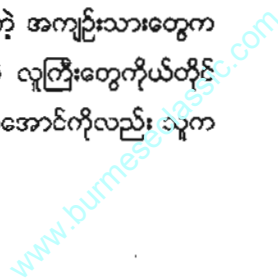
ဘိုးတော်တွေတဲ့လား ၈၃

ကျွန်တော်တို့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားကတော့ ကမ္မဋ္ဌာန်းလေးဆယ်အနက် ၅ ဘယ်ကမ္မဋ္ဌာန်းနဲ့ထူထောင်မလဲ။ အများကတော့ အာနာပါနသတိဆိုတဲ့ အဗ္ဗဋ္ဌာန်းနဲ့ ထူထောင်ကြတယ်။

အကြားအမြင်ရပြီး ဘိုးတော်ဖြစ်အောင် အားထုတ်ကြိုးစားကျင့် ကြံသူတွေကတော့ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားလေးဆယ်ထဲက ရေကသိုဏ်း၊ မြေ အသိုဏ်းတွေလဲ ရှုကြတယ်။ ညှိသောအရောင်၊ ဖြူသောအရောင်၊ ပြာသော အရောင် စတာတွေကိုလဲ ကသိုဏ်းရှုကြတယ်။ တချို့ဆိုရင် သင်္ချိုင်းကုန်း ဘွားပြီး လူသေကောင်တွေ၊ ပုတ်ပွန်စော်နေတာတွေကိုလည်း ကသိုဏ်းရှုကြ စေသတဲ့ဗျာ။

၁၉၅၅ခုလောက်မှာ ဘိုးတော်တင်ဦးဆိုတဲ့ လူလိမ်တစ်ယောက်နဲ့ သူ့ရဲ့ အလံရှူးမိုးထိဆိုတဲ့ ဘုန်းကြီးကို လိမ်လည်မှု၊ စာရွက်စာတမ်း အတု အယောင်လုပ်မှုတွေနဲ့ ဘိုးတော်တင်ဦးကတော့ ထောင်ဒဏ်(၁၄)နှစ်၊ သူ့ အထည် အလံရှူးမိုးထိကတော့ (၁၀)နှစ်နဲ့ အင်းစိန်ထောင်ထဲ ရောက်လာ ကြတယ်။ အကြားအမြင် ပေါက်တယ်။ တိတိကျကျ ဟောနိုင်တယ်။ ပြောနိုင် တယ်။ အတော်စွမ်းတယ်ဆိုပြီး နာမည်ကြီးတယ်။ ရာထူးတိုးမယ်၊ ထိပေါက် ဖယ်ဆိုတဲ့အထိ မှန်အောင် ဟောနိုင်ပြောနိုင်လို့ အပြင်ကနေပြီး ဘိုးတော် တင်ဦးနဲ့ လာလာတွေ့ကြတယ်။ သူ့ကို ထောင်ထဲမှာ အကျဉ်းသားဆိုပေမယ့် ထို့ သပ်သပ်အဆောင်အခန်းတစ်ခု ပေးထားရတယ်။

သူ့အဆောင်မှာလည်း ဘုရားစင်ကြီးက ဟီးလို့ ...။ ဘုရားပန်း ဆွာ အမွှေးတိုင်တွေ၊ ဘုရားစီးတွေ၊ လာလှူထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေကလည်း အနီးတန်ပစ္စည်းတွေ ထောင်ထဲမှာ အရေးကြီးပုဂ္ဂိုလ်တွေထားတဲ့ အဆောင် နှာ တစ်ထီးတစ်နန်းနဲ့ သူ့ဝေယျာဝစ္စ လုပ်ကိုင်ပေးတဲ့ အကျဉ်းသားတွေက ထည်း လေးငါးဆယ်ယောက်။ အဲဒီမှာ တာဝန်ရှိတဲ့ လူကြီးတွေကိုယ်တိုင် တာလည်း သိပ်ယုံကြတာ။ ယုံအောင်၊ အံ့ဩလောက်အောင်ကိုလည်း သူ့က ထုပ်ပြတယ်။

၉၀ ။ အငြိမ်းစားထောင်အရာရှိတစ်ဦး

မြို့ပေါ်က လူကြီးလူကောင်းတွေကလည်း အားကြီးယုံကြည်တာပဲ။ တနွယ်ငင်တစ်စင်ပါဆိုသလို တစ်ယောက်ကစလိုက်တာ ထောင်ရှေ့ဘိုးတော် တင်ဦးလာတွေ့တဲ့ လူတွေကလဲ အကျဉ်းသားတွေ ထောင်ဝင်စာလာတွေ့ တဲ့လူအုပ်နဲ့ဆို နင်လားဝါလားပဲတဲ့။ လာတွေ့တဲ့ အပြင်ကပုဂ္ဂိုလ်တွေကလည်း ငြင်းခုခံပုဂ္ဂိုလ်တွေမဟုတ်ဘူး။ အားနာရမဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုတော့ တွေ့ပေးနေ ရတော့တာပဲ။

နယ်က ထောင်အရာရှိတွေလဲ ရန်ကုန်ကို တာဝန်နဲ့ရောက်ရင် လူ ကြီးတွေထံ ခွင့်တောင်းပြီး ဘိုးတော်တင်ဦးကို ဝင်တွေ့ကြတယ်။ ရန်ကုန် မှာ ထောင်ပိုင်တွေ အစည်းအဝေးပြီးရင် အင်းစိန်ထောင်သွားပြီး ဘိုးတော် ထင်ဦး သွားတွေ့ကြမေးကြနဲ့ပေါ့။ အိမ်ကို ချက်ချင်း မပြန်နိုင်ကြဘူး။ ကျွန် တော်ကို သွားမေးရအောင်လို့ ဆွယ်ကြတယ်။ လိုက်ခဲ့ပါ။ လိုက်ကြည့်ပါ။ အတန်တန် ခေါ်ကြတယ်။ ကျွန်တော် လုံးဝမသွားခဲ့ဘူး။ မသွားတာက ဘိုးတော်တွေဟာ လူလိမ်တွေဆိုတာ ကျွန်တော်သိနေလို့ပဲ။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် မယုံလို့ပဲ။

သူနဲ့တွေ့ပြီးပြန်လာတဲ့ ထောင်အရာရှိတွေနဲ့တွေ့ရင် ဘိုးတော် တင်ဦးအကြောင်း အားရပါးရ ပြောကြတယ်။ သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်ဘူးတဲ့။ အလွန်စွမ်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တဲ့။ ဘိုးတော်မှ ဘိုးတော်အစစ်တဲ့ဗျာ။ သူတို့ပြောတဲ့ အထဲမှာ မှတ်မိတာလေးတွေ ပြန်ပြီးဖောက်သည်ချရရင် ထောင်ပိုင်တစ်ယောက် ဘိုးတော်တင်ဦးနဲ့ သွားတွေ့တယ်။ ဘိုးတော်တင်ဦးက အဲဒီထောင်ပိုင်ကို ဖိုက်ကြည့်ပြီး ...

“ခင်ဗျား ကျုပ်ဆီလာတာ ယုံလို့လာတာမဟုတ်ဘူး။ အကဲစမ်း တဲ့သဘောနဲ့ လာတာ။ ကျုပ် ခင်ဗျားကို ဘာမှ ပြောစရာမရှိဘူး။ ခင်ဗျား ပြန်ပါ”

ဆိုတာနဲ့ အကျဉ်းသားက နှင်လွှတ်လို့ ထောင်ပိုင်က ပြန်လာခဲ့ရ တယ်တဲ့ဗျာ။

ဘိုးတော်တွေတဲ့လား။ ၉၁

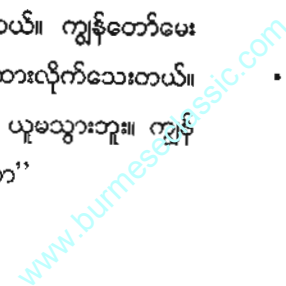
နောက်ထောင်ပိုင်တစ်ယောက်ကတော့ ...

“ကျွန်တော်ဝင်သွားတော့ သူ့ရှေ့မှာ ရိုရိုသေသေ အောက်ကျပြီး အညံ့လေးထိုင်ရတာ။ သူက အကျဉ်းသား။ ကျွန်တော်က ထောင်ပိုင်။ ကျွန်တော့် မဆက်ဆံသင့်ဘူးတဲ့ ...။ ကိုယ်က သိချင်မေးချင်တော့လည်း ကျွန်တော်လို့ပဲ သဘောထားပြီး တွေ့ခဲ့ရတယ်။

ကျွန်တော်သွားတုန်းကတော့ ကျန်းမာရေး၊ စီးပွားရေး၊ အိမ်ထောင် ကျန်းမာရေး အလုပ်ကိစ္စတွေလည်း ပါတာပေါ့။ ရာထူးတိုးဖို့ကိစ္စနဲ့ အပြောင်းအရွှေ့ ကိစ္စလေးတွေလည်း စုံအောင် ရောက်လက်စနဲ့ တစ်ခါတည်းမေးမယ်ပေါ့။ ကျွန်တော်ရင် ကိုယ်မေးချင်တာလေးတွေကို စာရွက်မှာရေး စာအိတ်ထဲထည့် ပြီး သူ့ကို ပေးရတယ်”

“ကျွန်တော်လည်း အချိန်မရတာနဲ့ ကိုယ်မေးချင်တာလေးတွေ ကျွန်တော်မေးမိဘူး။ အဓိကအချက်(၇)ချက်ကိုပဲ ရေးပြီး စာအိတ်ထဲထည့်ပြီး သူ့ကို ပေးလိုက်တယ်။ သူက ကျွန်တော်ပေးတဲ့စာအိတ်ကို ဖွင့်မကြည့်ဘူး မယူဘူး။ ကျွန်တော့်လက်ပေါ်မှာ သူ့လက်နဲ့ထိပြီး ခဏအာရုံယူ တယ်။ ပြီးတော့ ... ‘ခင်ဗျားလာတုန်းက မေးစရာအချက်ကိုးချက်နဲ့လာတာ ကျုပ်(၇)ချက်ပဲ ခင်ဗျားမေးထားတယ်။ ကျန်တဲ့အချက်နှစ်ချက်က ဒါတွေ ကျုပ်ထံလား’ဆိုပြီး ပြောပြတယ်။ ဟုတ်လိုက်တာဗျာ ... ကျွန်တော် အတော် ပြောသွားတယ်။ ပြီးတော့ ... ‘ကျွန်တော် ခင်ဗျားမေးခွန်းအားလုံးလည်း ပြန်ပြီး ကျန်တဲ့မေးခွန်းလည်း ဖြေထားတယ်။ ခင်ဗျားစာအိတ် ပြန်ယူ နားပြီး အပြင်မှာ ဖတ်ကြည့်ပါ’တဲ့။”

“ကျွန်တော် စာအိတ် ဖောက်ဖတ်ကြည့်လိုက်တော့ဗျာ ကျွန်တော့် မေးခွန်းတွေအောက်မှာ ဘောပင်နဲ့ရေးပြီး ဖြေထားတယ်။ ကျွန်တော်မေး တဲ့ မေးခွန်းရစ်ခဲ့တဲ့ မေးခွန်းနှစ်ခုကိုလည်း ရေးပြီး ဖြေထားလိုက်သေးတယ်။ နောက်ဗျာတဲ့။ ကျွန်တော့်မေးခွန်းနဲ့ စာအိတ်ကိုလည်း ယူမသွားဘူး။ ကျွန် တော်လက်ပေါ်မှာ ကျွန်တော့်စာအိတ်ကို သူထိရုံထိတာ”

၉၂ အငြိမ်းစားထောင်အရာရှိတစ်ဦး

“ကျွန်တော့်တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ်မှာတော့ မတွေ့ဖူးဘူး။ ကျွန်တော်တော့ ယုံတယ်ဗျာ” တဲ့။

အင်း . . . ဒီလိုလူမျိုးတွေကြောင့် လူလိမ်လူကောက် ဘိုးတော်တွေ ပေါ်လာတာပေါ့ဗျာ။

နောက်တစ်ယောက်က . . .

“ကျွန်တော်ကြုံကြိုက်တာနဲ့ ခွင့်တောင်းပြီး ဘိုးတော်တင်ဦးဝင်တွေ့တယ်။ ကျွန်တော်တွေ့တော့ စကားစမြည်ပြော၊ မေးမြန်းပြီးတော့ ခင်ဗျားလက်က လက်စွပ်ခဏာပြစမ်းပါဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော်ချွတ်ပေးလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာပဲ သူ့အနားမှာရှိတဲ့ တူနဲ့ထုလိုက်တာ ထက်ပိုင်းကျသွားတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော် မျက်လုံးပြူးသွားတာပေါ့။ သူကတော့ ကောင်းပြီး လက်နဲ့ဆုပ်ထားတယ်။ ပြီးတော့မှ ဖွင့်ပြတယ်။ ကျွန်တော့်လက်စွပ်အကောင်းပကတိအတိုင်း တွေ့ရတယ်”

တစ်ယောက်ကတော့ . . .

“ကျွန်တော့်ပခုံးပေါ်က ကြယ်တစ်လုံးခဏ ဖြုတ်ပေးပါတဲ့။ ဖြုတ်ပေးလိုက်တော့ သူ့ရှေ့မှာ ကြယ်ကိုလက်မနဲ့ဖိပြီး ပွတ်လိုက်တာ ပြာပြာသွားတယ်။ နောက်ရော့ဆိုပြီး ပြန်ပေးတော့ ကြယ်က အကောင်းပကတိတစ်ယောက်ကတော့ . . .

“သူ လက်ကိုင်ပဝါကို တောင်းတော့ပေးလိုက်တယ်။ သူ့လက်ဆုပ်ထားပြီး ခင်ဗျားဘာလိုချင်သလဲတဲ့။ ကျွန်တော်ကလည်း ဗြဲနီးစားပြဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားတယ်။ နောက်တော့ စဉ်းစားပြီ။ ဘုရားဆင်းတော်တစ်ဆူ လိုချင်တယ်လို့ပြောလိုက်တာ လက်ကိုင်ပဝါထဲမှာ ဥလက်လောက်ရှိတဲ့ ဆင်းတုတော်လေး ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားပူဇော်ပါတဲ့ဆိုပေးတယ်။”

ယုံကြည်ကြတဲ့လူတွေကလည်း တစ်လေ့ကြီး။ ကျွန်တော်တို့မယုံကြည်တဲ့လူတွေကလဲ တစ်လေ့ကြီး။ များတာကတော့ ယုံကြည်တဲ့သူ

တ ပိုများတယ်ပေါ့။ ချိန်ခွင်မှာ ချိန်ကြည့်ရင်တော့ သူတို့ဘက်က အလေးသာပြီး ချိန်ခွင်လျှာ ဇောက်ထိုးကြီးဖြစ်မှာကတော့ သေချာတယ်ဗျာ။

ဘိုးတော်တင်ဦးထားတဲ့ အထူးဆောင်ဝင်းထဲမှာ ဘုရားစေတီတစ်ဆူရှိတယ်။ ဟိုတုန်းကတော့ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ပေါ့။ သတိလည်းမထားမိကြပါဘူး။ ဘိုးတော်တင်ဦးရောက်မှ အဲဒီဘုရားဟာ တော်တော်ကလေး သပ္ပာယ်စရာဖြစ်လာတယ်။ ထုံးဖြူဖွေးဖွေးနဲ့ ညဘက်ဆို ရောင်စုံမီးတွေနဲ့ အပြင်ကပုဂ္ဂိုလ် လူကြီးလူကောင်းတွေ များလာပြီး ပူဇော်ကန်တော့ကြတယ်။

တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ထောင်ထဲက ဘုရားကိုလာပြီး ပူဇော်ကန်တော့တဲ့သူတွေ တဖြည်းဖြည်းများလာတော့ ဘိုးတော်ကို ဘုရားထီးတင်ပွဲလုပ်ဖို့ လျှောက်ကြတယ်။ ဒီတော့ အဲဒီဘုရားထီးတင်ပွဲဟာ ခြိမ်ခြိမ့်သံသံကို ဖြစ်သွားတယ်။

နောက်ပိုင်းကြားတာက ကတ်ဆက်ခွေကိုတောင် အာရုံနဲ့ ထိခံထိပြီး အသံသွင်းပေးနိုင်တဲ့အထိ အစွမ်းထက်လာတယ်ဆိုပဲ။ သူ့အာရုံနဲ့ အသံသွင်းပေးတဲ့အခွေတွေ ထွက်လာသေးတယ်။ အဲဒီတုန်းကလည်း အခွေတွေကိုင်ပြီး ဘိုးတော်တင်ဦးဆီသွားကြတာ ကြိတ်ကြိတ်တီးဆိုပဲ။ ကျွန်တော်တို့ထောင်က လူကြီးတွေလက်ထဲမှာတောင် တော်တော်များများ ရှိကြတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ မတွေ့လိုက်ဘူး။ မမြင်လိုက်ဘူး။ ပြောကြဆိုတာတွေပဲ ကြားရတာ။ ပြောတဲ့လူတွေကလည်း တွေ့ရမြင်ရလို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ကြားလို့ပြောကြတာ။

သူ အံ့ဩလောက်အောင် လုပ်ပြနေတာတွေဟာ ပဉ္စလက်အတတ်၊ မှတ်လှည့်ပညာတွေပေါ့တဲ့။ ဒါတွေဟာ မျက်လှည့်ပညာတွေဖြစ်လို့ လမ်းဘေးမှာတောင် ပြစားနေကြတာ တစ်ပုံကြီးပဲတဲ့။ တချို့ကတော့ ဒီပညာတွေဟာ အောက်လမ်းပညာတွေပေါ့တဲ့။ သရဲတစ္ဆေသဘက်တွေမွေးပြီး ခိုင်းစားနေတာတဲ့။ မှော်အတတ်ပညာတွေပေါ့တဲ့။ ရုက္ခစိုးမှော်အောင်နေတာပေါ့တဲ့။ ရှုလွှဲစိုးမှော်အောင်ရင် ဒါမျိုးတွေ လုပ်ပြလို့ရပါတယ်တဲ့။

၉၄ အငြိမ်းစားထောင်အရာရှိတစ်ဦး

ယုံကြည်တဲ့သူတွေကတော့ ဒါဟာ အထက်ဂိုဏ်းအကြားအမြင်ရ နေတာ။ သမထပေါက်သွားတာ။ သမထအားကောင်းရင် အစွမ်းထက်လာ တယ်။ တန်ခိုးကြီးလာတာတဲ့ဗျာ။ တချို့ကလည်း ဖန်ဆင်းနိုင်၍ ကမ္ဘာပိတ်တန် ခိုးရှိသူတို့သည် ဗြိတ္တာတစ်ပိုင်း နတ်တစ်ပိုင်းဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဟောနိုင်၊ ပြောနိုင်၊ အံ့ဩလောက်အောင် လုပ်ပြနိုင်တာတဲ့။ အထက်ဂိုဏ်း လုံးဝ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ကျွန်တော်ကတော့ ဘိုးတော်တင်ဦးဟာ အောက်လမ်းနည်း တွေဖြင့် ရုက္ခစိုးမှော်အောင်အောင်လုပ်ပြီး ကျင့်ပြီး လူတွေကို လိမ်စားနေတဲ့ ခိုးတွမ်တီးသမားလို့ပဲ မှတ်ချက်ချရမှာပဲ။

သူဖြစ်လာတာတွေကလည်း လိမ်လည်မှု၊ စာရွက်စာတမ်းတွေ အတုအယောင်လုပ်မှုတွေနဲ့ ထောင်ကျလာတာ။ တစ်ပြည်လုံးပတ်ပြီးလိမ်နေ လို့ပဲ။ အမြို့မြို့ အရပ်ရပ်ကို တပည့်အလံရူးမိုးထိဆိုတဲ့ ဘုန်းကြီးနဲ့ လှည့် ပတ်ပြီး လိမ်နေတာ။ သူ့ကို ယုံကြည်ကိုးကွယ်တဲ့သူတွေရဲ့ အိမ်မှာတည်း တယ်။ အဲဒီမှာ စတည်းချပြီး လာသမျှလူတွေကို ယုံအောင်လုပ်ပြ၊ ယုံအောင် ဟော၊ ယုံအောင်ပြောပြီး ရသမျှယူနေတာ။ အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက်ပဲ။

အဲဒီဘိုးတော်တင်ဦးဟာ မိန်းမကလဲ ရှုပ်သေးတယ်။ ရွှေတွေငွေတွေ ပါသွားပြီး လူပါခေါ်သွားလို့ သမီးရှင်တွေ ရင်ကွဲပက်လက်ဖြစ်ကြရတယ်။ မိန်းမပါသွားလို့ လင်ကြီးနဲ့ သားသမီးတွေ အရှက်တကွဲ အကျိုးယုတ်၊ အကျိုး နည်းဖြစ်ကုန်ကြရတာတွေလဲ ကြားနေရတယ်။ သိနေရတယ်ဗျာ။

ဒီလောက်ရှုပ်တဲ့ ဘိုးတော်တင်ဦးနဲ့ သူ့တပည့်ဘုန်းကြီးမိုးထိကို နိုင်ငံတော်က ပစ်ထားလို့မရတော့ဘူး။ ကြည့်နေလို့မဖြစ်တော့ဘူး။ ဖမ်းလိုက် ရတယ်။ သူ့ကိုမိတာက ပြည်မြို့မှာ။ ပြည်ကနေ ရန်ကုန်ကို ခေါ်လာတယ်။ ရဲနဲ့ ထောက်လှမ်းရေးတွေက အမှုကိုစစ်ပြီး အင်းစိန်မြို့နယ်တရားရုံးကို လိမ်လည် မှုစာရွက်စာတမ်း အတုအပပြုလုပ်မှုတွေနဲ့ တရားစွဲတယ်။ ပြစ်မှု ဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၀/၄၆၈ တို့နဲ့ တရားစွဲတယ်။

ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၀/၄၆၈ က ပစ္စည်းကို ပေးအပ်ရန်။ လိမ်လည်၍ မရိုးမဖြောင့်သောသဘောနှင့် သွေးဆောင်ခြင်း။ အဲဒီပုဒ်မနဲ့ အပြစ်ထင်ရှား

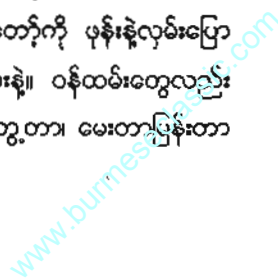
ဘိုးတော်တွေတဲ့လား ၉၅

နဲ့ ထောင်ဒဏ်(၇)နှစ်နှင့် ငွေဒဏ်တစ်မျိုးမျိုးကိုလည်း ချမှတ်နိုင်တယ်။ နောက်ပုဒ်မ တစ်ခုက(၄၆၉)။ လိမ်လည်ရန်အလို့ငှာ လိမ်လည်အတုအပပြု ချူ ထောင်ဒဏ် (၇)နှစ်နဲ့ ငွေဒဏ်လည်း ချမှတ်နိုင်တယ်လို့ ဥပဒေက အတိ အလင်း ပြဌာန်းထားပါတယ်။

ဒါကြောင့် ဘိုးတော်တင်ဦးနဲ့ သူ့တပည့် အလံရူးမိုးထိဆိုတဲ့ ဘုန်းကြီးကို တစ်ယောက်လျှင် ထောင်ဒဏ် ၁၄နှစ်နဲ့၁၀နှစ်စီ အပြစ်ပေးခံ ခုလို သူတို့ကို အင်းစိန်ထောင်မှာထားရတယ်။ အင်းစိန်ထောင်ထဲမှာ အပြစ် အင်ကျနေကြရတယ်ဆိုပါတော့။

လူလိမ်ဘိုးတော်တင်ဦးနဲ့ သူ့တပည့်ဘုန်းကြီးမိုးထိတို့ဟာ ညောင် ဇေတွေ။ ညောင်ဇေဆိုတာ ကျတဲ့နေရာမှာ ပေါက်တယ်။ ဘုရားပေါ်၊ ဇေတီ ဝေါ် တွေမှာလဲ အေးအေးဆေးဆေး ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မနေဘူး။ ဟော နေ ပြောနေရုံနဲ့ သူက မကျေနပ်သေးဘူး။ ဘုရားထီးတင်ပွဲတောင် အကြီး အကျယ် လုပ်လိုက်သေးတယ်။ ဒီတော့ လူကြီးတွေက ဒေါ်ပွဲပြီး ဘိုးတော် တင်ဦးကို အင်းစိန်ထောင်မှာ မထားတော့ဘူး။ ၁၉၈၁ ခုနှစ်လောက်မှာ အင်းစိန်ထောင်ကနေပြီး မန္တလေးထောင် ရောက်လာတယ်။ သူ့တပည့်မိုးထိ တို့ မြင်းခြံထောင် ပို့လိုက်တယ်။

ကျွန်တော့်ဆီကို ဗြဟ္မဦးခေါင်းကြီး ရောက်လာပါပင်ကောလားဗျာ။ ကျွန်တော်ကလည်း လုံးဝ အယုံအကြည်မရှိတဲ့သူ။ မရှိလို့လည်း အခွင့်အရေး ခုပမယ့် ရန်ကုန်ရောက်ရင်တောင် သူ့သွားမတွေ့ဘူး။ သူ့ကို ကျွန်တော့် ထောင်လာပို့တော့ ထောက်လှမ်းရေးကပါတယ်။ ရဲသတင်းတပ်ဖွဲ့ကပါတယ်။ ထိုမြို့ရေးအစောင့်ရဲတွေ ပါတယ်။ အင်းစိန်က ထောင်ပိုင်လေးလည်း ပါလာ တယ်။ ညွှန်ချုပ်ကြီး ဗိုလ်မှူးကြီးဘခင်က ကျွန်တော့်ကို ဖုန်းနဲ့လှမ်းပြော တယ်။ ဘိုးတော်တင်ဦးနဲ့ ဘယ်သူနဲ့မျှ တွေ့မပေးနဲ့။ ဝန်ထမ်းတွေလည်း မတွေ့စေနဲ့။ ခင်ဗျားလည်း တာဝန်မှအပ ဝင်တာတွေ့တာ၊ မေးတာပြန်တာ မလုပ်ပါနဲ့တဲ့။

၉၆ ❁ အငြိမ်းစားထောင်အရာရှိတစ်ဦး

သူ့ကိုလာဖို့တာ ကားနှစ်စီးနဲ့တင်ပြီး ခေါ်လာကြတာ။ နောက်ပြီး သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ညွှန်ကြားချက်တွေကလည်း အပြည့်။ သူ့ကို တစ်ယောက်ထဲ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းမှာ လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့တိုက်မှာ တစ်ယောက်တည်း သပ်သပ် ထားရမယ်တဲ့။ လက်အောက်က အမှုထမ်းတွေ သွားတွေပြီး မေးရင်မြန်းရင် PE,DE တွေ လုပ်မနေနဲ့။ တစ်ခါတည်း ဖြုတ်ပစ်လိုက်တဲ့ခင်ဗျားလည်း သွားပြီး မေးလားမြန်းလားမလုပ်နဲ့။ ပြုတ်သွားမယ်တဲ့။ တကယ့်ဗြဟ္မဦးခေါင်းမှ ဗြဟ္မဦးခေါင်းအစစ်ကြီး။ ကျွန်တော့်ခေါင်းပေါ် ရောက်လာတယ်။

ကျွန်တော်ကလည်း အမေမှာတဲ့ ဆန်တစ်ခွဲသုံးစိပ်နဲ့ မလဲတဲ့လူ။ အထက်ကအမိန့်နဲ့ဆို အမိန့်အတိုင်းပဲပေါ့။ ဒီတော့ ဘိုးတော်တင်ဦးဟာ ကျွန်တော်လက်အောက်မှာ ဘာအခွင့်ထူးမှမရဘူး။ သာမန်အကျဉ်းသားလိုပဲ ထားတယ်။ အစားအစာကလဲ သာမန်အကျဉ်းသားထက် မပိုဘူး။ ခြင်ထောင်း၊ ဧွေရာ၊ ခေါင်းအုံး မရတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျန်းမာရေးကိုတော့ အထူးဂရုစိုက်ပေးတယ်။ အင်းစိန်ထောင်မှာ နေခဲ့ရတာနဲ့ ကျွန်တော် မန္တလေးထောင်မှာနေရတာ အများကြီးကို ကွာခြားသွားတယ်။ သူ့အဖို့တော့ နတ်ပြည်နဲ့ ငရဲပြည်လိုများ ဖြစ်နေမလားမသိဘူး။

ဒီတော့ သူက ကျွန်တော့်အပေါ် မကျေနပ်ဘူး။ အင်းစိန်ထောင်မှာ သူတယ်လို့နေခဲ့ရတယ်။ ဘယ်လိုစားခဲ့ရတယ်ပေါ့။ ကျွန်တော့်တပည့်တွေက လာပြီး သတင်းပို့ကြတယ်။ တိုက်ထဲကလည်း မထွက်ရဘူး။ တိုက်ထဲထည့်ပြီး ညှင်းဆဲနေတယ်ပေါ့။ ကျွန်တော် အလွန်ဒေါသသွားပြီး ကျွန်တော့်လက်အောက်က အရာရှိနဲ့ အမှုထမ်း ၃/၄ ယောက်ခေါ်ပြီး သွားတွေ့တယ်။ မင်းငါ့ကို ဒီလိုပြောသလားလို့။ ကျွန်တော် ဒေါသပွဲနဲ့ တော်တော်ပြောပစ်လိုက်တယ်။ မင်းဟာ သူတော်စင်ဘိုးတော်မဟုတ်ဘူး။ ဘိုးတော်ယောင်ဆောင်ပြီး လိမ်ညာစားနေတဲ့လူလိမ်။ မင်းကို ဘိုးတော်လို့ သဘောမထားဘူး။ သူတော်စင်လို့ ငါမထင်ဘူး။ မယုံဘူး။ ဒီအချိုးမျိုး ငါ့လာမချိုးနဲ့လို့ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ကို ပြောပစ်လိုက်တယ်။

ဘိုးတော်တွေတဲ့လား ❁ ၉၇

သူ ကျွန်တော့်ထောင်ရောက်ပြီး မကြာဘူး။ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး နယ်ချုပ်စိန်လွင် မန္တလေးထောင်လာစစ်တော့ ကျွန်တော့်ကို တွေ့တွေ့ချင်း နယ်ချုပ်ကို ဘိုးတော်တင်ဦး ပို့ထားတယ်။ မင်းကိုယ်တိုင်လည်း မမေးနဲ့။ မင်းသူတွေလည်း မမေးစေနဲ့။ အပြင်ကလူတွေလည်း လုံးဝ မလာစေနဲ့။ မင်းလူတွေ ဘိုးတော်တင်ဦးနဲ့ သွားတွေ့ရင် မင်းသူတို့ကို ချက်ချင်းဖြုတ်ပစ်တဲ့။ မင်းမေးရင်လည်း မင်းကို ငါကိုယ်တိုင်ဖြုတ်ပစ်မယ်တဲ့။ ကျွန်တော့်မှာ အဲဒီဗြဟ္မဦးခေါင်းကြီးနဲ့ (၃)နှစ် လောက်နေရတယ်။ ၁၉၈၃ ခုထဲမှာတော့ ထောင်ထဲ လွတ်သွားတော့တယ်။

ဘိုးတော်တွေကို မယုံကြည်ကြပါနဲ့။ မကိုးကွယ် မဆည်းကပ်ကြ

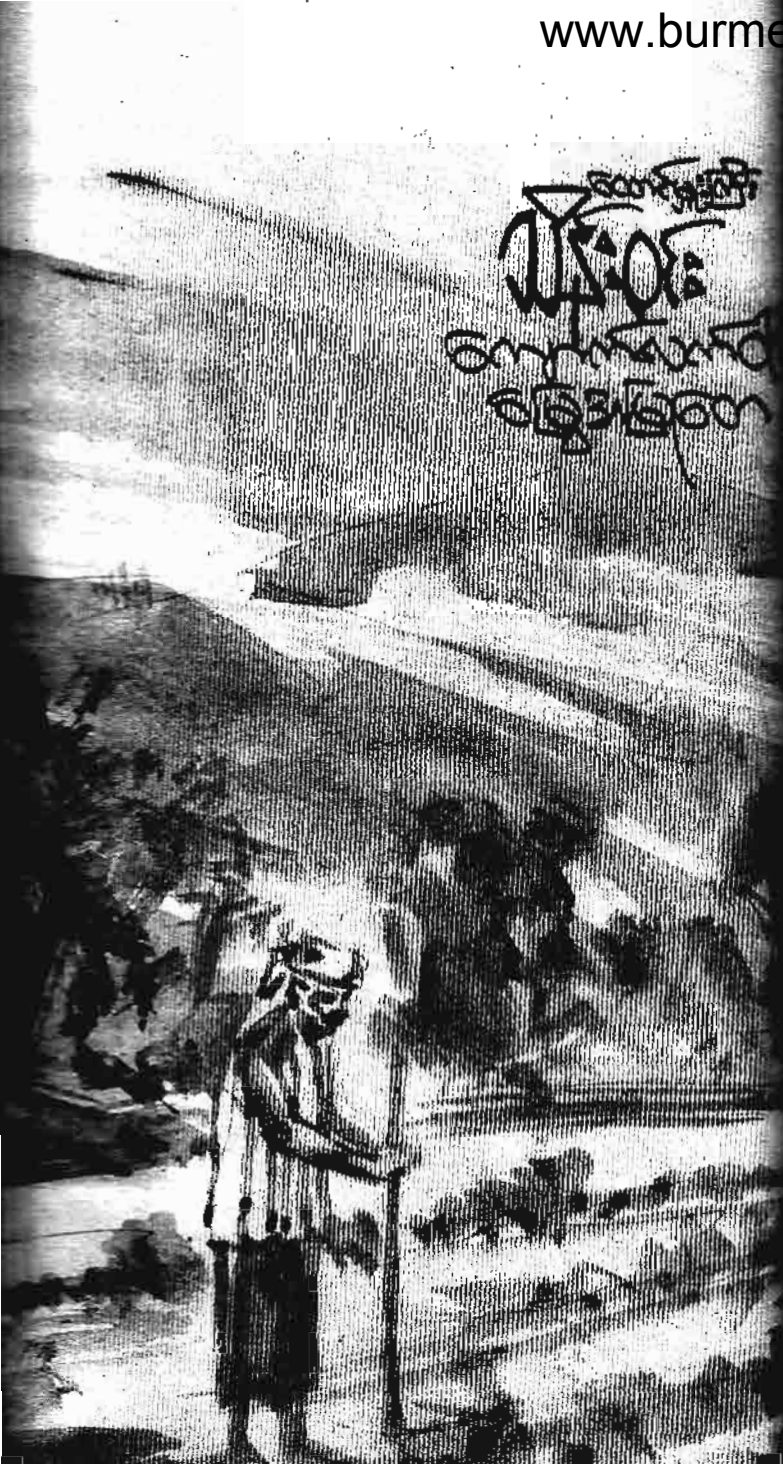

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားကိုးကြပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကိုးကွယ်ကြ
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်ကြပါ။

မြတ်စွာဘုရားကဟောတယ်။ အတ္တဟိ-အတ္တနောနာထောတဲ့။
သတ္တဝါများ ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ။

အငြိမ်းစားထောင်အရာရှိတစ်ဦး

တောင်ကြီးမြို့
မြို့တော်
ကျောက်တောင်
မြို့နယ်မြေ

နေရာသီကျောင်းပိတ်ရက် တစ်ရက်မှာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်ကတော့
(၉)တန်းစာမေးပွဲကြီးဖြေပြီးစ၊ အထက်တန်းကျောင်းသားတစ်ဦးပါ။ အသက်
တော့ (၁၇) နှစ် ရှိပါပြီ။ ငယ်စဉ်ကတည်းက တောတောင်နဲ့ တောကောင်
တွေကို စိတ်ဝင်စားတတ်သူမို့ ဦးလေးဖြစ်သူ စစ်ပြန်မှဆိုးကြီး ဦးလေးမောင်
က အလည်ခေါ်တာနဲ့ ရိုးမတောင်ခြေ ဖောင်ကြီးမြို့နယ်တက်ကို အလည်လိုက်
ခဲ့တာပါ။

ရန်ကုန်ကနေ ပဲခူးလှိုင်ကားကိုစီးပြီး လှည်းကူး၊ ဖောင်ကြီးတာဆုံ
နာဆင်းရတယ်။ အဲဒီကမှ ကြုံရာကားနဲ့ အတွင်းမှာရှိတဲ့ ဖောင်ကြီးမြို့
တလေးဆီကို ဦးတည်ပြီး သွားရတာပါ။ (၁၂)မိုင်ကျော်ဝေးတာကြောင့် အလေး
ထားလှမ်းတယ်။ မနက် (၇)နာရီလောက်က သမိုင်းအိမ်က ထွက်လာကြ
တာ၊ ဖောင်ကြီးတာဆုံရောက်တော့ မနက် (၉)နာရီကားစောင့်ရင်း လက်ဖက်

ရည်သောက်ကြရင်း ကားကြိုရတော့ မနက် (၉း၃၀)။ ဖောင်ကြီးမြို့ကလေးကိုရောက်ပြီး ကားဂိတ်ကိုရောက်တော့ (၁၁)နာရီလောက် ဖြစ်နေပြီ။ တော်ပါသေးရဲ့ ဦးလေးမောင်က ကြိုတင်ပြီး ချိန်းထားတာကြောင့် သူ့တပည့်မှဆိုးကိုစိမ်းအောင်နှင့် မွန်၊ အာလူးတို့က ကားဂိတ်မှာ လှည်းနဲ့ လာကြိုနေကြတယ်။ ကျွန်တော်မှာတော့ ခရီးဆောင်ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံးသာ ပါတာကြောင့် ကိစ္စမရှိပေမဲ့ ဦးလေးမောင်မှာက လိုင်စင်နဲ့ကိုင်တဲ့ နှစ်လုံးပြုးသေနတ်အိတ်ကြီးအပြင် အဝတ်အစားအိတ်တစ်လုံးရယ်၊ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေထည့်လာတဲ့ ပလတ်စတစ်ခြင်းကြီးတစ်လုံးက ပါသေးတယ်။

ဖောင်ကြီးမြို့ကလေးကနေ မင်းကုန်းရွာဘက်ကို တောလမ်းအတိုင်း လှည်းနဲ့သွားရတာ။ ဖောင်ကြီးဝန်ထမ်းကျောင်းရှေ့ရောက်တော့ လက်ယာဘက်ကို လမ်းခွဲပြီးသွားရတာ။ လမ်းက ကတ္တရာလမ်းမဟုတ်တော့ဘဲ မြေလမ်းဖြစ်သွားပြီး (၁၀)ပေလောက်ကျယ်တဲ့ မြေလမ်းကလေးဝဲယာ လမ်းနံဘေးမှာတော့ စိမ်းဆိုနေတဲ့ ဝါးရုံပင်တွေလည်း ရှိတယ်။ အနောက်ဘက် အဝေးမှာတော့ ပဲခူးရိုးမတောင်စွယ်တောင်တန်းကြီးကို စိမ်းစိမ်းညိုညို တောင်ခိုးတွေဖုံးပြီး မြင်နေရတယ်။

အချိန်က မွန်းတည့် (၁၂)နာရီထိုးကာနီးပြီဖြစ်လို့ နေမင်းကြီးက ဆင်းသော်တည့်တည့်မှာ အပူရှိန်အလွန်ပြင်းတဲ့ အချိန်ပေါ့ဗျာ။ ရာသီကာလကလည်း တပေါင်းလ။ သင်္ကြန်မတိုင်ခင်။ သင်္ကြန်အကြိုရိုးကလည်း မရွာသေးတာကြောင့် ပူချက်က အလွန်ပြင်းတယ်။ နွေပူပူ၊ ဖုန်ထူထူထဲမှာ အမိုးအတာမရှိတဲ့ လှည်းကြမ်းကြီးနဲ့ခရီးသွားရတာ အတော် အခြေအနေဆိုးပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ လှည်းလမ်းကြောင်းကိုဖြတ်သန်းပြီး တိုက်ခတ်လာတဲ့ လေပူကြီးကလည်း လှည်းလမ်းပေါ်က ဖုန်မှုန့်တွေကို သယ်ယူလာပြီး တဖွတ်ထိုး ဝင်မွှေသွားသေးတာမို့ အတော်ခံရခက်လှပါတယ်။

မင်းကုန်း တိုင်းဗဟိုတပ်ရင်းနားရောက်တော့ လှည်းလမ်းကြောင်းမှာ လက်ဝဲဘက်ကိုကွေ့ပြီး နိမ့်ဆင်းသွားသည်။ လမ်းဘေးဝဲယာမှာတော့ နီနီရဲရဲ ဖူးပွင့်နေတဲ့ ပေါက်ပင်တွေနဲ့ အဝေးဆီမှ နေပူထဲ တစ်ပင်လုံးအရွတ်

နီရဲအောင်ပွင့်နေတဲ့ လက်ပံပင်ကြီးတွေကို တွေ့လာရတယ်။ အဲဒီအပင်ကြီးတွေပေါ်မှာတော့ ဆက်ရက်အုပ်က ပလီပလာတီတီတာတာနဲ့ မြူးထူးဆူဆူခွင်နေကြတာ နွေနေပူပူကြီးထဲမှာ ဘာကိုမျှ ဂရုမစိုက်ကြသလိုပဲ။ သူ့ဘာဝနဲ့သူ။ ဒါကလည်း နွေတေးသရုပ်ဖော်ထုတ်နေတဲ့ သဘာဝပန်းချီကားတစ်ချပ်ပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ တစ်မိုင်ခန့်လှည်းမောင်းရပြီး ကွင်းပြင်နဲ့ ဖုန်းနီတောကို ဖြတ်ပြီးသောအခါ၌ ဝါးပင်နှင့်ထန်းပင်များ ဝိုင်းရံပေါက်၍ စိမ်းစိုနေသည့် ရွာလေးတစ်ရွာကို လှမ်း၍ မြင်ရသည်။

“အဲဒါ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဝါးချောင်းရွာပဲ ... ဆရာလေးရေ”

ဟု လှည်းမောင်းလာသော မုဆိုးကိုစိမ်းအောင်က ကျွန်တော်ကို ချစ်မြော်သည်။ ဆက်လက်၍ ရွာတစ်ဖက်ကမ်းမှာ ဖောင်ကြီးချောင်းက အစွဲစိုက်ပြီး စီးဆင်းနေတဲ့ ကျွန်တော်တို့ရွာတွေအတွက်တော့ အဲဒီချောင်းက အဓိကရေကိုပေးတယ်။ စိုက်ပျိုးရေးနဲ့ သုံးရေ ရတာပေါ့ဗျာ။ အခုခေတ်မှာတော့ လက်နိပ်တုံကင်၊ အဝီစိတွင်းကလေးတွေကို တူးပြီး သောက်သုံးနေရအတွက် ရယူကြရတယ်။ အရင်ခေတ်တွေကတော့ ချောင်းထဲဆင်းပြီး တော်ယက်သဲတွင်းတွေက သောက်သုံးရေကို ယူကြရတာပေါ့။

“ကိုစိမ်းအောင် ... လျှပ်စစ်မီး မရဘူးလားဗျ”

“ဆရာလေးရေ ... ဒီနယ်ဘက်မှာတော့ ဖောင်ကြီး ဗဟိုပြည်သူ့စနစ်ထမ်းကျောင်းနဲ့ တိုင်းဗဟိုတပ်ရင်း (မင်းကုန်း)မြို့ကလွဲပြီး လျှပ်စစ်မီးကို မရဘူးရွာတွေက မရနိုင်သေးပါဘူးဗျာ။ လျှပ်စစ်မီးသာရရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ရွာတွေ ခေတ်မီတိုးတက်လာမှာ အမှန်ပဲပေါ့ဗျာ”

“အခု ကိုစိမ်းအောင်တို့ရွာတွေက ဘာလုပ်ငန်း လုပ်ကြသလဲ”

“လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးနဲ့ ရိုးမနဲ့နီးတော့ သစ်ခုတ်။ ဝါးခုတ်လုပ်ငန်းတွေပဲ။ ဖောင်ကြီးချောင်းက ခုတ်ပြီးသားဝါးတွေကို ဖောင်ဖွဲ့ပြီး သယ်ရာမှာ အလွန်အသုံးဝင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုလို နွေရာသီမှာတော့ ရေနည်းလို့ ဖောင်ဖွဲ့နိုင်ဘူးဗျ။ အဲဒီတော့လည်း ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့က တောသူဗဟင်သား

၁၀၂ ။ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

တွေ့ပီပီ ပဲခူးရိုးမတောင်ပေါ်တက်ပြီး အမဲလိုက်ကြတာပေါ့ဗျာ။ အခု အချိန်မှာ လယ်ကွင်းတွေအားလုံး ရိတ်သိမ်းပြီးဖြစ်တာကြောင့် ရိတ်သိမ်းစဉ်က ကျကျနဲ့ခဲတဲ့ကောက်သင်းစပါးတွေကို တောဝက်နှင့် ချေ၊ ဆတ်တွေက ညအချိန်နှင့် မနက်မိုးလင်းပိုင်းမှာ ဝင်ပြီး စားကြ၊ သောက်ကြတာထောင်ချောက်ဆင်၊ ပစ်ခတ်ဖမ်းဆီးလို့လည်း ရပါသေးတယ်။

ဒီအချိန် ညဉ့်ဦးပိုင်းမှာ ရဖို့အသေချာဆုံးကတော့ တောယုန်ကျားကြီးတွေပဲဗျာ။ ခုလည်း လွယ်လွယ်ကူကူရထားတဲ့ ယုန်သားဟင်းနှင့် တောကြက်သားဟင်းကို ဆရာလေးတို့အတွက် စီစဉ်ထားပါတယ်။ တောကြက်သားအစုံအစင်နဲ့ ပဒတ်စာဟင်းချိုအပြင်၊ ဒီရာသီမှာ အလွန်ပေါ့တဲ့ ညောင်ချဉ်းသုတ်ကလည်း မြေပဲဆံကလေးနဲ့၊ ပုစွန်ခြောက်ကလေးပါတာကြောင့် အလွန်စားကောင်းပါတယ်။ ရာသီစာတွေပေါ့ဗျာ”

ထိုအချိန်တွင် တစ်ချိန်လုံး သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ကို ငေးမောပြီး တွေးတောလာသော မုဆိုးကြီးဦးလေးမောင်က ...

“မောင်စိမ်းအောင်ရေ ... ငါလည်း ဒီဘက်အပိုင်းကို မရောက်တာကြာလို့ နေပူကျကျမှာ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်မြင်ကွင်းကို ခံစားရင် တွေးချင်တာ တွေးလာခဲ့တာ။ အခု မင်းပြောမှပဲ ထမင်းတောင် အစောဆာလာပြီ။ အချိန်ကလည်း မွန်းလွဲတစ်နာရီတောင် ထိုးလုပါရောလား”

“ဒါပေါ့ ... ဦးလေးရယ်၊ အစာစားတယ်ဆိုတာ ဆာလောင်မှပဲ သိပ်နေတော့ ပိုပြီး စားကောင်းတာပေါ့။ ဒါနဲ့ ဦးလေးတို့ ပစ်ခတ်ဖို့ ဘယ်လို စီစဉ်ပေးရမလဲ”

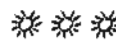
“ခါတိုင်းလိုပဲ နေ့လယ်စာ စားသောက်ပြီးတာနဲ့ နားမယ်ကွာညနေပိုင်း နေကျချိန်မှာတော့ တောကောင်တွေရဲ့ ခြေရာခြေကြောင်းခံပြီး ညဉ့်နတ်ပိုင်းမှာ ညဦးလည်မယ်။ နောက်နေ့မနက် အစောပိုင်းမှာတော့ နီးထောင်ပေါ်တက်ပြီး အမဲလည်ကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဦးလေး၊ အဲဒီအစီအစဉ် ကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရွာခံမုဆိုးတွေနဲ့ပဲ ဦးလေးအစီအစဉ်ပေးပါမယ်။ စားရေးသောက်ရေးအတွက်

ကျောက်လက်ဝါးနှင့် မြွေအမြုတေ ၁၀၃

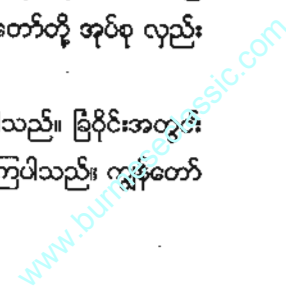
ဦးလေး စားချင်ရာကို အားမနာတမ်းပြောပါ။ အခုအချိန် ရွာမှာ ငါးသား ရှားခဲ့တော့ဝက်နှင့်ချေ၊ ဆတ်၊ ယုန်၊ တောသီးတောနှံတွေက အလွန်ပေါ့တယ် ... ဦးလေးရယ်”

“ထားစမ်းပါ ... မောင်စိမ်းအောင်ရယ်။ မုဆိုးပဲ တောဟင်းလျှာအောင်လို့ တောဆင်းလာတာ ငါတို့အတွက် မပူပါနဲ့။ မင်းတို့ စားသလိုပဲ ဖြစ်သလိုပဲ စားနိုင်ပါတယ်။

သို့နှင့် စကားပြောဆိုရင်း ဝါးချောင်းရွာကလေးအတွင်းသို့ လှည်းတင်၍ ဝင်လာခဲ့ကြပါသည်။ ရွာအတွင်းရှိ ထန်းပင်၊ ဝါးပင်နှင့် သရက်ကြီးများအရိပ်ကြောင့် နေပူထဲမှ ဖြတ်သန်း၍ လာခဲ့ကြသော ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့မှာ အတော် အေးချမ်း၍ နွေနေအပူရှိန်မှ သက်သာရာရပါသည်။ ရွာထဲသို့ဝင်ရုံ ကုက္ကိုလ်ပင်ကြီးနှင့် မန်ကျည်းပင်များ ပိုင်းရံထားသော ခြံတစ်ခုအရှေ့သို့ရောက်တော့ လှည်းကိုရပ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ အုပ်စု လှည်းနှစ်စင်းကြရသည်။

ရွာခံမုဆိုး ကိုစိမ်းအောင်၏ အိမ်ခြံပိုင်းဖြစ်ပါသည်။ ခြံပိုင်းအတွင်း သောက်ရုံ၊ မိန်းမအချို့ ချက်ပြုတ်၍ ကြော်လှော်နေကြပါသည်။ ကျွန်တော်

၁၀၄ ။ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

တို့အား မွန်နှင့် အာလူးတို့က မန်ကျည်းပင်၏အရိပ်အောက်တွင် ဝါးစာချိုခင်း၍ ထန်းလက်၊ ကုလားထိုင်များ ချပေးတော့သည်။ ရေခွေးကြမ်းပိုင်းဖြင့် တောင်စည်ခံပါသည်။ မုဆိုးကြီးဦးလေးမောင်က ရေခွေးကြမ်းပူကို မှုတ်သောက်ရင်း လက်ဖက်အစုံသုပ်ကို တစ်ဖွန်းမြည်းသည်။

“ဟဲ့ကောင်တွေ ... ငါကြိုက်တာကလေးများ အစီအစဉ်လုပ်ထားဘူးလား။ မင်းတို့ကို ကြိုပြောထားရဲ့သားနဲ့”

ကိုစိမ်းအောင်က ...

“စိတ်ချပါ ... ဦးလေးရယ်၊ အခုဟာက နေပူထဲကလာတုန်း အကို အပူနဲ့တုံ့ပြန်ပြီး မိတ်ဆက်တာပါ။ ဦးလေးကြိုက်တတ်တဲ့ ထန်းရည်ခါးကြောက်သား ကာလသားချက်ဟင်းက ဟောဟိုမှာ ပြင်ဆင်နေပါပြီ”

“အေး ... အဲလိုမှပေါ့။ မင်းတို့ တောရွာဘက် လာတယ်လို့ တာ ဒီလိုသဘာဝအစားအစာကလေးတွေကို နှစ်ခြိုက်လို့ လာတာ။ ငါ့အကြောင်းလည်း မင်းတို့ သိသားနဲ့။ တောကောင်ရရင်တောင် ဝါသနာအရ တောစားသောက်တတ်တာ ငါတို့အကျင့်ပဲလေ။ ငါတို့ဝါသနာက စီးပွားဖြစ်လုပ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဝါသနာအရလုပ်ခဲ့တာပဲလေ”

“ဟုတ်ပါပြီ ဦးလေးရယ်။ ဟော ... ဟိုမှာ ထန်းရည်ခါးနဲ့ ကြောက်သားဟင်း ယူလာပါပြီဗျာ။ ထမင်းနဲ့စားဖို့ ဟင်းအစုံလုပ်ထားတာမို့ ထန်းရည်ခါးတော့ လျော့သောက် ဦးလေးရေ။ တော်ကြာ ထမင်းမစားနိုင်ဖြစ်နေဦးမယ်”

“စိတ်ချစမ်းပါ ... စိမ်းအောင်ရယ်။ မင်းတို့ ငါတို့တွဲလာတာ နှစ်လလည်း (၁၅) နှစ်လောက်ရှိပြီ။ ဘယ်တုန်းက အလွန်အကျွံ ဖြစ်ဖူးလို့ အဲဒီ မင်းအဘမုဆိုးကြီး ဦးမြင့်ဦးတို့အဖွဲ့ကော ဘယ်တော့လာကြမယ် ခေါ်သလဲ”

“အဆက်အသွယ်ပြတ်နေတာ ကြာပြီ ... ဦးလေးရေ။ သူ့လည်း အသက်အရွယ်ရလာကြတော့ အရင်ကလို မထွက်ကြတော့ဘူး ထင်

ကျောက်လက်ဝါးနှင့် မြွေအမြုတေ ၁၀၅

နဲ့။ ဒီကိုလာရင်တောင်မှ တောဝင်ပြီး အမဲလည်ကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ရွာခံမုဆိုးတွေကို အမဲလိုက်ခိုင်းပြီး သူတို့က ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာပဲ အနားယူရင်း တောစာတောင်စာ စားကြတာ”

“ဟုတ်ပါ့ ... မောင်စိမ်းအောင်ရယ်။ အခုအချိန်ဆိုရင် ဦးလေးပဲ အသက် (၅၀)ကျော်နေပြီ။ ဦးမြင့်ဦးတို့ဆိုရင် အသက် (၆၀)ကျော်အရွယ်တွေပေါ့။ တစ်ကယ်တမ်းဆိုရင် ဒီအရွယ်တွေဟာ ဒီအချိန်မှာ ဘုရားကျောင်း ထန်သွားကြပြီး ဥပုသ်သီတင်းဆောက်တည်လို့ ဘာဝနာပွားကြရမဲ့ အချိန်တွေပဲ”

“ဟုတ်ပါ့ ... ဦးလေးရယ်၊ ဒါနဲ့ ချောင်းတစ်ဖက်ကမ်းမှာ ညောင်ပင်သာရွာဆိုတဲ့ ရွာကလေးရှိတယ်။ အဲဒီရွာကလေးရဲ့ အစွန်ဖက် မိုးမတောစပ်နားမှာ ကရင်အဘိုးကြီးတစ်ဦးနေတယ်။ အရင်ကတော့ မုဆိုးဟောင်းကြီးထင်ပါရဲ့။ အခုလည်း အသက် (၇၀) လောက်ရှိပေမယ့် ကျန်းမာနေကောင်းပြီး ကြက်ထောင်၊ ငှက်ထောင်၊ ယုန်ထောင် အသီးအနှံတွေ စိုက်ပျိုးပြီး တစ်ဦးထည်းနေတာ။ ကျန်းမာရေးကလည်း အလွန်ကောင်းသေးဗျ။ ဟိုစကားဆိုလို့ မြန်မာအို ကျောင်းကြိုကျောင်းကြား၊ ကရင်အိုချောင်းကြို မြောင်းကြားဆိုသလို ထင်ပါရဲ့ဗျာ”

ထိုအချိန်တွင် ထိုကရင်မုဆိုးကြီးအကြောင်း ကြားရသည်နှင့် ကျွန်တော်မှာ မည်သို့သော ပဋ္ဌာန်းဆက်မှန်းမသိ လွန်စွာတွေ့ချင်လာမိသည်။ တစ်ဦးတည်းနေသော ထိုကရင်မုဆိုးဟောင်းကြီးမှာ ဇနီးသားမယား သားထောက်သမီးခံမရှိဘဲ လောကကြီးအလယ် မည်သို့ရပ်တည်ပြီး အသက် ဇွေးဝမ်းကျောင်းလုပ်ကိုင်နေသည်ကို မေးမြန်းပြီး ထိုမုဆိုးဟောင်းကြီးဘဝထို့ လေ့လာစုံစမ်းလိုလှပါသည်။

ထို့ကြောင့် ...

“ကိုစိမ်းအောင် ... အဲဒီ ကရင်မုဆိုးကြီးဆီကို ဘယ်လိုသွားရတာလဲဗျ”

၁၀၆ ။ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“ဆရာကလေး... စိတ်ဝင်စားသွားပြီထင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရိုးမတောထဲဝင် တစ်ဖက်ကမ်းကို စက်သမ္မန်နဲ့ကျွေးပြီး အဲဒီ ညောင်ပင်သာရွာ ကို ဖြတ်ပြီးသွားမှ ရိုးမတောင်ခြေကိုရောက်တာ။ မနက်ဖြန်မနက် ကျွန်တော် တို့ မုဆိုးအဖွဲ့ ရိုးမတောင်ပေါ်တက်ရင် ဆရာကလေး လိုက်ခဲ့ပေါ့။ အဲဒီ ကရင် မုဆိုးဟောင်းကြီးဆီမှာ နားနေရင်း ကျွန်တော်တို့ မုဆိုးအဖွဲ့ကိုစောင့်ပေါ့။ စကားပြောဖို့လည်း တစ်မနက်ခင်းလုံး အချိန်ရပါတယ်။ အဲဒီကရင်အတိုကြီး က စေတနာလည်း အလွန်ကောင်းပျ။ သူ့မှာရှိတာ နှမြောတွန့်တိုခြင်း လုံးဝ မရှိဘဲ ထုတ်ကျွေးပါတယ်”

“ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ မုဆိုးအဖွဲ့ကလည်း ရိုးမတောင်ပေါ် ထက်တာနဲ့ ဖထီးဆီမှာ ခဏနားကြပြီး အပြန် တောကောင်ရရင်လည်း အဲဒီ ဖထီးကြီးကို အမြဲတမ်း လက်ဆောင်ပေးနေကြပဲ။ ဖထီးကြီးကလည်း သူ့ခြံ တထွက်တဲ့ မန်ကျည်းရွက်၊ ကတက်ရွက်၊ ကင်းပုံရွက်နဲ့ ခွေးတောက်ရွက် တို့ကို အမြဲတမ်း ပြန်ပေးနေကြ။ သူက သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို ဘယ်တော့မှ အလကားမယူဘူး။ သူ့စိုက်ပျိုးထားတဲ့ ခြံထွက်ပစ္စည်းတစ်ခုခုကိုတော့ အမြဲ တမ်း ပြန်ပေးနေကြပဲ။ ငွေကြေးနဲ့ ဝယ်မစားပေမဲ့ ဖလှယ်စားတဲ့ သဘော ပေါ့ဗျာ”

နေ့လယ်စာ စားသောက်ကြပြီး ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ထမင်းလုံးစီ ရင်း မန်ကျည်းပင်အောက်တွင် ချခင်းပေးထားသော ထန်းလက်ပက်လက် ကုလားထိုင်များတွင် အနားယူရင်း မှေးစက်ပါသည်။ မန်ကျည်းပင်ကြီး မှာ ရွက်ဟောင်းများကြွေသော်လည်း ရွက်နုများဝေနေသောကြောင့် လွန်စွာ အပိုင်ကောင်းလှပါသည်။ ခြံပိုင်းအတွင်း၌ ဝါးပိုးဝါးရုံကြီးများကလည်း ခြံပိုင်း အတွင်း စည်းရုံးကာထားသလိုဖြစ်နေပြီး ရေနီးသော ဒေသဖြစ်သောကြောင့် အလွန်အေးချမ်းလှပါသည်။

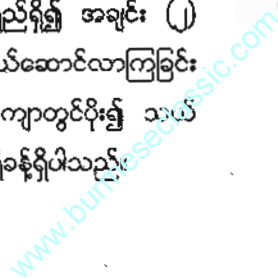
ညနေချမ်းအချိန်တွင် ရွာမုဆိုး ကိုစိမ်းအောင်တို့က ဦးဆောင်ပြီး ရွာအပြင်ဘက် ရိုးမတောင်အကြားရှိ ရိတ်သိမ်းပြီးစ လယ်ကွင်းများကိုဖြတ် ပြီး တောကောင်များ၏ ခြေရာခြေကြောင်းကို လေ့လာကြပါသည်။ အချို့

ကျောက်လက်ဝါးနှင့်မြွေအမြဲတော ၁၀၇

ထယ်ကွင်းများမှာ စပါးပြီးသည်နှင့် ဆောင်းသီးနှံအဖြစ် မြေပဲခင်းနှင့်၊ မတ် ဆင်းများ ပီလောပီနဲဥများ စိုက်ပျိုးထားကြပြီး မြစ်ကမ်းပါးသောင်ခုံပေါ် တွင် ရာသီသီးနှံ ဖရဲပင်များအား စိုက်ပျိုးထားကြရာ လွန်စွာဖြစ်ထွန်းအောင် ဖြစ်ပါသည်။ ဖောင်ကြီးဒေသမှာ ဖရဲသီးအထွက်ကောင်း၍ လွန်စွာလည်း ဖြစ်ကြီးပါသည်။ နွေနေပူပူတွင် ရာသီအလိုက် ပေါ်ထွက်လာသော ရာသီ စပရဲသီးမှာ လွန်စွာ ကျန်းမာရေးအတွက်ကောင်းမွန်သော ဓာတ်စာတစ် နှစ်ဖြစ်ပါသည်။ ဖရဲခင်းကြီးအား ခူးဆွတ်ပြီး ကျန်ရှိခဲ့သော ဖရဲသီးကင်းနှင့် နေညွန့်များကလည်း ရာသီစာ အတို့အမြုပ်များဖြစ်ကြပြီး တောသူတောင် တွင်များအတွက် ထမင်းကိုဖြိုနီစေပါသည်။

ညောင်ချည်ပင်ဆိုသည်မှာလည်း ဤလ၊ ဤအခါ၊ ဤရာသီတွင် ပြုန်းလွှဲစပ်တွင် သဘာဝအလျောက် ဖြစ်ထွန်းနေသော တောသဘာဝ စားအစာများဖြစ်ပါသည်။ နွေနေပူချိန်တွင် ညောင်ချည်ပင်အကိုင်းမှ နီနီ နီနီ အဖူးအညွန့်များထွက်၍ ချည်ပျိုးနေသော အရသာဖြင့် တောသဘာဝ ဖြစ်စာတစ်မျိုးပင်ဖြစ်ပါသည်။

မုဆိုးကြီးဦးလေးမောင်တို့အဖွဲ့က ရွာခံမုဆိုး ကိုစိမ်းအောင်တို့ ထံသို့ သော တောကောင်များ၏ ခြေရာ၊ ခြေချောင်း အမှတ်အသားများကို ညွှန်ကြားပြီးနောက် အစီအစဉ်ဆွဲကြသည်။ ထိုညက ညစာစားပြီးနောက် နေ့ကြီးဦးလေးမောင်နဲ့ ရွာခံမုဆိုးများအဖွဲ့ တောလိုက်ထွက်ကြမည်ဆို သောအခါ ကျွန်တော်ပါ အတွေ့အကြုံရစေရန်အတွက် အတူလိုက်ပါခဲ့ပါ သည်။ သေနတ်ဟူ၍ မုဆိုးကြီးဦးလေးမောင်၏ ပွိုင့် (၅၀၀) နှစ်လုံးပြုး သေနတ်ကြီးအပြင် ရွာခံမုဆိုး ကိုစိမ်းအောင်၏ တူမီးသေနတ် တစ်လက် ကိုပါ ဖြစ်ပါသည်။ ကျန်သူများက နှစ်တောင်ခန့်အရှည်ရှိ၍ အချင်း (၂) ခုသာ ဖြစ်ပါသည်။ ဝါးဆစ်တုတ်ပိုင်းအစုံများကို ကိုယ်စီသယ်ဆောင်လာကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ဦးလျှင် သုံးလေးချောင်း နောက်ကျောတွင်ပိုး၍ သယ် ဆောင်လာကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အချိန်က ည (၉)နာရီခန့်ရှိပါသည်။

၁၀၀ ။ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

တောစစ်ဝါးရုံများပေါ်မှ တောကြက်ဖများ၏ တွန်မြူးသံကိုကြား
နေရသည်။ သက်ကြီးခေါင်းချရန်အချိန်ကို ညွှန်ပြနေသလား မသိပါ။ ထို
အချိန်တွင် ရွာခံမုဆိုးတစ်ဦး၏ အချက်ပေးသံကို ကြားရသည်။ မီးထိုးသမား
က ငါးတောင့်ထိုးလက်နှိပ်ခတ်မီးကြီးဖြင့် ကောင်းကင်ပေါ်သို့ထိုးပြီး အောက်
သို့ တဖြည်းဖြည်းဆွဲချလာရာ ရိတ်သိမ်းပြီးစ ရိုးပြတ်ခင်းအတွင်းသို့ ကန်သင်း
ရိုးပေါ်ရှိ ချုံပုတ်များအတွင်းမှ တောယုန်ကြီးများ အုပ်စုလိုက်စုဝေးပြီး ထွက်
ပေါ်လာပါသည်။

ထိုတောယုန်များက အစောပိုင်းက ဒုတ်မီးခေါ် လက်နက်မီးခေါ်
မီးခွက်ချ၍ ကစားနေသည့် မီးရောင်အောက်သို့ အပြေးဝင်လာကြရာ မီးကစား
သူတော တောယုန်အုပ်အား တဖြည်းဖြည်းဆွဲ၍ မုဆိုးများအနီးသို့ ခေါ်လာ
ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဝါးဆစ်ပိုင်းကို မုဆိုးများက နီးစပ်သလို
ဝါးဆစ်ဒုတ်ပိုင်းများဖြင့် လှမ်းပစ်၍ရိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ တောယုန်များမှာ
လွန်စွာအသက်နည်းကြပါသည်။

ဝါးဆစ်တုတ်ပိုင်းဖြင့် မည်သည့်နေရာကို မှန်သည်ဖြစ်စေ ဆန်ထဲ
ဆန်ငင်ဖြင့် လဲပြိုပြီး သွားတတ်ကြပါသည်။ သေနတ်သံလည်း ပေးစရာ
မလိုပါ။ သို့နှင့် ထိုညက ရွာခံမုဆိုးများ၏လက်ချက်ဖြင့် တောယုန်(၁၀)
ကောင်ခန့်ရသည်။ တောယုန်ကြီးများမှာ အဖြူအနက်ကြားဖြစ်ပြီး တစ်ကောင်
လျှင် တစ်ပိဿာကျော်သည်။ ယုန်ရိုက်သူမှာ အချိန်အတော်ကြာသွား၍
ယုန်ကြီး ဆယ်ကောင်ခန့်ရသောကြောင့် ထိုညက မုဆိုးကြီးဦးလေးမောင်ထံ
အဖွဲ့ သေနတ်တစ်ချက်မှ ပစ်ဖောက်ခဲ့ခြင်း မပြုခဲ့ရပါ။

တောဝက်နှင့် ချေ၊ ဆတ် စသည့်တောကောင်များနှင့်လည်း မကြာ
ဆုံခဲ့ရပါ။ ထိုညက ညဉ့်သန်းခေါင် (၁၁)နာရီခန့် တဲအိမ်သို့ ပြန်ရောက်ကြ
သော်လည်း ညလည်စာအဖြစ် လတ်ဆတ်သော ယုန်သားဟင်းကို မုဆိုး
ချက် ချက်၍ စားသောက်ကြပြီးမှ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြပါသည်။ ည အိပ်ရာထဲ
တော့ ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော် (၁၂:၃၀) အချိန်ခန့် ရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့်

ကျောက်လက်ဝါးနှင့် မြွေအမြဲတေ ၁၀၉

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် အာရုံဦးအမဲလိုက်ရန် စီစဉ်ထားကြသော်လည်း
ညဉ့်သူမျှ စောစီးစွာ မနိုးကြပါ။ နောက်တစ်နေ့မနက် (၆)နာရီခန့်မှ ရွာခံ
မုဆိုးကိုစိမ်းအောင်၏ဇနီးသည်က နှိုးသောကြောင့် အိပ်ရာမှ ကမန်းကတန်း
ထကြရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ မနက်စောစော ထမင်းကြော်နှင့် ညက ဟင်းကျွန်
တွေကို အနာဂါဓပြ စားသောက်ကြပြီးနောက် ရွာမှထွက်လာကြသော အချိန်
မှာ မနက်ခင်း(၇)နာရီအချိန်ခန့်ပင် ရှိနေပါသည်။ ရွာအနောက်ဖျားမှ ဖောင်
ကြီးချောင်းကို စက်သမ္ဗန်ဖြင့် ကူးကြရသည်။ နွေရာသီဖြစ်သော်လည်း
နေထွက်စ အချိန်အခါဖြစ်သောကြောင့် အပူရှိန်က မပြင်းတတ်သေး။ နေ၍
အလွန်ကောင်းသော အချိန်အခါဖြစ်ပါသည်။ ချောင်းအတွင်း၌ ရေအစိုဓာတ်
ကြောင့်လည်းကောင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အေးမြနေခြင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ တစ်
ဆက်ကမ်း ချောင်းကမ်းပါးပေါ်သို့တက်ပြီး ထိပ်သို့ရောက်သောအခါ နေပူ
ရှိန်မှာ သိသာလာပြီဖြစ်သည်။ ကမ်းပါးပေါ်တက်ပြီး လယ်ကွင်းများကိုဖြတ်
သော မိတ်သိမ်းပြီးစ ရိုးပြတ်ကွင်းအတွင်း၌ အထော်ပူလောင်လာပြီဖြစ်ပါ
သည်။

ကျွန်တော်တို့၏ရှေ့တွင် စိမ်းစိုပြီး လွန်စွာ အေးချမ်းလှသော
ညောင်ပင်သာဟူသော ရွာကြီးက တိတ်ဆိတ်စွာ ရပ်တည်နေပါသည်။
မနက်ခင်း နေရောင်ခြည်အောက်တွင် ညောင်ပင်သာရွာကြီးမှာ ကြီးမားသော
သစ်ပင်ကြီးများအောက်၌ ဣန္ဒြေရစွာ တည်ရှိနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ညောင်ပင်
သာရွာကြီးမှာ ကျွန်တော်တို့ ညအိပ်တည်းခိုသည့် ဝါးချောင်းရွာထက် ပို၍
ကြီးပြီး နှစ်ကာလ ပိုမိုကြာရှည်ပုံရပါသည်။ သစ်ကြီးဝါးကြီးများဖြင့် အလွန်
ကြီးမားသော ရွာဟောင်းကြီးဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ရွာလယ်လမ်းအတွင်းဝင်ခဲ့ကြသည်။ ရွာအတွင်း
ရှိ အိမ်ခိုင်းကြီးများတွင် သစ်ကောင်းဝါးကောင်းတို့နှင့် ဆောက်လုပ်ထားသော
အိမ်ကြီးများကို တွေ့ရသည်။ ရိုးမတောင်ခြေဖြစ်၍ သစ်၊ ဝါး၊ တောထွက်
ပစ္စည်းလုပ်ငန်းများဖြင့် ကြွယ်ဝချမ်းသာကြဟန် တူပါသည်။ ရွာအလယ်လမ်း

မှ ခိုင်ခက်ခန့်လျှောက်ကြပြီး အနောက်ဘက်စည်းရိုးတံခါးအထွက် အပြင်ဘက်
တွင် မန်ကျည်းပင်နှင့် သရက်ပင်ကြီးများ အုပ်ဆိုင်း၍ လွန်စွာ အရိပ်အာဝါသ
ဘောင်မွန်သော ခြံကြီးတစ်ခြံကို တွေ့ရှိရသည်။ ထိုခြံကြီးမှာ ရွာစည်းရိုး
အပြင်ဘက်တွင် သီးသန့်တည်ရှိနေသော ခြံဝိုင်းကြီးဖြစ်ပါသည်။

“ကဲ ဆရာလေးတို့ ရှေ့က ဖထီးခြံကြီးပဲ။ ခေတ္တနားကြမယ်။
ဒီနေရာက ကျွန်တော်တို့ ရိုးမပေါ်တက်ရင် အမြဲတမ်း နားနေကျနေရာပဲ။
ကျွန်တော် အစောကပြောခဲ့တဲ့ ကရင်မုဆိုးဟောင်းကြီးခြံပါ”

ကိုစိမ်းအောင်ပြောသည်နှင့် ကျွန်တော် လွန်စွာ စိတ်ဝင်စားသော
ကရင်မုဆိုးဟောင်းကြီးခြံကို ရောက်ရှိတော့မည်ဖြစ်ပါသည်။ ခြံကြီးမှာ ဝါးပိုး
ခင်း ဝါးနက်ပင်၊ ဝါးယားပင်များဖြင့် ခြံစည်းရိုးခတ်သလို ကာရံထားခြင်းဖြစ်
ပြီး အတွင်း၌လည်း စားပင်၊ သီးပင်များဖြင့် ဝေဆာပြီး လွန်စွာ အေးချမ်းပုံ
မျိုးပါသည်။ ခြံအတွင်း၌ တဲကြီးတစ်လုံးထိုးထားပြီး ခြံရှေ့တွင် မီးခိုးတလူလူ
ဖြင့် သစ်ရွက်ခြောက်များကို မီးရှို့နေသော ကရင်အဘိုးအိုတစ်ဦးကို တွေ့ရှိ
ရပါသည်။ ထိုအဘိုးအိုကြီးမှာ မုဆိုးကိုစိမ်းအောင်တို့ ပြောသော ကရင်
မုဆိုးဟောင်းကြီးပင် ဖြစ်ပါသည်။

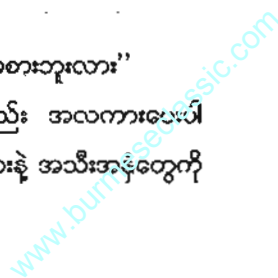
“ဝေ . . . လာကြကွယ့်၊ စိမ်းအောင်တို့ မုဆိုးအဖွဲ့တွေ ထင်ပါရဲ့။
အရာယူပြီး ထိုင်ကြကွယ့်။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ခြံလို သဘောထားပြီး ရှိတာကို
အားပနာတမ်း စားကြကွယ့်”

“အော . . . ဖထီး ဘာတွေများ စားစရာရှိလို့လဲ”

“အသားဝါးတော့ မရှိပါဘူးကွယ်။ ဖထီးခြံထဲမှာတော့ သရက်သီး၊
အောက်သီး၊ မရမ်းသီး၊ ပိန္နဲသီး၊ ငှက်ပျောသီး စတာတွေ အရန်သင့် ရှိပါ
မယ်။ ကြိုက်တာယူပြီးစားကြ။ အားမနာနဲ့”

“ဖထီး . . . အဲဒီအသီးအနံ့တွေကို ရောင်းမစားဘူးလား”

“ရောင်းမစားပါဘူးကွယ်။ လာဝယ်ရင်လည်း အလကားပေးပါ
မယ်။ ဖထီးဘက်က လိုအပ်ရင်လည်း ဆန်၊ ဆီ၊ ဆားနဲ့ အသီးအနှံတွေကို

၁၁၂ ။ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

လဲစားတာပေါ့။ ငွေကြေးဆိုတာ ဖထီးအတွက် ကိုင်တွယ်သုံးစွဲရာ ပစ္စည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒါကြောင့် ဖထီး စိတ်ချမ်းသာရတယ်။ ဖထီးပိုင်ပစ္စည်းတွေကလည်း ရွှေငွေကြေး တန်ဖိုးရှိတဲ့ပစ္စည်းတွေမဟုတ်ဘဲ အသီးအနှံတွေသာ ဖြစ်တာကြောင့် သူ့ခိုး၊ သူ့ဝှက်၊ ဓားပြတွေ လက်ချက်ကိုလည်း မပူမပင်ရဘူး။ နောက်ပြီး ဖထီးပိုင် အသီးအနှံပစ္စည်းတွေကိုလည်း လိုအပ်သူတိုင်းကို အလကားပေးနေတာကြောင့် ဖထီးမှာ ပစ္စည်းဥစ္စာအတွက် ပူပန်စရာမရှိဘူး။ ဒါကြောင့် ဖထီး အသက်ရှည်တယ်။ ကျန်းမာတယ်။ အခုအသက်(၈၀)ကျော်ပြီ ဘာရောဂါမှ မရှိဘူး”

သဘာဝလောကကြီးအတွင်း နေထိုင်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း ငွေကြေးတို့ ကိုင်တွယ် သုံးစွဲခြင်းမရှိဘဲ ရပ်တည်နိုင်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို ကျွန်တော် ဝထမဦးဆုံး ထူးဆန်းစွာ မြင်တွေ့ခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကရင်အဘိုးကြီးမှာ အောက်တွင် ကရင်ပုဆိုးကို တိုတိုဝတ်ထားပြီး အပေါ်ပိုင်း၌ အတွင်းဆံအင်္ကျီကိုပင် ဝတ်ဆင်ထားခြင်း မရှိပါ။ ဟောင်းနွမ်းပြီး အရောင်အဆင်း မပေါ်တော့သော တဘက်ဟောင်းတစ်ခုကိုတော့ လည်ပင်းတွင် ရစ်သိုင်းထားပါသည်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ဖထီးခြံကြီး၏တောင်ဘက် တမာပင်ကြီးခြေရင်းကို ဝိုင်းပတ်၍ရှိက်ထားသော သစ်သားခုံတန်းများပေါ်တွင် ထိုင်ကြစဉ် ဖထီး ရေနှေးကြမ်းအိုးနှင့် သောက်ရေအိုးတစ်လုံး လာချပေးသည်။ ထို့အပြင် သင်္ဘောသီးမှည့်များနှင့် ငှက်ပျောသီးမှည့် တစ်ခိုင်လုံးကိုလည်း လာချပေးပြန်သည်။ ဖထီး တော်ပြီဟု ကျွန်တော်တို့က ပြောယူရသည်။ လွန်စွာ စေတနာကောင်းသော ကရင်အဘိုးအိုကြီး ဖြစ်ပါသည်။ သူ့တွင် အပူပင်သံယောဇဉ် လုံးဝ ရှိဟန်မတူပါ။ လူ့သဘာဝ လောကပတ်ဝန်းကျင်၊ ဤထိုခရီးမျိုးတွင် ပစ္စည်းဥစ္စာကို စွဲလမ်းတောင့်တခြင်းမရှိ၊ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ဖြင့် အသားကျမှုတအောင် နေထိုင်နိုင်သူ လူရိုးလူကောင်းကြီးအဖြစ် ကျွန်တော် မှတ်ချက်ပြုမိသည်။

ကျောက်လက်ဝါးနှင့် မြွေအမြူတေ ၁၁၃

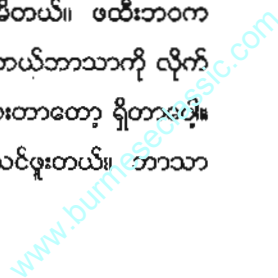
လူသားတစ်ဦးသာဖြစ်သောကြောင့် ယခင်အချိန်များက ဇနီးသားသား မိသားစုလည်း ရှိခဲ့လိမ့်မည်ဟု ယူဆပါသည်။ လူသားတစ်ဦးဖြစ်၍ အမျိုးအဆွေလည်း ရှိခဲ့လိမ့်မည် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် မျက်မှောက်အခြေအနေတွင် ဖထီးက တစ်ဦးတည်း။ အဖိုးတန်ပစ္စည်းဥစ္စာနှင့် ရွှေ၊ ငွေပစ္စည်းမရှိခြင်း။ မသုံးစွဲခြင်းကြောင့် သူ့တွင် တစ်မက်မူဟူသည် မရှိပါ။ ကျွန်တော်တို့ ငယ်စဉ်က ပုံပြင်အဖြစ် ကြားဖူးသော ပဒေသာပင်ခေတ်ကြီးကို တစ်ဦးတည်း အကောင်အထည်ဖော်၍ လျှောက်လှမ်းနေသော လူထူးဆန်း ဖြစ်သည်ဟူ၍ ကျွန်တော် ထင်မြင်မိပါသည်။

ထိုနေ့က မုဆိုးကြီးဦးလေးမောင်နှင့် ရွာခံမုဆိုး ကိုစိမ်းအောင်တို့အဖွဲ့ အမဲလိုက်ရန် ရိုးမတောင်တန်းပေါ်သို့ တက်သွားကြသော်လည်း ကျွန်တော်မှာ ဖထီးကရင်အဘိုးကြီးဘဝကို အသေးစိတ် စေ့စေ့စပ်စပ် လေ့လာခြင်းလိုသောကြောင့် ဖထီး၏ခြံဝိုင်းအတွင်း နေရစ်ခဲ့ပါတော့သည်။ ဖထီး ကျွန်တော့်အား ...

“ဖိုးဒါး ... မင်းက ကျောင်းသားလား။ ဘယ်ဘာသာ ကိုးကွယ်သလဲ မြန်မာလူမျိုးပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဖထီး။ ကျွန်တော်က ဗုဒ္ဓဘာသာ ဗမာလူမျိုး။ ဖထီးကကော ဘယ်ဘာသာ ကိုးကွယ်ပါသလဲ”

“ဖထီးအဖေက ဗုဒ္ဓဘာသာ၊ ဖထီးအမေက ခရစ်ယာန်ဘာသာ ဖြစ်တယ်လို့ သိရပါတယ်။ ဖထီးအနေနဲ့တော့ ဘာ ဘာသာမှ မကိုးကွယ်ဘူး။ လူပီသအောင်ပဲနေတယ်။ ဖထီးတို့ ငယ်စဉ်တုန်းက အဖေလုပ်ခဲ့တာ တောသူတောင်သားပီပီ လယ်ယာလုပ်တယ်။ တောတောင်နဲ့နီးတော့ နေထိုင်တာပေါ့။ အဲဒီကတည်းက ဖထီး စဉ်းစားမိတယ်။ ဖထီးဘဝက နှစ်မျိုးကွယ်။ အမိနဲ့အဖေက ဘာသာခြင်းမတူတော့ ဘယ်ဘာသာကို လိုက်ပြီး ကိုးကွယ်ရမုန်းမသိဘူး။ မိဘတွေက သင်ကြားပေးတာတော့ ရှိတာပေါ့။ အဖေအနေနဲ့ အတန်းပညာ (၄)၊ (၅)တန်းအထိ သင်ဖူးတယ်။ ဘာသာ

၁၁၄ ။ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ရေးစာပေတွေကိုလည်း အတော်လေ့လာဖူးတယ်။ ဒါကြောင့် ဖထီးအနေနဲ့ ကောင်းတာလုပ်ရင် ကောင်းတာဖြစ်မယ်။

လူပီသအောင်နေပြီး ပေးကမ်းစွန့်ကြဲခြင်း၊ တပ်မက်မှုကို စောင့်ထိန်းခြင်း၊ အများတကာနှင့် သင့်တင့်အောင် ပေါင်းသင်းခြင်း၊ အဲဒါတွေက ဘာသာတိုင်း လူတိုင်းမှာ ရှိသင့်ရှိထိုက်တဲ့ လောကသဘာဝတရားတွေလို့ ခံယူမိတယ်။ မိဘတွေက ဖထီးအရွယ်ရောက်စဉ်ကတည်းက ဆုံးပါသွားကြတာ။ အဲဒီကတည်းက ဖထီးလည်း လောကကြီးကို အမြင်မှန်ရဲ့တယ်။ သီးခြားတစ်ကိုယ်တည်း နေခဲ့တာ။ အိမ်ထောင်မပြုတော့ သားသမီးလည်း မရဘူး။ ဆွေမျိုးတွေတော့ နယ်တွေမှာ ရှိတယ်လို့ အဖေဖွဲ့အမေထပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဖထီးအနေနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် တစ်ကိုယ်တည်း နေခြင်းကို သဘောကျလို့ပဲ တစ်ဦးတည်းနေခဲ့တာ။ ဒါကြောင့် ဆွေမျိုးဆိုတာတွေနဲ့လည်း အဆက်အသွယ် အကမ်းအလှမ်းမရှိတော့ဘူး။ ခုလောထေ့ဆယ် ဖထီးက တစ်ကောင်ကြွက်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဖြူစင်တဲ့စိတ်ထားတာ၊ လူသားအားလုံးက ဆွေမျိုးတွေချည်းပါပဲ။ ဒါကြောင့် ဖထီးမှာ ရန်သူမရှိပါဘူး။ လာသမျှ၊ တွေ့သမျှ၊ မြင်သမျှ ဆက်ဆံရသမျှလူတွေဟာ ဖထီးရဲ့ ဆွေမျိုးအရင်းအချာတွေလိုပဲ မှတ်ယူထားပါတယ်။

“အဲဒါဆိုရင် ဖထီးက အခု အသက်(၈၀)ကျော်ပြီဆိုတော့ ထူသဘာဝအရ တစ်နေ့မှာ သေဆုံးပျက်စီးရမှာပါပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ အခု ဖထီးပိုင်ဆိုင်တဲ့ ခြံနဲ့အိမ်နဲ့ အသီးအနှံပင်တွေကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ဘယ်သူ့ကို လွှဲပေးမှာပါလဲ”

“အိုကွာ လူကလေး။ ဥစ္စာပစ္စည်းကို တပ်မက်မှုမရှိဘဲ သံယောဇဉ် ဖြတ်ပါတယ်ဆိုပါမှ ဘာအနှောင်အဖွဲ့ တပ်မက်မှုတဏှာဆိုတာ ရှိပါမယ်ကွယ်။ လိုချင်သူ ယူကြပါစေပေါ့။ ဒါမှ သဘာဝကျပါပေမယ်ပေါ့။ သဘာဝလောကကြီးမှာ ပတ်ဝန်းကျင်လောက သဘာဝနှင့်အညီ လိုက်လျောညီထွေ

ကျောက်လက်ဝါးနှင့်မြွေအမြူတေ ။ ၁၁၅

နေတတ်အောင် ကျင့်နိုင်ခြင်းက အမြတ်တရားမဟုတ်ပေဘူးလား။ ဘယ်ဘာသာမှာမဆို သူများပစ္စည်းမခိုးခြင်း၊ သူများအသက်ကို မသတ်ခြင်း၊ တွန့်တိုမှုမရှိဘဲ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲခြင်းက အမြတ်ဆုံးတရားတွေ မဟုတ်ဘူးလား တွယ်”

ဤသည်မှာ ကျွန်တော် မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံခဲ့ဖူးသည့် သဘာဝတရားကြီးနှင့် လိုက်လျောညီထွေနေတတ်သော အဘိုးအိုတစ်ဦးအကြောင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ရပါတယ်ကွား၊ ရသ၊ တဏှာကို ဖထီး မမက်ပါဘူး။ ထမင်းနဲ့
ထင်းဖြစ်ရင် ပြီးတာပဲ။ ဖထီးကတော့ ဘာကိုမှ တောင်းတမက်မောခြင်းမရှိ
ဘူး။ စားလို့ရတာ အကုန်စားတာပဲ။ ကဲ ... ဒါဆိုရင်တော့ ဖထီးနဲ့ဖိုးခွား
နဲ့ ဝိုင်းပြီးချက်ကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ဖထီး”

သို့နှင့် ကျွန်တော်နဲ့ ဖထီးတို့ ခြံထွက်အသီးအနှံများအား အချို့
တိုင်းချက်၍ အချို့အသီးအရွက်များအား ကြော်လှော်ပါသည်။ ဖထီးက
အော့ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး စားသောက်ရန်အတွက် ထမင်းတစ်
ခွက်ကို ချက်နေပါသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်ကြရင်း ခြံအတွင်းရှိ
ထမင်းခိုင်တွင် စကားပြောရင်း နေထိုင်ကြရသည်မှာ လွန်စွာမှ ချမ်းမြေ့
ချစ်ခင်ဖွယ် ကောင်းပါသည်။ မွန်းတည့်အချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး
အသီးအနှံ စားကြရာ၊ ဟင်းများမှာ အသားဟင်းမဟုတ်သော်လည်း ခြံထွက်
အသီးအနှံ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်များ ဖြစ်ကြသောကြောင့် ထမင်းစား၍ မြိန်
စိတ်ပျော်စရာဟင်းကောင်းဟုပင် စကားပုံရှိသည် မဟုတ်ပါလော။

သို့နှင့် ကျွန်တော်တို့ စားရင်းသောက်ရင်း၊ စကားပြောရင်း ဖထီး
ကျွန်တော်တို့ သားအဖသဖွယ် လွန်စွာရင်းနှီးသွားကြသည်။ စားသောက်
ပြီးသောအခါ လက်ဖက်ဆီစိမ်နှင့် ရေခဲခဲကြမ်းပိုင်းကလေးလုပ်ရင်း စကား
ပြောကြပြန်သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ စားရင်းသောက်ရင်း ဖထီး၏ တဲကလေး
အသံဝန်းကျင်အား အုန်းတံမြက်စည်းတစ်ချောင်းဖြင့် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီး
အောက်ကောက်ပေးပါသည်။

ညနေပိုင်းတွင် ဖထီးက ခြံအတွင်းရှိ ရေတုံကင်ကိုနှိပ်၍ သီးပင်
ထမင်းများအား ရေလောင်းတော့လည်း ကျွန်တော် ဝိုင်းဝန်းကူညီပါသည်။
ဖထီးကတော့ အဖော်ရသောကြောင့် လွန်စွာ ပီတိဖြစ်နေဟန်တူပါသည်။

[၄]

မုဆိုးကြီးဦးလေးမောင်နှင့် ရွာခံမုဆိုး ကိုစိမ်းအောင်တို့အဖွဲ့ တော
ဝင်သွားကြသောအခါ ကျွန်တော် မလိုက်တော့ဘဲ ဖထီးနှင့် ခြံကြီးအတွင်း
၌ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။

“ဖထီး ဘာချက်စားကြမလဲ”

“ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ကွယ်။ ထမင်းအိုးတစ်လုံးတည်ပြီး အသီးအနှံ
အပင်တွေ ချက်စားကြတာပေါ့။ ဖိုးခွားရောက်လာတော့လည်း အသီးအရွက်
တစ်ခုခုပဲ ကြော်ချက်ပြီး စားကြတာပေါ့”

“ဖထီး ကျွန်တော်ချက်ပျံမယ်။ ဘာဟင်းချက်ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်
တော့်ကို ပြောပါ”

“ဖိုးခွားက မြို့သားပဲ။ ထမင်းဟင်း ချက်တတ်လို့လား”

“ရပါတယ် ... ဖထီးရယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ထမင်းဟင်း ချက်ဖူး
ပါတယ်။ စနစ်တကျ အရသာကောင်းကောင်းတော့ ဖြစ်ချင်မှဖြစ်မယ်”

www.burmeseclassic.com

၁၁၈ ။ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ကွမ်းကလေး တဖြုဖြုဝါးရင်း တောအကြောင်း တောင်အကြောင်းများကို ကျွန်တော့်အား ပြောပြနေပါသည်။

အသက်ကြီးသူတစ်ဦးအနေဖြင့် စကားပြောဖော်ရသောကြောင့် စိတ်လက်ကြည်နူးနေဟန် တူပါသည်။

ညနေစောင်းတွင် မုဆိုးကြီးဦးလေးမောင်နှင့် ကိုစိမ်းအောင်တို့ အဖွဲ့ ရွာခံမုဆိုးအဖွဲ့တို့ တောဝက်နှစ်ကောင်နှင့် ချေပေါက်တစ်ကောင် မျောက်ညိုတစ်ကောင် ရရှိလာကြပြီး အဘတ်တွင် အနားယူကြရင်း အဘ အားလည်း ဟင်းချက်စားရန် အသားများပေးသည်။ အဘက အသားများအား ကိုင်တွယ်ချက်ပြုတ်ရင်း ကျွန်တော့်အား ...

“ဖိုးခွားရေ ... ဖထီးတဲမှာပဲ ညအိပ်ပါလားကွ။ ဒီည အသားဟင်း စုံစုံနဲ့ ညစာထမင်းစားရမှာမို့ ဖထီးတစ်ဦးတည်း ညစာစားရမှာ ပျင်းစရာ သကဲ့ယ့်”

ထိုအချိန်တွင် မုဆိုးကြီးဦးလေးမောင်က ...

“လူကလေး ... ဖထီးခြံထဲမှာနေရတာ ပျော်တယ်မဟုတ်လား။ ညကျတော့လည်း ဦးလေးတို့အဖွဲ့ ဒီဘက်ကွင်းထဲမှာပဲ မီးထိုးပြီး အမဲလည် မှာမို့ ဒီဘက်ကို ပြန်လာရဦးမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဦးလေး။ အဲဒါဆိုရင် အတိုင်းထက်အလွန်ပေါ့။ ကျွန်တော်လည်း ဖထီးခြံထဲမှာနေရတာ အလွန်ပျော်ပါတယ်။ ဖထီးက လည်း အလွန်ခင်ဖို့ကောင်းပါတယ်”

သို့နှင့် ဦးလေးမောင်တို့အဖွဲ့ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူး၍ ဝါးချောင်းရွာ ကိုပြန်ကြတော့ ကျွန်တော်နှင့် ဖထီးတို့ ညစာကို အသားဟင်းလျာစုံလင် စွာဖြင့် ကောင်းမွန်ပြည့်စုံစွာ ချက်ပြုတ်ပြီး စားသောက်ကြပါသည်။ ကျ သောက်ပြီးနောက် အဘက အိမ်ရှေ့ရှိ မန်ကျည်းပင်အောက် ခုံတန်းလျှား ပေါ်တွင် လက်ဖက်သစ်စိမ်းနှင့် အခါးရည်အိုးဖြင့် ညှော်ခံရင်း စကားပြောကြ ပြန်သည်။

ကျောက်လက်ဝါးနှင့် မြွေအမြုတေ ၁၁၉

“ဖိုးခွားရေ ... မင်း အဆောင်လက်ဖွဲ့ဆိုတာတွေကို အယုံအကြည် နဲ့သလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ယုံပါတယ် ... ဖထီး”

“အေးကွယ့် ... ဒီပစ္စည်းတွေက မယုံလို့လည်း မဖြစ်ဘူး။ သဘာဝ ထက်လွန်ကဲပြီး ထူးခြားဆန်းကြယ်နေတော့လည်း တစ်ချို့က မယုံကြည်ကြ တာပေါ့။ ဖထီးကတော့ ဒီတောစင်မှာ တစ်ယောက်တည်းနေပြီး မေတ္တာ ထူးကို အဓိကထားပြီး သဘာဝနဲ့ လိုက်လျောညီထွေ နေထိုင်ကျင့်ကြံ တာကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်တောတောင်စောင့်၊ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်များ ထည်း ချစ်ကြဟန်တူပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ဖထီးတစ်ဦးတည်း ဒီ ထောစင်မှာ နေထိုင်လာခဲ့တာ”

“ဖထီး ... တစ်ခုခုကို ပြောချင်လို့လား။ ကျွန်တော် ငယ်စဉ်တုန်း ထော့ ကျွန်တော်အဖေခန့် အပေါင်းအဖော်တွေ ပြောကြဆိုကြတဲ့ ဖိုးကြီး ထူးနဲ့ အမဒေ (အမြုတေ)တွေအကြောင်းကိုတော့ ကြားဖူးနားဝ ရှိပါ သယ်”

“ဖိုးခွား ... မင်း ဘာအမဒေ (အမြုတေ)အကြောင်းကို ကြားဖူး သလဲ။ လက်တွေ့ကော မြင်ဖူးသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ဖထီး ကျွန်တော် ကြားဖူးတာကတော့ အစုံပါပဲ။ အမဒေ လက်တွေ့မြင်ဖူးတာတော့ အဖေတို့စမ်းသပ်ကြတဲ့ ဖိုးကြီးသွားနဲ့ အမဒေ (အမြုတေ) တွေပါပဲ။ တခြားအစွမ်းထက်တဲ့ ဂန္တီရအဆောင် ထက်ပွဲတွေကိုလည်း မြင်ဖူးခဲ့ပါတယ်။ ဥပမာပြောရရင် ဓားပြ၊ တုတ်ပြီး ထန်နတ်ကျည်လွှဲတဲ့ အဆောင်အယောင်တွေပါပဲ”

“အဲဒါဆိုရင်တော့ ဖိုးခွားက သိဒ္ဓိဝင်ဂန္တီရပစ္စည်းတွေနဲ့ မစိမ်းဘူး ဆို ဆိုရမှာပေါ့။ ဖထီးမှာတော့ အိပ်မက်အရ တူးဖော်ရရှိထားတဲ့ ကျောက် ထက်ဝါးတစ်ခုနဲ့ မြွေအမဒေ (အမြုတေ)တစ်လုံးရှိတယ်။ ကျောက်လက်ဝါး ထော့ရောဂါဖြစ်ရင် ရေစိမ်းပြီး သောက်ရတယ်။ အနာဖြစ်ရင် သွေးပြီး

လိမ်းလို့ရတယ်။ ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့လုပ်ရင် တကယ်ပျောက်ပါတယ်။ မြေအမဒေ (အမြေတေ) ကတော့ အစောက ဖိုးခွားပြောခဲ့သလို ချိုးအမဒေ (အမြေတေ)လို့ပဲ။ သိဒ္ဓိဝင် ဂန္တီပစ္စည်းတစ်ခုလို့ပါပဲ။ သူ့အစွမ်းနဲ့တော့ မတူဘူးပေါ့ကွယ်။ အခု ဖထီးပြောခဲ့တဲ့ မြေအမဒေ (အမြေတေ)ဆိုတာကတော့ ချိုးအမဒေ (အမြေတေ)နဲ့ မတူဘူး။ သူ့ကိုဆောင်ထားရင် မြေအမျိုးမျိုးကို နိုင်တယ်။ မြေတွေ ကြောက်ရွံ့ပြီး ရှောင်ကြတယ်။ တကယ်လို့ မြေဆိုး အကိုက်ခံရလျှင်လည်း မြေအမဒေ (အမြေတေ)ကို သွေးပြီးတိုက်ပေးရုံ၊ လိမ်းပေးရုံနဲ့ အဆိပ်ကျတယ်။ အဆိပ်ရှိတဲ့ ဘယ်မြေမျိုးကိုမဆို နိုင်တယ်ဆိုပါတော့ကွယ်။

“ဖထီး... အဲဒါဆိုရင် အလွန် အစွမ်းထက်တာပေါ့နော်”

“ဟုတ်တာပေါ့ကွယ်။ ဒီပစ္စည်းတွေ ရရှိထားသူဟာ ဝါးပါးသီလမြဲပြီး သီလစင်ကြယ်ရင် ဆရာတစ်ဆူအနေနဲ့ ဆေးကုစားလို့တောင် ရပါတယ်။ ဖထီးကတော့ အသက်အရွယ်လည်း ကြီးပြီ။ သွားသွားလာလာ ဖို့တော့ ဆေးကုလည်း မစားပါဘူး။ အဲ... ကြုံရင်တော့ ကြုံသလို သတ္တဝါတွေကို ကူညီကယ်တင်ရတာပေါ့ကွယ်။ ဒါကြောင့် အခုလည်း ဖထီး စကားတွေ အများကြီးပြောနေရတာက ငယ်ရွယ်သူဖြစ်ပြီး စိတ်သဘောထားကောင်းမွန်တဲ့ဖိုးခွားကို တာဝန်ပေးချင်လို့ ပြောရတာပါကွယ်။ အစွမ်းထက်တဲ့ ဂန္တီပစ္စည်းတွေကို ဆောင်ထားပြီး မသုံးရင်လည်း အလကားပေါ့ကွယ်။ သုံးမှလည်း ကုသိုလ်ရတယ်။ သတ္တဝါတွေကိုလည်း ကယ်တင်ရာရောက်မှာပေါ့။ ဒါကြောင့် ဖိုးခွားကို ဖထီးက တာဝန်ပေးချင်တာပါ။ ဆေးကုစားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သတ္တဝါတွေကို ကြုံရင်ကြုံသလို ကူညီကယ်တင်ခြင်းဟာ အလွန်မွန်မြတ်တဲ့ ကုသိုလ်ပဲ မဟုတ်လား။ ဖထီးတို့အရွယ်က အသက် (၈၀)ကျော်ပြီဆိုတော့ ဘယ်လောက်ပဲ ကျန်းမာရေးကောင်းတယ်ဆိုဆို အိုပြီဆိုတော့ နာပြီးသေရတော့မယ့် အချိန်က နီးပြီလေကွယ်”

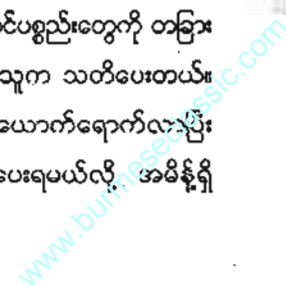
“ဟုတ်ကဲ့ပါ... ဖထီး ကျွန်တော်လည်း အတတ်နိုင်ဆုံး သတ္တဝါတွေကို ကူညီကယ်တင်ပါ့မယ်”

“အေး... အဲလိုကယ်တင်ရာမှာလည်း ကုသိုလ်တရားကို ရှေ့ဦးစီးပွားဖြစ် မလုပ်ကောင်းဘူးကွယ်။ ကိုယ်က ကဲ့သပေးလို့ ဝေဒနာခွင်မှာ အကျိုးအမြတ်ဖြစ်ပြီး စေတနာနဲ့ ကန်တော့တာကိုတော့ ဘာမဆို ထက်ခံယူနိုင်သကွယ့်။ ကုသပေးရာမှာ ဘာပေးရမယ်။ ညာပေးရမယ်ဆိုတဲ့ ဆန်ကြေးဖြတ်တာမျိုးကိုတော့ တစ်သက်လုံး မလုပ်ကောင်းဘူးကွယ်။ အဲဒီလိုလုပ်ရင်လည်း စေတနာဆရာက အသပြာဆရာဖြစ်သွားရင် ဆေးကုစွမ်းဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... ဖထီး”

ထိုနောက် ညဉ့်နက်၍ လူခြေတိတ်ချိန်ရောက်မှ ဖထီးက သူ တရိုဆေး သိမ်းဆည်းထားသော ကျောက်လက်ဝါးနဲ့ မြေအမဒေ (အမြေတေ) ဆိုသည်များကို ထုတ်၍ပြပါသည်။ မြေအမဒေ (အမြေတေ) ဥမှာ တောကြောက်ဥအရွယ်အစားခန့် မီးခိုးရောင်အဆင်းရှိပြီး ကျောက်လက်ဝါးကတော့ သူကြီးတစ်ဦး၏ ညာဘက်လက်ဖဝါးသဏ္ဍာန်၊ အရွယ်အစားနဲ့ ပုံစံရှိသည်။ အရောင်မှာ လူ၏အသားရောင်ဖြစ်သော်လည်း လက်ဖဝါးပေါ်တွင် သွေးသားခွန်နှင့် အရေပြားတွန့်လိမ်နေပုံများမှာ တကယ်ပင် လူကြီးလက်ဖဝါးနှင့် တူလှသည်။ ကျောက်ဖြစ်နေသော လက်ဖဝါးဟု ခေါ်ဆိုနိုင်မည်ဟု ထင်ပါသည်။

“ဒါတွေကို အိပ်မက်အရ ညောင်ပင်စောင့်ရှက်စိုးကြီးက ပေးတာတွေပဲ။ သူပေးတုန်းကလည်း အဘရဲ့ကျန်းမာရေးနဲ့ တခြားသူတွေကိုလည်း ကြိုတင်ကြိုသလို ကုသပေးဖို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီ ဂန္တီပစ္စည်းတွေကို တခြားသူများ မမြင်မတွေ့ရအောင် သိမ်းဆည်းထားဖို့ သူက သတိပေးတယ်။ ထင်နေမှာ ဖထီး ယုံကြည်စိတ်ချရမယ့် လူတစ်ယောက်ရောက်လာပြီး ဖထီးစိတ်တိုင်းကျမှ ဒီပစ္စည်းတွေကို လွှဲပြောင်းပေးရမယ်လို့ အမိန့်ရှိ

၁၂၂ ။ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

သကွလှ။ ဒါကြောင့် ဖိုးခွားရောက်လာတုန်း ဖထီး အမျိုးမျိုးစမ်းသပ်ပေးခြင်း ပြီးမှ အစောင့်အရှောက်ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို တိုင်ပင်ပြီး ဂန္တီရပစ္စည်းတွေကို လွှဲပြောင်း ပေးတာပါ။”

“ကဲ... ရော... ဖိုးခွားရေ ဒီ ဂန္တီရပစ္စည်းတွေနဲ့ အာယုဒါနပြုပေ တော့ကွယ်။ သုံးတတ်ရင်ဆေး။ လောဘတက်ပြီး မသုံးတတ်ရင်တော့ ဘေး ဖြစ်တတ်တယ်ကွယ်။ အဲဒါကိုတော့ ကြပ်ကြပ် သတိထားပါ။”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... ဖထီး။ ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး စောင့်ထိန်း လိုက်နာပြီး ကုသိုလ်ယူပါ့မယ်”

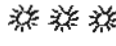
ထိုနေ့မှစတင်ပြီး ကျွန်တော်၏ အမဲလိုက်ခြင်းဝါသနာကို ဖျောက် ရသည်။ ငယ်ရွယ်သူဖြစ်သောကြောင့် ဝါသနာဗီအေလျောက် ငှက်ကလေး များကို ဖမ်းခတ်ကစားခြင်းအမှုကိုလည်း ဖျောက်ရသည်။ ကျန်သော လေးပါး သီလကတော့ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် လုံပြီးသား ဖြစ်ပါသည်။ အနည်းဆုံး ငါးပါး သီလမြဲမှ ဆေးကုရာတွင် အာနိသင် ရှိမည်ဖြစ်ပါသည်။

သို့နှင့် ကျွန်တော် နီးစပ်ရာကြုံလျှင်ကြုံသလို ဆေးကုသမှု ပြုခဲ့ပါ သည်။ မြွေအမဒေ (အမြူတေ)က မြွေအဆိပ်သာမက အဆိပ်ရှိသော သတ္တဝါ မျိုးစုံတို့၏ အဆိပ်ကိုနိုင်သလို ကျောက်လက်ဝါးကလည်း ရောဂါမျိုးစုံကို ကုသ ရာ ပျောက်ကင်းချမ်းသာရသည်က များပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော့် ဘဝရပ်တည်ရေးအတွက် ဆေးဆရာလုပ်မစားတော့ဘဲ သတ္တဝါများအား ကြုံ လျှင်ကြုံသလို အသက်အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ကုသပေးနိုင်ခဲ့ပါသည်။

အသက်ဖိဝ အာယုအလှူကို စေတနာသဒ္ဓါတရားဖြင့် ကူညီ တယ်တင်ပေးခဲ့ခြင်းကြောင့်လည်း ကျွန်တော်သည် ပယောဂဆရာတစ်ဆူ တော်တံ့ခဲ့သော်လည်း စေတနာဆရာတစ်ဆူအဖြစ် နာမည်ရခဲ့ပါသည်။ စေတနာ သဒ္ဓါတရားကြောင့်လည်း ကျွန်တော် အသက် (၇၀)ကျော်တိုင် အောင် ကျွန်တော့်တွင် ကြီးမားသော ရောဂါဝေဒနာဆိုးကြီးများ ကပ်ငြိပြီး အန္တရာယ်ပေးခြင်း ဒုက္ခ မရှိခဲ့ပါ။

ကျောက်လက်ဝါးနှင့် မြွေအမြူတေ ၁၂၃

ကျွန်တော့်အား ဂန္တီရအဆောင် ပစ္စည်းများပေးခဲ့သော ဖထီးလို ကျွန်တော် အသက် (၈၀)ခန့် ရောက်ရှိလာပါလျှင်လည်း ယုံကြည်စိတ်ချ နေမည် လူတစ်ဦးကို ရှာဖွေစုံစမ်းပြီး အများသူငှာ သတ္တဝါများအတွက် အာယု ဒါန ပြုနိုင်ရန် လွှဲပြောင်းတာဝန်ပေးရဦးမည် ဖြစ်ပါသည်။ ဂန္တီရအဆောင် အဆောင် ပစ္စည်းဆိုသည်မှာ သီလစင်ကြယ်ပြီး စေတနာ၊ သဒ္ဓါတရားရှိသူ မှီထက်အတွင်း၌သာ မြဲမြံစွာ တည်ရှိသင့်သည့် အဖိုးတန် သဘာဝတရားကြီး မှီထက်ဆောင်ပစ္စည်းပင် မဟုတ်ပါလော။

ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

www.burmeseclassic.com

မိန်းမ
ဩဇာခံရသူ

BURMESE
CLASSIC

“ရဲကား လာပြီဟေ့ ... ရုံးထုတ်အချုပ် တရားခံတွေ ခေါ်ခဲ့တော့
ကုန်တွေပါ ယူခဲ့”

ကျွန်တော် တာဝန်ကျနေသော ထောင်ဘူးတံခါးဝ အလုပ်စားပွဲ
အချုပ်ခန်းရုံးဆီသို့ လှမ်း၍ အော်လိုက်ရပါသည်။

မကြာမီ အချုပ်ခန်းမှ စာရေးကလေးသည် ရုံးထုတ်စာအုပ်ကြီး
အတူ ရုံးထွက် အချုပ်တရားခံများ၏ ရမန်များကိုပါ ယူဆောင်၍ ကျွန်
တော်ရှေ့စားပွဲသို့ လာရောက်တင်ပို့ပေးပါသည်။

“ဘယ်နှစ်ယောက်လဲဟေ့”

“အားလုံး ၁၅ ယောက်ဆရာ၊ ယောက်ျား ၁၂ ယောက်၊ မိန်းမ
၃ ယောက်”

စာရေးကလေးသည် ပါးစပ်မှလည်း ပြောရင်း စာအုပ်ကြီးကိုယူ၍
ကျွန်တော့်အား လက်ညှိုးဖြင့် ညွှန်ပြပေးနေပါသေးသည်။

၁၂၆ မင်းသုရိန်

“အေး... အေး... ထားခဲ့တော့”

ကျွန်တော်သည် စာရေးကလေးအား ထားခဲ့ရန် ပြောလိုက်ပြီး တစ်ဖက်သို့ လှမ်း၍ တံခါးစောင့် ထောင်ကြိတ်အား...

“လူတွေ သွင်းတော့လေ”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်ပြန်သည်။

သံတံခါးနှစ်ထပ်အတွင်း၌ နှစ်ယောက်တစ်တွဲ တန်းစီ၍ ထိုင်နေကြသော အချုပ်တရားခံများသည် ခေါင်းငုံ့၍ ဝင်ရသော အပေါက်ငယ်မှ တစ်ယောက်ချင်း ဝင်လာနေကြပါသည်။

မိန်းမအချုပ်သုံးယောက်မှာမူ မိန်းမထောင်ဘက်မှ အမျိုးသမီးထောင်များကိုယ်တိုင် လာရောက်ပို့အပ်သွားသဖြင့် ထောင်စာရေး၏ စာအွဲနောက်နားတွင် ငုတ်တုတ်ကလေးထိုင်နေကြသည်ကို ကျွန်တော် တစ်ချက်မျှ လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

အဆိုပါ မိန်းမအချုပ် ၃ ယောက်အနက် ၂ ယောက်မှာမူ သစ်သစ်ရပ်ရပ် ဝတ်စားထား၍ အမူအရာမပျက် နေထိုင်ကြသော်လည်း ကျန်တစ်ယောက်မှာ ရှက်ကြောက်၍ စိတ်မချမ်းမြေ့သော အမူအရာဖြင့် ခေါင်းကို အစဉ်ငုံ့၍ထားရှာသည်။ သူ့ခေါင်းပေါ်တွင်လည်း မျက်နှာသုတ်ပုစိတ်ဆောင်ဟောင်းဟောင်းတစ်ထည်ကို အုပ်၍ ခြုံထားသဖြင့် သူ့မျက်နှာပုံပန်းကို မမြင်ရသော်လည်း သူ့ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းမှာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးမဟုတ်ကြောင်းကို ထင်ရှားစွာ မြင်နေရသည်။

ယောက်ျားအချုပ် ၁၂ ယောက်မှာ ကျွန်တော် ထိုင်နေသော စာပွဲတွေတွင် နှစ်ယောက်တစ်တွဲ တန်းစီ၍ ရောက်နေကြပေပြီ။ ကျွန်တော်သည် အချုပ်သားများအားလုံး ကြားလောက်အောင် ‘ကိုယ့်နာမည် ခေါ်သံကြားရင်ထူး အဖေနာမည်ကို ပြော၊ အထိုင်ခိုင်းရင်ထိုင်’

ဟု ကြိုတင်သင်ကြားပေးပြီး ရှေ့တွင် အသင့်ရှိနေသော ရမန်များနှင့် စာအုပ်ကြီးထဲမှ အမည်စာရင်းကိုတွဲ၍ ကြည့်ပြီး စတင်ခေါ်လိုက်ပါသည်။

“မောင်လှကြီး”

“ရှိပါတယ်”

“အဖေနာမည်”

“ဦးတုတ်လှ”

“ထိုင်... ထိုင်...”

“မောင်မဲ”

“ရှိပါတယ်”

“အဖေနာမည်”

“ဦးဘ”

“ထိုင်... ထိုင်”

“မောင်အောင်ခို”

(ထူးသံမကြား)

“မောင်အောင်ခို”

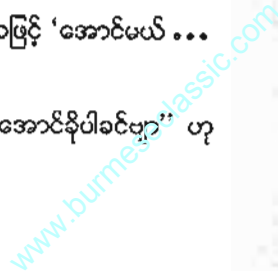
(ထူးသံမကြား)

ကျွန်တော်သည် နှစ်ကြိမ်ဆက်၍ ခေါ်သော်လည်း ထူးသံမကြားသဖြင့် ခေါင်းမော့၍ ကြည့်လိုက်ရာ အချုပ်သားတစ်ဦးသည် မလှမ်းမကမ်းတွင် ထိုင်နေသော မျက်နှာသုတ်ပုစိတ်ကို ခေါင်းအုပ်ထားသည့် မိန်းမအား ဝေးစိုက်၍ ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

၎င်းအနီးမှ အချုပ်သားတစ်ယောက်က ငေးစိုက်နေသူအား လက်ထိ၍ နာမည်ခေါ်နေကြောင်း သတိပေးလိုက်ရာ အဆိုပါ အချုပ်သားသည် ဝေးနေရာမှ ရုတ်တရက် ကြောက်လန့်သော အမူအရာဖြင့် ‘ဗျာ’ဟု တစ်ဆုံးတည်း ထူးလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်လည်း အနည်းငယ်စိတ်တိုလာသဖြင့် ‘အောင်မယ်... ထိုက်တော်မြတ်ရဲ့ မေးနေတာများ ဂရုစိုက်ပါဦး’

ဟု ခပ်ငေါက်ငေါက်လေး အော်လိုက်မှ “အောင်ခိုပါခင်ဗျာ” ဟု အသံထွက်လာပါလေတော့သည်။

၁၂၈ မင်းသူရိန်

“အပေနာမည် ပြော”

“ဦးမြင့်ပါခင်ဗျာ”

“ကဲ ... ထိုင် ... ထိုင် ...”

ကျွန်တော် မေးမြန်းပြီး၍ စကားမဆုံးမီ စောစောက မျက်နှာ သုတ်ပဝါကို ခေါင်းအုပ်၍ ထိုင်နေသော အမျိုးသမီးသည် ရုတ်တရက် မျက် နှာသုတ်ပဝါကို လှန်၍ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး ပါးစပ်မှလည်း ‘ကိုအောင်ခို’ ဟု အော်၍ ခေါ်လိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်းပင် အောင်ခိုဆိုသူရှိရာသို့ တိုးဆင်လာသဖြင့် အနီးတွင် တာဝန်ကျနေသော ထောင်ကြပ်တစ်ယောက်က ကဗျာကယာလှမ်း၍ တားထားလိုက်ရသည်။ အချုပ်သမား အောင်ခို တလည်း ထိုင်နေရာမှ ရုတ်တရက် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး ‘ဟေ့ ဟေ့ ... အေး’ ဟု လှမ်းခေါ်၍ တွေ့တွေ့ကြီး ရပ်နေလိုက်သည်။

အတော်ကြာမျှ နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ပြီး ငိုနေကြရာမှ အချုပ်မိန်းမသည် သူ့စိတ်သူ မချုပ်တည်းနိုင် တော့ဘဲ

“အောင်မလေး ... ကိုအောင်ခိုရဲ့ တော် ဘယ်နဲ့ဖြစ်လာတာ လဲ”

ဟု မေးရင်း တစ်ခါတည်း ငိုချလိုက်ပါတော့သည်။ ကျွန်တော် နှင့်တကွ အနီးတွင်ရှိနေကြသော တာဝန်ကျထောင်ကြပ်များ၊ အခြား အချုပ်ရုံးထွက်မည့် သူများပါ မျက်လုံးပြူ၍ ကြောင်သွားကြပါသည်။

“ဟေ့ဟေ့ ... ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ။ ဒီနေရာမှာ မငိုရဘူးကွ”

ဟု ကျွန်တော်က လှမ်း၍တားလိုက်ရာ ငိုသံတိတ်သွားသော် လည်း ကျိတ်၍ ရှိုက်နေသံကို ကြားရပါသေးသည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ငိုငိုကြီးရပ်နေသော အောင်ခိုသည် မအေး ကဲ့သို့ အသံထွက်အောင် မငိုသော်လည်း မျက်ရည်များ တတွေတွေစီးစီး နေသည်ကို မြင်ရပြန်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဘာဖြစ်၍ ဘာတော်ကြမ္မာမသိသော ၎င်းတို့ အဖြစ်အပျက်ကို ကြည့်ပြီး ရယ်ရမလို၊ ငိုရမလိုဖြစ်နေစဉ် ကျွန်တော့်အနီး မှ ထောင်ကြပ်တစ်ဦးမှာ မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ ...

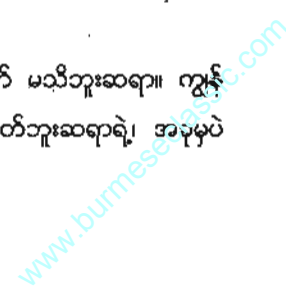
“အောင်မယ်လေးဟဲ့ ရုံးထွက်ခါနီးမှ ထောင်ထဲလာပြီး ဆွေမျိုး တွေ့နေကြတာကိုး”

ဟု အော်လိုက်ရာ ဘူးဝရှိလူများအားလုံးမှာ အဆိုပါ ထောင်ကြပ် စကားကြောင့် ‘ဝါး’ခနဲ ပွဲကျသွားကြလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ထောင်မှူး ထောင်ကြပ်စသူတို့မှာ အကြင်နာတရား ကင်းမဲ့ကြသူများတော့ မဟုတ်ကြ မှီ သို့သော် ဆရာဝန်သည် လူသေကောင်အား အရုပ်ကလေးတစ်ခုပမာ သဘောထားနိုင်သကဲ့သို့ ကျွန်တော်တို့မှာလည်း နေ့စဉ်နှင့်အမျှ လင်နှင့် ယော၊ သားနှင့်အမိ၊ မောင်နှင့်နှမ အစရှိသူတို့ ထောင်ဝင်စာတွေ့ချိန် ယခု တဲ့သို့ ငိုကြ၊ ရယ်ကြ၊ အော်ကြ၊ ဆဲကြ၊ တက်ကြသည်မှာ နား၊ မျက်စိနို့နေ သောကြောင့်ဖြစ်ပါ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ မယားကြီး၊ မယားငယ်ထောင်ဝင်စာ တစ်ပျိုင်တည်း လာရောက်တွေ့ ဆုံကြပြီး မကြားဝံ့မနာသာ ပြောဆိုလိုက် ကြသည်မှာ မကြားချင်အဆုံးလည်း ကြုံရပါသေး၏။ အောင်ခိုသည် လူ အများ ဝိုင်းဝန်းရယ်လိုက်ကြသည်နှင့် မျက်နှာပျက်သွားပြီး ကျွန်တော့်ဘက် သို့ လှည့်၍ “ခါ ကျွန်တော့် မိန်းမပါ ဆရာ” ဟု လှမ်း၍ ပြောလိုက်ပါ သည်။

“ဒါနဲ့များကွာ မင်းတို့ဟာက ကွဲနေတဲ့ဆွေမျိုး ပြန်တွေ့ကြတာ တွေနဲ့တော့ပဲ။ လင်မယားပဲ ထောင်ဝင်စာ တွေ့ခွင့်တောင်းပြီး တွေ့ကြရော ဆို”

ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။

“သူ ထောင်ထဲရောက်နေတာ ကျွန်တော် မသိဘူးဆရာ။ ကျွန် တော် ထောင်ထဲရောက်လာတာလဲ သူသိမှာ မဟုတ်ဘူးဆရာရဲ့။ အခုမှပဲ ကျွန်တော်တို့ချင်းချင်း တွေ့ကြရတာပါပဲဆရာ”

“ဟာ ... ဟုတ်ပေကွာ။ လင်ထောင်ကျနေတာ မယားက မသိဘူး။ မယားထောင်ထဲရောက်နေတာလဲ လင်က မသိဘူးတဲ့။ အတော်ဆန်းတဲ့ ဇာတ်လမ်းပါလားကွ”

အမှန်ကို ပြောရပါလျှင် ကျွန်တော်က ထပ်မံစစ်စစ်လိုက်ချင်ပါသေးသည်။ သို့သော် ရုံးချိန်းနောက်ကျနေမည်စိုးသောကြောင့် ကျန်လူများကို ဆက်လက်စစ်ဆေးပြီး ကျွန်တော့်အနီးတွင် မတ်တတ်ရပ်၍ စောင့်နေသော ခုံကြပ်ကြီးအား ရုံးထုတ်စာအုပ်ကို လက်မှတ်ထိုးခိုင်းလိုက်ရသည်။

“ဂိတ်က ရှာဖွေပြီးကြပါလားဟေ့”

ထောင်ဘူးဝ အဝင်အထွက် အကျဉ်းသားများ၊ ရုံးထွက်တရားမဝင်မှုများကို စောင့်၍ ရှာဖွေရေးတာဝန်ကျနေသော ထောင်ကြပ်များကို လှမ်း၍ မေးလိုက်ပြီး စစ်ဆေးပြီးကြောင်း ပြန်လည်ပြောပြကြသည်နှင့် အချုပ်ရုံးထွက် တရားခံများအား ထွက်ခွင့်ပြုရန် တံခါးပျိုးအား လှမ်း၍ အမိန့်ပေးရပြန်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် မောင်အောင်ခိုတို့ ဇနီးမောင်နှံအား လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး

“ကဲ ... မင်းတို့လည်း လမ်းကျမှ တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက် မေးမြန်းသွားကြပေတော့”

ဟု ပြောလိုက်ရသေးသည်။ တံခါးတာဝန်မှူး ထောင်ကြပ်သည် တံခါးပေါက်ကလေးကို ဖွင့်ပေးပြီး ‘မန္တလေးရုံးထွက် ၁၅ ယောက်’ ဟု တံခါးစာရေးအား လှမ်းပြောလိုက်ရာ တံခါးစာရေးက နံနက် ၉ နာရီ၊ ၃၅ မိနစ်၊ မန္တလေးရုံးထွက် အချုပ် (ကျား) ၁၂ ယောက်၊ (မ) ၃ ယောက် စုပေါင်း ၁၅ ယောက်ဟု ဂိတ်လူအဝင်အထွက် စာအုပ်ကြီးတွင် ရေးမှတ်ပြီး ကျွန်တော့်အား လက်မှတ်ထိုးရန် လာရောက်ပေးပါသည်။

အကျဉ်းထောင်လုံခြုံရေးနှင့် အုပ်ချုပ်ရေးတွင် ထောင်ဘူးဝတံခါးမကြီးမှ လူအဝင်အထွက်စာရင်းမှာ အရေးကြီးဆုံးသော နေရာနှင့် တာဝန်

တစ်ခုဖြစ်ခြင်းကြောင့် ထောင်မှူးတစ်ယောက်ကိုယ်တိုင် လက်မှတ်ရေးထိုးမှသာ လူသွင်းလူထုတ်ပြုလုပ်ရသည်ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော်သည် တစ်နေ့လုံးလုံး လာလာသမျှ အမှုကိစ္စများဖြစ်သော ထောင်ကျလူသစ်လက်ခံခြင်း၊ ထောင်အတွင်းမှ အပြင်ဘုတ်ခေါ် အကျဉ်းသား အလုပ်သမားများအား အပြင်တောင်ယာ အလုပ်သမားသို့ အထုတ်အသွင်း ပြုလုပ်ပေးခြင်း၊ အခြားခရိုင်များမှ အချုပ်တရားခံများ လက်ခံခြင်း၊ ထောင်ဝင်စာ တွေ့ပေးခြင်း (ထောင်ဝင်စာတွင် ရိုးရိုးတန်းနှင့် အထူးတန်းနှစ်ခုကိုတစ်လှည့်စီ တွေ့ရပါသည်။) ထောင်ဘူးတံခါးဝတွင် အဆင်သင့်ရှိနေသော နေ့တာဝန်ပြန်ခြင်းကြောင့် ညည်သည်လာခြင်းမှအစ အထွေထွေကိစ္စများအားလုံးကို ကူညီဖြေရှင်းပေးရသော တာဝန်များဖြင့် တစ်နေ့လုံးလုံး တကုန်းကုန်းဖြင့် အားရသည်မရှိပါ။

ထို့ကြောင့် မန္တလေးရုံးအချုပ်တရားခံများ ပြန်လာသည့်အချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် ဂိတ်မှာပင် ရှိနေသေးသဖြင့် မန္တလေးရုံးပြန်များနှင့် တစ်ပါတည်းပါလာသော မောင်အောင်ခိုတို့ ဇနီးမောင်နှံအား တစ်ခါပြန်၍ တွေ့မြင်ရပြန်ပါသည်။ ညနေရုံးပြန်လာသော အချုပ်များအား ၎င်းတို့၏ ဇနီးများကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပြီးအပြင်မှ ပါလာသော ပစ္စည်းများကို ရှာဖွေခြင်းများပြုလုပ်ရပါသည်။ ထောင်ကျလာသူများအား ထောင်ကျရုံခန်းသို့လည်းကောင်း၊ အချုပ်များအား အချုပ်ရုံးခန်းသို့လည်းကောင်း၊ မိန်းမများအား မိန်းမထောင်သို့လည်းကောင်း၊ သက်ဆိုင်ရာသို့ အသီးသီးလွှဲအပ်ဖို့ဆောင်ရွက်ရပြန်၏။ ရုံးပြန်အချုပ်များထံတွင် အောင်ခိုတို့ ဇနီးမောင်နှံလည်း ပါလာကြပြန်၏။ ၎င်းတို့အမှုမှာ ထိုနေ့က မစစ်ဆေးဘဲ ရက်ချိန်းပေးလိုက်သည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ၎င်း၏ဇနီးအား မိန်းမထောင်သို့ ပို့အပ်ပြီး အောင်ခိုအား အချုပ်ဆောင်သို့ မသွားစေသေးဘဲ နံနက်ပိုင်းက အဖြစ်အပျက်များကို အေးအေးဆေးဆေးမေးမြန်းရပါ၏။ အောင်ခိုသည်

၁၃၂ မင်းသူရိန်

ကျွန်တော်မေးသည်ကို ရုတ်တရက် မဖြေသေးဘဲ မျက်နှာပျက်၍ ရှက်ကြောက်ဝမ်းနည်းနေပုံရသည်။ ကျွန်တော်က အားပေးစကားပြောလိုက်မှ ၎င်းတို့၏ အဖြစ်အပျက်များကို စိကာပတ်ကုံး ပြောပြရှာလေ၏။

[၂]

မန္တလေးခရိုင် မတ္တရာမြို့အပိုင် မယ်ဇေလီကုန်းရွာကလေးတွင် မောင်အောင်ခိုင်နှင့် မအေးတို့ ဇနီးမောင်နှံသည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ချစ်ခင်ကြင်နာကြ၍ တောင်သူရိုးရာ လယ်သမားအလုပ်ကို ရိုးသားစွာ လုပ်ကိုင်စားသောက်သူများဖြစ်ကြသည်။ မောင်အောင်ခိုင်သည် ရွာ၏ အနောက်ဘက်ရှိ ကိုယ်ပိုင်လယ်ကလေးကို တစ်ယောက်တည်း ကြိုးစားလုပ်ကိုင်သူဖြစ်၏။ ရိုးသားဖြောင့်မတ်၍ သဘောကောင်းသော လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်၍ တစ်ရွာလုံးက ချစ်ခင်ခြင်းခံရသည်။ အောင်ခိုင်သည် လူရိုးလူအေး ဖြစ်သော်လည်းမဟုတ်လျှင် မခံတတ်သော လူဖြောင့်စိတ်တိုလည်း ဖြစ်၏။ အောင်ခိုင်၏ဇနီး မအေးသည် အရိုးအအတွင် အောင်ခိုင်ထက်သာသူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဇနီးမောင်နှံမှာ တစ်ရွာလုံး၏ အနိုင်ကျင့်ခံဘက်ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ၎င်းတို့ ဇနီးမောင်နှံ အိမ်ထောင်ကျပြီး သုံးနှစ်ကျော်သည်အထိ သားသမီးမရခဲ့ပေ။ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်စလုံး ကလေးရှူး ရှူးနေချိန်တွင် မအေးမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိ

ကြမ္မာဆုံသောအခါ ၁၃၃

လာသဖြင့် အောင်ခိုင်အဖို့ မအေး၏မိတ်ကို အရိပ်တကြည့်ကြည့် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

အောင်ခိုင်သည် မအေးနှင့် တစ်ရွာတည်းသားများဖြစ်၍ မိခင်သေဆုံးသွားပြီး ဖခင်ကြီးနှင့်အတူ လုပ်ကိုင်နေကြသူဖြစ်၏။ သို့သော် ဖခင်ကြီးမှာ အိုမင်းမစွမ်းမကျန်းမာသဖြင့် အောင်ခိုင်တစ်ယောက်သာ ကြိုးစားနေရရှာသည်။ မအေးမှာ မိဘပြည့်စုံသော်လည်း ၎င်းမိဘများမှာ ရွာတွင် နေထိုင်စားသောက်ရေး မကောင်းကြသဖြင့် မန္တလေးမြို့ပေါ်တက်၍ လုပ်ကိုင်စားသောက်နေကြ၏။ မအေး၏ မိခင် ဒေါ်လှမှာ အကြော်ရောင်း၍ ဖခင်ကြီး ဦးဝကြီးမှာ ရေထမ်း၍ ရောင်းရရှာ၏။ သို့သော်ရွာမှာ နေ့စဉ်ကထက်ပင် အစားအသောက် ချောင်လည်သည်ဟု ကြားရသည်။ မအေး မီးဖွားမည့် အချိန်တွင် သွေးသားရင်းချာ ပြုစုကူညီမည့်သူမရှိ၍ အောင်ခိုင်က စိတ်ပူနေ၏။ မအေးကလည်း ဘာမျှ မလုပ်တတ် မကိုင်တတ်သဖြင့် ၎င်း၏ မိဘများရှိရာ မန္တလေးသို့ သွားရောက်နေထိုင်၍ မွေးဖွားရန် အောင်ခိုင်က သဘောတူရသည်။ မအေးခမျာ မိမိယောက်ျားနှင့် မခွဲခွာလိုသော်လည်း မိန်းမမီးနေ့ သောက်ျားဖောင်စီးအရေးကြီးသော ကာလဖြစ်၍ မိဘများရှိရာ မန္တလေးသို့ ကြိုတင်ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်ရလေ၏။ အောင်ခိုင်မှာ ၎င်း၏အလုပ်က တစ်ဖက်ဖြစ်၍ မအေးအား သူ့အမေမိဘထံ ပို့ရုံသာ လိုက်ပို့နိုင်၍ ရွာသို့ ပြန်လာပြီး လယ်ယာအလုပ်များကို တစ်ယောက်တည်း ကြိုးစားလုပ်ကိုင်နေရလေ၏။

တစ်နေ့တွင်အောင်ခိုင်၏ လယ်ကွက်ပျိုးခင်းထဲသို့ လယ်နီးချင်း အောင်ဘ၏ နွားများ ဝင်၍စားသဖြင့် ခံရပါများနေသော အောင်ခိုင်က ဆဲဆိုမောင်းထုတ်လိုက်သည်ကို လယ်နီးချင်းအောင်ဘက မခံမရပ်နိုင်ဘဲ အောင်ခိုင်အား လာရောက်ကြိမ်းမောင်းပြန်၏။ အောင်ခိုင်ကလည်း အကြိမ်ကြိမ် သည်းခံခဲ့သော်လည်း ယခုမခံမရပ်နိုင်ကြောင်းနှင့် “နောက်တစ်ခါ မင်းတို့ နွား ငါ့လယ်ထဲ ဝင်ကြည့်စမ်း ငါ့အကြောင်း သိစေမယ်” ဟု ကြိမ်းမောင်း

၁၃၄ ။ မင်းသူရိန်

လိုက်မိ၏။ ထို့နောက် တစ်လကျော်ကာလမျှ ကြာသောအခါ အောင်ခိုသည် ဒေါသအလျောက် သူပြောခဲ့မိသော စကားများကို သတိပင် မရတော့ချေ။

တစ်ညနေ နေဝင်ချိန်တွင် အောင်ခိုသည် လယ်တောတွင် အလုပ်များ၍ အိမ်သို့ပြန်ရောက်ရန် နောက်ကျနေသဖြင့် ၎င်း၏ ပေါက်ပြား၊ တူရွင်း၊ ဓားမစသည်တို့ကို လယ်ရေသွင်းမြောင်းတွင် ကျောက်ယာ ရေဆေးနေ၏။ ထိုအခိုက် လယ်နီးချင်း ကိုအောင်ဘသည် ရွာလူကြီး ၄-၅ ယောက်နှင့် ဗြဲနီးခနဲ ပေါက်လာလေသည်။ အောင်ခိုသည် ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သွားသဖြင့် “ဘာကိစ္စများလဲခင်ဗျား” ဟုမေးလိုက်၏။ လယ်သမားကိုအောင်ဘသည် အောင်ခိုအား မသင်္ကာသော မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်ပြီး “မင်းလယ်ထဲ ငါ့ခွားနီမတစ်ကောင် မလာဘူးလား” ဟု မျက်နှာတင်းတင်းဖြင့် မေးလိုက်၏။

“ဗျာ... မလာပါဘူး ကိုအောင်ဘရယ်၊ ကျုပ်လည်း အခုပဲ လုပ်ငန်းသိမ်းပြီး အိမ်ပြန်မလို့”

“တကယ်လားကွ အောင်ခိုရ။ နေ့လယ်ထဲက ငါ့ခွားနီမကြီး မင်းလယ်ဘက် ကူးထွက်သွားတာ ခုထိ ပြန်မလာဘူး။ ငါတော့ မင်းလယ်ထဲ လူကြီးတွေနဲ့ ရှာချင်တယ်”

“ဪ... ကိုအောင်ဘရယ် မသင်္ကာရင်လည်း ရှာပေါ့။ ကျုပ်တော့ မတွေ့မိတာ အမှန်ပါပဲ”

“ကဲ... ဒါဖြင့် လူကြီးမင်းများ ကြွပါဗျာ။ သူ့လယ်ထဲ ဝင်ရှာရအောင်”

ကိုအောင်ဘသည် ရှေ့မှခေါင်းဆောင်ပြီး ရွာလူကြီးများနှင့်အတူ လယ်ကွက်အနှံ့အပြား ခွားဝင်၍ ရှာလေ၏။ သဘောရိုးနှင့် ထင်သောအောင်ခိုသည် ကိုအောင်ဘနှင့် လူကြီးများနောက် မလှမ်းမကမ်းမှ ဆေးလိပ်ကို မီးညှိဖွာရှိုက်ရင်း ခပ်ဖြည်းဖြည်း လိုက်သွားလေ၏။

ကြမ္မာဆုံသောအခါ ။ ၁၃၅

“ဟေ့... ဟေ့... အောင်ခို ဒီမှာကြည့်စမ်းပါဦးကွ။ ဒါ ခွားနီမကြီးမဟုတ်လား”

အောင်ခိုသည် ကိုအောင်ဘ လက်ညှိုးညွှန်ရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ မြင်ရသော ရှင်ခင်းအတွက် မျက်စိများပင် ပြာသွား၏။

ကိုအောင်ဘ၏ ခွားနီမကြီးတွေ့ရသော နေရာမှာ အောင်ခို၏ ထယ်အတွင်းရှိ မထွန်ဘဲချန်ထားသော နဘူးရုံကြီး၏ အလယ်တွင် ဖြစ်၏။ ခွားနီမကြီးမှာ တုတ်၊ ဓား ဒဏ်ရာများဖြင့် သေဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရလေတော့သည်။ အောင်ခိုသည် ခွားနီမကြီးကို ကြည့်ပြီး ရုတ်တရက် ‘ဟာ’ ခနဲ အသံထွက်သွားအောင်ပင် အံ့ဩထိတ်လန့်သွားလေ၏။ “ဘယ်နှယ်လဲ အောင်ခို၊ မင်း ဟိုနေ့က ငါ့ခွားတွေကို ကြိမ်းကတည်းက စောင့်ကြည့်နေတာကွ။ ဟဲ... ဟဲ... မင်းက လူကိုမုန်းတာနဲ့ ငါ့ခွားမကြီးကို သတ်တာဇနီကွ”

အောင်ခိုသည် မျက်လုံးကလေး ကလယ်ကလယ်ဖြင့် ဘာမျှ ပြန်ပြောနိုင်တော့ချေ။ ‘နေပါဦးဗျာ၊ ကျုပ်... ကျုပ်တော့ ဘာမှမလုပ်ရပါဘဲလားဗျာ။ ကျုပ်သိလည်း မသိဘူး။ လုပ်လည်း မလုပ်ဘူး’

အောင်ခိုသည် ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ဒေါသဖြစ်ခြင်း၊ အံ့ဩခြင်းတို့ဖြင့် ထစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်လာ၏။

ကိုအောင်ဘသည် လွန်ခဲ့သည့် တစ်လကျော်ကပင် အောင်ခိုက မိခွားများ သူ့လယ်ထဲ ဝင်စားမိ၍ နောက်တစ်ခါ လာစားလျှင် သတ်ပစ်မည်ဟု ကြိမ်းဝါးဖူးပါသည်။ ယခု သူ၏ ခွားများ မတော်တဆ သူ့လယ်ထဲဝင်စားပြန်၍ ပြောဖူးသည့်အတိုင်း အောင်ခိုသတ်ပါသည်။ ဤကိစ္စကို လူကြီးများမှတစ်ဆင့် သူကြီးနှင့် ရဲဋ္ဌာနသို့ တိုင်ကြားရမည်ဖြစ်ကြောင်း ရွာလူကြီးများအား သက်သေပြု၍တိုင်ကြားလေ၏။ မိမိမကျူးလွန်သည်မှန်သော်လည်း မပြေးသော်လည်း ကန်ရာရှိနေပြီဖြစ်ရာ မိမိကံကြမ္မာ ညှိုးနွမ်းခိုက်မြစ်၍ ငြင်းဆန်ရှင်းလင်းပြောပြသော်လည်း မရတော့ပေ။ ကိုအောင်ဘသည်

၁၃၆ ။ မင်းသူရိန်

သူကြီးမှတစ်ဆင့် ရဲဌာနသို့ သွားရောက်ပြီး နွားပျောက်မှုဖြင့် တိုင်ကြားလိုက်လေ၏။

ရဲဌာနမှ တရားလိုပြသက်သေ အလုံအလောက်ဖော်ပြပါ တိုင်တန်းချက်အရ အောင်ခိုအား ရာဇသတ်ကြီး ပုဒ်မ ၃၇၉ (က) အရ အမှုဖွင့်၍ လိုက်လံစစ်ဆေးပြီး ဖမ်းဆီးလေတော့သည်။ ရဲဌာနမှ အောင်ခိုအား ဖမ်းဆီးပြီး ရုံးတင်တရားစွဲဆို ရမန်ယူပြီး မန္တလေးထောင်ကြီးသို့ အချုပ်ဖြင့် ပို့လိုက်သည်။ ရွာသူရွာသားများမှာလည်း အောင်ခိုအား သနားကြသော်လည်း ရာဇဝတ်မှုဖြစ်သောကြောင့် မည်သို့မှမတတ်နိုင်ဘဲ ဆုတောင်းကျန်ရစ်ကြလေ၏။ အောင်ခိုအနေဖြင့် ၎င်းအပြစ်ခံရသည်ကိုအရေးမထားဘဲနေနိုင်သော်လည်း မွေးခါနီးဇနီးသည် ကြားသွားချေက စိတ်မကောင်းဖြစ်ရှာမည်ကို တွေး၍ ပူနေမိလေ၏။

အောင်ခိုသည် ရဲဌာနသို့ မလိုက်မီ ရွာသားများအား မိမိအဖြစ် အပျက်ကို မအေးအား အသိမပေး အကြောင်းမကြားရန် မှာကြားပြီး ရဲအဖွဲ့ နောက်သို့ လိုက်ပါသွားရရှာသည်။

အောင်ခိုအား နွားခိုးမှုဖြင့် ရဲအဖွဲ့က ဖမ်းဆီးသွားချိန်တွင် မန္တလေး ဪ့ပေါ်တွင်နေသော မအေးမှာလည်း အရပ်ထဲမှ မြင်ရုံသာ မြင်ဖူးသော မိန်းမတစ်ယောက်က မိန်းမဝတ်ကုတ်အင်္ကျီ တစ်ပတ်ရစ်တစ်ထည်ကို ငွေသုံးလိ၍ လာရောက်ရောင်းချသဖြင့် မအေးမှာ မွေးခါနီး ဖွားခါနီး အန္တေးထည်ဝတ်စရာမရှိသည့်အပြင် အသစ်ဝယ်လျှင် အနည်းဆုံး သုံးလေးဆယ်ပေးရမည် အင်္ကျီကို ငွေငါးကျပ်နှင့် ရနေသဖြင့် အလွန်တော်နေရာ ဝယ်လိုက်မိလေ၏။ အင်္ကျီရသည်နှင့် မအေးသည် ဝမ်းသာအားရ နံနက်တိုင်းဝတ်၍ သူ့အမေအကြော်ဆိုသလို လိုက်ပါကူညီတတ်လေသည်။

တစ်နေ့တွင် အကြော်ဝယ်လာသော မိန်းကလေးတစ်ဦးသည် မအေးတို့သားအမိကို ကြည့်ပြီး အံ့သြနေ၏။ များမကြာမီ အကြော်မဝယ်ဘဲ ပြန်သွားသော မိန်းကလေးနှင့်အတူ ရဲသားနှစ်ယောက် လိုက်လာပြီး မအေး

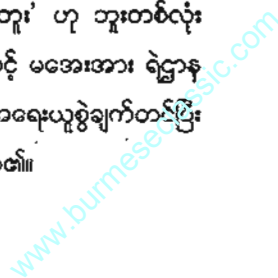
ကြမ္မာဆုံသောအခါ ။ ၁၃၇

အား ယခုဝတ်ထားသော ကုတ်အင်္ကျီဘယ်ကရသည်ကို စစ်ဆေးမေးမြန်းကြလေသည်။ မအေးသည် နဂိုမှ ရိုးရိုးအအတွင် ရဲများက လာရောက်စစ်မေးဆေးမြန်းခြင်းကို ခံရသောအခါ မပြောတတ်မဆိုတတ်ဖြင့် တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်ကာ 'မိန်းမတစ်ယောက်ဆီက ဝယ်တာ' ဟူသော စကားတစ်လုံးသာ ပြောနိုင်ရှာ၏။

'ဘယ်မိန်းမလဲ၊ ဘယ်ကလဲ၊ နာမည် ဘယ်သူလဲ' ဟု ရဲအဖွဲ့က မေးသောအခါ ဘာမှမပြောတတ်တော့ချေ။ တစ်ခါနှစ်ခါ အကြော်စားလာ၍ မြင်ဖူးသော အင်္ကျီရောင်းသွားသူ မိန်းမအား မအေး အစရှာမရတော့ပေ။ ခိုသားများကလည်း ဤအင်္ကျီမှာ အိမ်တစ်အိမ်မှ ပျောက်ဆုံးသွား၍ အိမ်ရှင်က ခိုးမှုဖြင့် တိုင်ချက်ဖွင့်ထားသော ပစ္စည်းဖြစ်ရာ ခိုးရာပါ ပစ္စည်းနှင့်အတူ ဆွေသူကိုပင် ဖမ်းဆီးရမည်ဖြစ်ကြောင်း နောက်နောင် ဤအင်္ကျီလာရောင်းသော မိန်းမအားတွေ့လျှင် မအေးသက်သာမည်ဖြစ်ကြောင်းပြောပြ၍ ဖမ်းဆီးနိုင်သောသွားလေသည်။

မအေးသည် မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ရဲအဖွဲ့ဝင်များနောက်သို့ ပါသွား၍ မိဘများအား ၎င်း၏ အဖြစ်အပျက်ကို တစ်ရွာတစ်ကျေးတွင် လှုပ်ဆိုနေရရှာသော ကိုအောင်ခိုအား အကြောင်းမကြား အသိမပေးပါရန် မှာကြားသွားလေ၏။ အဆိုပါ အင်္ကျီလာရောင်းသည်ဆိုသော မိန်းမသည် အစအနပင် ရှာမတွေ့တော့ဘဲ မအေးအပေါ်သို့ အပြစ်ပုံ၍ ကုန်ချေ၏။ သို့သော် မအေး၏ ရိုးသားသော အပြောအဆို အခြေအနေကြောင့် ရဲအဖွဲ့ဝင်များအနေဖြင့် မအေးအား အမှန်တကယ် ခိုးသူဟု မယူဆသော်လည်း အရေးဥပဒေအရ မအေးမှ တစ်ပါးတရားခံရှာရန် မလွယ်ကူလှချေ။

မအေးအဖို့ 'ကျွန်မ မသိဘူး။ ကျွန်မ မခိုးဘူး' ဟု ဘူးတစ်လုံးသာ နှစ်နေသည်မှလွဲ၍ ပြောရန်မရှိတော့ပေ။ ထို့ကြောင့် မအေးအား ရဲဌာနမှ ရာဇသတ်ကြီး ပုဒ်မ ၃၈၀ - အရ အင်္ကျီခိုးမှုဖြင့် အရေးယူစွဲချက်တင်ပြီး မန္တလေးထောင်ကြီးသို့ အချုပ်ဖြင့် ပို့ဆောင်လိုက်လေ၏။

၁၃၈ မင်းသူရိန်

မောင်အောင်ခိုနှင့် မအေးတို့မှာ ဘဝက ဝမ်းကြွမွှာဆုံလာလေ သလားမသိ။ နှစ်ဦးစလုံးပင် ရိုးရိုးသားသား လုပ်ကိုင်စားသောက်ကြပါလျက် ရာဇဝတ်မှုသည် မိမိထံသို့ အလိုအလျောက် အလည်ရောက်လာရုံမက ထောင်ကြီးတစ်ခုထဲတွင် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ရောက်၍ အချုပ်ခံနေကြရလေ သည်။ ဒါတွင်မက တစ်နေ့တည်း တစ်ရက်တည်း ရမန်ရက်နှင့် ရုံးထုတ်ချိန် တွင်လာရောက် ဆုံတွေ့ကြရသဖြင့် မအေးမမျှာ ထောင်ဘူးဝတ်ခါး လူရှေ့ သူရှေ့ပင် ဖြစ်လင့်ကစား ရင်တွင်းမှ မမျိုသိပ်နိုင်သော ခံစားမှုကြောင့် အော် ၍ ငိုလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ အောင်ခိုသည် အထက်ပါအတိုင်း ကျွန် တော်အား ပြောပြရင်း မျက်ရည်များ လည်လာပါသည်။ ကျွန်တော်အဖို့ ငါ့အဖို့ပင် လင်ထောင်ကျ၍ မယားကမသိ။ မယားထောင်ကျ၍ လင်ကမသိ ဆိုသော ကြမ္မာဆုံ၍ ကြုံလေသည့် ဇာတ်လမ်းကို သိရပါတော့သည်။

“အေးပါကွာ . . . အမှန်တရားဆိုတာ နတ်စောင့်ပါတယ်။ အမှန် များရင် တရားနိုင်တာပေါ့။ မင်းပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် မင်းတို့ လင်မယား နှစ်ယောက်စလုံး မကြာခင် လွတ်သွားမှာပါကွာ။ အားမငယ်ပါနဲ့။ ရတနာသုံး ပါးလည်း ဆည်းကပ်ပေါ့ကွာ။ ထောင်ထဲမှာ လိုတဲ့အကူအညီရှိရင်လည်း မြို့ ကို ပြော ကိုင်း ထမင်းစားချိန်နီးနေပြီ သွားပေတော့” ဟု လွှတ်လိုက်ပြီးမှ အိတ်ထဲတွင် အသင့်ပါလာသော စီးကရက်ဘူးကလေးကို ထုတ်၍ ပေးလိုက် ရပါသည်။ ခေါင်းငုံ့၍ဝင်လာရသော သံတံခါးပေါက်မှ ကုန်း၍ ဝင်သွားသော အောင်ခိုအား မျက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချလိုက်မိပါသည်။ ထောင်ဆိုသည်မှာ လူဆိုးလူမိုက်များသာမဟုတ်၊ ကြမ္မာဆိုးနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရ သူများလည်း ရောက်လာတတ်ကြသေးသည်ပါတကား။

မင်းသူရိန်

ကျွန်က အန္တရာယ်ပေးနိုင်လေသည်။ ယခုလို ဂျပဏီထိုးသည့်အဖွဲ့မှ စလွန်
ချောင်းဖြင့် ကျောက်နံရံပေါ်တက်ရောက်ကာ မိုင်းကို ရှင်းလင်းသည့်သဘော
ဖြင့် ထိုးချနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျောက်ထုတ်လုပ်ရေး အလုပ်စခန်းများတွင် ကျောက်တုံးများ
အရွယ်အစားအမျိုးမျိုး ရရှိလာနိုင်စေရန် ကျောက်ဆောင်နံရံကြီးများပေါ်
တွင် မိုင်းကြိုးဆင်ကာ ယမ်းသိပ်ပြီး ဖောက်ခွဲခြင်းလုပ်ငန်းကို ဆောင်ရွက်ရ
လေသည်။

ပထမဆုံးမိုင်းမခွဲမီ ကျောက်ဆောင်နံရံအောက်ခြေရှိ ကျောက်သား
များမှာပြင်ပေါ်ဝယ် လွန်ဖောက်အဖွဲ့မှ စလွန်ချောင်း အရွယ်အစားအလိုက်
အတူအောင် လွန်ဖောက်ပေးရသည်။ ကျောက်သားမျက်နှာပြင်မှာ မာကျော
သွန်းသောကြောင့် သုံးပေ၊ နှစ်ပေခန့် အရွယ်အစားရှိ စလွန်ချောင်းကို
ဖောက်ပြီး ဂန်းစစ်ခေါ် ကျောက်ဖောက်စက်မှာ တပ်ဆင်ကာ ၈၀/၄၀ အင်ဂျင်
စက်ကြီးကို လေပိုက်ဖြင့် ဆက်သွယ်မောင်းနှင်ကာ ဖောက်ပေးရလေ
သည်။

ထိုသို့ ကျောက်ဖောက်နေကြစဉ် လွန်ပေါက်ကို နှစ်ပေ၊ သုံးပေ၊
သုံးပေ စသည်ဖြင့် တစ်ကျပ်လုံး စလွန်တွင်းပေါက်ကလေးများရအောင်
ဖောက်ပေးရလေသည်။ ကျောက်သားမျက်နှာပြင်ပေါ်ဝယ် စလွန်ချောင်းကို
ဖောက်ပြီး ဂန်းစက်ကို လက်မှစီကိုင်လျက် ခလုတ်ကိုဖွင့်ကာ ခန္ဓာကိုယ်
အားသုံးပြီး ဖောက်ထွင်းရလေသည်။

ထိုအခါ စက်ရှိန်ကြောင့် စလွန်ချောင်းထိုးဖောက်နေသော ကျောက်
မျက်နှာပြင်မှ ကျောက်မှုန်ကျောက်စများ ဖွာထွက်ကျလာလေသည်။
ဆင်းကို နှာခေါင်း၊ ပါးစပ်ထဲ မဝင်နိုင်စေရန် ပုံစံလုံချည်ခေါင်းမှာအုပ်ပြီး
အသွယ်ထားပြီးမှ ကျောက်ဖောက်ကြရသည်။

ထိုသို့လွန်ဖောက်လုပ်ငန်းများ ပြီးစီးသွားသောအခါမှသာ လွန်
ချောင်းကိုအဖွဲ့မှ တွင်းထဲသို့ ယမ်းသိပ်ထည့်ကာ ကော့ဒက်ကြီးစုဖြင့် ထည့်

မြင့်မားမတ်စောက်လှသော တောင်ကမ်းပါးယံကြီးပေါ်ဝယ် ဂျပဏီ
ထိုးနေကြသောအဖွဲ့သည် ခါးမှ မနီလာကြိုးကို ချည်နှောင်ထားလျက် လေထဲ
ဂျပဏီထိုးနေကြရသည်။

ဂျပဏီထိုးသည်ဆိုသည်မှာ ကျောက်ဆောင်နံရံကြီးများပေါ်ဝယ်
မိုင်းခွဲချခဲ့စဉ်က ပြုတ်ကျမသွားဘဲ ချိတ်တွယ်နေသော ကျောက်တုံးကျောက်
ခဲကြီးများကို ဂျပဏီခေါ် သံချောင်းရှည်ဖြင့် ကလန့်ပြီး ထိုးချနေခြင်းဖြစ်ပါ
သည်။ လေးပေခန့်အရှည်ရှိသော ထိပ်သံချွန်လုံးပတ် တစ်ကျပ်လုံးခန့်
စလွန်ချောင်းသံချောင်းဖြင့် မြေပြင်ပေါ် ပြုတ်ကျသွားအောင် ရှင်းလင်းနေ
ခြင်းဖြစ်သည်။

ယင်းကဲ့သို့ ကျောက်ဆောင်နံရံပေါ်မှ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲကြီး
များသည် မိုင်းခွဲချခဲ့စဉ် မိုင်းနေပြီး ပြုတ်မကျဘဲ ချိတ်တွယ်ကာ နံရံပေါ်မှာ
တွယ်ကပ်နေသဖြင့် လွန်စွာ အန္တရာယ်ကြီးမားလွန်းလှသည်။

ယင်းကြီးမားသော ကျောက်တုံးကြီးများကို ဂျပဏီမထိုးဘဲ ထား
ပါက မိုင်းကွင်းထဲမှာ ကျောက်ထုခွဲနေကြသူများပေါ်သို့ အချိန်မရွေး ပြုတ်

www.burmeseclassic.com

၁၄၂ နိုးဝေ

သိပ်ရသည်။ ဖောက်ပြီးထားသော တွင်းပေါက်ကလေးများပေါ်မှ တစ်ထွာ ခန့်ရှိ ကော့ဒက်ကြီးအရှည်ဖြင့် ဆက်သွယ်ထားပြီးမှ ထိပ်အစကို ဒီတိုနေ တာ ယမ်းခွဲစက်မှာ တပ်ဆင်ချိတ်ဆက်ပြီး ဖောက်ခွဲရလေသည်။

ထိုသို့ စနက်တံကို မီးရှို့ပြီးယမ်းအားဖြင့် ပေါက်ကွဲသွားသောအခါ မိုင်းကွင်းထဲမှ မီးခိုးဖုန်လုံးကြီးများသည် မိုပွင့်ကြီးသဏ္ဍာန်ပေါ်ထွက်လာကာ ပေါက်ကွဲလွင့်စင်ထွက်သွားသည်။

ထိုအခါ ယမ်းပေါက်ကွဲအားဖြင့် ကျောက်ဆောင်နံရံပေါ်မှ ကျောက် တုံးကျောက်ခဲကြီးများသည် မိုင်းကွင်းနယ်မြေထဲသို့ တဝေဝါနှင့် လွင့်စင် ဦးဆင်းလာလေတော့သည်။

ဤကဲ့သို့ မိုင်းခွဲချခဲပြီးနောက် နံရံကျောက်ဆောင်ကြီးပေါ်ဝယ် မိုင်း အထိနာကာ တွဲလွဲချိတ်တွယ်နေသော အန္တရာယ်ကျောက်တုံးကြီးများ ကို ဂျပလီထိုးသည့်အဖွဲ့မှ ကျောက်ဆောင်နံရံပေါ်တက်ကာ မိုင်းရှင်းပေးရ သည်။

ဂျပလီထိုးသည့်လုပ်ငန်းမှာ လွန်စွာ အန္တရာယ်များသည်။ (၁၈) ဝေ (၂၀) ပေကျော်မြင့်မားလွန်းသော ကျောက်ဆောင်နံရံကြီး၏ အပေါ်ဘက် မြေသားနေရာတွင် သစ်သားငုတ်ရိုက်သွင်းပြီး မနီလာကြိုးဖြင့် တစ်ဖက်မှာ ခိုင်ခန့်အောင် ချည်တုပ်ထားရသည်။

ကျန်တစ်စကို ဂျပလီထိုးမည့်သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်ခါးပိုင်းမှာ ကြိုးဖြင့် ချည်နှောင်ထားရသည်။ ယင်းကြိုးစအရှည်ကိုကိုင်ကာ ကျောက်ဆောင်နံရံ ပေါ်မှ တရွေ့ရွေ့ ဆင်းသက်လာရသည်။

ထိုကဲ့သို့ ဂျပလီထိုးနေစဉ် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးမှာ ကျောက်ဆောင်နံရံ ကြီးရှေ့ဝယ် ကြိုးဖြင့် သိုင်းချည်ထားသဖြင့် လေထဲမှာ ဟီးလေးခိုနေသလို ဖြစ်နေသည်။

စောစောကတင်ပြခဲ့သလို ကျောက်ဆောင်နံရံပေါ်ရှိ ကျောက်ထုံး ကျောက်ခဲကြီးများကို ကျောက်နံရံအား ခြေကန်အားပြုလျက် လေထဲမှာ ထိုးချနေခြင်းဖြစ်သည်။

ကံမဆိုင်သောအရာ ၁၄၃

ထိုသို့လက်ထဲမှ ဂျပလီသံချောင်းရှည်ကို ကျောက်ပတ်ကြား အက်နေသောနေရာဆီ ထိုးသွင်းကလန်ချလိုက်မှ ကျောက်တုံးကြီးများသည် မြေပြင်ပေါ်သို့ တဝုန်းဝုန်းနှင့် ပြုတ်ကျနေသံကို ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကြား နေရသည်။

ထိုကဲ့သို့ နံရံပေါ်မှ ကျောက်တုံးကြီးများ၏ အန္တရာယ်ကို ရှင်းလင်း ဖော်ပြပြီးမှသာ ကျောက်ထုခွဲကြမည့် အကျဉ်းသားများသည် လုပ်ငန်းခွင်ထဲ ဝင်ကာ ထုခွဲလုပ်ကိုင်နိုင်ကြသည်။

မိမိတို့ အလုပ်ဆိုင်းများအလိုက် ကျောက်အရွယ်အစားများဖြစ် သော (၆ လက်မ x ၉ လက်မ) အရွယ်အစား၊ (၂ လက်မ x ၄ လက်မ) အရွယ်အစား၊ (၁၅ လက်မ x ၁ လက်မ) အရွယ်စသည်ဖြင့် ထုခွဲပေးကြရ လေသည်။

ယခုလို ဂျပလီထိုးသည့်အဖွဲ့မှာ အကျဉ်းသားငါးယောက်ခန့် ထား နှိသည်။ လောလောဆယ် ဂျပလီထိုးနေကြသော အကျဉ်းသား(၃) ဦးသည် စလွန်သံချောင်းရှည်ကို လက်ထဲမှာ ကိုင်စွဲထားလျက် လူကိုယ်ခန္ဓာပေါ်မှာ နီလာကြိုးဖြင့် ခါးမှာချည်ထားသောကြောင့် လေထဲမှာ တွဲလွဲခိုလျက် တျောက်တုံးကြီးများကို ကန့်လန့်ထိုးချနေကြသည်။

မိမိတို့ သံချောင်းရှည်ဖြင့် ဂျပလီထိုးချနေသဖြင့် ကျောက်ဆောင် နံရံပေါ်မှ ကျောက်တုံးကြီးများမှာ အောက်ဘက်မြေပြင်ပေါ်သို့ တဝုန်းဝုန်း နှင့် ပြုတ်ကျနေသောအသံများ မိုင်းကွင်းနယ်မြေထဲမှာ ရုညစွာ ကြားနေရ သည်။

ယင်းသို့ ဂျပလီထိုးချနေကြသော ဂျပလီအကျဉ်းသားမှာ သုံးဦး ဖြစ်သည်။ များသောအားဖြင့် အလုပ်စခန်းထဲမှ လွတ်ခါနီး နှစ်လသုံးလ တွန်ကာလရှိသူ အကျဉ်းသားများကိုသာ လုံခြုံရေးအတွက် တာဝန်ပေးထား ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ခင်အောင် ... မင်း လွတ်ဖို့ ဘယ်လောက်လိုသေးလဲကွ”

“ဆယ်ရက်လောက်ပဲ လိုတော့တယ်လို့ ထောင်ကျရုံးမှာ ဘုတ်တိုက်ကြည့်တုန်းက သိခဲ့ရတယ်။ ရှေ့အပတ်ထဲလောက် လွတ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“အေးကွာ ... မင်းထောင်ကလွတ်သွားရင် ဝဋ်ကျွတ်သွားလို့ ဝမ်းသာစရာပေါ့ကွာ”

“ငါလည်း ထောင်က မြန်မြန်လွတ်ချင်နေပြီကွ။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့က နှစ်ကြီးထောင်ကျသူတွေဆိုတော့ လွတ်နိုင်ဖို့ ကျန်သေးတယ်”

“ငါလွတ်ချင်တာ ငါ့မိန်းမနဲ့သားလေးကို အရမ်းသတိရ လွမ်းနေပြီကွာ”

“ဟား ... ဟား ... မင်းက အိမ်ထောင်နဲ့ဆိုတော့လည်း လွတ်ချင်မှာပေါ့။ ငါတို့လို တစ်ကိုယ်တည်းသမားတွေအတွက်တော့ လွမ်းစရာ မရှိပါဘူးကွာ”

“ဟုတ်တယ် ... တင်မြင့်ရေ ငါတောင် ထောင်ကျနေခဲ့တာ ဘာလို့လို့နဲ့ ငါးနှစ်ကျော်နေပြီကွ”

“မင်းက ထောင်ဘယ်လောက် ကျခဲ့လို့လဲ”

“လူသတ်မှုနဲ့ ထောင်ချနှစ်နှစ် ကျခဲ့တာကွ”

“ဟုတ်တာပေါ့ ...။ လျော့ရက်နဲ့ဆို သုံးဖို့တစ်ဖို့ လွတ်ရက်နဲ့ မင်း လွတ်ခါနီးလောက်ပြီကွ ... ခင်အောင်ရ”

“ဟုတ်တယ် ... တင်မြင့်ရေ၊ တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက်ဆို လွတ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်ကွ”

ဂျပန်ထိုးနေကြသော အကျဉ်းသားနှစ်ယောက်သည် ကျောက်နံရံပေါ်မှာ ဂျပန်ထိုးနေကြရင်း အထက်ပါအတိုင်း စကားပြောဆိုလုပ်ကိုင်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ တောင်နံရံအမြင့်ပေါ်ဝယ် ခါးကြိုးချည်ထားလျက် လေထဲမှာ ကျောက်တုံးနံရံများကို လေမှာဝဲကာ စလွန်ချောင်းဖြင့် ကော်ထိုးချနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့ထိုးချခဲ့သော ကျောက်တုံးကြီးများမှာ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဖြေပြင်ပေါ် ပြုတ်ကျနေသည်။

ထို့နောက် ခင်အောင်တို့ ဂျပန်အဖွဲ့သည် ဂျပန်ထိုးခြင်းလုပ်ငန်း ပြီးစီးသွားသောအခါ စလွန်ချောင်းနှင့် ခါးချည်ကြိုးများကို ဖြုတ်သိမ်းကာ တောင်အောက်သို့ ဆင်းလာနေကြသည်။

ကျောက်ကွင်းနယ်မြေထဲမှာ မိုင်းလုပ်ငန်းကို ရှင်းလင်းပြီးသွားသောကြောင့် ကျောက်ထုခွဲကြရမည့် အကျဉ်းသားများသည် မိမိတို့ဘုတ်အဆိုင်များအလိုက် မိုင်းကွင်းထဲမှာ ကျောက်ရှာသူက ရှာဖွေသယ်ယူနေကြသလို၊ ကျောက်ထုခွဲကြရသူများကလည်း (၁၆) ပေါင်တူဖြင့် ကျောက်တုံးကြီးများကို ပတ်ပတ်လည်လှည့်ပြီး ထုရိုက်ခွဲကာ လိုအပ်သော အရွယ်အစားရောက်အောင်ထိ ထုခွဲပေးကြရသည်။

ထိုကဲ့သို့ခွဲပြီးသွားသော ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ အားလုံးကို သူ့အရွယ်အစားအလိုက် ကျောက်ကျင်းထိုးစီရသည်။ ဘုတ်တစ်ဘုတ်လျှင် ကျောက်အရွယ်အစား တစ်ကျင်းစီရအောင် ထုခွဲပေးရသည်။ ကျောက်တစ်ကျင်းအရွယ်မှာ (၁၀) ပေပတ်လည်ရှိရပြီး အမြင့် (၁) ပေရှိရသည်။

ယခုလို အကျဉ်းသားခင်အောင်တို့ ဂျပန်ထိုးသည့်အဖွဲ့သည် မိမိတို့ကျောက်ကွင်းထဲ မိုင်းရှင်းလင်းသည့်လုပ်ငန်း ပြီးစီးသွားကြသဖြင့် ကျောက်ကျင်းတစ်ဖက် ကုန်းမြင့်လေးပေါ်ရှိ နားနေတဲလေးမှာ ရေခွေးသောက်နေခဲ့ကြရင်း အမောဖြေနေကြသည်။ ထိုစဉ် ...

“ဟေ့ ... ခင်အောင်၊ မင်းအိမ်က ထောင်ဝင်စာ လာတွေ့နေတယ်”

“ဟုတ်လား ဆရာ၊ နောက်တန်းရုံးခန်းမှာလား”

“အေး ... ဟုတ်တယ်။ မင်း အလုပ်ပြီးသွားပြီဆိုရင်တော့ ထောင်ဝင်စာတွေ့ဖို့ တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာ”

ထို့နောက် အကျဉ်းသားခင်အောင်သည် သူ့ဘုတ်လိုက်တာဝန်ခံဆရာ တပ်ကြပ်ကြည့်ရှင်ကို သွားရောက်သတင်းပို့ပြီး ထောင်ဝင်စာလာခေါ်သူ ဝန်ထမ်းနှင့် လိုက်သွားလေသည်။

နောက်တန်း ဘူးတံခါးဝထဲဝယ် အိမ်မှထောင်ဝင်စာလာတွေ့သူ မိသားစုများသည် ထောင်ကျနေသော လင်ယောက်ျားများကို ကျွေးမွေး ရန်အိမ်မှ စားစရာများကို ချက်ပြုတ်ကြော်လှော် ယူလာပေးကြသည်။

ထောင်ဘူးဝတ်ခါးလေးထဲတွင် ထောင်ဝင်စာ တွေ့ဆုံနေကြသူ များအချင်းချင်း စကားစမြည်ပြောဆိုနေကြသည်မှာ ဆူညံပွက်လောရိုက် နေသည်။ ထောင်မှ လွတ်မြောက်ခါနီးသော အကျဉ်းသားများမှာလည်း ထောင်မှလွတ်တော့မည့်အကြောင်း ဇနီးသည်များကို ဝမ်းသာအားရပြော ဆို မှာကြားနေကြလေသည်။

“မိန်းမရေ ... ရှေ့အပတ်ထဲမှာ ငါထောင်က လွတ်မယ်ကွ”
“ဟုတ်လား ... ကိုခင်အောင်၊ ဒါဆို ဝမ်းသာစရာပေါ့တော်”

“အေးပေါ့ကွာ ... ငါ ထောင်ကလွတ်လာပြီးချိန်ကျမှပဲ မင်းနဲ့ သားလေးကို ငါ့ကိုယ်တိုင် လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်ပါမယ်ကွာ”

“ရပါတယ် ... ကိုခင်အောင်ရယ်၊ ရှင်သာ ကျန်းမာအောင်နေ ပါး ကျွန်မတို့သားအမိနှစ်ယောက်အတွက်တော့ ရွာမှာ ပျိုးနုတ်၊ ကောက် စိုက်လုပ်တဲ့ လက်ခစားငွေနဲ့ စားလောက်ပါတယ်။ ရှင်သာ ထောင်ကလွတ် တာနဲ့ အိမ်ကို တန်းပြန်ခဲ့နော်”

“အေးပါ ... ငါလည်း မကြာခင် လွတ်တော့မှာဆိုတော့ ငါလွတ် မှပဲ သားလေးကို ရှင်ပြုပေးနိုင်အောင် အလုပ်ကို ကြိုးစားလုပ်ပေးပါမယ် ကွာ”

“ရှင် လွတ်လွတ်ချင်း မြန်မြန်ပြန်လာနော်။ ကျွန်မတို့သားအမိ အိမ်ကနေပဲ စောင့်မျှော်နေမယ်နော်”

“အေး ... အေး ... စိတ်ချလက်ချ စောင့်နေနော်”

အကျဉ်းသားခင်အောင်သည် ဇနီးမမြူနှင့် သားလေးမြအောင် ကို မှာကြားပြောဆိုနေသည်။ သားဖြစ်သူမြအောင်မှာ မိမိထောင်ကျစဉ် ကိုယ်ဝန်ကြီးနှင့် ကျန်ခဲ့ပြီး ယခုမှ ဆုံတွေ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မိမိထောင်ကျသွားပြီးကတည်းက ရွာမှာ သားအမိနှစ်ယောက် ဘယ် ထို ရှာဖွေစားသောက်နေကြမလဲဟု တွေးပူနေရသေးသည်။ ဇနီးသည် မမြူ မှာ သားလေးမြအောင်နှင့်အတူ ရွာမှာဆင်းရဲပင်ပန်းဒဏ်ကို ခါးစည်းခံကာ ထူးပန်းအလုပ်များဖြင့် လုပ်ကိုင်စားသောက်နေထိုင်လျက်ရှိကြသည်။

ယခုလို ထောင်ကျနေသော လင်ဖြစ်သူ ခင်အောင်ထံ ထောင်ဝင် စာတွေ့ဆုံနိုင်ရန် အလုပ်အားလပ်သည်အချိန်မှသာ တစ်ခါတစ်ရံ လာ ဆောက်တွေ့ဆုံနိုင်ခဲ့ရသည်။ မိမိတို့ တောင်သူလုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်စားနေ နသူများမှာ လယ်ထဲစပါးစိုက်၊ ပျိုးနုတ်ရာသီချိန်ကုန်မှသာ အားလပ်သူများ ဖြစ်ပါသည်။

ဤကဲ့သို့ ထောင်ဝင်စာတွေ့ဆုံခဲ့ကြပြီး ငါးရက်မြောက်သောနေ့မှာ အကျဉ်းသားခင်အောင်တို့ ဂျပလီထိုးသည့်အဖွဲ့သား ငါးယောက်သည် ထုံစံ အတိုင်း မိုင်းကွင်းထဲမှာ အန္တရာယ်ကင်းရှင်းစေရန် မိုင်းရှင်းခြင်းကို လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်နေကြသည်။

ယမန်နေ့ညနေပိုင်း ထောင်ပိတ်ပြီးသွားချိန်ရောက်မှပဲ လွန်ကိုင် စမ်းကိုင်အဖွဲ့သည် ယမ်းကြိုးများကို တပ်ဆင်ကာ မိုင်းခွဲခြင်းလုပ်ငန်းကို ဆောင်ရွက်ထားခဲ့ကြလေသည်။

ဒါကြောင့် ယနေ့နံနက် ထောင်ဖွင့်ပြီးသွားချိန်တွင် ဂျပလီထိုးသည့် အဖွဲ့သည် လုပ်ငန်းခွင်ထဲ အကျဉ်းသားများ လုပ်ငန်းမစတင်မီအချိန် မိုင်း ကွင်းကို ရှင်းလင်းထားနိုင်ရန် ဆောင်ရွက်နေကြသည်။

ယင်းမှာ ဂျပလီအဖွဲ့သားငါးယောက်အနက် တင်မြင့်နှင့် ခင်အောင် တို့နှစ်ဦးသည် မိုင်းခွဲထားပြီးသော ကျောက်ဆောင်ကြီးပေါ်မှာ ချိတ်တွယ် နေသော ကျောက်စိုင်ကျောက်တုံးကြီးများကို ကန့်လန့်ပြီး ထိုးချနိုင်ရန် စီစဉ် နေခြင်းဖြစ်သည်။

ကျောက်ကမ်းပါး နံရံအပေါ်ဘက်ဆီမှာ သစ်ဂုတ်တိုလေးများ ကိုယ် နီချိတ်ကာ မနီလာကြိုးစကို သစ်ဂုတ်မှာချည်ပြီး ကျန်တစ်စကို ခါးပေါ်မှာ ချည်နှောင်ရစ်ပတ်ထားလိုက်သည်။

အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်သွားသောအခါ မနီလာကြိုးစက် လက် တစ်ဖက်မှ ဆုပ်ကိုင်လျက် ကျန်လက်တစ်ဘက်မှ ဂျပလီထိုးမည့် စလွန်သံ ချောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ကာ တောင်ပေါ်အမြင့်မှ တရွေ့ရွေ့ ဆင်းလာနေကြ သည်။

ထိုအချိန်တွင် ကောင်းကင်ယံအမြင့်ဝယ် လေကလည်း တဟူးဟူး တိုက်ခတ်လို့နေသည်။ နံနက်စောစောအချိန်မို့ ကျောက်ကွင်းကြီးတစ်ခုလုံး ရှင်းလင်းနေသည်။ ဂျပလီအဖွဲ့ဝင်ငါးဦးအနက် နှစ်ဦးမှာ တောင်ပေါ်သို့ တက် ဂျပလီထိုးချရန် စီစဉ်နေသလို၊ ကျန်သုံးဦးမှာ ရေခွေးကျိုသူက ကန့် ထမင်းကြော်စားရန် စီစဉ်သူက စီစဉ်လျက်ရှိနေကြသည်။

နှစ်ယောက်သား ရင်ပေါင်တန်းဆင်းလာနေကြပြီး အတူယှဉ်လျက် ကျောက်ဆောင်နံရံမှာ တွဲခိုနေသော ကျောက်တုံးကြီးများကို ထိုးချကြရန် စီစဉ်နေသည်။

ထိုသို့ ကျောက်ဆောင်နံရံကြီးအပေါ်မှ ဆင်းလာသည့် နေရာမှာ လေထဲဝယ်ခိုကာ ကျောက်နံရံဆီ ခြေကန်အားယူလိုက်၊ တွဲခိုနေသော ကျောက်တုံးကြီးအကြောင်းထဲ စလွန်ချောင်းကို ထိုးသွင်းကန့်လန့်လိုက် ဖြင့် ထိုးဆွပေးနေသည်။

ပြီးမှ ကျောက်တုံးကြီးကို အားနှင့် ကမ္ဘာထိုးချလိုက်သောအခါ မြေပြင်ပေါ်ဆီသို့ တဝန်းဝန်းနှင့် ပြုတ်ကျသွားလေသည်။ ကျောက်နံရံကြီး ပေါ်မှာ တွယ်ချိတ်နေသော ကျောက်တုံးကြီးများမှာ မိုင်းခွဲချထားပြီးသည့် အချိန်ကြောင့် မိုင်းနာပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ယင်းကဲ့သို့ ဂျပလီထိုးချနေကြရင်း သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးမှာ စကား တပြောပြောနှင့် လုပ်ငန်းကိုယ်စီ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နေကြသည်။

“ခင်အောင် ... မင်းနက်ဖြန်ဆို လွတ်ပြီနော်”

“ဟုတ်တယ်လေကွာ ... မနက်ကပဲ လွတ်လူစာရင်းခေါ်တဲ့အထိ ပါသွားပြီးပြီ”

“ဒါဆို မင်းလွတ်တာနဲ့ မင်းမိန်းမနဲ့သားရှိရာ ရွာကို အမြန်ပြန်ရ တော့မှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ... တင်မြင့်ရေ့ ငါတို့မိသားစုတွေ ငါးနှစ်တာလောက် တွဲကွာနေခဲ့ကြရတာ။ ခုလို ငါထောင်က လွတ်လာချိန်ရောက်မှ တစ်လုံး တစ်စည်းတည်း အတူတူနေထိုင်လို့ ခိုးတူဘောင်ဖက် လုပ်ကိုင်စားသောက် နေထိုင်သွားကြမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်ကွ”

“အေးကွာ ... မင်းကတော့ လွတ်မြောက်သွားလို့ အေးချမ်း သွားပေမယ့် ငါတို့ကတော့ ပြစ်ဒဏ်မစေမချင်း ထောင်ထဲကနေ ထွက်ခွာ မှာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး ... သူငယ်ချင်းရာ။ မင်းလည်း တစ် နေ့ ထောင်ကလွတ်မှာပေါ့။ ယောက်ျားပဲ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သာ အားတင်းနေ ထိပါ။ ငါလည်း ထောင်ကလွတ်ရင် ငါ့သားလေးကို ရှင်ပြုပေးရမယ်ဆိုတဲ့ ဆျော်လင့်ချက်နဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားတင်းပြီး လုပ်နေရတာပဲ”

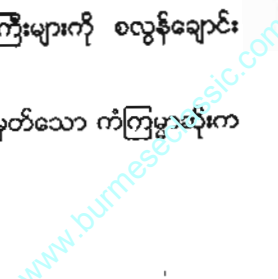
“မင်းလွတ်သွားတာကို ဝမ်းသာပါတယ်ကွာ။ မင်းနဲ့ ခွဲသွားရမှာ ထို စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ”

“ဟား ... ဟား ... ငါလည်း မင်းတို့နဲ့ နက်ဖြန်ဆို အပြီးအပိုင် ခွဲသွားရတော့မှာဆိုတဲ့အသိနဲ့ ဒီနေ့ လွတ်နားပေးထားတာ မနားဘဲ မင်းတို့ နဲ့အတူ ဂျပလီ လိုက်ထိုးပေးနေခဲ့တာပေါ့”

ဤကဲ့သို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးသည် ကျောက်ဆောင်ကြီး၏ရှေ့ ချက်နာစာကောင်းကင်ယံဝယ် ကြိုးဖြင့် တွဲလွဲခိုစီးလျက် ဂျပလီထိုးနေရင်း စကားပြောဆိုနေကြချိန်ဖြစ်သည်။

အကျဉ်းသားခင်အောင်သည် ဘေးတစ်ဖက်နေရာတစ်ဝိုက်မှာ ရှိ နေသော မိုင်းနာထားပြီးဖြစ်သည့် ကျောက်တုံးကြီးများကို စလွန်ချောင်း အရည်ဖြင့် လှမ်းပြီး ကန့်လန့်ထိုးချနေလေသည်။

ထိုသို့အလုပ် လုပ်ကိုင်နေကြစဉ် မထင်မှတ်သော ကံကြမ္မာတို့က ချွတ်တရက် ဖန်တီးလာနေသည်။

၁၅၁ ။ စိုးဝေ

ယင်းမှာ ခါးပေါ်ဝယ်ကြိုးချည်ပြီး လေထဲဝယ် ဂျပဏီထိုးနေကြ သည့် အကျဉ်းသားနှစ်ဦးကြားမှ နံရံကြီးပေါ် ချိတ်တွယ်နေသော မိုင်းနာ ထားသည့် ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးသည် အလိုအလျောက် ပြုတ်ထွက်ကျ လာလေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် အကျဉ်းသားခင်အောင်သည် တစ်ဖက်နေရာနားမှ ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးကို စလွန်ချောင်းသံချွန်ဖြင့် ထိုးကလော်ဆွပေးနေ စဉ်ဖြစ်သည်။

“ဟာ ... ခင်အောင်၊ မင်းဘေးအပေါ်ကို ကျောက်တုံးကြီး ရုတ် တရက် ပြုတ်ကျလာနေပြီ၊ အမြန်ရှောင်လိုက်”

ဘေးမှတင်မြင့်၏ ရုတ်တရက်လှမ်းအော် သတိပေးခြင်းကို ကြား လိုက်ရသည်။ ယင်းကျောက်တုံးကြီးမှာ ခင်အောင် ခါးကြိုးချည်ထားသော အပေါ်ယံနေရာဘက်မှ မခိုင်၍ ပြုတ်ကျလာနေခြင်းဖြစ်သည်။

ယင်းသို့ တင်မြင့်၏ လှမ်းသတိပေးလိုက်သံကို ကြားကြားချင်း ခင်အောင်သည် မိမိခေါင်းပေါ်တည်တည့် ကျတော့မည့် အခြေအနေမှ လွတ်မြောက်ရန် ခါးကြိုးကို ကျောက်ဆောင်နံရံဘက်ဆီ ခြေကန်ကာ ထွဲ ယူလိုက်ပြီး ရှောင်ဖယ်ထွက်ရန် ကြိုးစားနေစဉ်မှာပဲ ...

“ထောက်”

“ဟာ ... ကျောက်တုံးကြီး ခင်အောင်ခါးကြိုးပေါ်ကို ပြုတ်ကျပြီး ကြီးပြုတ်ကျပြီကွ”

“အား ...”

အကျဉ်းသားတင်မြင့်၏ အော်ဟစ်သတိပေးသံမဆုံးမီ ကျောက် တုံးကြီးမှာ အကျဉ်းသားခင်အောင်၏ကိုယ်ပေါ် ပြုတ်ကျလာနေသည်။ ခင် အောင်မှာ ရုတ်တရက်ဖြစ်ပေါ်လာသည့် အန္တရာယ်ကို ရှောင်ရှားကာကွယ် နိုင်ရန် ကြိုးစားနေစဉ်မှာပဲ ကျောက်တုံးကြီးက ခါးမှာရှည်ထားသော မနီ လာကြိုးပေါ် အရှိန်ဖြင့် ဖြတ်ကျသွားသည်။

ကံမဆိုင်သောအရာ ။ ၁၅၁

ယင်းကဲ့သို့ ကြိုးပြုတ်သွားသည့်အရှိန်ကြောင့် ခင်အောင်၏ခန္ဓာ တိုယ်ကြီးမှာ ကျောက်တွင်းထဲ အရပ်ကြိုးပြုတ် ဦးစိုက်ကျွမ်းပြန် ပြုတ်ကျ သွားလေသည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ အန္တရာယ်ဖြစ်ပေါ်လာကာ ကျောက်တွင်းထဲ နှိ ကျောက်တုံးပုံကြားသို့ အားလွန်ကာ အရှိန်ဖြင့် ပြုတ်ကျသွားသည်။

ထိုအချိန်တွင် ရွာထဲရှိ မမြူသည်မိမိအိမ်တွင် ထမင်းအိုးတည် နေစဉ်ဖြစ်သည်။ ဒီနေ့ဒီရက် ကိုခင်အောင် ထောင်မှလွတ်မြောက်လာခဲ့လျှင် ထည်း ထမင်းအဆင်သင့်စားသောက်နိုင်ရန် ပြင်ဆင်ချက်ပြုတ်နေစဉ်ဖြစ် သိသည်။

နောက်ဖေးမီးဖိုထဲရှိ ပန်းကန်စင်ပေါ်မှ ယောက်မကို လှမ်းယူပြီး ထမင်းအိုးကို မွှေမည်ကြံရွယ်နေစဉ် တစ်ဖက်မှဆူနေသော ထမင်းအိုးအဖုံး တို့ ဖွင့်လျက်စီစဉ်နေသည်။ ထိုစဉ် ...

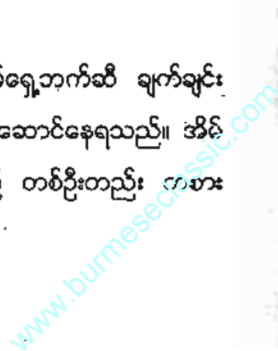
“ဒေါင် ... တောင် ...”

ပန်းကန်စင်ပေါ်မှာ ရေစစ်ထောင်ထားသော ဒန်အိုးတစ်လုံးသည် နုတ်တရက်ပန်းကန်စင်ပေါ်မှ အောက်သို့ ပြုတ်ကျသွားလေသည်။ ယင်းသို့ ပြုတ်ကျလာခဲ့သော ဒန်အိုးလေးမှာ ထူးထူးဆန်းဆန်း ပက်လက်လန် လဲကျ သွားရမည့်အစား ဒေါင်လိုက်ပြားလိုက်ထောင်ရှိနေသည်ကို အံ့သြဖွယ်ရာ တွေ့မြင်ရလေသည်။

“မေမေရေ ... ဖေကြီး ပြန်လာနေပြီ”

“ဟော ... ကိုခင်အောင်၊ ဒီနေ့ ထောင်ကလွတ်လို့ ပြန်လာပြီ

မမြူသည် ထမင်းအိုးငဲ့နေရသဖြင့် အိမ်ရှေ့ဘက်ဆီ ချက်ချင်း ထွက်မကြည့်နိုင်သေးဘဲ ထမင်းအိုးပြီးအောင် လုပ်ဆောင်နေရသည်။ အိမ် ကျွဲမြေကွက်လပ်ပေါ်တွင် သားလေးမြဲအောင်သည် တစ်ဦးတည်း တစား နေရာမှ လှမ်းအော်ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

၁၅၂ စိုးဝေ

“ဝတ် ... ဝတ် ... ဝတ် ...”

အိမ်အောက်မှ ခွေးနက်မတစ်ကောင်သည် ခြံဝဘက်သို့ ထိုးဟောင်နေသည်။ မမြေမှုသည် မီးဖိုချောင်ကိစ္စ ပြီးစီးသွားသဖြင့် အိမ်ရှေ့ဘက် ကမန်းကတန်း ပြေးထွက်လာလေသည်။

“ဟဲ့ ... သား။ ဘယ်မှာလဲ နင့်အဖေ”

“စောစောတုန်းက သားအိမ်ရှေ့မှာကစားနေတုန်း ခြံမှာ လှမ်းမြင်လိုက်လို့ မေမေ့ကို အော်ခေါ်ပြောနေတာ”

“ဟုတ်ရဲ့လား ... သားရယ်။ ဖေဖေ့ကို တကယ်မြင်လိုက်လို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ... မေမေရယ်။ သားကိုယ်တိုင် မျက်စိနဲ့မြင်ခဲ့တာ။ ထောင်ထဲက အဝတ်အစားဟောင်းကြီးနဲ့ ခြံမှာ ညှိုးညှိုးငယ်ငယ် ရပ်ကြည့်နေတာ အကြာကြီးပဲ”

မမြေမှုမှာ သားဖြစ်သူ မြအောင်က တိတိကျကျနှင့် အပ်ကျမပ်ကျ ပြောဆိုနေသည်ကို ယုံရခက်၊ မယုံရခက် ဖြစ်နေရှာသည်။

အိမ်ခြံထဲဝင်မလာဘဲ တစ်ယောက်ယောက်နှင့်များ တွေ့သွား၍ စကားပြောနေမလားထင်ပြီး ခြံပြင်ဘက်ထွက်ကာ ဟိုဟိုဒီဒီ ရှာကြည့်နေသည်။ ကိုခင်အောင်၏ အရိပ်အယောင်ကို လုံးဝမတွေ့မြင်ရဘဲ စုပ်စမြုပ်စ ပျောက်နေသည်။

တစ်ဖက်ခြံရှေ့မှာ တံမြက်စည်းလှည်းနေသော ဘကြီးထွန်းကို လှမ်းမြင်သဖြင့် ...

“အဘထွန်း ... စောစောက ကိုခင်အောင်လာတာ မြင်လိုက်လား ဟင်”

“ဟဲ့ ... ခင်အောင်က ထောင်ကျနေတုန်း မဟုတ်လား။ လွတ်လာလို့ ပြန်လာတယ်ဆိုရင်လည်း မြင်ရမှာပေါ့။ ငါဒီခြံရှေ့မှာ တံမြက်စည်းလှည်းနေတာ ကြာလှပေါ့။ မတွေ့မိပါဘူးဟ”

“ဟင် ... ဒုက္ခပါပဲ။ ကိုခင်အောင်တစ်ယောက် တစ်ခုခုများဖြစ်နေပြီလား။ ဖွဟဲ့ ... လွဲပါစေ ... ဖယ်ပါစေ”

မမြေမှုတစ်ယောက် မျက်စိမျက်နှာပျက်ကာ သားကလေးမြအောင်ကို ပွေ့ချိုလျက် အိမ်ပေါ်သို့ ကမန်းကတန်း ပြေးတက်လာခဲ့ကာ ရဲဘက်အလုပ်စခန်းဆီ အမြန်လိုက်ရန် ပြင်ဆင်နေသည်။ အဝတ်စီရိုကိုဖွင့်ကာ အဝတ်အစား လဲလှယ်ဝတ်ဆင်လိုက်ကြပြီး ခရီးထွက်ရန် စီစဉ်နေသည်။

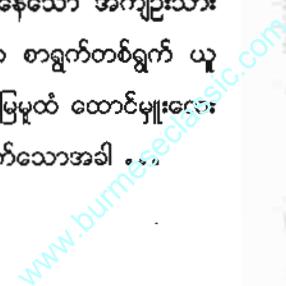
“သားရေ ... ရော့ ... ဒီအဝတ်အစားနဲ့ လဲဝတ်ရအောင်နော်။ ဖင်းဖေဖေကြီးရှိတဲ့ဆီကို မေမေတို့ မြန်မြန်လိုက်သွားကြရအောင်။ မင်းအဖေသာ ဒီရက်ထဲ လွတ်မြောက်လာတာမှန်နေရင်တော့ အိမ်ကို ဆိုက်ဆိုက် ခြွတ်မြိုက် ရောက်လာမှာပါ။ ဘာများဖြစ်တယ်မသိပါဘူး။ စိုးရိမ်လိုက်တာ။ ဘာ ... မေမေတို့စခန်းကို လိုက်သွားမယ်”

“သားလည်း ဖေကြီးကို တွေ့ချင်လှပြီ။ ဖေကြီးက ထောင်ကလွတ်တာရင် သားကို ရှင်ပြုပေးမယ်တဲ့။ သား ရှင်ပြုရတော့မှာပေါ့နော်”

မမြေမှုတို့သားအမိနှစ်ဦးသည် ခရီးသည်တင်ကားဖြင့် အဆင့်ဆင့် လာခဲ့ကြရာ ညနေစောင်းမှာ ကျောက်ထုတ်လုပ်ရေး အလုပ်စခန်းဆီသို့ ရောက်လာကြသည်။

စခန်းရုံးထဲသို့ ကမန်းကတန်းဝင်ရောက်ပြီး တာဝန်မှူးထံ သတင်းပို့နေသည်။ ထောင်ကျရုံးတာဝန်ခံ ထောင်မှူးလေးခမျာ အကျဉ်းသားဆင်အောင်ဆိုသူအား လာရောက်ထောင်ဝင်စာတွေ့ဆိုခွင့် တင်ပြနေသည်ကို ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိအောင် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်နေသည်။

ထိုအချိန် ရုံးခန်းထဲမှာ လက်နှိပ်စက်ရိုက်နေသော အကျဉ်းသားသည် ထောင်မှူးထံ လက်နှိပ်စက်ရိုက်ပြီးသွားသော စာရွက်တစ်ရွက် ယူဆောင်လာပြီး ပေးအပ်နေသည်။ ယင်းစာရွက်ကို မမြေမှုထံ ထောင်မှူးလေးက လက်ဆင့်ကမ်းကာ ပေးနေ၍ ဖတ်ယူကြည့်လိုက်သောအခါ ...

အမိန့်ပြန်တမ်း

ဤအကျဉ်းထောင်အလုပ်စခန်းတွင် ပြစ်ဒဏ်ကျနေသော အကျဉ်း သားထောင်ဝင်အမှတ် ၁၄၂၆/စီ ခင်အောင် (အဘ) ဦးလှအောင်သည် (၉ . ၃ . ၂၀၀၃) နေ့နံနက် (၀၉:၂၅) နာရီအချိန်တွင် ကွယ်လွန်သွားပါ သည်။ သင်သည် ဤအလုပ်စခန်းနှင့် လုံးဝမသက်ဆိုင်တော့ပါသဖြင့် သင့် အား သွားလိုရာ နေရာဌာနသို့ သွားခွင့်ပြုလိုက်သည်။

ပုံ /
(စခန်းတာဝန်ခံ)

မမြေမှုသည် လက်ထဲမှ အမိန့်ပြန်တမ်းစာရွက်ကလေးကို ကိုင် ဆောင်ထားလျက် မျက်ရည်ပေါက်ပေါက် ကျဆင်းလာနေသည်။ တုန်ယင် နေသောလက်ဖြင့် စာရွက်ကို ပြန်လှမ်းပေးနေရင်း

“ဟင် ... ဒါဆို ကိုခင်အောင် ဆုံးသွားပြီပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ။ သူဟာ နက်ဖြန်မနက်မှာ လွတ်မြောက် တော့မှာပါ။ ဒီနေ့မနက် ထောင်ကမလွတ်ခင်အချိန်မှာ ကျောက်ကွင်းထဲ အလုပ်တာဝန်လုပ်နေတုန်း လိမ့်ကျပြီး သေဆုံးသွားတာပါ”

“အမလေး ... ကိုခင်အောင်ရဲ့ ... အီး ... ဟီး ... ဟီး ...

ခုတော့ ရှင်က ကျွန်မတို့သားအမိကို အပြီးအပိုင် ထားခဲ့ပြီပေါ့နော်”

“စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ။ လွတ်ရက်စေလို့ စခန်းကလွတ်ခါနီးအချိန် မှာ ခုလို ကံကြမ္မာက ဖန်လာခဲ့တော့ ဝမ်းနည်းစရာကောင်းပါတယ်။ အစ်မ ကြီးတို့က ဘယ်လိုလုပ်သိပြီး လိုက်လာခဲ့ကြတာလဲ”

“ကျွန်မတို့သားအမိကို သူ့လာပြီး နှုတ်ဆက်သွားတာလားမယ် ဘူး။ ဒါကြောင့် စိတ်ထဲ မသိမ်းမသန့်ဖြစ်လာလို့ ချက်ချင်း ထလိုက်လာခဲ့တာ လဲ”

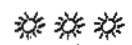
“အခုလို ရောက်လာခဲ့ကြတာလည်း ကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော် တို့ကလည်း သေဆုံးသွားသူရဲ့ မိဘဆွေမျိုးတွေဆီ အကြောင်းကြားစာပို့ဖို့ စီစဉ်နေခဲ့တုန်း ခုလိုရောက်လာတော့ အဆင်သင့်ဖြစ်သွားတယ်”

“ကျွန်မလည်း စိတ်ထဲထင်နေလို့ ခုလိုလာခဲ့တာ အဆင်သင့်သွား တာပေါ့”

“ကောင်းပါတယ်ဗျာ။ ဒါမှ ကိုယ့်လင်သားရဲ့နောက်ဆုံးခရီးကို တိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ လိုက်ပါဆောင်ရွက်ခွင့် ရသွားတာပေါ့။ အသုဘကို တော့ နက်ဖြန်မနက်မှာ ဆေးရုံကြီး ရင်ခွဲရုံကနေ သင်္ချိုင်းကို ပို့ဆောင်မြှုပ်နှံ နှာဆိုတော့ ဒီတစ်ည ထောင်ဝင်စာရုံနားနေတဲ့မှာပဲ အိပ်ပြီးတော့ စောင့်နေ ငါနော်”

“ကောင်းပါပြီရှင်”

မမြေမှုတစ်ယောက် မိမိယောက်ျား ကိုခင်အောင်မှာ ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်းကို သိရှိနိုင်စေရန် လာရောက်အသိအမှတ်ပြု နှုတ်ဆက်သွားခြင်းလား။ တိုက်ဆိုင်မှုလို့ပဲ ဆိုရမည်လားဟူ၍ ခွဲခြားမသိ နိုင်တော့ပေ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မိမိတို့မိသားစုလေး ပြန်လည်ဆုံစည်းရ ခါနီးမှ ခွဲသွားရက်သော ကံကြမ္မာကြောင့် တစ်ကွဲတစ်ပြားစီ ဖြစ်သွားခဲ့ရ လေသည်။ တကယ်တော့ မိမိတို့မိသားစုတွေ ပြန်လည်မဆုံတွေ့နိုင်အောင် နေ့တိုးခဲ့သည်မှာ ကံကြမ္မာသာလျှင် ဖြစ်ပါတော့သတည်း။

ဟိုတေ
ပြန်လှည့်လာရမယ်
ခက်ခဲတဲ့လမ်းကနေ

လူတို့သည် စိတ်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ အဓိပ္ပာယ်အမျိုးမျိုး ဖွင့်ဆိုခဲ့ကြ
သည်။

စိတ္တေန နိယုတေ လောကော စိတ်သည် တစ်လောကလုံးကို
ညီရာပါနိုင်အောင် ဆောင်ကြဉ်းနိုင်အောင် ဆန်းကြယ်လှသည်တဲ့။ စိတ်တစ်ခု
ရစ်တိုးဆယ်၊ အကျယ်တစ်ရာ နှစ်ဆယ့်တစ်။ စိတ်သည် အာရုံကိုသိခြင်း
အတွက်အားဖြင့် တစ်မျိုးတည်းပင်ရှိသော်လည်း အကျဉ်းအားဖြင့် ရေတွက်
လျှင် ၈၉ ပါ။ အကျယ်အားဖြင့် ရေတွက်လျှင် ၁၂၁ ပါ။ ရှိသည်တဲ့။ ပြီးတော့
စိတ်သာရှင်စော ဘုရားဟော။ သို့ဖြစ်လေရာ စိတ်သာလျှင် ပဓာနဖြစ်သည်
သူ ရှင်တော်မြတ်ဘုရား ဟောကြားခဲ့သည်တဲ့။ ထို့ပြင် ပါပသ္မိရမတိမနော။
စိတ်သည် မကောင်းမှု၌ မွေ့လျော်တတ်သည်တဲ့။

တရားသဘောအရ လူဟူသည်မှာ ရုပ်နှင့်နာမ် (စိတ်) နှစ်ပါးသာ ဖြစ်လေရာ တစ်ခေတ်တစ်ခါက လူကို ရုပ်ကဗျာဆောင်သည်။ စိတ်က ဦးဆောင် သည်ဟု ကာလအတန်ကြာအောင် အငြင်းပွားခဲ့ကြဖူး၏။

ရုပ်ဝါဒီသမားများက အရာရာကို ရုပ်ဟူသောမျက်စိက အရင်မြင် ရပြီးမှသာ အာရုံခံစားမှုဖြစ်ပေါ်လာရသည်ဆို၏။ ဥပမာအားဖြင့် မိန်းကလေး တစ်ယောက်ချောမောလှပကြောင်း မျက်စိက အရင်မြင်ပြီးမှသာ အချစ် ဆိုသော စိတ်အာရုံက နောက်မှ ဖြစ်ပေါ်လာတာတဲ့။

စိတ်ဝါဒီသမားများကမူ မျက်စိ၊ နား စသော ရုပ်ဝတ္ထုများက မည်မျှ ပင် မြင်နေကြားနေစေကာမူ ရင်တွင်း အဖွဲ့ထွက်လုံးသားဝယ် ခံစားမှုစိတ် စေတသိက် မပေါ်ပေါက်လာပါက မည်သည့်အရာမျှ အကောင်အထည် မဖြစ်ပေါ်လာနိုင်ဟု ဆို၏။

နောက်ဆုံးတွင် မဟာပညာရှင်တစ်ဦးက 'ကြက်မကြီးက အရင် ဖြစ်တာလား၊ ကြက်ဥက အရင်ပေါက်တာလား' ဟူသော ပဟေဠိဆန်ဆန် မေးခွန်းထုတ်လာလေသည်။ ထိုအခါ ပညာရှင်တို့ ဂျာအေး သူ့အမေရိတ် သလို စက်ဝိုင်း၏အစကို ရှာမရတော့မှ ထိုပြဿနာ တစ်ခန်းရပ်သွားခဲ့ဖူး ၏။

စင်စစ် မြတ်ဖုဒ္ဒ ဟောကြားခဲ့သည့်အတိုင်း ဤလောကကို စိတ် ကသာ ဦးစီးဦးဆောင်ပြုနေသည်မဟုတ်ပါလား။ သို့ဖြစ်ရာ ထိုဦးဆောင် စိတ်၏ ကြေးမုံပြင်သည် မည်သည့်အနာအဆာ ချို့ယွင်းချက်မှ မရှိဘဲ အစဉ် သဖြင့် ကြည်လင်ရှင်းသန့်နေရန် အလွန်အရေးကြီးလှ၏။

အကယ်၍ ထိုစိတ်ကြေးမုံပြင်ဝယ် ချို့ယွင်းချက် တစ်စုံတစ်ခု ကြောင့် မည်းမှောင်ညစ်နွမ်းသွားခဲ့ပါက ဦးတည်ချက်လွဲချော်ကာ လူ၏ အသိဉာဏ်တို့ ဖောက်လွဲဖောက်ပြန်ဖြစ်ပြီး ကာလသုံးပါး ပျောက်ဆုံးသွား တတ်ပါလေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ လုပ်သက်တစ်လျှောက် ထိုသို့ကာလသုံးပါး ပျောက်ဆုံး နေသော စိတ်ဝေဒနာရှင် အကျဉ်းသား၊ အချုပ်သားများနှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့

ဖြစ်မှုအိပ်မက်ဆိုးနှင့်စကားမပြောသောတရားခွင့် ။ ၁၅၉ သည်။ တချို့မှာ မေးသမျှ ပြန်မဖြေနိုင်ဘဲ အူတူတူဖြစ်နေတတ်သည်။ တချို့ တမူ စကားတုံ့ပြန်ပြောသော်လည်း သူတို့ပြောသမျှ ကြောင်တိကြောင်ကြား စကားများသာ ဖြစ်နေတတ်၏။

ထို့ကြောင့် သူတို့ကို အူကြောင်ကြားဟု ခေါ်ကြ၏။

ထိုအူကြောင်ကြားသမားများမှာ အကျဉ်းသားအချင်းချင်း ဒုက္ခ မေးတတ်ဘဲ ထောင်ဝန်ထမ်းက နိုင်းသည့်အတိုင်း လိုက်နာဆောင်ရွက် တတ်သောကြောင့်လည်း ထောင်အရာရှိများ၏ စောင့်ကြည့်ခံအဆင့်သာဖြစ် ၍ အကျဉ်းထောင်ထဲ ဆက်လက်ထားရှိနိုင်ပါသေးသည်။

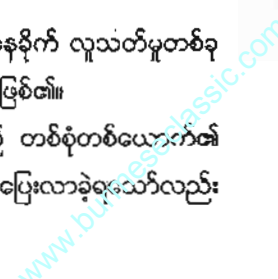
တချို့မှာကား နေမြင့်လေ အရှုရင့်လေဆိုသကဲ့သို့ တစ်နေ့တခြား ကြမ်းတမ်းခက်ထရော်လာကာ အကျဉ်းသားအချင်းချင်း အန္တရာယ်ပြုလာ သဖြင့် အများနှင့် ရောနှောမထားတော့ဘဲ သူ့တစ်ယောက်တည်း သီးခြား ထိုက်ခန်းထဲတွင် ထိန်းသိမ်းဆေးကုသထားရ၏။ ထို့ထက်ပိုဆိုးလာလျှင်ကား ထောင်ဆရာဝန်ကြီးမှတစ်ဆင့် သက်ဆိုင်ရာသို့ အသိပေး အကြောင်းကြား ဘာ စိတ်ရောဂါအထူးကုဆေးရုံကြီးသို့ ပြောင်းရွှေ့ပေးရသည်မျိုးအထိ ရှိ တတ်၏။

ယင်းတို့အနက် ကျွန်ုပ်တစ်သက်တာတွင် မေ့ပျောက်၍ မရနိုင် လောက်အောင် ထူးခြားဆန်းကြယ် ဂန္ဓိရဆန်သော ဝေဒနာရှင်တစ်ဦးရှိခဲ့ နူး၏။

ထိုသူ၏ အမည်မှာ ခင်မောင်ဇော်ဖြစ်ကာ အလုပ်သင်ဆရာဝန် တစ်ဦးလည်း ဖြစ်၏။ လူသတ်မှုတစ်ခုဖြင့် စွပ်စွဲခံရကာ ကျွန်ုပ် တာဝန်ကျ သော ဗဟိုအကျဉ်းထောင်တစ်ခုသို့ အချုပ်တရားခံအဖြစ် ရောက်လာခဲ့သူ ထည်းဖြစ်၏။

ထူးခြားသည်မှာ ထိုသူသည် အတိတ်မေ့နေခိုက် လူသတ်မှုတစ်ခု တို့ ကျူးလွန်ခဲ့မိရာမှ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်လာရသူဖြစ်၏။

ထို့ထက်ပို၍ ထူးခြားသည်မှာ ထိုသူသည် တစ်စုံတစ်ယောက်၏ ထိုက်တွန်းမှုအရ အချင်းဖြစ်ရာ အရပ်ဒေသမှ ထွက်ပြေးလာခဲ့ရသော်လည်း

၁၆၀ ဗဟိုစော

ယင်းလူသတ်မှု မည်သို့ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်ကို အတိတ်မေ့နေသူဖြစ်၍ လုံးဝ မမှတ်မိတော့ခြင်းဖြစ်၏။

ထို့ထက် ထို့ထက် ပို၍ထူးခြားသည်ကား သူ့လက်ထဲတွင်ရှိနေသော ပစ္စည်းတစ်ခုကို အကြောင်းပြု၍ အတိတ်လွင်ပြင်ကို အမှတ်မထင် ဖြတ်သန်းခဲ့မိရာက သူ လုံးဝမျှော်လင့်မထားသော လူသတ်တရားခံအဖြစ် အကျဉ်းထောင်သို့ ရောက်လာခဲ့ရသူဖြစ်၏။

သို့တစေ အဆိုပါလူသတ်မှုမှာ မသမာသူတစ်စု၏ မာယာကျော့ ကွင်းဖြစ်နေလေရာ ခင်မောင်ဇော်တစ်ယောက် မိမိမသိသော အတိတ်အမှောင် အခန်းအတွင်းသို့ ခိုက်ခိုက်မဲမဲတိုးဝင်ကာ အမှန်တရားကို ထိတ်လန့်တုန် ထွက်ခွယ် မလျှော့သောခွဲဖြင့် ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းခဲ့ရပုံများသည်ကား

[J]

မန္တလေး ဗဟိုအကျဉ်းထောင် အချုပ်ဆောင်တွင် လူသစ်ကြည့်စဉ် က ဖြစ်၏။

“ကျွန်တော့်အဖြစ်ကလည်း ထူးတယ်ပဲ ပြောရမလား။ ဆန်းတယ် ပဲ မှတ်ချက်ချရမလား။ ဂန္တိရဆန်တယ်လို့ပဲ ဆိုရမလားတော့ မပြောတတ်ဘူး။ ဖြစ်စဉ်ရဲ့ အစကတော့ ဒီလိုပါ ဆရာ” တစ်နေ့ နံနက်ပိုင်းတွင် ဖြစ်ပါသည်။

ပြစ်မှုအိမ်မက်ဆိုးနှင့် စကားမပြောသောတရားခွင် ၁၆၁

ကျွန်ုပ်သည် နိစ္စဂူဝဆောင်ရွက်နေကျအတိုင်း ထိုနေ့တွင် လွတ်ချက်စေရောက်သော အကျဉ်းသားများအား စိစစ်လွှတ်ပေးခဲ့သည်။ ပြီးနောက် ထိုနေ့အတွက် အရေးကြီးသော ရုံးစာများကို စိစစ်လက်မှတ်ထိုးပေးခဲ့သည်။ နောက်စွဲများ ဆောင်ရွက်ပြီးစီးသည်နှင့် အကျဉ်းထောင်တာဝန်ခံ အရာရှိ (ထောင်ပိုင်) အနေဖြင့် မဖြစ်မနေ ဆောင်ရွက်ရမည့် တာဝန်တစ်ရပ်ကို စတင်ဆမ်းဆောင်ခဲ့သည်။

ယင်းမှာ အကျဉ်းသားနှင့် အချုပ်သားလူသစ်များကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုခြင်းဖြစ်သည်။

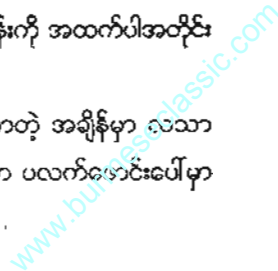
ထိုနေ့မှာ အချုပ်လူသစ်ကြည့်ရမည့်နေ့ဖြစ်သဖြင့် အချုပ်ဆောင် ဦးသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ ရုံးခန်းစားပွဲပေါ်တွင် အချုပ်ဆောင်တာဝန်ခံ ထောင်မှူးက အသင့်ရေးသွင်းသော ထောင်ပုံစံ (၂၆) ခေါ် အချုပ်သားများ ဖွဲ့စည်းပုံတင်စာအုပ်ကြီးကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်က အသင့်တန်းစီထိုင်နေသော အချုပ်သားလူသစ်များကို ထစ်ဦးချင်း ခေါ်ယူကာ အဆိုပါ မှတ်ပုံတင်စာအုပ်တွင် ရေးသွင်းထားချက်များနှင့် တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးမေးမြန်းခဲ့သည်။ ထိုသူတို့၏ ထောင်ဝင်နံပါတ် အမည်၊ အဘအမည်၊ အသက်၊ အလုပ်အကိုင် စသော ကိုယ်ရေးရာဇဝင်များကို တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးပြီးနောက် ၎င်းတို့၏ အမှုဖြစ်စဉ်အကျဉ်းချုပ်များကို မေးမြန်းလေ့ရှိ၏။

ယင်းတို့အနက် လူသတ်မှုဖြင့် အစွပ်စွဲခံထားရသော အလုပ်သင် ဆရာဝန်ခင်မောင်ဇော်ဆိုသူ၏ အမှန်ဖြစ်စဉ်မှာ သာမန်လူသတ်မှုနှင့် မတူဘဲ ဝိတ္တဇဆန်သော ဖြစ်ရပ်များ ရောယှက်နေသဖြင့် အသေးစိတ် မေးမြန်းကြည့်မိသည်။

အချုပ်သားခင်မောင်ဇော်က သူ၏ဖြစ်ရပ်ဆန်းကို အထက်ပါအတိုင်း ထောင်ပြောပြလေသည်။

“ကျွန်တော် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိဝင်လာတဲ့ အချိန်မှာ လူသားထင်ပေါ်က ဆောက်လက်စရှစ်ထပ် တိုက်ကြီးရဲ့ရှေ့က ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ

၁၆၂ ။ ဟိုစော

ခွေခွေလေး လဲကျနေတာကို သိလိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော့်ဘေးတစ်ဝိုက်မှာ လည်း အုတ်ကျိုးအုတ်ပဲ့ အရွယ်အစားမျိုးစုံပြန်ကွဲနေတာ တွေ့ရတယ်။ အပေါ် မောကြည့်လိုက်တော့ ဝါးလုံးတိုရှည်တွေနဲ့ ငြမ်းဆင်ထားတာကို တမျှော်တင်ခေါ် မြင်လိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော် လဲကျနေရာက နောက်ဘက်ဂျီစောင်းမှာ စစ် ခနဲ နာကျင်သလို ခံစားလိုက်ရတယ်။ လက်နဲ့ စမ်းကြည့်လိုက်တော့လည်း ဘာအာရုံမှ မည်မည်ရရ မတွေ့ရပါဘူး။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော် သိလိုက်တာ က ညက အိပ်ရေးမဝလို့ သွေးအားနည်းပြီး ခေါင်းမူးလို့ လဲကျသွားခဲ့တာ ဖြစ်မယ်လို့ပေါ့ ဆရာ”

“ဟုတ်လား ... ဒါနဲ့ ညက ဘာလို့ အိပ်ရေးမဝ ဖြစ်ခဲ့တာလဲ ကွယ့်”

ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်မိသည်။

“ကျွန်တော် အဲဒီအချိန်မှာ ဆေးတက္ကသိုလ်က ဆရာဝန်ဘွဲ့ရပြီး ရန်ကုန်ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီးမှာ အလုပ်သင်ဆရာဝန် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေ ရတယ်လေ။ အဲဒီညက ထိခိုက်ဒဏ်ရာအဆောင်မှာ တာဝန်ကျပြီး လူနာ တွေက တစ်ညလုံးလိုလို အရေးပေါ်ရောက်လာကြတာနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေလို့ အိပ်ချိန်တောင် ကောင်းကောင်းမရခဲ့ဘူးပျ။ အဲဒါကြောင့် မနက်ပိုင်း ဂျူတီ ထွက်ပြီး အိမ်ပြန်လာတော့ လမ်းခုလတ်မှာ အိပ်ရေးမဝလို့ မူးလဲခဲ့တာပေါ့ ဆရာ”

“မောင်ရင့်အိမ်က ဘယ်မှာလဲကွယ့်”

“ကျွန်တော်က ၂၂ လမ်းအောက်လမ်းမှာ နေတာလေ။ မနက် ဂျူတီထွက်ရင် ဆေးရုံကြီးတောင်ဘက်ပေါက်တံခါးကထွက်ပြီး လသာလမ်း အတိုင်း လျှောက်ပြန်လာတယ်။ ပြီးမှ ကျွန်တော့်အိမ်ရှိတဲ့ ၂၂ လမ်းအောက် လမ်းထဲ ချိုးဝင်လာတာလေ”

“ဒါနဲ့ အဲဒီနေ့က ဘယ်လောက်ကြာအောင် ခေါင်းမူးနေသေးလဲ ကွယ့်”

ပြစ်မှုအိပ်မက်ဆိုးနှင့် စကားမပြောသောတရားခွင် ။ ၁၆၃

“ဟင့်အင်း ... မကြာပါဘူး။ ခဏလေးနဲ့ ပုံမှန်အတိုင်း ပြန်ဖြစ် လာတာနဲ့ ကျွန်တော့်အိမ်တက် ဆက်လျှောက်လာခဲ့မိတယ်။ ပြဿနာက အိမ် ရောက်မှ စတော့တာကိုး ဆရာ”

“ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုပြဿနာများလဲ”

ကျွန်ုပ်က အလောတကြီး မေးမိသည်။

“ကျွန်တော့်မိဘနှစ်ပါးက ကျွန်တော် ရှစ်နှစ်သားကတည်းက ကား အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်လို့ ဆုံးပါးသွားကြတာကြောင့် ကျွန်တော်ကို အမေမောင် လေးလေးနဲ့ ဒေါ်လေးတို့ကပဲ ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့ကြတာလေ။ ကျွန်တော် တံခါး ခေါက်လို့ ဖွင့်လိုက်ရော ဒေါ်လေးက ကျွန်တော့်ကို တစ္ဆေသစ်မြင်လိုက်ရသလို မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ တအံ့တဩကြည့်နေတာ မြင်လိုက်ရတယ် ဆရာ။ ကျွန် တော်က ဒေါ်လေး ဘာဖြစ်လို့လဲမေးတော့ ချက်ချင်းမဖြေဘဲ အိမ်ထဲလှည့် ငြီး လေးလေးကို ပျာပျာသလဲ လှမ်းခေါ်တယ်။ လေးလေးရောက်လာတော့ ထည်း ကျွန်တော့်ကို မမြင်ဘူးတဲ့ သတ္တဝါတစ်ကောင်လို ပါးစပ်ဟောင်းလောင်း ဖွင့်ပြီး ပြူးကြည့်နေတယ်။ ပြီးမှ ...

“မင်း ... မင်း ... ဒါ ... ဘယ် ... ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ”

လို့ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ မေးတယ်။ ကျွန်တော်က ဘာမှမဖြစ်သလို နဲ့ ...

“ဟာ ... လေးလေးကလည်း ကျွန်တော် မနေ့ညက ဆေးရုံ ကြီးမှာ ဂျူတီဝင်ပြီး ခုမနက် အိမ်ပြန်လာတာလေ။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲလို့ မြန်မေးမိတယ်။ အဲဒီတော့ ဒေါ်လေးက လက်ဟန်ပြန်ပေးနဲ့ ...

“ဟဲ့ ... မောင်ခင်မောင်ဖော် မင်း .. မင်း ... အိမ်က ထွက်

သွားတာ သုံးနှစ်တောင် ရှိနေပြီလေ”
လို့ အသံအကျယ်ကြီးနဲ့ ငိုတော့မလို ပြောတယ်။ ကျွန်တော် ထည်း ...

“ဗျာ ...”

လို့ အံ့အားတသင့် ရေရွတ်လိုက်မိတယ် ဆရာ။

၁၆၄ ဗဟိုစော

“ဟေ ...”

ကျွန်ုပ်ပင်လျှင် အာမေဇိုတ်သံထွက်ကာ တအံ့တဩဖြစ်သွားမိသည်။ ဘယ်နယ်... တစ်ယောက်က မနေညက ဂျူတီဝင်ပြီး အိမ်ပြန်လာတာတဲ့။ တစ်ယောက်က မင်းအိမ်ကထွက်သွားတာ သုံးနှစ်တောင် ရှိနေသတဲ့ဗျာ။ ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်ပြီ မသိ။ ဘယ်သူ့စကားက အမှန်ပေနည်း။ တစ်ခုခုတော့ အကြီးအကျယ် လွဲမှားနေပါလေပြီ။

ခင်မောင်ဇော်က ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်က ဒေါ်လေးလက်ကို ကိုင်ပြီး ...”

“အာ ... ဒေါ်လေးကလည်း ဘာတွေလာနောက်နေတာလဲ”

လို့ ခပ်ပြုံးပြုံး မေးလိုက်မိတယ်။ ဒေါ်လေးက လက်အကိုင်မခံဘဲ နောက်တစ်လှမ်းဆုတ်ရင်း ...

“ဟဲ့... ခင်မောင်ဇော် ငါ နင့်ကို နောက်နေတာမဟုတ်ဘူး။ အတည်ပြောနေတာဟဲ့”

လို့ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောတယ်။ ဒီတော့ လေးလေးက အိမ်တံခါးကို ပိတ်လိုက်ပြီး ...

“ကဲ ... ငဇော်။ မင်း ဒီမှာထိုင်ဦး”

လို့ ပြောတော့ ကျွန်တော်ညှို့ခန်းဆက်တီပေါ် ထိုင်လိုက်မိတယ်။ လေးလေးကော ဒေါ်လေးပါ နေရာယူပြီးမှ လေးလေးက ကျွန်တော့်ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ပြီး ...

“ငဇော် ... မင်း အရင်က ညဂျူတီက ပြန်လာရင် စပို့ရုပ်နဲ့ ဘောင်းဘီရှည်နဲ့လေ။ ပြီးတော့ လက်ဆွဲအိတ်တစ်လုံးလည်း ပါတယ် မဟုတ်လား။ ခုတော့ မင်းဝတ်ထားတာက ရုပ်အင်္ကျီအကြောင်အကြားနဲ့ ပလေကပ်လုံချည်အကွက်ကျကြီးနဲ့ ဖြစ်နေတယ်။ ဒီအဝတ်အစားမျိုး မင်းဝတ်တာ ငါ အရင်က တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူးကွ။ ပြီးတော့ လက်ထဲမှာလည်း ဘာအိတ်မှ ပါမလာဘူးလေ”

လို့ ပြောတယ်။ ဒီတော့မှ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ငုံ့ကြည့်မိတယ်ဆရာ။ ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ ... လေးလေးပြောတာ အမှန်ပါပဲ။ အခု ကျွန်တော့်

ပြစ်မှုအိပ်မက်ဆိုးနှင့် စကားမပြောသောတရားခွင့် ၁၆၅

ကိုယ်ပေါ်က အဝတ်အစားတွေကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူးဗျ။ ပြီးတော့ ဟိုတုန်းကလို နားကြပ်နဲ့ သွေးပေါင်ချိန်တိုင်း ကိရိယာတွေ ထည့်လေ့ရှိတဲ့ လက်ဆွဲအိတ်အနက်လည်း မပါဘူး။ လေးလေးက ဆက်ပြောတယ်။

“ပြီးတော့ မင်းက အသားဖြူဖြူ၊ လက်မောင်းကြွက်သားတင်းတင်းနဲ့ သပ်သပ်ရပ်ရပ်နေတတ်တဲ့ လူငယ်လေးပဲ။ ခုကြည့်လေ ... နှုတ်ခမ်းမွှေးထူလပျစ်နဲ့ နေလောင်ထားတဲ့ အသားညိုညစ်ညစ်နဲ့ လက်မောင်းကြွက်သားတွေကလည်း လျော့ရိလျော့ရဲနဲ့”

လို့ ပြောတယ်။

“ဒီတော့ ကျွန်တော် နေရာကထပြေး ဗီရိုဘေးက ကိုယ်လုံးပေါ်မှာမှာ ကြည့်မိတယ်။ ဟုတ်ပါရဲ့ ... ဘယ်တုန်းကမှ မထားခဲ့ဖူးတဲ့ နှုတ်ခမ်းမွှေးထိုးထိုးထောင်ထောင်နဲ့ ဆံပင်ကလည်း ကုပ်ကိုကျော်နေပြီ။ ပြီးတော့ ထူပုံက နုနယ်တက်ကြွတဲ့ အလုပ်သင်ဆရာဝန်လေးနဲ့ မတူဘဲ အသားညိုညစ်ညစ်နဲ့ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေတဲ့ အညာသားလိုလို ရုပ်မျိုးဖြစ်နေတယ်ဆရာ”

“အင်း ... အဲ့တော့ အံ့ဩစရာပဲကွယ်”

ကျွန်ုပ်က မယုတ်မလွန် မှတ်ချက်ချမိသည်။ လေးလေးက ...

ကဲ ... ငဇော် ... ဒီတော့ မင်းရဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံ၊ အသားအရောင် အနုအရင့် ပြောင်းလဲလာတာကိုကြည့်ရင် မင်းဒေါ်လေးပြောသလို ခင်းအိမ်က ပျောက်သွားတာ သုံးနှစ်တောင်ရှိနေပြီဆိုတာ အမှန်ပဲကွ။ ဒါကြောင့် ဒီအတောအတွင်း မင်းဘယ်တွေသွားပြီး ဘာတွေဖြစ်ပျက်ခဲ့တယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ခုမှ အိမ်ပြန်လာရသလဲဆိုတာ ခေါင်းအေးအေးထားပြီး ရှင်းပြခမ်းပါလား ... ငဇော်”

လို့ အေးအေးဆေးဆေး ပြောတယ်။ ကျွန်တော် လေးလေးမေးတာတွေကို ပြန်ဖြေဖို့ စဉ်းစားလိုက်တော့ ခေါင်းထဲ တစ်စစ်ကိုက်ခဲပြီး မူးနောက်

၁၆၆ ဗဟိုစော

နောက် ဖြစ်လာတာနဲ့ ဆက်တိုက်လားထိုင်ပေါ် အရှုပ်ကြီးပြတ် ထိုင်ချလိုက် မိသည်။ ပြန်တွေးကြည့်တော့လည်း ဦးနောက်ထဲ ဘာတစ်ခုမှ ပေါ်မလာ တာနဲ့ ခေါင်းကို အသာအယာ ခါယမ်းပြလိုက်ပြီး ...

“ခုချိန်မှာ ဘယ်လိုပဲတွေးတွေး လေးလေးမေးတာတွေကို ကျွန်တော် တစ်ခုမှ ပြန်မဖြေနိုင်သေးဘူးဗျာ”

ဒီမှာ လေးလေးက ...

“မင်းအနားယူပြီး အေးအေးဆေးဆေး စဉ်းစားပါဦး”

လို့ စကားဖြတ်ပေးလိုက်တာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း စိတ်သက်သာရာ ချသွားပြီး ကျွန်တော့်အိပ်ခန်းထဲ ဝင်သွားခဲ့လိုက်တယ် ဆရာ”

“အင်း ... ဒီအတိုင်းဆို မောင်ရင်က သုံးနှစ်လုံးလုံး အတိတ် နေ့သုလို ဖြစ်နေခဲ့တာများလားကွယ်”

ကျွန်ုပ်က ဖြစ်ရပ်ကို ချင့်ချိန်၍ တွေးတွေးဆဆ မေးကြည့်သည်။ ခင်မောင်ဇော်က ခေါင်းခါပြကာ ...

“အဲဒါကိုတော့ ကျွန်တော် အခု အချိန်အထိ ကောင်းကောင်း အတည်မပြုနိုင်သေးဘူး ဆရာ။ ဘာလို့ဆို တချို့အတိတ်ဖြစ်ရပ်တွေက တစ်ချက်တစ်ချက်မှာ ပြန်ပေါ်လာတတ်ပြီး တစ်ချို့ကျတော့လည်း လုံးဝကို သတိပြန်မရနိုင်တာမျိုးလည်း ရှိနေသေးလို့ပါ”

“အင်းလေ ... ထားပါတော့။ ဒါနဲ့ မောင်ရင် အိမ်ပြန်ရောက် ပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ အဲဒီသုံးနှစ်ကိစ္စကို လေးလေးနဲ့ ဒေါ်လေးတို့နဲ့ ဆွေး နွေးဖြစ်ခဲ့သေးလားကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဲဒီနေ့က လေးလေးက နားခွင့်ပေးလိုက်လို့ ခေါင်းအုံးနဲ့ ခေါင်းထိတာနဲ့ အိပ်ပျော်သွားလိုက်တာ နောက်တစ်နေ့ မနက် မှပဲ နိုးတော့တယ် ဆရာ။ အဲဒါကို လေးလေးက ကျွန်တော် အိမ်နဲ့ ကင်းကွာ နေတဲ့ကြားကာလမှာ အတော်လေး ပင်ပင်ပန်းပန်း လှုပ်ရှားရုန်းကန်နေခဲ့ ရလိမ့်မယ်လို့ မှတ်ချက်ပြုတယ်ဆရာ”

“အင်းလေ ... ဖြစ်နိုင်တာပေါ့”

ပြစ်မှုအိပ်မက်ဆိုးနှင့် စကားမပြောသောစားခွင့် ၁၆၇

“ဒေါ်လေးကတော့ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းနေထိုင်ခဲ့ရမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး နောက်တစ်နေ့ကစပြီး စားကောင်းသောက်ဖွယ်နဲ့ ဟင်း အမယ်ကောင်းကောင်းတွေ ချက်ကျွေးတယ်လေ”

“ဟုတ်လား”

“အဲဒီအိမ်က ကျွန်တော်ပျောက်သွားတဲ့ သုံးနှစ်ကာလကိစ္စကို လေးလေးက နည်းမျိုးစုံနဲ့ လှည့်ပတ်ပြီးမေးတယ်။ သူ ဘယ်လိုပဲမေးမေး ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ ဘာတစ်ခုမှ အရိပ်အငွေ့တောင် ပြန်အမှတ်ရလာခဲ့တာ မရှိဘူးဆရာ”

“အင်း ... ဆရာတွေးကြည့်ရသလောက် မောင်ရင် လသာလမ်း က ဆောက်လုပ်ဆဲ (၈) ထပ်အောက်မှာ ခွေခွေလေးလဲကျနေတုန်း လက်၌ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝကို ပြန်သတိရလာတယ်လို့ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လားကွယ်”

“မှန်ပါတယ် ဆရာ”

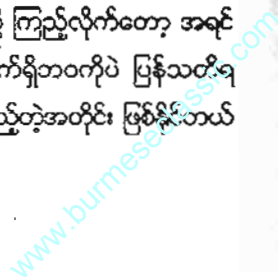
“ပြီးတော့ မတ်တတ်ရပ်လိုက်တော့ ခေါင်းထဲ မိုက်ခဲဖြစ်သွားပြီး ခေါင်းနောက်ဘက်ဂျိုးစောင်းမှာ စစ်ခဲနဲနဲကျင်သလို ခံစားလိုက်ရတယ်လို့ လည်း ပြောခဲ့တယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

“နောက်ပြီး မောင်ရင်လဲကျနေတဲ့ ဘေးဘက်တွေမှာ အုတ်ခဲကျိုး အပဲ့တွေ ပြန့်ကျဲနေတာ တွေ့ရတယ်လို့လည်း ဆိုခဲ့သေးတယ်နော်”

“မှန်ပါတယ် ခင်ဗျား”

“ကောင်းပြီ ... အဲဒီအချက်အလက်တွေကို စုစည်းပြီး သုံးသပ် ကြည့်လိုက်တော့ မောင်ရင် ဆောက်လက်စ တိုက်အောက်အရောက်မှာ ခေါင်းနောက်ဘက်ချိုးစောင်းပေါ်ကို အပေါ်က အုတ်ခဲတစ်လုံးပြုတ်ကျလာလို့ မောင်ရင်သတိမေ့ပြီး ခွေလဲကျသွားမယ်။ သတိရလို့ ကြည့်လိုက်တော့ အရင် တပြစ်ခဲ့တာတွေကို လုံးဝ အမှတ်မရတော့ဘဲ လက်ရှိဘဝကိုပဲ ပြန်သတိရ ထာတယ်လို့ ထင်တယ်။ ကဲ ... ဆရာ တွေးဆကြည့်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်နိုင်တယ် မဟုတ်လားကွယ်”

၁၆၈ နတ်ဗဟိုစော

ခင်မောင်ဇော်က ရုတ်တရက် ပြန်မဖြေဘဲ အတန်ငယ်ကြာအောင် ခေါင်းကုတ်၍ စဉ်းစားနေသည်။ ပြီးမှ ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... သေချာ စဉ်းစားကြည့်တော့လည်း အချက်အလက် တွေအရ ဆရာပြောသလိုမျိုး ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်မယ် ထင်ပါရဲ့ဆရာ”

ကျွန်ုပ် ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ ... ဒါဆိုရင် အဲဒီဖြစ်ရပ်ပေါ်မူတည်ပြီး ဒီလိုတွေကြည့် ရအောင်။ မောင်ရင် လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်ကလည်း ညဂျူတီထွက်ပြီး အိမ်ပြန်အလာမှာ အခုလိုပဲ မောင်ရင်ခေါင်းမှာ မတော်တဆ ဒဏ်ရာရပြီး အတိတ်မေ့သွားတာမျိုး ဖြစ်ခဲ့နိုင်တယ်လေ။ ဒါကတော့ ဆရာကြားဖူးတဲ့ စိတ်ဝေဒနာရှင်တွေရဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေနဲ့ စိတ်ပညာဆရာကြီးတွေရေးတဲ့ စာအုပ် တွေကိုဖတ်ပြီး ဆက်စပ်တွေးကြည့်ရတာပါ”

ခင်မောင်ဇော်က ထုံးစံအတိုင်း အတန်ကြာအောင် ခေါင်းကုတ် စဉ်းစားနေပြီးမှ ...

“ဆရာတွေသလိုမျိုးလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့တော့ ပြောလို့မရဘူး ဝေ့ ဆရာ”

ကျွန်ုပ်က ခေါင်းဆတ်ပြလိုက်ပြန်သည်။

“ဟုတ်ပြီ ... အဲဒါလည်း ထားလိုက်ပါဦး။ ဒါနဲ့ မောင်ရင် သတိ ပြန်ရလာတော့ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးကိုတော့ အကျိုးအကြောင်း သွားသတင်း ပို့ခဲ့မှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် နောက်တစ်နေ့ လေးလေးနဲ့အတူ ဆေးရုံ အုပ်ကြီးဆီသွားပြီး တင်ပြတော့ ဆေးရုံအုပ်ကြီးက ကျွန်တော်မှတ်မိသလောက် အစီရင်ခံစာတင်ထားခဲ့ဖို့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း မှတ်မိသမျှ ရေးပြီး တင်ထားခဲ့ပါတယ်”

“ဘာတွေ မှတ်မိသမျှ ရေးတင်ခဲ့တာလဲ”

ခင်မောင်ဇော်က ခေါင်းခါပြကာ ...

ပြစ်မှုအိပ်မက်ဆိုးနှင့် စကားမပြောသောတရားခွင် ၁၆၉

“ဘာမှတော့ မည်မည်ရရ မှတ်မိတာ မရှိပါဘူး။ အခု ဆရာ့ကို ပြောသလောက်လေးပဲ ရေးတင်ခဲ့တာပါ”

ကျွန်ုပ် အတော်စိတ်ပျက်သွားမိသည်။

“ဒါဆို မောင်ရင် အတိတ်မေ့နေတဲ့ သုံးနှစ်အတောအတွင်း ဘာ တွေဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြန်သတိရစေနိုင်မဲ့ ဘာသဲလွန်စမှ မရှိတော့ဘူး ဝေ့”

“အဲလိုတော့ မဟုတ်ဘူးဆရာ။ ကျွန်တော်နဲ့ လေးလေးဆေးရုံ ကြီးကပြန်ရောက်တော့ ဒေါ်လေးက ကျွန်တော့်ကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတဲ့ ဝစ္စည်းတစ်ခု လာပေးတယ်ဆရာ”

“ဟုတ်လား ... ဘာပစ္စည်းများလဲကွယ့်”

ကျွန်ုပ် စိတ်အားထက်သန်စွာ မေးမိသည်။

“လက်ကိုင်ဖုန်းတစ်လုံး ဆရာ”

“ဟုတ်လား ... မောင်ရင်ဟန်းဖုန်းလားကွယ့်”

“ဒေါ်လေးက ကျွန်တော့်လက်ထဲ ထိုးထည့်ပြီး ဒါ နှင့်ဟန်းဖုန်း ဆရာ့လား။ နှင့်အိပ်ရာဘေးကနေ ရတာ”

လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော်က ...

“ဟင့်အင်း ... ကျွန်တော့်မှာ ဖုန်းမှမရှိဘဲဟာ”

လို့ ပြောမိတယ်။ ဒေါ်လေးက ...

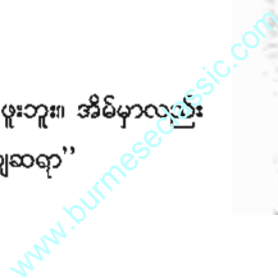
“ဒါဆို ဘယ်သူ့ဖုန်းလဲ။ နှင့်လေးလေးဖုန်းက ဆစ်ဆောင်းအမျိုး အစား၊ ဒီဖုန်းက ဟွာဝေးနဲ့တူတယ်”

လို့ ပြောတယ် ဆရာ။

ကျွန်ုပ်က ...

“မောင်ရင်မှာ ဟန်းဖုန်းမရှိဘူးလားကွယ့်”

“ဟင့်အင်း ... ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မကိုင်ဖူးဘူး။ အိမ်မှာလည်း ဖုန်းပဲရှိတယ်။ ဆေးရုံမှာ ကြီးဖုန်းနဲ့ပဲ ပြောနေကျဆရာ”

၁၇၀ ။ ဗဟိုစော

“အင်း... မောင်ရင့်အိပ်ရာက ရတာဆိုတော့ စဉ်းတော့ စဉ်းစား စရာပဲ”

အဲတော့ လေးလေးက ...

“ကြည့်ရတာ မနေ့က မင်းအိတ်ကပ်ထဲ ပါလာပြီး အိပ်ပျော်တုန်း အိပ်ရာပေါ် ထွက်ကျလာတာနဲ့တူတယ်။ မှန်းစမ်းပါဦး”

လို့ ပြောပြီး ဖုန်းကို ခလုတ်တွေအတော်ကြာအောင် ဟိုနှိပ်ဒီနှိပ် လုပ်နေတယ်။ ပြီးမှ ...

“ဖုန်းထဲမှာ ငွေသုံးထောင်ကျော်တောင် ကျွန်နေသေးတယ်။ ဟော ကြည့် ... ဒါ ဒီဖုန်းရဲ့ နံပါတ်တွေပဲ”

ဆိုပြီး ဖုန်းပျက်နာပြင်မှာ ပေါ်နေတဲ့ နံပါတ်တစ်ခုကို အနီးကပ်မြဲ တယ်။ ပြီးတော့ ...

“ဒီဖုန်းမှာ ခေါ်နေကျလူနာမည်နဲ့ နံပါတ်သုံးခုပဲ ပါတယ်။ နံပါတ် တစ်က ဦးကောင်းမြတ်သူတဲ့။ ငဇော် သိလား”

လို့မေးတယ်။ ကျွန်တော် ခေါင်းခါပြလိုက်တယ်။ နံပါတ်နှစ်ထပ် ကိုသိန်းအံ့တဲ့ကွ။ အဲဒါကော မင်းသိလားတဲ့။ ကျွန်တော် ခေါင်းခါပြလိုက် ပြန်တယ်။ နောက်ဆုံးနာမည်က မလှမြတ်သူတဲ့။ အဲဒါကိုကော သိသလား တဲ့။ ကျွန်တော် ခဏစဉ်းစားဟန်ပြုပြီး ...

“ဟင့်အင်း”

လို့ ဖြေလိုက်တယ်။ လေးလေးက ...

“ဖုန်းခေါ်ထားတဲ့ စာရင်းအရ ဦးကောင်းမြတ်သူနဲ့ ကိုသိန်းအံ့ ခေါ်ထားတာ သိပ်မများပေမယ့် မလှမြတ်သူနဲ့ အပြန်အလှန်ခေါ်ထားတာ များတယ်။ ဖုန်းပြောတဲ့အချိန်တွေကလည်း မနည်းလှပါဘူး။ နေပါဦး ... ငဇော် မင်း မလှမြတ်သူဆိုတာကို တကယ်ပဲ မသိဘူးလားကွ။ နည်းနည်း လောက် အားထုတ်ပြီး စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါလားလို့ တိုက်တွန်းတယ်။ တူ တော် အတော်ကြာအောင် ဖျစ်ညှစ်စဉ်းစားပေမယ့် ဘာမှထူးမလာတာ

ပြစ်မှုအိပ်မက်ဆိုးနှင့် စကားမပြောသောစာရာနှင့် ။ ၁၇၁
ဘင့်အင်းလို့ပဲ ဖြေလိုက်ပြန်တယ်။ ဒီတော့ လေးလေးက လေးလေးနက်နက်
ဦးစားလိုက်ပြီး ...

“ဒီလိုလုပ်ကွာ ... ငဇော်၊ မင်း ဒီလှမြတ်သူဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို
ခေါ်ကြည့်သင့်တယ်။ မင်း ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ အတိတ်ကွင်းဆက်ကို ဆက်ခံ
လို ဆက်မိငြားပေါ့ကွာ”

လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော်က ...

“ဖြစ်ပါ့မလား .. လေးလေးရယ်၊ ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်းမသိဘဲနဲ့”
လို့ ညည်းလိုက်မိတယ်။ လေးလေးက ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စမ်းကြည့်ရမှာပေါ့ ... ငဇော်ရာ။ ကဲ ... ရော့ ..
ဖုန်းပေါ်မှာ သူ့နာမည်ပေါ်နေပြီ ဒါလေးနိုင်ပြီး ခေါ်ကြည့်စမ်းပါ”

လို့ ပြောတာနဲ့ ကျွန်တော် လေးလေးပြတဲ့ခလုတ် အစိမ်းလေးကို
နှိပ်ပြီး နားရွက်နားကပ် နားထောင်လိုက်မိတယ်။ တူဆိုတဲ့ အသံရှည်သုံး
ကြိမ်လောက် အဆုံးမှာ တီခနဲ အသံတိုထွက်လာပြီး ထူးသံကြားရတယ်။
မိန်းကလေးအသံလွှင့်လွှင့်နဲ့ ...

“အို ... ဒါ ကိုအောင်လားဟင်”

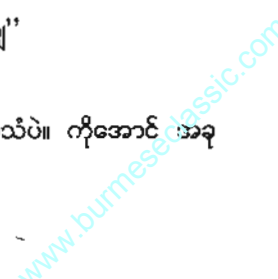
လို့ စိုးတထိတ်ထိတ်အသံမျိုး ကြားရတယ်။ ကျွန်တော်က ...
“ဟဲ့လို ... ကျွန်တော် ခင်မောင်ဇော်ပါခင်ဗျား”

လို့ ဖြေလိုက်တယ်။ တစ်ဖက်က ခဏတိတ်သွားပြီးမှ ...
“ဒါ ... ဒါ ကိုအောင်ဖုန်း မဟုတ်လားရှင့်။ ရှင်က ဘယ်သူလဲ

အင်”
လို့ ခင်တိုးတိုး မေးတယ်။ ကျွန်တော်က ...

“ဒါဆို အဲဒီက ညီမကရော ဘယ်သူလဲဗျ”
လို့ ပြန်မေးမိတယ်။ သူက ...

“အိုး ... နေပါဦးရှင့်၊ ဒါ ကိုအောင်အသံပဲ။ ကိုအောင် အခု
ပြောနေတာ မြတ်လေ”

၁၇၂ မဟိုစော

လို့ အားတက်သရော ပြောတယ်။ ကျွန်တော်က ခေါင်းကုတ် ပြီး ...

“ဘယ်ကမြတ်လဲ”

လို့ ဝေဝေဝါ ပြန်မေးမိတယ်။ သူက ...

“အို ... ကိုအောင်ကလည်း ကိုယ့်ချစ်သူအသံကိုတောင် မမှတ် မိတော့ဘူးလားဟင်”

လို့ ဆိုနင့်သံနဲ့ မေးတယ်။ ကျွန်တော်နှုတ်က ဗျာလို့ အာမေဇိုတ် သံအကျယ်ကြီး ထွက်သွားမိတယ်။ လေးလေးနဲ့ ဒေါ်လေးက ဘာဖြစ်လို့ လဲလို့ လက်ဟန်ပြမေးတယ်။ ကျွန်တော်က နောက်မှရှင်းပြမယ့် ဟန်လှစ် ပြလိုက်ရင်း မိန်းကလေးကို ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိအောင် ဆွံ့အသလိုဖြစ် နေမိတယ်ဆံရာ”

ကျွန်ုပ် ခေါင်းဆတ်ပြလိုက်သည်။

“ဒါပေါ့လေ ... ကိုယ်မသိတဲ့အချိန်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက် က သူ့ချစ်သူပါလို့ ပေါ်တင်ကြီးပြောနေမှတော့ မောင်ရင် အတော်လေး ရှောင်ဖြစ်သွားမှာပေါ့ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ကျွန်တော် အတော်လေးကြာအောင် မှင်သက် မိသလိုဖြစ်နေပြီးမှ အားတင်းပြီး ...

“ဒါနဲ့ အဲဒီညီမ ... အဲ ... မြတ်က ဘယ်ကပြောနေတာလဲ မသိဘူး”

လို့ သတိထား မေးကြည့်လိုက်တယ်။ သူက ...

“အာ ... ကိုအောင်ကလည်း ခုပဲ ညနေရောက်လို့ ရုံးဆင်းပြီး ဆိုတော့ စံရိပ်ငြိမ်ကို ပြန်ရောက်နေပြီလေ”

တဲ့။ ကျွန်တော်က ‘စံရိပ်ငြိမ်’ ဆိုတာ ဘယ်မှာများလဲလို့ မေးမိ တယ်။ အာ ... ကိုအောင်ကလည်း စံရိပ်ငြိမ်ဆိုတာ မန္တလေး၊ ပုလဲငွေရောင် ရပ်ထဲက မြတ်တို့အိမ်ပဲဟာ။ ဘာလဲ မတွေ့တာ နည်းနည်းလောက်ကြာ သွားတာနဲ့ပဲ မေ့ချင်နေပြီလားဟင်”

ပြစ်မှုအိပ်မက်ဆိုးနှင့် စကားပြောသောတရားနှင့် ၁၇၃

လို့ ခရာသံလေးနဲ့ မေးတယ်။ ကျွန်တော်က ...

“ဗျာ ... မန္တလေး ... ဟုတ်လား”

လို့ အသံကျယ်ကျယ် ထွက်သွားမိပြန်တယ်။ လေးလေးတို့က လည်း မျက်လုံးပြူပြီး ကြည့်နေကြတယ်။ အဲဒီမှာ သူက ...

“နေပါဦး ... အခုကိုအောင်က ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

လို့ စူးစမ်းတဲ့လေသံနဲ့ မေးတယ်။ ကျွန်တော်က ...

“ကျွန်တော် ၂၂ လမ်းအိမ်က ပြောနေတာပါ”

လို့ ဖြေလိုက်တယ်။ မြတ်က ...

“ဘယ် ၂၂ လမ်းလဲဟင်။ မန္တလေး ၂၂ လမ်းလား”

တဲ့။ ကျွန်တော်က ...

“မဟုတ်ဘူး။ ရန်ကုန် ၂၂ လမ်းက ကျွန်တော့်အိမ်က ပြော နေတာပါ”

လို့ဖြေလိုက်တော့ အဲဒီမှာ မြတ်အသံ ကျယ်သွားပြီး ...

“ဘာ ... ရန်ကုန် ၂၂ လမ်းက ကိုအောင်အိမ် .. ဟုတ်လား”

လို့ အလောတကြီး မေးတယ်။ ကျွန်တော်က ...

“အင်းလေ ...”

လို့ဖြေမိတော့ မြတ်က ...

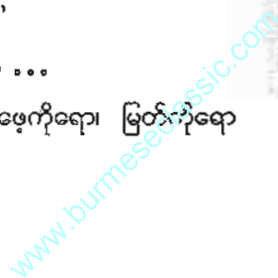
“အလို ... ဒါ ... ဒါဆို ကိုအောင် အတိတ်မေ့နေတာတွေ ပြန် ကောင်းသွားလို့ ကိုယ့်အိမ်ကို ပြန်သတ်ရပြီး ပြန်ရောက်နေတာများလား ဟင်”

လို့ ငိုသံတစ်ဝက်နဲ့မေးတယ်။ ကျွန်တော်က ခဏစဉ်းစားပြီး ..

“အင်းဗျာ ... အဲလိုများလား မသိဘူး”

လို့ ဖြေလိုက်တယ်။ အဲဒီတော့ မြတ်က ...

“ဒါဆို စံရိပ်ငြိမ်အိမ်ကိုကော ... ဖေဖေကိုရော၊ မြတ်ကိုရော မမှတ်မိတော့တာများလား ... ကိုအောင်ရယ်”

၁၇၄ ။ စဟိုစော

လို့ ငိုရိုက်သံနဲ့ မေးတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ အားနာမိသလို ခံစားရပြီး ...

“အင်းဗျာ ... ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ အရမ်းရှုပ်ထွေးနေပြီး မြတ်မေးတာကို ဖြေနိုင်ဖို့ မစဉ်းစားနိုင်သေးသလို ရင်ထဲဆို့နင့်နင့်ကြီး ဖြစ်နေတယ်ဗျာ”

လို့ ကြေကြေကွဲကွဲ ဖြေလိုက်မိတယ် ဆရာ။

ကျွန်ုပ်သည် အချုပ်သား ခင်မောင်ဇော်၏ ဖြစ်ရပ်အပေါ် သဘောပေါက်လာသလို ခံစားမိသည်။ ခင်မောင်ဇော်သည် လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်ခန့်က ဆေးရုံကြီးမှ ညဂျူတီထွက်လာရင်း အိမ်အပြန်လမ်းတွင် မတော်တဆ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရပြီး အတိတ်မေ့သွားစဉ် လှမြတ်သူတို့သားအဖနှင့်တွေ့ကာ မန္တလေးမြို့သို့ ရောက်ရှိသွားပုံရလေသည်။ မန္တလေးတွင် သူ မမှတ်မိနိုင်သော်လည်း ရှုပ်ထွေးသော ဖြစ်ရပ်ဆိုးတစ်ခုနှင့် ကြုံတွေ့ကာ လှမြတ်သူပင် မသိအောင်ထွက်ခွာလာခဲ့ရာမှ ရန်ကုန်သို့ ပြန်ရောက်လာခြင်းဖြစ်ပေမည်။ ရန်ကုန် လသာလမ်းအရောက်တွင် ခေါင်းတွင် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရသွားပြန်သဖြင့် မန္တလေးဖြစ်ရပ်ကို မေ့သွားကာ ယခင်သုံးနှစ်ကအတိုင်း ဆေးရုံကြီးမှ ညဂျူတီထွက်ပြီး ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်လာနေခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

ခင်မောင်ဇော်က ဆက်ပြောသည်။ ဖုန်းပြောနေရင်း အချိန်အတော်လေးကြာအောင် တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ မြတ်က ...

“အေးလေ ... ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုအောင် မြတ်တို့ကို သတိမရနိုင်တော့ပေမဲ့ ဖေဖေကိုယ်တိုင် ကြိုးစားကုသပေးခဲ့တဲ့အတိုင်း ကိုအောင် အရင်ဘဝမှန်ကို ပြန်ရောက်သွားတာကိုတော့ မြတ် အရမ်းဝမ်းသာမိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုအောင် မန္တလေးကို မဖြစ်မနေ ပြန်လာဖို့ လိုလိမ့်မယ်ရှင့်”

လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော်က ဘာဖြစ်လို့လဲမေးတော့ သူက ...

“အို ... ကိုအောင် မမှတ်မိပေမယ့် ကိုအောင်ဘဝအတွက် အင်မတန်အရေးကြီးတဲ့ ပြဿနာကို ကိုယ်တိုင် ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းလိုက်မှ ဖြစ်မှာမို့လို့ပါ”

ဖြစ်မှုအိမ်မက်ဆိုးနှင့် စကားမပြောသောတရားနှင့် ။ ၁၇၅

တဲ့ ဆရာ။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ထိတ်သွားပြီး ...

“နေပါဦး ... မြတ်ရဲ့။ အရေးကြီးတဲ့ ပြဿနာဆိုတာ ဘာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရမှာလဲဗျာ”

လို့ မေးမိတယ်။ သူက ...

“အင်း ... ဒီကိစ္စက ဖုန်းထဲက ပြောလို့မဖြစ်ဘူး။ ပြောရင်လည်း ဘာအောင် လိပ်ပတ်လည်အောင် နားလည်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလေ။ ဒါကြောင့် မန္တလေးကိုသာ ပြန်လာခဲ့ပေးပါ ကိုအောင်”

လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော် ခဏတွေဝေနေပြီးမှ ...

“ဒါဆို ဘယ်တော့ပြန်လာရမလဲ မြတ်”

လို့ မေးမိတယ်။ မြတ်က ...

“အို ... မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန်ပေါ့။ ဖြစ်နိုင်ရင် ချက်ချင်းတောင် ထွက်လာစေချင်တာလေ။ ကြာရင် ကိုအောင်အတွက် မကောင်းလို့ပါရှင်”

လို့ပြောတယ်။ ကျွန်တော်က ...

“ဒါနဲ့ ဘယ်ကို လာရမှာလဲဗျာ။ ပုလဲငွေရောင်ရင်က ခံနိုင်ငြိမ်ကိုထား”

လို့ မေးမိတယ်။ မြတ်က ပျာပျာသလဲသံနဲ့ ...

“အို ... ခံနိုင်ငြိမ်ကို လာလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲရှင့်။ အဲဒီမှာ ကိုအောင်အတွက် အန္တရာယ်ရှိတယ်လေ။ အဲဒါကြောင့် မန္တလေး အမြန်ရထားစီးပြီးသာ လာခဲ့ပါ။ ဘူတာကြီးမှာ မြတ်လာကြိုနေမယ်”

လို့ဆိုတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ မြတ်ရဲ့ပုံရိပ်ကို စဉ်းစားမရတာနဲ့ ...

“ကျွန်တော်က မြတ်ကို မမှတ်မိခဲ့ရင်ကော”

လို့ မေးတယ်။ မြတ်က ...

“အဲဒါတော့ မပူနဲ့။ မြတ်က ကိုအောင်ကို ကောင်းကောင်းသိနေတာပဲဟာ။ ကိုအောင်စီးလာမယ့် နေ့ရက်၊ အချိန်၊ တွဲနံပါတ်နဲ့ ထိုင်ခုံနံပါတ်တွေကိုတော့ ဖုန်းကြိုဆက်ထားဖို့ လိုလိမ့်မယ်။ အဲ ... အရေးကြီးတာ တစ်ခု

၅၇၆ ။ ဗဟိုစော

တော့ရှိတယ်။ ကိုအောင်ကို သူများတွေ ရုတ်တရက်မမှတ်မိနိုင်အောင် ရှုပ်နည်းနည်းဖျက်လာဖို့တော့ လိုမယ်ထင်တယ်”

လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော် အံ့အားသင့်သွားပြီး ...

“ဟင် ... ကျွန်တော်က ဘာကြောင့် ရုပ်ဖျက်လာရမှာလဲဗျ”

လို့ မေးလိုက်တယ်။ သူက ...

“အဲဒါလည်း ဖုန်းထဲကပြောလို့ မဖြစ်ဘူးရှင်။ လူချင်းတွေမှပဲ အကြောင်းရုံ ပြောပြတော့မယ်။ အရေးကြီးတာက ကိုအောင် မြန်မြန်မြန် လာဖို့ပဲ။ ဒါမှ ကိုအောင်ဘဝ အနာဂတ်မှာ သာမန်လူသားတစ်ယောက်လို အပူအပင်ကင်းကင်းနဲ့ လျှောက်လှမ်းနိုင်မှာမို့ပါနော်။ မန္တလေးရောက်လာမှတော့ ပြဿနာတွေအားလုံး ဖြေရှင်းပေးဖို့ မြတ်တာဝန်သာထားပါ”

တဲ့ ဆရာ။

“နေပါဦး ... အဲဒီစကားတွေက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲကွယ့်”

ကျွန်ုပ်က နားမလည်၍ မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်လည်း နားမလည်ဘူးဆရာ။ ထပ်မေးပြန်ရင်လည်း ဖုန်းထဲကနေပြောမှာ မဟုတ်လို့”

“ကောင်းပြီလေ ... ကျွန်တော် စဉ်းစားပေးပြီး ဖုန်းပြန်ဆက်လိုက်မယ်”

လို့ ပြောပြီး စကားဖြတ်လိုက်တယ် ဆရာ။

“အင်း ...”

“ကျွန်တော် လှမြတ်သူဆိုတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ အပြန်အလှန် ဖုန်းထဲပြောခဲ့သမျှတွေကို လေးလေးနဲ့ ဒေါ်လေးကို အသေးစိတ် ရှင်းပြလိုက်တယ်။ လေးလေးက သေသေချာချာနားစိုက်ထောင်ပြီး မရှင်းလင်းတဲ့အချက်တွေကို ပြန်မေးခွန်းထုတ်တယ်။ ခက်တာက အဲဒီဖြစ်ရပ်တွေက ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်တောင် မမှတ်မိတာဆိုတော့ မေးသမျှ ခန့်မှန်းဖြေရှင်းလို့ ဖြစ်နေတာပေါ့...ဆရာ။ ဒါပေမဲ့ လေးလေးကိုယ်တိုင်က တရားရုံးချုပ် ရှေ့နေ

ဖြစ်မှုအိမ်မက်ဆိုးနှင့်စကားမပြောသောတရားခွင့် ၁၇၇

ဖြစ်နေတော့လည်း လိုအပ်တာတွေကို သူ့စိတ်ကူးနဲ့ ဆက်စပ်ပြည်တွတ်သွားနိုင်တာပေါ့လေ”

“ဟုတ်လား ... ကောင်းတာပေါ့ကွယ်”

အတော်လေးကြာမှ လေးလေးက စပြောပါတယ်။

“ငဖော် ... မင်းဟာက အပျက်ပျက်နဲ့ နာခေါင်းသွေးထွက်ဆို သလို ဖြစ်နေပါလားကွ။ ဆေးရုံက ညဂျူတီထွက်ပြီးပြန်အလာ လမ်းမှာ တော်တဆဖြစ်ပြီး အတိတ်မေ့သွားတယ်။ ပြီးတော့ ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း သိတဲ့လူတွေနဲ့ မန္တလေးပါသွားတယ်။ ပုလဲငွေရောင်ရပ်က စံရိပ်ငြိမ်ခေါ်တဲ့ သူတို့အိမ်မှာ သုံးနှစ်သုံးမိုး ကြာခဲ့တယ်။ နောက်တော့ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ပြီး ရန်ကုန်ကို ဘယ်လိုပြန်ရောက်လာမှန်း မသိဘူး။ လသာလမ်းရောက်တော့ ခေါင်းပေါ်ကို အုတ်ခဲလို တစ်ခုခုပြုတ်ကျပြီး ပစ္စုပြန်ဘဝကို ပြန်ရောက်လာတယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာ ပြီးခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်ကဖြစ်ရပ်တွေကို မေ့သွားပြန်တယ်။ အင်း ... မင်းပြောသမျှ အချက်အလက်တွေပေါ် စုစည်းသုံ့သစ်ကြည့်ရတာတော့ မင်းဟာ အလွန်စိုးရိမ်စရာကောင်းတဲ့ ရာဇဝတ်မှုလို အဖြစ်ဆိုးမျိုးတစ်ခုနဲ့ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတယ် ထင်ပါရဲ့”

လို့ မှတ်ချက်ချတယ်။ အဲဒီမှာ ဒေါ်လေးက ...

“ရှင်နှယ် ... မဦးမချွတ်တော်၊ ဒီလောက် ရိုးသားဖြူစင်တဲ့ ကျွန်မတုလေးက ဒီလို မကောင်းတဲ့ရာဇဝတ်မှုမျိုးနဲ့ ဘယ်ကြုံတွေ့နိုင်ပါ့မလဲရှင်ရယ်။ လွဲပါစေ ပယ်ပါစေ”

လို့ ကျွန်တော့်ကျောကို ပွတ်သပ်ရင်း စုတ်တသပ်သပ်နဲ့ ပြောတယ်ဆရာ။

“အင်း ... မောင်ရင့်လေးလေးရဲ့ အတွေးပုံရိပ်ကလည်း ဆရာထင်မြင်ချက်နဲ့ သိပ်မကွာနိုင်လောက်ဘူးကွယ့်။ အဓိကက ဒီပြဿနာကို ဖုန်းနဲ့ ပြောလို့မရတာရယ်။ မောင်ရင့်ကိုယ်တိုင် ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရမယ့် ပြဿနာဆိုတာရယ်။ ဒါတွေကို ဖြေရှင်းပြီးမှ မောင်ရင့်ဘဝမှာ သာမန်လူတစ်ယောက်

၁၇၈ ❀ ဗဟိုစော

လို အပူအပင်ကင်းကင်းနဲ့ နေသွားနိုင်မယ်ဆိုတာရယ်၊ ဒီစကားတွေအပေါ် သုံးသပ်ကြည့်လိုက်ရင် မောင်ရင့်လေးလေး ယူဆသလို ရာဇဝတ်မှုတစ်ခုဆို ဦးတည်နေသလိုပါပဲကွယ်။ တစ်ခုရှိတာက သူ့ဖေဖေ ကြိုးစားပြီး ကုသဖေး ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ စကားအရ သူ့ဖေဖေဟာ စိတ်ရောဂါနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်တယ်ကွယ်။ မောင်ရင့်ပြဿနာတွေကို ဖြေရှင်း ပေးဖို့ သူ့တာဝန်ထားလို့ပြောတဲ့ လှမြတ်သူဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက ဘာလဲ၊ ဥပဒေဘက်တော်သားလား။ ဒါမှမဟုတ် ပြဿနာရဲ့ ဇာစ်မြစ်အမှန်ကို သိနေ တဲ့သူလား။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲကွယ်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ဆရာ။ လေးလေးကတော့ ကျွန် တော် မန္တလေးကို ရုပ်ဖျက်ပြီး လာဖို့ပြောတာကို ဒီလိုသုံးသပ်တယ်လေ”

“အင်း ... ဘယ်လိုများလဲကွယ်”

“လေးလေးပြောတာက လှမြတ်သူဟာ ကျွန်တော့်ကို လူမြင်မခံ စေချင်တဲ့အချက်ကို ထောက်ရင် ကျွန်တော်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့အမှုဟာ လူ တိုင်း စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ အမှုဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုလည်း လူတော်တော် များများက သိနေကြပုံပဲတဲ့ဆရာ”

ကျွန်ုပ် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိသည်။

“မှန်တယ် ... မောင်ရင့်ဟာ အမှုတစ်ခုဖြစ်နေတာတော့ သေချာ နေပြီလေ။ ဘာမှမှန်းသာ မသိသေးတာ။ ဒါနဲ့ မောင်ရင် မန္တလေးကို ဘယ် တုန်းကရောက်လာခဲ့လဲကွယ်”

“ဘာကြာမလဲ၊ လှမြတ်သူနဲ့ ဖုန်းပြောပြီး နှစ်ရက်အကြာမှာ ည အမြန်ရထားနဲ့ တက်လာခဲ့တယ်။ သူပြောသလို ရုပ်နည်းနည်းတော့ ဖျက် လာတာပေါ့။ ဦးထုပ်ဆောင်း၊ ပါဝါမပါတဲ့ မျက်မှန်ကိုင်အနက် ထူထူတမ်း နှုတ်ခမ်းမွေးအတု တပ်ပြီးတော့ပေါ့လေ။ လှမြတ်သူဆိုတော့ ထွက်လာ တဲ့အချိန်၊ တွဲအမှတ်နဲ့ ခုံနံပါတ်တွေ အတိအကျ ဖုန်းဆက်ပြောထားရတာ ပေါ့ ဆရာ။ သူက နောက်တစ်နေ့ ရထားဆိုက်ချိန်ကျရင် ပါတိတ်အနီရောင် ဝမ်းဆက်ဝတ်ပြီး ခေါင်းပေါ်မှာ နှင်းဆီဖြူတစ်ပွင့် ပန်ထားမယ်။ နေကာ

ပြစ်မှုအိမ်မက်ဆိုးနှင့် စကားမပြောသောတရားနှင့် ❀ ၁၇၉ မျက်မှန်တပ်ပြီး လက်ထဲမှာ လက်ကိုင်အိတ်အဖြူရောင်ကိုင်ပြီး စောင့်နေ မယ်။ သူ့ကိုတွေ့ရင် နှုတ်မဆက်ဘဲ သူ့နောက် မလှမ်းမကမ်းကသာ လိုက် လာခဲ့ပါလို့ ပြောတယ်ဆရာ”

“အင်း ... မောင်ရင်တို့ဟာက တကယ့် လျှို့ဝှက်သည်းဖိုပါပဲ လား”

ကျွန်ုပ်က ပြုံး၍ ပြောလိုက်သည်။ ခင်မောင်ဖော်ကလည်း ခေါင်း ညိတ်ထောက်ခံသည်။

“အမှန်ပဲ ... ဆရာ။ ကျွန်တော့်မှာတော့ ကျွန်တော် လုံးဝ မမှတ် မိတဲ့ အမှောင်ကမ္ဘာထဲ အရဲစွန့် တိုးဝင်နေရသလိုပါပဲ။ နောက်တစ်နေ့မနက် ၉ နာရီလောက် မန္တလေးဘူတာကြီးမှာ ရထားဆိုက်တော့ ကျွန်တော့်တွဲ နားမှာ ကြိုတင်မှာထားတဲ့အတိုင်း ဝတ်စားထားတဲ့ လှမြတ်သူကို တွေ့လိုက် ရတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ပါလာတဲ့ လက်ဆွဲအိတ်ကိုဆွဲပြီး သူ့နောက်က မယောင်မလည်နဲ့ လိုက်သွားတယ်။ သူက ဘူတာရှေ့ နှစ်လမ်းကျော်လောက် မှာရှိတဲ့ လေးထပ်တိုက်တစ်လုံးရှေ့ရောက်တော့ တိုက်လှေခါးရင်းမှာ အသာ ခပ်လိုက်တာတွေ့ရတယ်။ ပြီးတော့ နောက်ဘက်ကို မသိမသာလေး လှည့် ကြည့်တယ်။ ကျွန်တော် ပါလာမှန်း သေချာတော့မှ တိုက်လှေခါးအတိုင်း ထက်သွားတယ်။ ကျွန်တော် လှေခါးရင်းရောက်လို့ မော့ကြည့်လိုက်တော့ သူ လေးထပ်အထိ ဆက်တက်နေတာကို မြင်လိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော် သူ တို့ မိခါနီးမှာ သူက လေးထပ်ခေါင်းရင်းခန်းတံခါးကို သော့ဖွင့်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော် တိုက်ခန်းထဲ လှမ်းဝင်ပြီးတာနဲ့ သူက အခန်းတံခါးကို ချက်ချင်း ပြန်ပိတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဘာမပြောညာမပြောနဲ့ ကျွန်တော့်ကို အတင်း ဗွေဖက် နှမ်းရုံပါလေရော ဆရာ”

“ဟေ ... ဟုတ်လား”

သူ့နှုတ်ကလည်း တိုးတိုးလေး ပြောသေးတယ်။

“သတိရလိုက်တာ ... ကိုအောင်ရယ်။ ကိုအောင်ကော မြတ်ကို သတိမရဘူးလားဟင်”

လို့ ကျွန်တော့်ပါးနှစ်ဖက်ကို သူ့လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ယုယုယယလေး
ညှပ်ကိုင်ထားရင်းမေးတယ် ဆရာ။ ကျွန်တော့်မှာတော့ ကိုယ် တစ်ခါဖူးမှ
မသိကျွမ်း မရင်းနှီးတဲ့ သူစိမ်းမိန်းမပျိုတစ်ယောက်ရဲ့ မမျှော်လင့်ဘဲ အတင်း
ပွေ့ဖက်နမ်းရှုံ့တာကို ခံလိုက်ရတော့ ကျွန်တော့်မှာ ရင်တွေပန်းတွေ တုန်ပြီး
တစ်ကိုယ်လုံး ရိုန်းတိန်းတိန်းတိန်းနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်း မသိပါဘူး ...
ဆရာရယ်”

ကျွန်ုပ်က ပြုံးလျက် ...

“မောင်ရင် ရည်းစားတော့ ထားခဲ့ဖူးမှာပေါ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆေးကျောင်းတက်တုန်းကတော့ သူငယ်ချင်းလိုလို
ရည်းစားလိုလို ကျောင်းသူတစ်ယောက်တော့ ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ သွားလေရာ
တကုန်တော့တော့ဆိုပါတော့။ ဒါပေမဲ့ ခုလိုမျိုးတော့ ပွေ့ဖက်နမ်းရှုံ့တာမျိုး မရှိခဲ့
ဖူးဘူး။ အခု မြတ်နဲ့က ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ပထမဆုံး အတွေ့အကြုံလိုထင်
မိတယ်ဆရာ”

ကျွန်ုပ်က ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါယမ်းပြလိုက်သည်။

“အဲလိုတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ... မောင်ရင်။ ဘာလို့ဆို မိန်းကလေး
တစ်ယောက်အနေနဲ့ သူ့ အရင်က တစ်ခါမှ မဆိုဘူးတဲ့ ယောက်ျားလေးတစ်
ယောက်ကို ခုလို ရဲရဲတင်းတင်း ပွေ့ဖက်နမ်းရှုံ့ခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူးကွယ်။ ဆရာ
အထင်တော့ မောင်ရင်တို့နှစ်ယောက်ဟာ သုံးနှစ်အတွင်း အတော်လေး
ချစ်ကွမ်းဝင်ခဲ့တဲ့ ချစ်သူတွေ ဖြစ်လိမ့်မယ်ကွယ်”

ခင်မောင်စော်က ...

“ကျွန်တော်က သုံးနှစ်လုံးလုံး ဘာကိုမှ မမှတ်မိနိုင်လောက်အောင်
အတိတ်မေ့နေခဲ့တာဆိုတော့ အဲလိုမျိုး ဟုတ်မဟုတ် ကျွန်တော် ခံစားလို့
မရခဲ့ဘူးဆရာ။ ဒါပေမဲ့ ...”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်သလဲကွယ်”

“သူနဲ့ အဲလို လူချင်းပူးကပ် ပွေ့ဖက်မိချိန်မှာ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ
အလွန်ရင်းနှီးနေတဲ့ မွှေးရနံ့တစ်မျိုးကို ရှူရှိုက်လိုက်မိရသလို ခံစားရတယ်”

“ဘယ်လိုမွှေးရနံ့မျိုးလဲ။ ရေမွှေးခွံလိုမျိုးများလား”

“ဟင့်အင်း ... ရေမွှေးရနံ့လိုမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်လိုပြော

ရမလဲ လူတွေရဲ့ကိုယ်ကရတတ်တဲ့ ရနံ့တစ်မျိုးဆိုပါတော့ ဆရာ”

ကျွန်ုပ် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဆရာ သိပြီ။ မောင်ရင် ရတဲ့ရနံ့ဆိုတာက မောင်ရင်နဲ့ ချစ်သူဖြစ်
ခဲ့ဖူးတဲ့ လူမြတ်သူရဲ့ မိန်းကလေးတွေမှာရှိတတ်တဲ့ ကိုယ်သင်းနဲ့ပဲကွယ်။
ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

ခင်မောင်စော်က ခေါင်းဆတ်ပြကာ ...

“အဲလိုဖြစ်မယ် ထင်ပါရဲ့။ ကျွန်တော် မြတ်ရဲ့ လူပုံသဏ္ဍာန်ကို
မှတ်မိနိုင်ပေမယ့် သူ့ကိုယ်သင်းရနံ့အရတော့ မြတ်နဲ့ကျွန်တော် ရင်းရင်း
နှီးနှီး နေခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ ငြင်းမရတော့ဘူးပေါ့လေ”

“အင်း ... ဒါထားပါဦး။ မြတ်က မောင်ရင်ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး
ဘယ်လိုတွေ ရှင်းပြသေးလဲကွယ်”

ကျွန်ုပ်က လိုရင်းကို ဖြတ်မေးချလိုက်မိသည်။

“သူ့ ရှင်းပြလိုက်တော့မှ ကျွန်တော် ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်း ထ
အောင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားမိတယ် ဆရာ”

“ဟုတ်လား ... ဘယ်လိုဖြစ်လို့တဲ့လဲ”

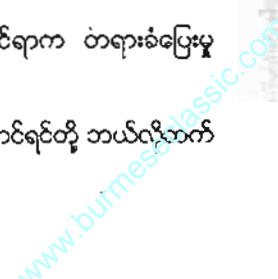
“ကျွန် ... ကျွန်တော်ဖြစ်နေတာက ပေါ့သေးသေး မဟုတ်ဘူး။
လူသတ်မှုတဲ့ ဆရာ”

“ဟေ”

ကျွန်ုပ် အလွန်အံ့အားသင့်သွားမိ၏။ ကြိုတင်ခန့်မှန်းထားတာထက်
ပြီးလေးနေရှုဖြစ်၏။

“ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကိုလည်း သက်ဆိုင်ရာက ဝံ့စားခံပြေးမှု
နှင့်ထားတယ်တဲ့ ဆရာ”

“ဟုတ်လား ... ဆိုးလိုက်တာ။ ဒီတော့ မောင်ရင်တို့ ဘယ်လိုဘက်
လှုပ်ရှားကြလဲကွယ်”

ကျွန်ုပ် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ မေးလိုက်မိ၏။

“မြတ်က ဥပဒေဝန်ထမ်းအဆင့် (၄) ဖြစ်နေတော့ သူက ကျွန်တော်ကို တိမ်းရှောင်မနေဘဲ ပြန်အဖမ်းခံပြီး ဥပဒေဘောင်ထဲက အမှုကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော်က ပြန်အဖမ်းခံရအောင် အမှုဖြစ်စဉ်ကိုလည်း မသိ၊ ဘယ်တုန်းက ဘယ်ကို ထွက်ပြေးခဲ့မှန်းလည်း မသိ၊ သုံးနှစ်လုံးလုံး အတိတ် မေ့နေတဲ့ကိစ္စကိုရော၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ မေးလိုက်တယ်။ မြတ်က အဲဒီအတွက် ယူနို. ကျွန်တော်ဟာ သူ့ဖေဖေ စိတ်ရောဂါကုအထူးကု ဒေါက်တာကောင်း မြတ်သူရဲ့ အတိတ်မေ့နေတဲ့ လူနာဖြစ်ကြောင်း ထောက်ခံချက်နဲ့ ပူးတွဲပြီး တရားရုံးတော်ကို လျှောက်ထားတင်ပြပေးမယ်လို့ ပြောတယ်ဆရာ”

“ဪ... မောင်ရင့်ဖုန်းထဲက နာမည်ဦးကောင်းမြတ်သူဆိုတာ မြတ်သူရဲ့အဖေ စိတ်ရောဂါအထူးကု ဆရာဝန်ကြီးကိုးကွယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဆရာ”

“နို့ ... နေပါဦး သူတို့သားအဖနဲ့ မောင်ရင့်က ဘယ်လိုဆုံစည်းခဲ့တာလဲကွယ်”

ကျွန်ုပ်က သူတို့၏ ပတ်သက်မှုကို စူးစမ်းကြည့်မိသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ် ကျွန်တော် ဆေးရုံကြီးမှာ အလုပ်သင်ဆရာဝန် အဖြစ်နဲ့ ညကူတိကထွက်လာတဲ့တစ်နေ့ မနက် (၉)နာရီခွဲလောက်မှာ လသာလမ်းပေါ်မှာ စတွေ့ခဲ့ရတာပါ”

“ဪ... ဘယ်လို သိကျွမ်းခဲ့ကြတာလဲကွယ်”

“အဲဒီနေ့ မနက် ကျွန်တော် အိမ်ပြန်လာရင်း လသာလမ်းထိပ်က မြန်မာနိုင်ငံ စာစစ်ရုံးထဲက ဆင်းလာတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ပွေအိတ်ကို အလစ်သမားတစ်ယောက် ရုတ်တရက်လုယူပြီး ကျွန်တော်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက် ပြေးလာတယ်။ ဖြစ်စဉ်ကို အစအဆုံးမြင်လိုက်တဲ့ ကျွန်တော်က အလစ်သမား ကျွန်တော့်ဘေးကအဖြတ်မှာ ခြေထိုးခံထားလိုက်မိတယ်။ အဲဒီမှာ အလစ်သမား ပြေးလာတဲ့အရှိန်နဲ့ ဟပ်ထိုးလဲကျသွား

ပြီး လက်ထဲက လက်ပွေအိတ်ပါ ပလက်ဖောင်းပေါ် လွင့်ထွက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်က ပိုင်ရှင်ကိုပြန်ပေးဖို့ လက်ပွေအိတ်ကို ကုန်းအကောက်မှာ ဒုတ်ခနဲအသံကြားလိုက်ရပြီး ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ အလွန်ကြီးမားတဲ့ ကတ္တီပါ ကားလိပ်မည်းမည်းကြီး တစ်ခု ပြုတ်ကျလာသလို မြင်လိုက်ရပြီး ကျွန်တော် ကမ္ဘာလောကကြီးနဲ့ အဆက်ပြတ်ခံတာကိစ္စသွားခဲ့တယ် ဆရာ”

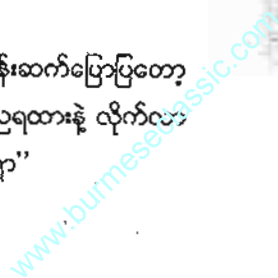
“ဟုတ်လား ... အဲဒါက ဘယ်လိုဖြစ်သွားခဲ့တာလဲကွယ်”

“အဲဒါ ဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း မသိခဲ့ဘူး ဆရာ။ အခု မန္တလေးပြန်ရောက်တော့မှ မြတ်ကို မေးကြည့်တော့ ကျွန်တော် လက်ပွေအိတ်ကို ကုန်းကောက်နေတုန်း ဟပ်ထိုးလဲကျသွားတဲ့ အလစ်သမားက ကျွန်တော့်ခေါင်းကို နောက်ကနေ အုတ်ခဲနဲ့ ထုရိုက်လိုက်တာတဲ့။ အဲဒီအချိန် လူတွေရောက်လာတာနဲ့ အလစ်သမား ကိုယ်လွတ်ရုန်း ထွက်ပြေးသွားတယ်။ သူ့လက်ပွေအိတ်တော့ ပြန်ရလိုက်တယ်လေး ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကိုတော့ နာမည်၊ လိပ်စာကအစ ဘာမှမေးမရတော့ဘူးတဲ့ဆရာ။ အမျိုးသမီး (မြတ်) နဲ့အတူပါလာတဲ့ သူ့အဖေ ဦးကောင်းမြတ်သူက စိတ်ရောဂါအထူးကု ဆရာဝန်ကြီးဖြစ်နေတော့ ကျွန်တော့်ခေါင်းက ဒဏ်ရာကြောင့် အတိတ်မေ့သွားတာ သိလိုက်တယ်တဲ့။ ခုကိစ္စက သူ့သမီးကို ကူညီရင်းက ရောဂါရသွားတာမို့လို့ သူတို့မှာ တာဝန်ရှိတယ်ဆိုပြီး မန္တလေးကို ဆေးကုသခဏနဲ့ ခေါ်သွားကြတာတဲ့။ အဲဒီတုန်းက မြတ်က ဘွဲ့ရပြီး ဥပဒေဝန်ထမ်း ဆရာဝန်ဖို့ လိုအပ်တဲ့ ဆယ်တန်းအောင်လက်မှတ် လာထုတ်ကြရင်း ကျွန်တော်နဲ့ ဆုံတွေ့ခဲ့ကြတာတဲ့ ဆရာ”

“ဪ... သိပြီ။ ဒါဆို မောင်ရင့် မန္တလေးရောက်တော့ မြတ်အဖေစဉ်နဲ့ သက်ဆိုင်ရာကို ပြန်အပ်ခဲ့တာပေါ့နော်”

ခင်မောင်ဇော်က ခေါင်းခါပြသည်။

“ကျွန်တော်က အဲဒီကိစ္စကို လေးလေးဆီ ဖုန်းဆက်ပြောပြတော့ လေးလေးက မအပ်ခဲ့ဦး၊ သူနဲ့ သူ့ဆရာရှေ့နေကြီးတို့ ညရထားနဲ့ လိုက်လာတယ်။ ဟိုရောက်မှ သူ စီစဉ်ပေးမယ်လို့ ပြောတယ်ဆရာ”

“ဒါဆို လေးလေးတို့ရောက်လာတော့ ဘယ်လိုလုပ်ကြလဲကွယ်”

“လေးလေးရယ်၊ သူ့ဆရာရှေ့နေကြီးရယ်၊ မြတ်ရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ် တိုက်ခန်းတံခါးအလုပ်ပိတ်ပြီး ဆွေးနွေးကြတယ် ဆရာ။ ပြီးမှ ကျွန်တော်မပါဘဲ မြို့နယ်မှူ။ စခန်းမှူလက်ရှိတာဝန်ထမ်းဆောင်နေတဲ့ စိတ်ရောဂါအထူးကုဆရာဝန်ကြီးတို့ ပဏာမ သွားဆွေးနွေးညှိနှိုင်းကြတယ်လို့ သိရတယ်။ နောက်တစ်နေ့မှာတော့ ကျွန်တော့်ကို ရဲစခန်းမှာ ပြန်အပ်ကြတယ်လေ။ အဲဒီမှာ စခန်းမှူက လိုအပ်တာတွေ စစ်ဆေးမေးမြန်းလိုက်တယ်။ အားလုံး ပြီးစီးသွားမှ ကျွန်တော့်ကို ဒီထောင်ကြီးထဲ ပို့လိုက်ကြတာမို့ ဆရာ”

ကျွန်ုပ်မှာ ခင်မောင်ဇော်၏ ဖြစ်ရပ်အပေါ် အကြမ်းဖျင်းတော့ ထိခတ်ပတ်လည်သလို ဖြစ်လာ၏။ သို့တစေ မရှင်းလင်းသည့် အချက်အလက်များလည်း အတော်ပင် ကျန်နေဦးမည်ထင်မိ၏။

“ဒါနဲ့ လူသတ်မှုက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ အသတ်ခံရတာက ဘယ်သူလဲကွယ်”

ကျွန်ုပ်က သိလိုသည့် မေးခွန်းတသိကြီးကို မေးလိုက်မိသည်။ ခင်မောင်ဇော်က ခေါင်းခါပြကာ ...

“အဲဒါကိုလည်း ကျွန်တော် ဘာမှ မှတ်မိတာမရှိဘူးဆရာ။ ပြောပြတာကတော့ ဖြစ်တာက ကျွန်တော့်ကို ဦးကောင်းမြတ်သူ နှစ်ရပ်က များ ဆေးကုပေးနေတဲ့ ပုလဲငွေရောင်းရပ်က စံရိပ်ငြိမ်အိမ်ကြီးရဲ့ အောက်ထပ်ဆေးခန်းမှာ ဖြစ်တာတဲ့။ အချိန်က ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်လကျော်ကျော် တစ်နေ့ခင်းပိုင်းကတဲ့ ဆရာ”

“ဟုတ်လား ...”

“ဒါဖြင့် အသတ်ခံရတာက ဦးကောင်းမြတ်သူ ကိုယ်တိုင်ပဲ ဆရာ”

“ဟေ ...”

“ဒါပေမဲ့ ကံအားလျော်စွာ ဦးကောင်းမြတ်သူက မသေခဲ့ဘူး”

“ဟုတ်လား ...”

“မန္တလေး ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီးနဲ့ ဦးနောက်နဲ့ အာရုံကြောဆေးရုံကြီးတွေမှာ အချိန်တစ်လလောက်ကြာအောင် အတွင်းလူနာအဖြစ် တက်ရောက်ကုသခဲ့ရတယ်။ လူသတ်သမားထိုးလိုက်တဲ့ ဓားမြှောင်ဟာ ဦးကောင်းမြတ်သူရဲ့ လက်ဝဲဘက်နားထင်ထဲ တစ်လက်မခွဲခန့် မောက်ဝင်ပြီး စိုက်နေတာတဲ့။ အဲဒီဓားမြှောင်ကို ဆရာဝန်ကြီးတွေ ကြိုးစားပမ်းစား ခွဲစိတ်ထုတ်ယူနိုင်ခဲ့လို့ အသက်အန္တရာယ်က လွတ်ကင်းသွားခဲ့တယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ ...

“ဒါပေမဲ့ ...”

“ဦးကောင်းမြတ်သူဟာ အသိစိတ်တော့ရှိပြီး ကြားနိုင်မြင်နိုင်ပေမယ့် အာရုံကြောထိခိုက်သွားတဲ့အတွက် စကားပြောလို့ မရနိုင်အောင် ဆွံ့အသွားသလိုဖြစ်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကလည်း လေဖြန်းခံရသူလို ကောင်းကောင်းလှုပ်ရှားနိုင်တော့ဘူးတဲ့။

“အင်း ... ဒါဆို ဒီအမှုက လူသတ်မှု ဘယ်မြောက်ပါတော့မလဲကွယ်။ လူကို အပြင်းအထန် နာကျင်စေမှု၊ လူကို မသန်မစွမ်းဖြစ်စေမှုတို့ ဝဲ ယူဆရမှာပေါ့။ ပြစ်မှုထင်ရှားရင်တော့ ထောင်ဒဏ် ဆယ်နှစ်လောက် အထိ ကျခံနိုင်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ လူကို သေစေလိုတဲ့ အကြောင်းနောက်ခံတော့ ရှိဖို့လိုတာပေါ့လေ။ ဒါဆို ဦးကောင်းမြတ်သူကို ဓားမြှောင်နဲ့ ထိုသတ်မှုနဲ့ မောင်ရင့်ကို တရားစွဲထားတာလားကွယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က အဲဒီအချိန်က အတိတ်ပေးနေတာဆိုတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် တကယ်ကျူးလွန်ခဲ့တာ ဟုတ်မဟုတ် ဆိုနိုင်ဘူးလေ ဆရာ”

ကျွန်ုပ် ခေါင်းဆတ်ပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်တာပေါ့ကွယ်။ ဒီအမှုမှာ မျက်မြင်သက်သေကော ရှိသတဲ့ဇာား”

ခင်မောင်ဇော်က ခေါင်းညှိတ်ပြသည်။

“မျက်မြင်သက်သေနှစ်ယောက် ရှိတယ်တဲ့ ဆရာ”

၁၈၆ ။ ဗဟိုစော

“ဟုတ်လား... ဘယ်သူတွေများလဲ”

“ကိုသိန်းအံ့နဲ့ ကိုရဲအောင်တို့တဲ့ဆရာ”

“ကိုသိန်းအံ့ဆိုတာ မောင်ရင့်ဖုန်းထဲမှာ မှတ်ထားတဲ့ နာမည် မဟုတ်လားကွယ့်”

“ဟုတ်တယ်တဲ့ ဆရာ”

“သူက ဘယ်သူလဲကွယ့်”

“သူက ဦးကောင်းမြတ်သူရဲ့ တူနှစ်ဝမ်းကွဲတော်တယ်တဲ့။ ယောက်ျား သူနာပြုအောင်လက်မှတ် ရထားတဲ့လူမို့လို့ ဦးကောင်းမြတ်သူက သူတို့ ဆေးခန်းမှာ အကူခေါ်ထားတာတဲ့ ဆရာ”

“ဒါဖြင့် ကိုရဲအောင်ဆိုတာကကော”

“သူလည်း ဆေးတပ်သား သင်တန်းဆင်းတစ်ယောက်မို့လို့ ကိုသိန်းအံ့နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဦးကောင်းမြတ်သူက ခေါ်ထားတာတဲ့။

“သူတို့က ဘယ်လို တာဝန်ထမ်းဆောင်ရတာလဲ။ နေ့ဘက်ခဲလား”

“ကိုသိန်းအံ့ကတော့ တူတော်သူဆိုတော့ အိမ်မှာ ခေါ်ထားပြီး ညဘက်ဆေးခန်း၊ ညစောင့်အိပ်ရတယ်။ ကိုရဲအောင်ကတော့ မနက်ထာ ညနေပြန်တဲ့”

“အဲဒီ စံရိပ်ငြိမ်အိမ်ကြီးမှာ အိမ်သားဘယ်နှယောက်ရှိသလဲ”

“အားလုံး လေးယောက်ပဲရှိတယ်။ အပေါ်ထပ်မှာ ဦးကောင်းမြတ်သူက တစ်ခန်း၊ မြတ်နဲ့သူ့ဒေါ်လေးက တစ်ခန်း၊ သပ်သပ်နေပြီး ကိုသိန်းအံ့ကတော့ အောက်ထပ်မှာ တစ်ယောက်တည်း နေရတယ်တဲ့”

“အချင်းဖြစ်တဲ့အချိန်မှာ မြတ်အိမ်မှာ မရှိဘူးလားကွယ့်”

“မြတ်က ဥပဒေရုံးမှာ ဒေါ်လေးကလည်း ဈေးထဲရောက်နေတယ်။ အိမ်မှာက ဦးကောင်းမြတ်သူရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ်၊ ကိုသိန်းအံ့တို့ နှစ်ယောက်ရယ်ပဲ ရှိတဲ့အချိန်တဲ့ဆရာ”

“မြတ်ကရော ဒီအမှုကိစ္စကို ဘာပြောလဲကွယ့်”

ပြစ်မှုအိပ်မက်ဆိုးနှင့် စကားမပြောသောတရားနှင့် ၁၈၇

“သူကြည့်ရတာတော့ ကျွန်တော် သူ့အဖေကို သတ်တယ်ဆိုတာ ဥပဒေအရ မဖြစ်နိုင်ဘူးတဲ့။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူ့အဖေဟာ ကျွန်တော် စိတ်ရောဂါပျောက်ကင်းအောင် စိတ်ရှည်လက်ရှည် ကုသပေးနေတဲ့သူတဲ့။ နောက်ပြီး သူ့အဖေက ကျွန်တော့်ကို သံယောဇဉ်တွယ်ပြီး မွေးစားသားအဖြစ် ထရားဝင်မွေးစားဖို့ ဆန္ဒရှိနေတယ်တဲ့။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်နဲ့ မြတ်ကလည်း ချစ်သူတွေဖြစ်နေတာတဲ့။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်အနေနဲ့ သူ့အဖေတို့သတ်ပစ်ဖို့ ဘယ်လိုအကြောင်းနောက်ခံမှ မရှိတဲ့အတွက် သူ လုံးဝ မယုံကြည်ဘူးတဲ့ ဆရာ”

ကျွန်ုပ် ခေါင်းညိတ် ထောက်ခံလိုက်မိသည်။ မှန်ပါသည်။ မြတ်ပြောပြသော အကြောင်းအချက်များအရ ဆိုလျှင်ကား ခင်မောင်ဇော်အနေနှင့် ဦးကောင်းမြတ်သူကို သတ်ရန်မည်သို့မှ မဖြစ်နိုင်ပါချေ။

“ဒါနဲ့ မျက်မြင်သက်သေ နှစ်ယောက်က အခု ဘယ်မှာလဲ။ သူတို့ ဘယ်လိုအစစ်ခံထားကြတယ်တဲ့လဲ”

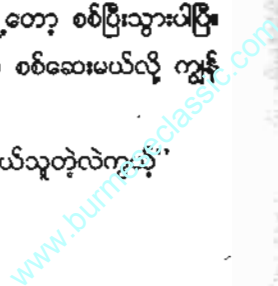
“အချင်းဖြစ်ပြီးကတည်းက ကိုသိန်းအံ့က ကိုရဲအောင်အိမ်ကို လိုက်နေတယ်။ သူတို့ ဘာတွေ ဘယ်လိုအစစ်ခံထားကြတယ် ကျွန်တော် မသိဘူး။ ဦးကောင်းမြတ်သူကတော့ တစ်ပတ်ကိုနှစ်ကြိမ် ဆေးရုံမှာ လေပြန်းထက်လေ့ကျင့်ခန်း သွားလုပ်ရတယ်တဲ့ ဆရာ။ ဆေးရုံတက်နေရဆဲပဲတဲ့ ဆရာ”

မှန်ပါပေသည်။ ထိုမျက်မြင်သက်သေနှစ်ယောက် ရဲရှေ့တွင် မည်သို့အစစ်ခံထားကြသည်မသိ။ ရုံးတော်ရှေ့၌ တရားဝင်ထွက်ဆိုပါမှ သိရပေမည်။

“ဒါနဲ့ အမှုအခြေအနေက ဘယ်အဆင့်ရောက်နေပြီတဲ့လဲ”

“တရားလိုနဲ့ တရားလိုပြ သက်သေတချို့တော့ စစ်ပြီးသွားပါပြီ။ ထာမယ့်ရုံးချိန်းမှာ မျက်မြင်သက်သေနှစ်ယောက်ကို စစ်ဆေးမယ်လို့ ကျွန်တော့်ရှေ့နေကပြောပါတယ် ဆရာ”

“ဪ... ဒါနဲ့ မောင်ရင့်ရှေ့နေက ဘယ်သူတဲ့လဲကွယ့်”

၁၈၀ ဗဟိုစော

“ရန်ကုန်က တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေကြီး ဦးမြသိန်းပါ။ ကျွန်တော့် လေးလေးရဲ့ ဆရာပေါ့”

“ဟ ... ဦးမြသိန်းက ဆရာနဲ့ အလွန်ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေတွေ လေကွယ်”

“ဟုတ်လား ... သူ မနက်ဖြန် ကျွန်တော့်ကို လာတွေ့မယ်တဲ့ ဆရာ”

“ဟုတ်လား ... ဒါဆို ဆရာ့ဆီဝင်ခဲ့ဖို့ မှာလိုက်ပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

ကျွန်ုပ် မျှော်လင့်ထားသည့် အတိုင်းပါပေ။ ဦးမြသိန်းတစ်ယောက် နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်ဘက်၌ ကျွန်ုပ်ရုံးခန်းသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာပါတော့သည်။

“ဟ ... အာစရိတို့ကတော့ မြန်မာပြည်မှာ ဘယ်ထောင်ရောက် ရောက်ရှောင်မလွတ်ပါလားဗျ”

ဦးမြသိန်းက ခရီးရောက်မဆိုက် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း အရွှန်း ဖောက်လိုက်သည်။

“အင်း ... ရှေးဘဝက ရေစက်ရှိခဲ့ကြတော့လည်း ဘယ်ရှောင် လွတ်ပါ့မလဲဗျာ”

ကျွန်ုပ်က တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

“ဟုတ်လား ... ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ နောင်ဘဝ သံသရာဆက် တိုင်း ဒီလိုပဲ မလွဲတွေ့နေကြဦးမယ်ထင်ပါရဲ့ ... အာစရိရယ်”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

နှစ်ယောက်သား အသီးသီးနေရာယူပြီးကြချိန်တွင် ကျွန်ုပ်က ..

“ဒါနဲ့ ခင်မောင်ဇော်အမှုအခြေအနေက ဘယ်လိုများလဲ ဆရာ”

“အင်း ... ကျွန်တော်လည်း ခင်မောင်ဇော်လေးလေးက ကိုယ် တပည့်အရင်းကြီးဆိုတော့ ရန်ကုန်က တကူးတကန့်လိုက်လာပြီး အမှုအခြေ

ပြစ်မှုအိမ်မက်ဆိုးနှင့် စကားမပြောသောတရားနှင့် ၁၈၁

အနေလေ့လာနေရတာပေါ့ဗျာ။ မနက်ဖြန် အရေးကြီးတဲ့တရားလိုပြသက်သေ နှစ်ယောက် ရုံးတော်ရှေ့စစ်ပြီးတော့မှပဲ ဘယ်လို ဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ နည်းဗျူဟာ ရွေးချယ်နိုင်မှာဗျ”

“ဟုတ်လား ... ဘယ်သူတွေများပါလိမ့်”

“ဟို မျက်မြင်သက်သေနှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ကိုသိန်းအံ့နဲ့ ကိုရဲအောင် တို့ကို ပြောတာပါ။ အဲဒါ အာစရိအားရင် ရုံးကို လာခဲ့ပါလားဗျာ”

“အေးဗျာ ... ကျွန်တော်အားရင် လာခဲ့ပါ့မယ်”

သို့တစေ နောက်တစ်နေ့တွင် အရေးကြီးသော ထောင်လုပ်ငန်း များရှိနေ၍ ကျွန်ုပ် တရားရုံးတော်ဆီ မရောက်ရှိနိုင်ခဲ့။ ထို့ကြောင့် နောက် တစ်နေ့နံနက်တွင်မှ ခင်မောင်ဇော်ကိုခေါ်၍ အခြေအနေကို မေးစမ်းကြည့် ရင်း

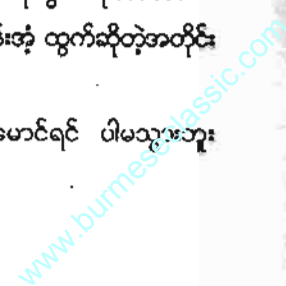
“မနောက ရုံးချိန်းမှာ မျက်မြင်သက်သေတွေ ဘယ်လိုထွက်ဆိုခဲ့ ကြသလဲကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ။ သူတို့နှစ်ယောက် ဧည့်ခန်းထဲရှိနေတုန်း ဆေးဆန်း ဆဲက အော်သံကြားလို့ ပြေးဝင်ကြည့်လိုက်ကြတော့ ကျွန်တော်က ဦးကောင်း မြတ်သူရဲ့ နားထင်ကို ဖားပြောင်နဲ့ထိုးနေတာ တွေ့ရသတဲ့ဆရာ။ ဖားပြောင် က နားထင်စိုက်နေပြီး သွေးတွေ အဆက်မပြတ် စီးကျလာတယ်တဲ့။ အဲဒါ ကိုသိန်းအံ့က ကျွန်တော့်ကို မင်းဘာလို့ ဒီလိုလုပ်တာလဲပြောပြီး ဘေးကို ဆောင်တုန်းလိုက်ကာ သတိမေ့မတတ်ဖြစ်နေတဲ့ ဦးကောင်းမြတ်သူကို သူ တို့နှစ်ယောက် ပွေ့ယူသွားပြီး ဆေးရုံပို့လိုက်ရတယ်လို့ ထွက်ဆိုခဲ့ကြတယ် ဆရာ”

“ဟုတ်လားကွယ် .. နှစ်ယောက်စလုံး အဲလိုထွက်ဆိုတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကိုရဲအောင်ကလည်း ကိုသိန်းအံ့ ထွက်ဆိုတဲ့အတိုင်း အစစ်ခံသွားတယ် ဆရာ”

“ဦးကောင်းမြတ်သူကို ဆေးရုံပို့တော့ မောင်ရင် ပါမသွားဘူး

၁၉၀ ။ ဗဟိုစော

“ဟင့်အင်း... ကျွန်တော်က အဲဒီအချိန်ကစပြီး ထွက်ပြေးသွားတာတဲ့ဆရာ”

“ဟုတ်လား... မောင်ရင်က ဘာလို့ ထွက်ပြေးသွားတာလဲ။ ဘယ်တွေ့ဆုံ ထွက်ပြေးနေခဲ့တာလဲကွယ့်”

“အဲဒါတွေ ကျွန်တော် ဘာမှမမှတ်မိဘူး ဆရာ။ အချင်းဖြစ်ပုံကို ရော၊ ဘာလို့ ဘယ်ကို ထွက်ပြေးပြန်ရောက်လာတယ်ဆိုတာတွေကိုပါ တစ်ခုမှ ပြန်စဉ်းစားလို့ မရဘူးဆရာ”

မှန်ပေသည်။ အတိတ်မေ့နေသူအနေနှင့် ထိုဖြစ်စဉ်များကို မှတ်မိနိုင်စွမ်းမရှိပေ။ သူ့ကိုယ်တိုင် ဦးကောင်းမြတ်သူကို တကယ်သိထိ ထောက်မပျက် မျက်မြင်သက်သေတို့၏ ထွက်ဆိုချက် မှန်မမှန်ကိုလည်း ခင်မောင်စော်တစ်ယောက် သိရှိနိုင်ခဲ့မည်မဟုတ်ပါချေ။

“ဒါနဲ့ မောင်ရင်ရှေ့နေကြီး ဦးမြသိန်းကရော မျက်မြင်သက်သေ နှစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုပြန်လှန်မေးခွန်းတွေ ထုတ်ခဲ့သေးလဲကွယ့်”

“ဟင့်အင်း... တစ်ခွန်းမှမေးတာမတွေ့ဘူး ဆရာ။ ကြည့်ရတာ အမှအခြေအနေ မကောင်းလို့ထင်ပါရဲ့”

ခင်မောင်စော်က စိတ်ပျက်လက်လျှောသော လေသံဖြင့် ပြောသည်။

ကျွန်ုပ်က ပြုံးပြက...

“ဆရာ သိရသလောက် ဦးမြသိန်းရဲ့ရှေ့နေသက်တမ်းတစ်လျှောက် သူလိုက်တဲ့အမှု ရှုံးတယ်ဆိုတာ မကြားဖူးသလောက်ပဲကွယ့်။ ပြီးတော့ ဦးမြသိန်းဟာ ပြန်လှန်မေးခွန်းမေးတဲ့နေရာမှာ သူမတူအောင် ထူးချွန်ပြောင်မြောက်တဲ့ ရှေ့နေရင့်မကြီးပဲကွယ့်။ အခု တစ်ခွန်းမှ မမေးတာက မလိုအပ်သေးလို့ဖြစ်လိမ့်မယ်ကွယ့်။ စိတ်မပူပါနဲ့လေ။ ဦးမြသိန်းကိုသာ ယုံကြည်အားကိုးလိုက်စမ်းပါ... မောင်ရင်”

ကျွန်ုပ်၏ နှစ်သိမ့်အားပေးစကားကြောင့် ခင်မောင်စော် အနုတ်ငယ် စိတ်သက်သာသွားပုံရ၏။

ပြစ်မှုအိမ်မက်ဆိုးနှင့် စကားမပြောသောတရားခွင် ။ ၁၉၁

ဤသို့ဖြင့် နောက်ရုံးချိန်းများတွင် တရားလိုပြသက်သေအချို့ကို စစ်ဆေးပြီးနောက် ခင်မောင်စော်အား လူသတ်မှုကို ကျူးလွန်ရန် အားထုတ်ခြင်းပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၇ ဖြင့် စွဲချက်တင်လိုက်လေသည်။ ပြစ်မှုထင်ရှားလျှင် ဆယ်နှစ်အထိ ထောင်ဒဏ်ငွေဒဏ် ကျခံရနိုင်သော ပုဒ်မဖြစ်၏။

ဦးမြသိန်းက နောက်ရုံးချိန်းတွင် မျက်မြင်သက်သေနှစ်ယောက်အား ပြန်ခေါ်သက်သေအဖြစ် ခေါ်ဆောင်ထားပြီး မြတ်၏ဖခင် ဦးကောင်းမြတ်သူကိုလည်း တရားခံပြသက်သေအနေနှင့် ခေါ်ဆိုထားကြောင်း ဖုန်းဆက်လာ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ မျက်မြင်သက်သေနှစ်ယောက်ထက် ဦးကောင်းမြတ်သူအား တရားခံပြသက်သေအဖြစ် ခေါ်ထားသည်ကို တအံ့တဩဖြစ်မိ၏။ တကယ်ဆို ဦးကောင်းမြတ်သူသည် ဆေးရုံတက်နေရဆဲဖြစ်ပြီး လေဖြန်းထားသော လက်နှစ်ဖက်ကိုလည်း တစ်ပတ်လျှင် နှစ်ကြိမ်ကျ လှေ့ကျင့်ခန်း လုပ်နေရသည် မဟုတ်ပါလား။

ထို့ပြင် ဦးကောင်းမြတ်သူမှာ နားထင်က ဒဏ်ရာကြောင့် အာရုံကြောအချို့ ထိခိုက်သွားကာ မြင်နိုင်ကြားနိုင်ပါသော်လည်း စကားပြောမရအောင် ဆွံ့အနေသူဖြစ်သည်လေ။ ရှေ့နေကြီးဦးမြသိန်းသည် စကားပြောနိုင်သူအား မည်သို့ နည်းလမ်းများဖြင့် တရားခံပြသက်သေအဖြစ် ဖုံးတော်သို့ တင်ပြပါလေမည်နည်း။

သို့ဖြစ်ရာ ထိုအမှုကို ကျွန်ုပ် လွန်စွာ စိတ်ဝင်စားမိသဖြင့် ရုံးချိန်းနေ့တွင် မဖြစ်မနေ တက်ရောက်နားထောင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်မိပါတော့သည်။

ထိုရုံးချိန်းနေ့နံနက်ပိုင်း ကျွန်ုပ် ရောက်သွားချိန်တွင်ကား တရားလို တရားခံ၊ နှစ်ဖက်အကျိုးဆောင် ရှေ့နေများနှင့် သက်သေများပါ ပုံထင်စွာ ရောက်ရှိနေလေပြီ။ ကျွန်ုပ် သင့်လျော်သောနေရာ၌ ဝင်ထိုင်လိုက်ချိန်တွင် ဦးမြသိန်းက လှမ်း၍ ပြုံးပြနှုတ်ဆက်၏။ အချုပ်သားခင်မောင်စော်

၁၉၂ ဟိုစော

အား ဝက်ခြံထဲ၌ နွမ်းလျှော လှမ်းမြင်ရ၏။ လူအများ စိတ်ဝင်စားနေသော အမှုဖြစ်လို့လားမသိ။ တရားရုံးတစ်ခုလုံး ပရိသတ်များဖြင့် ပြည့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

မကြာမီ တရားသူကြီး တရားခွင်ပေါ်တက်လာရာ အားလုံးမတ်တတ် ထ၍ အရိုအသေပြုကြ၏။ တရားသူကြီး နေရာယူပြီးချိန်တွင် ရှေ့ဖတ် စာရေး က ...

“ပြန်ခေါ်သက်သေ (၁) ကိုသိန်းအံ့”

ဟု ခေါ်လိုက်၏။

ခဏအကြာတွင် ပရိသတ်ထဲမှ မျက်နှာလေးထောင့်စပ်စပ်၊ အသာ ညှိရင့်ရင့်၊ အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း လူရွယ်တစ်ဦး သွက်လက် စွာ ထွက်လာပြီး သက်သေခံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

ဦးမြသိန်းက ထိုသူအား ကတိသစ္စာတိုင်ပေးပြီးနောက် စတင်ပြော ပြန်၏။

“ခင်ဗျားဟာ စိတ်ရောဂါအထူးကု ဒေါက်တာဦးကောင်းမြတ်သူရဲ့ ညီမနှစ်ဝမ်းကွဲက မွေးတဲ့ တူတော်သူ ကိုသိန်းအံ့ မှန်ပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မှန်ပါတယ်”

“အချင်းဖြစ်ခဲ့တဲ့ နီဝင်ဘာလ (၄) ရက်နေ့ မွန်းလွဲ ၂ နာရီမှာ ရုံးခွေ ရှိ တရားခံခင်မောင်ဇော်က ဒေါက်တာဦးကောင်းမြတ်သူရဲ့ လက်ဝဲဘက် နားထင်ကို ဓားမြှောင်နှံ့ထိုးတာကို ကိုယ်တိုင်မြင်ခဲ့သူလည်း ဟုတ်ပါတယ် နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျား”

“ပြီးတော့ ဒေါက်တာဦးကောင်းမြတ်သူက တစ်နေ့ကျရင် သူ သမီး မလှမြတ်သူနဲ့ လက်ဆက်ပေးဖို့ ရည်ရွယ်ခံထားရသူလည်း မှန်ပါတယ် နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ မှန်ပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ အတိတ်ဓမ္မနေတဲ့ ရုံးရှေ့ရှိတရားခံခင်မောင်ဇော် လူနာ အဖြစ် စံပိုပြင်စီမံကို ရောက်လာပြီး နှစ်နှစ်လောက်အကြာမှာတော့ ဒေါက်တာ

ဖြစ်မှုအိမ်မက်ဆိုးနှင့် စကားမပြောသောတရားခွင် ၁၉၃

ဦးကောင်းမြတ်သူ စိတ်ပြောင်းသွားပြီး သူ့သမီး မလှမြတ်သူကို တရားခံ ခင်မောင်ဇော်နဲ့ လက်ထပ်ပေးဖို့ ရည်ရွယ်ခဲ့တယ်ဆိုရင်လည်း မှန်ပါတယ် နော်”

သက်သေထံမှ ဖြေဆိုသံ ရုတ်တရက်ပေါ်မလာပါ။ တရားသူကြီး က ...

“သက်သေက မေးခွန်းကိုဖြေပါ”

သည်တော့မှ သက်သေက ...

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ... မှန် ... မှန်ပါတယ်”

ဦးမြသိန်းက ရုံးတော်ကို ဦးညွတ်လျက်ဆက်မေးသည်။

“ဦးကောင်းမြတ်သူ ဒီလို စိတ်ပြောင်းသွားတဲ့အတွက် ခင်ဗျား အနေနဲ့ သူ့အပေါ်မှာကော၊ သူ့သမီး မလှမြတ်သူအပေါ်မှာကော အထူး သဖြင့် တရားခံလူနာ ခင်မောင်ဇော်အပေါ်မှာပါ မကျေမနပ် ဖြစ်နေခဲ့တယ် ဆိုရင်လည်း မှန်ပါတယ်နော်”

သက်သေထံမှ အဖြေပေါ်မလာပြန်ချေ။

တရားသူကြီးက ...

“မေးခွန်းကိုဖြေပါ သက်သေ”

ကိုသိန်းအံ့က ...

“မှန် ... မှန်ပါတယ်”

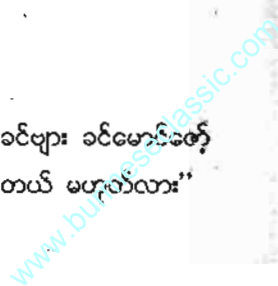
ဦးမြသိန်းက ...

“ဘယ်လောက်အထိ မှန်လဲဆိုရင် ဒီမကျေနပ်ချက်က တစ်နေ့ ဇာခြား ကြီးထွားလာပြီး တရားခံခင်မောင်ဇော်အပေါ် သတ်ပစ်ချင်လောက် အောင် ဖြစ်လာတယ်မဟုတ်လားဗျ”

“မဟုတ်ပါဘူး”

ကိုသိန်းအံ့က အသံမာမာဖြင့် ပြောသည်။

“အဲဒါကြောင့်လည်း အချင်းဖြစ်တဲ့နေ့က ခင်ဗျား ခင်မောင်ဇော် စင်ဘတ်ကို ဓားမြှောင်နှံ့ ရုတ်တရက် ထိုးသတ်ပစ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

၁၃၄ ။ ဟိုစော

ထိုအခိုက် တရားလို အစိုးရရှေ့နေကြီး ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်ကာ ...

“ရုံးတော်ခင်ဗျား ... တရားခံရှေ့နေဟာ သက်သေကို မတရားစွပ်စွဲနေတာပါ။ ကန့်ကွက်ပါတယ် ခင်ဗျား”

တရားသူကြီးက သက်သေကို ဧစေ့ဧကြည့်ကာ ...

“သက်သေက မေးခွန်းကို ဖြေပါ။ မှန်သလား။ မမှန်ဘူးလား”

“မမှန်ပါဘူးခင်ဗျား”

ဦးမြသိန်းက ဦးညွတ်လျက် ဆက်မေးသည်။

“ခင်ဗျား အဲလိုဓားမြှောင်နဲ့ ထိုးလိုက်ပေမဲ့ ခင်မောင်ဇော်က ဘေးဘက်ကို ရှောင်တိမ်းလိုက်တာကြောင့် ခင်ဗျား အရှိန်လွန်ပြီး ကုလားထိုင်ပေါ်ထိုင်နေတဲ့ ဦးကောင်းမြတ်သူရဲ့ လက်ဝဲဘက်နားထင်ပေါ် တည့်တည့်ကြီး ထိုးစိုက်မိသွားတယ် မဟုတ်လား”

ထိုစဉ် တရားလို အစိုးရရှေ့နေကြီး ရုတ်တရက် ထရပ်လိုက်ပြန်ကာ ...

“ရုံးတော်ခင်ဗျား ... တရားခံရှေ့နေကြီးဟာ ဘာသက်သေအထောက်အထားမှ မရှိဘဲ သက်သေကို အနိုင်ကျင့်ပြီး စိတ်ကူးဆန်ဆန် အတင်းမလာချီ စွပ်စွဲနေပါတယ်။ ပြင်းထန်စွာ ကန့်ကွက်ပါတယ်ခင်ဗျား”

တရားသူကြီးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ကာ ...

“ကဲ ... ဒီတစ်ခါတော့ တရားလိုရှေ့နေကြီးရဲ့ ကန့်ကွက်ချက်ကို ရုံးတော်က လက်ခံရလိမ့်မယ် ... ရှေ့နေကြီး”

ဦးမြသိန်းက ရုံးတော်ဘက်လှည့်ကာ ရိုသေစွာ ဦးညွတ်လိုက်ပြီး

မှ ...

“ရုံးတော်ခင်ဗျား ... ကျွန်တော် ဒီမေးခွန်းတွေကို သက်သေအထောက်အထားမရှိဘဲ စိတ်ကူးယဉ်မေးနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ ခိုင်လုံတဲ့သက်သေရှိပါတယ်”

တရားသူကြီးက ပါဝါမျက်မှန်ကိုင်းကို မြှင့်တင်လိုက်ကာ ...

“ဘယ်လို ခိုင်လုံတဲ့သက်သေလဲ ... ရှေ့နေကြီး”

ပြစ်မှုအိမ်မက်ဆိုးနှင့် စကားမပြောသောတရားခွင် ။ ၁၃၅

“ခိုင်လုံတဲ့ လူသက်သေပါ ခင်ဗျား”

တရားသူကြီး အံ့အားသင့်သွားဟန်ဖြင့် ...

“ဘယ်ကလူသက်သေလဲ ... ရှေ့နေကြီး”

“ဒေါက်တာဦးကောင်းမြတ်သူပါခင်ဗျား”

“ဟ ... သူက ဆေးရုံတက်ကုသခံနေရတဲ့လူနာ မဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ် ... ခင်ဗျား။ ဦးကောင်းမြတ်သူကို ဆေးရုံအုပ်ကြီးရဲ့

ထောက်ခံချက်နဲ့ ရုံးတော်ရှေ့မှာ တရားခံပြသက်သေအဖြစ် ဆောင်ရွက်ဖို့ ခွင့်ပြုထားပါတယ်။ ဒီမှာပါခင်ဗျား”

ဦးမြသိန်းက ဆေးရုံအုပ်ကြီး၏ ထောက်ခံချက်ကို သက်သေခံအဖြစ် ရုံးတော်သို့ တင်သွင်း၏။ တရားသူကြီးက ထောက်ခံချက်ကို ဖတ်ကြည့်ရင်းက ...

“ဦးကောင်းမြတ်သူက ဓားဒဏ်ရာကြောင့် အာရုံကြောထိခိုက်ပြီး စကားမပြောနိုင်ဘဲ ဆွံ့အနေတယ်မဟုတ်လား ... ရှေ့နေကြီး”

“မှန်ပါတယ် ခင်ဗျား။ သက်သေခံဥပဒေ ပုဒ်မ (၁၀၉)အရ ဆွံ့အသူတွေဟာ စာရေး၍ဖြစ်စေ။ အရိပ်အမြှက်အမှုအရာ ပြု၍ဖြစ်စေ သတ်သေခံနိုင်ပါတယ်။ အဲလို သက်သေခံခြင်းကို နှုတ်ဖြင့် သက်သေခံခြင်းအဖြစ် မှတ်ယူရမယ်လို့ ပြဌာန်းထားပါတယ်။ ဦးကောင်းမြတ်သူဟာ ဆွံ့အပြီး စကားမပြောနိုင်ပေမဲ့လည်း ကောင်းစွာမြင်နိုင်၊ ကြားနိုင်သူဖြစ်ကြောင်း ဆေးရုံအုပ်ကြီးရဲ့ ထောက်ခံချက်ကိုပါ ထပ်ဆင့်တင်ပြအပ်ပါတယ် ခင်ဗျား”

တရားသူကြီးက ထောက်ခံချက်ကို ဖတ်ကြည့်ရင်း အတန်ငယ် ကြာအောင် စဉ်းစားနေလေသည်။ ပြီးမှ ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြလိုက်ပြီး ...

“တရားခံပြသက်သေ ဒေါက်တာဦးကောင်းမြတ်သူကို ရုံးတော်ရှေ့ခေါ်လာပါ”

ဦးမြသိန်းက ရုံးပေါက်ဝဆိုသို့ လက်ပြလိုက်သည်နှင့် လူတစ်ယောက်က အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော် ဖြူဖြူသန့်သန့်၊ ဥပမိရုပ်ကောင်းသူ လူကြီးတစ်ဦးအား လက်တွန်းကုလားထိုင်ပေါ်တင်လျက် တရားခွင်ဆီသို့ တရွေ့

၁၉၆၂ ဇူလိုင်လ

ရွှေ တွန်းဝင်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုလူကြီး၏နဘေးတွင် ထဘီအစိမ်း
ဝတ် သူနာပြုဆရာမတစ်ဦး လိုက်ပါလာလေသည်။

ဦးမြသိန်းက ရုံးတော်ကို ဦးညွှတ်လိုက်ကာ လက်တွန်းကုလား
ထိုင် အနီးကပ်ရပ်လိုက်သည်။

“လူကြီးမင်းက စိတ်ရောဂါအထူးကု ဒေါက်တာကောင်းမြတ်သူ
ဟုတ်ပါတယ်နော်”

ဦးမြသိန်းမေးခွန်းကို သက်သေက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်၍
ဖြေသည်။

“လူကြီးမင်း အချင်းဖြစ်တဲ့ နီဝင်ဘာလ (၄) ရက်နေ့က အဖြစ်
အလျက်ကို မှတ်မိပါလား”

သက်သေက ခေါင်းညှိတ်ဖြေပြန်သည်။ တရားသူကြီးနှင့် တရားလို
ရွှေနေကြီးတို့က ဦးကောင်းမြတ်သူအား စူးစိုက်အကဲခတ်နေကြ၏။ တရား
ခွင့်တစ်ခုလုံးမှာ အပ်ကျသံပင် ကြားရမတတ် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေလေ
သည်။

ဦးမြသိန်းက လက်တွန်းကုလားထိုင်ကို ဝက်ခြံဘက်သို့ လှည့်လိုက်
သည်။

“အဲဒီနေ့က လူကြီးမင်းကို ဓားမြှောင်နှံထိုးခဲ့တာ ဒီတရားခံ ခင်
မောင်ဖော်ပါလား”

ဦးကောင်းမြတ်သူက ခေါင်းခါရမ်းပြကာ လက်ဟန်အမူအရာဖြင့်
မဟုတ်ကြောင်း လက်ခံပြသည်။ ဦးမြသိန်းက လက်တွန်းကုလားထိုင်ကို
ပရိသတ်ဘက်သို့ မျက်နှာမူ၍ လှည့်လိုက်ပြန်သည်။

ဦးမြသိန်းက ...

“ဒါဆို လူကြီးမင်းကို ဓားနှံထိုးခဲ့တာ ဘယ်သူဖြစ်ပါသလဲ။ အဲဒီ
တရားခံ ဒီရုံးခန်းထဲမှာ ရှိပါသလား”

ဦးကောင်းမြတ်သူက ရှေ့ခန်းတွင်ထိုင်နေသော ပရိသတ်များကို
ပါဝါမျက်မှန်ကိုင်းကို မြှင့်တင်ရင်း သေသေချာချာ လှည့်ပတ်ကြည့်နေလေ

ပြစ်မှုအိပ်မက်ဆိုးနှင့် စကားပြောသောတရားခွင့် ၂၆ ၁၉၇

သည်။ သူ့မျက်လုံးများ သက်သေခံတွင်ထိုင်နေသော ကိုသိန်းအံ့ထံ အရောက်
တွင် ...

“အာ ... အ ... အ ...”

ဦးကောင်းမြတ်သူ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ကာ နှုတ်မှ ဗလုံးငွေ
အသံများထွက်လျက် သူ့ကို လက်ညှိုး အထိုးခံလိုက်ရ၍ မှင်သက်သူလိုဖြစ်
နေသေး၏။ နောက်မှ သတိဝင်လာကာ ထိုင်ရာမှထ၍ ရုတ်တရက် ထွက်
ပြေးပါလေတော့၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ကိုရဲအောင်ဆိုသူကပါ သူ့နောက်
က ပြေးလိုက်လာလေသည်။

“ဟေ့ ... သူတို့ကို ဖမ်းစမ်းဟေ့”

တရားသူကြီးက တရားခွင့်ပေါ်မှ လှမ်းအော်ပြောသည်။ ခဏအကြာ
တွင် ကိုသိန်းအံ့နှင့် ကိုရဲအောင်တို့အား တရားရုံးစောင့်ရဲများက လက်
ထိတ်ခတ်၍ ဖမ်းကာ တရားခွင့်ရှေ့သို့ ခေါ်လာခဲ့လေသည်။

တရားသူကြီးက ကိုသိန်းအံ့အား ...

“ခုန ဦးကောင်းမြတ်သူပြောတာ အမှန်ပဲလား”

ကိုသိန်းအံ့က တုန်တုန်ချီချီဖြင့် ...

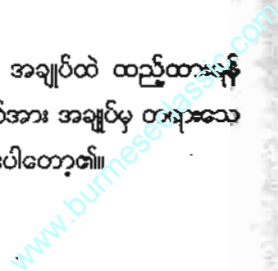
“မှန် ... မှန်ပါတယ်ခင်ဗျား။ ဒါပေမဲ့ ဦးကြီးဦးကောင်းမြတ်သူ
ကို ထိုးတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုခင်မောင်ဖော်ကို ထိုးတာ ရှောင်လိုက်
လို့ အရိန်လွန်ပြီး ဦးကြီးကို မတော်တဆထိုးမိသွားတာပါ ခင်ဗျား။ ကျွန်တော်
မှားပါတယ်”

တရားသူကြီးက ကိုရဲအောင်အား ...

“မောင်ရင်ကရော ဘာပြောစရာရှိလဲ”

“ကျွန် ... ကျွန်တော်က ... ကို ... ကိုသိန်းအံ့ကို ကြောက်လို့
သူပြောသလို လိမ်လည်ထွက်ဆိုမိတာပါ ခင်ဗျား။ ကျွန်တော့်မှာ အပြစ်ရှိ
ပါတယ်”

တရားသူကြီးက သူတို့နှစ်ယောက်အား အချုပ်ထဲ ထည့်ထားဖန်
အမိန့်ပေးလိုက်၏။ မကြာမီ အပြစ်မဲ့သူခင်မောင်ဖော်အား အချုပ်မှ တားချာသေ
လွတ်ရန် အမိန့်ချကာ တရားခွင့်ပေါ်မှ ဆင်းသွားပါတော့၏။

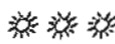
၁၉၈ ဗဟိုစော

ခဏအကြာတွင် ရဲများက ခင်မောင်ဇော်အား ဝက်ခြံအတွင်းမှ လွှတ်ပေးလိုက်ကြ၏။ ထိုစဉ် ဦးကောင်းမြတ်သူနှင့် ရုပ်ချင်းအလွန်ဆင်တူသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး ပရိသတ်ကြားမှ ပြေးထွက်လာကာ ခင်မောင်ဇော်အား ဝမ်းသာအားရ ပြေးဖက်လိုက်ပါလေတော့သည်။

ထိုမြင်ကွင်းကို ကြည့်ကာ တရားရုံးပရိသတ်များထံမှ ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်စွာ သြတာပေးသံများ ဝေါခနဲထွက်ပေါ်လာပါလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဦးမြသိန်းအား လက်မထောင်ပြလျက် လှမ်းနှုတ်ဆက်ကာ ပရိသတ်ကြားထဲမှ တိုးထွက်လျက် အကျဉ်းထောင်ရှိရာသို့ ပြန်လည်ထွက်ခွာလာခဲ့လေသည်။

ဖြစ်ရပ်မှန်ကို မည်သို့မျှ မှတ်မိနိုင်ဖွယ်မရှိသော စိတ်ဝေဒနာရှင်၏ အားနည်းချက်ကို အသုံးချကာ တရားဥပဒေကို လှည့်စားရန်ကြံစည်ခဲ့ကြပါသော်လည်း နောက်ဆုံးတွင် အမှန်တရားသစ္စာကသာ အစဉ်သဖြင့် အောင်ပွဲခံရတတ်သည် မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်ုပ်ကမူ ဦးကောင်းမြတ်သူ၏ ဝေဒနာဆိုးများ အမြန်ပျောက်ကင်းစေကြောင်းနှင့် ခင်မောင်ဇော်တစ်ယောက်လည်း အတိတ်အိပ်မက်ဆိုးမှ အမြန်ဆုံး ပြန်လည်နိုးထလာပါစေကြောင်း အကြိမ်ကြိမ် ဆုမွန်ကောင်းတောင်းပေးနေမိပါတော့သတည်း။

ဗဟိုစော

အကြောင်းမှာ မောင်ကျောက်တံသည် ထောင်မကျမီ အပြင် လောကတွင် ရှေ့နေတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ ၎င်း၏ ဆရာရင်းဖြစ်သူ ရှေ့နေကြီး ဦးအံ့ဘွယ်ထံတွင် အလုပ်သင်ရှေ့နေအဖြစ် ချိန်ဘာဆင်းလာသူ ဖြစ်သည်။

ရှေ့နေကြီး ဦးအံ့ဘွယ်နှင့်အတူ အမှုများကို လိုက်ပါဆောင်ရွက် ပေးနေသည်။ ရှေ့နေကြီးဦးအံ့ဘွယ်ကလည်း မောင်ကျောက်တံ၏ လုပ်ရည် ကိုင်ရည်များကို သဘောကျပြီး အချို့သော အမှုငယ်လေးများကို အတွေ့ အကြုံရစေရန် လိုက်ပါဆောင်ရွက်ခိုင်းခဲ့သည်။

မောင်ကျောက်တံသည် ၁၉၈၃-ခုနှစ်ထဲတွင် ကျင်းပသော အထက် တန်းရှေ့နေစာမေးပွဲကို ဆရာဦးမြင့်လွင်၏ 'အောင်ဥပဒေသင်တန်းကျောင်း' မှ တစ်နှစ်ထဲ (၂)ပိုင်းလုံးကို ဖြေဆိုအောင်မြင်လာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ယခုလို ရှေ့နေကြီးဦးအံ့ဘွယ်ထံမှာ တပည့်ခံကာ အမှုကိစ္စများကို လိုက်ပါဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ခြင်းကြောင့် ရှေ့နေမောင်ကျောက်တံ လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သော အမှုကိစ္စများသည် အောင်မြင်လာခဲ့သည်ချည်း ဖြစ် သည်။

ထိုအခါ ရှေ့နေကြီးဦးအံ့ဘွယ်ကလည်း မောင်ကျောက်တံအပေါ် သံကြည်စိတ်ချကာ အမှုများကို သီးခြားခွဲလိုက်စေခဲ့သည်။ မောင်ကျောက်တံ လိုက်ပါဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သော အမှုများသည် များသောအားဖြင့် အနိုင်ဒီဂရီ ချွားခဲ့သဖြင့် ရှေ့နေလောကဝယ် မောင်ကျောက်တံ၏ ဂုဏ်သတင်းသည် ကျော်စော ထင်ရှားလာလေသည်။

သို့သော်လည်း မောင်ကျောက်တံသည် လူငယ်ပီပီ အသောက် အစား ဖက်လာသောအခါ အမှားနှင့် ကြုံကြိုက်ခဲ့ရလေတော့သည်။ ယင်းမှာ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုတွင် အရက်သေစာ သောက်စားနေကြရင်း မိုက်လု သီချင်းဆိုသည့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ စကားများခဲ့ကြသည်။

တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် အခြေအတင်အငြင်းပွားပြောဆိုနေခဲ့ရာမှ နှိုက်ရန်ဖြစ်ပွားသွားလေသည်။ ထိုအခါ မောင်ကျောက်တံ ထိုးလိုက်သော

[၁]

ကျွန်ုပ် အယူခံမောင်ကျောက်တံသည် ထောင်ကျရုံးခန်းလေးထဲ ဝယ် စီရင်ချက်မိတ္တူတောင်းခံထားပြီးသော အကျဉ်းသားများ၏ အမှုတွဲ ဖြစ်စဉ်များအား လေ့လာဖတ်ရှုနေလေသည်။

မောင်ကျောက်တံတာဝန်ကျနေသော ထောင်ကျရုံးမှာ အကျဉ်း ထောင်ကြီးအတွင်းရှိ ထောင်ဒဏ်ကျခံနေကြသော အကျဉ်းသားများအတွက် ထောင်တွင်းမှနေ အယူခံပြင်ဆင်ရေးသားပေးရသော အလုပ်ဌာနဖြစ်ပါ သည်။

ယင်းဌာနကို ထောင်တွင်းအယူခံဌာနဟူ၍ ခေါ်ဆိုကြလေသည်။ မောင်ကျောက်တံအဖို့ အယူခံဌာနသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်းမှာ စိုင့်ကော်၍ ချုံပေါ်ရောက်လာခြင်းမျိုး ဖြစ်သည်။

၂၅ မိတြအောင်

ပုလင်းဖင်ပြတ်မှ တစ်ဖက်လူ၏ ဝမ်းဗိုက်ဆီထိုးသွင်းမိပြီး ထိုလူမှာ (၂)ရက် ခန့်ကြာမှ ဆေးရုံပေါ်တွင် သေဆုံးသွားလေသည်။

ယင်းကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ မောင်ကျောက်တံအား လူသေမှုပုဒ်မဖြင့် ထောင်ဒဏ် (၅)နှစ်ချမှတ်ခဲ့လေသည်။ ထိုအခါ အကျဉ်းထောင်ကြီးထဲသို့ ထောင်ကျလူသစ်အဖြစ် ရောက်ရှိလာသည်။

အကျဉ်းထောင်၏ ထုံးစံအတိုင်း မောင်ကျောက်တံအား ထောင်ကျဆောင် ပုံစံခန်းသို့ ပို့လေသည်။ ထိုပုံစံခန်းထဲဝယ် မောင်ကျောက်တံအား ထောင်ကျနေခဲ့ကြသော အကျဉ်းသားများမှ မိမိတို့ ကျခံလာသော ပြစ်မှုများအတွက် ပြစ်ဒဏ်အခြေအနေကို လေ့လာစူးစမ်းမေးမြန်းကြသည်။

၎င်းတို့အတွက် ထောင်ထဲမှ အယူခံတင်သွင်းခဲ့လျှင် အမှုနှင့် ပတ်သက်၍ နိုင်ချေရုံမရှိ ဗဟုသုတအဖြစ် မေးမြန်းကြည့်ကြသည်။ တချို့ထောင်ကျလာသူများမှာလည်း ထောင်ထဲသို့ ယခုမှ ရောက်ရှိလာကြသည့် ထောင်ကျလူသစ်များဖြစ်သဖြင့် အမှုအကြောင်းကို စုံစမ်းမေးမြန်းချင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဒါကြောင့်လည်း ထောင်ကျလူသစ်များအား အလုပ်လေဘာချအေးရန် လူသစ်မှတ်ပုံတင်ကြည့်နေစဉ် မောင်ကျောက်တံအား ရှေ့နေထက် ယောက်ဖြစ်မှန်း သိရှိသွားပြီး ထောင်တွင်းအယူခံဌာနတွင် လေဘာချအေးခဲ့လေသည်။

ယင်းကဲ့သို့ ထောင်တွင်းအယူခံဌာနတွင် တာဝန်ပေးချထားသောကြောင့် ထောင်ကြီးထဲမှာ ထောင်ကျနေကြသော ရိုးရိုးအကျဉ်းသားများ သေဒဏ်ကျခံနေရသော ကြိုးသမားများအတွက် ထောင်တွင်းအယူခံကိစ္စ လိုက်ပါဆောင်ရွက်ပေးရသည်။

ထိုသို့ အကျဉ်းသားများအတွက် အယူခံရေးရာတွင် မူလချမှတ်လိုက်သော တရားရုံးမှ စီရင်ချက်မိတ္တူကို အမြန်ဆုံးတင်ပြ တောင်းခံရလေသည်။ ယင်းစီရင်ချက်မိတ္တူနှင့်အတူ အယူခံလွှာကို ပူးတွဲကာ ဗဟိုတရားရုံးဆီသို့ အယူခံတင်သွင်းရသည်။

အယူခံမောင်ကျောက်တံနှင့်လောဘအမှောင် ၂၅

ဤသို့ မောင်ကျောက်တံတစ်ယောက် နဂိုကတည်းကမှ ရှေ့နေဗညာရပ်ကို လည်လည်ပတ်ပတ်၊ နံ့နံ့စပ်စပ် တတ်ကျွမ်းနားလည်ခဲ့သူ ဖြစ်သောကြောင့် ထောင်တွင်းအယူခံကိစ္စရပ်များကို အမှားအယွင်းမရှိဆောင်ရွက်နိုင်လေသည်။

ထောင်ကျရုံးတာဝန်ခံ ထောင်မှူးလေးဘက်မှလည်း ယခုလို အယူခံကိစ္စများကို ကိုယ်တိုင်မေးမြန်းကာ ရေးသားရမည်မှန်သော်လည်း ထောင်ထဲဝယ် ရှေ့နေတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာခဲ့သဖြင့် ရေကန်အသင့်ကြာအသင့် ဖြစ်သွားသည်။

အယူခံကိစ္စနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် မောင်ကျောက်တံကိုသာ လုံးဝ ဉာဏ် လွှဲအပ်ထားလေသည်။ မောင်ကျောက်တံကလည်း အယူခံရုံးအတွက် ထိုအပ်မည့် တရားရုံးများမှ ညွှန်ကြားချက်များ၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေစာအုပ်များကို လူကြိုဖြင့်မှာကာ ထောင်ထဲမှာ စုဆောင်းထားလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် မောင်ကျောက်တံသည် ထောင်ထဲမှာရှိနေသော ထောင်ကျများ၊ သေဒဏ်ကျခံနေရသူ ကြိုးသမားများအတွက် အယူခံကိစ္စများကို အစွမ်းကုန်ကြိုးစားလေ့လာကာ ရေးပေးလေတော့သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အကျဉ်းထောင်လောကဝယ် အယူခံစာရေးအဖြစ် ဆောင်ရွက်ပေးနေသော မောင်ကျောက်တံအား “အယူခံမောင်ကျောက်တံ” ဟူ၍ အသိအမှတ်ပြုထားခဲ့ကြလေသည်။

“ကိုကျောက်တံ ... ဟိုတစ်နေ့က ပဲပြုတ်သည် အသွားကြီးကို ကျွန်ုပ်တို့က သတ်ဖြတ်လာခဲ့ကြတဲ့ ကြိုးသမားနှစ်ယောက်ရဲ့ အယူခံကိစ္စအတွက် အမှုဖြစ်စဉ်အကျဉ်းကို သွားမေးမြန်းပြီးပြီလား။”

“မပြီးသေးဘူး ဆရာ၊ ကျွန်တော် ဒါပြင်အလုပ်လေးတွေ လုပ်ထက်စ မပြီးပြတ်သေးလို့ နေ့လယ်မှ သွားမေးမလို့”

“ဟာဗျာ ... ခုပဲ နှစ်ရက်တောင်ရှိနေပြီ။ ကြိုးသမားအယူခံဆိုတာ ထောင်ကျတွေလို ရက်ပေါင်း (၆၀)အချိန်မရဘူးဗျာ။ (၇)ရက်အတွင်း

၂၀၄ ❀ မိကြာအောင်

အချိန်မီအောင် ရေးပေးနိုင်မှ ဘောင်ဝင်မှာ။ တော်ကြာ အယူခံရက် ကျေလွန်သွားလျှင် စက်နေမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာ၊ ကျွန်တော် ဒီပြင်အမှုတွဲတွေ ခေတ္တရပ်ထားပြီး ခုပဲ အယူခံရေးနိုင်ဖို့ ကြိုးတိုက်ထဲသွားမေး ရေးလိုက်ပါမယ်”

“ဒါဆိုလည်း မြန်မြန်သွားဗျာ၊ တရားရုံးစီရင်ချက်မိတ္တူတောင်းခံစာရိုက်ပြီး ဆတ်သားလွှတ်တောင်းခိုင်းလိုက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာ”

မောင်ကျောက်တံသည် အယူခံကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်နေရသဖြင့် လွန်စွာ အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ ယခုလည်း ထောင်မှူးလေး ခေါ်သတ်ထောင့်ကြီးတိုက်ခန်းထဲဝယ် သေဒဏ်ကျခံနေရသော ကြိုးသမားနှစ်ယောက်ကို အယူခံကိစ္စ မပြီးပြတ်သေးမှန်း သတိရလိုက်သည်။

ဒါကြောင့် ရုံးခန်းထဲမှ စာရေးရန် စာရွက်လွှတ်လေး ငါးရွက်ခန့် ထုတ်ဖိုင်မှာ ညှပ်ကာ ကြိုးတိုက်ခန်းဆီသို့ ကတိုက်ကရိုက်ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ကြိုးတိုက်ခန်းများမှာ ထောင်ဝင်းကြီးထဲမှာ ရှိနေသောကြောင့် မိန်းဂျေးထိ (Main Jail) ရုံးသို့ ရောက်သောအခါ တာဝန်ခံဖြစ်သူ ထောင်မှူးကြီးအား ကြိုးတိုက်သို့သွားမည့်အကြောင်း သတင်းပို့ရသည်။

ယင်းသို့ သတင်းပို့ပြီးသွားမှ အရှေ့ဘက်ရှိ တိုက်ခန်းများကို တာဝန်ထမ်းသော တိုက်ဝင်းဝမှ အစောင့်ဝန်ထမ်းအား ထပ်မံသတင်းပို့ရသည်။ တိုက်ခန်းဝစောင့်ဝန်ထမ်းမှ ကြိုးတိုက်ခန်းတာဝန်ခံ ထောင်မှူးကြီးထံသို့ ဆောင်သွားလေသည်။

ထိုမှတစ်ဆင့် ကြိုးတိုက်စောင့်တာဝန်ကျ ဝန်ထမ်းထံ ကြိုးတိုက်ခန်းထဲသို့ လိုက်ပါဖို့ဆောင်ရန် အပ်နှံလိုက်လေသည်။ မောင်ကျောက်လည်း ကြိုးတိုက်စောင့်ဝန်ထမ်းနောက်မှ ကြိုးတိုက်ခန်းထဲသို့ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် လိုက်ပါသွားနေသည်။

ကြိုးတိုက်ခန်းများမှာ ရင်ကွဲပုံသဏ္ဍာန် တည်ဆောက်ထားပြီး တိုက်ခန်းများကို မျက်နှာချင်းဆိုင် တည်ဆောက်ထားသည်။ သို့သော်လည်း

အယူခံမောင်ကျောက်တံနှင့် လောဘအမှောင် ❀ ၂၀၅

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မမြင်မတွေ့နိုင်စေရန် တစောင်းလွှဲပုံစံ တည်ဆောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ မိမိတို့၏ နေထိုင်ချိန်တဝက် အသည်းတအေးအေး ရင်တဖိုဖိုဖြင့် စောင့်စားနေကြရသူများ ဖြစ်ပေသည်။

ကြိုးတိုက်ခန်းအမှတ် (၂) သို့ ရောက်သောအခါ ထမင်းထိုင်စားနေသော ကြိုးသမားအောင်ဘုဆိုသူအား တွေ့မြင်ရသည်။ မောင်ကျောက်တံမှ မိမိလာရင်းကိစ္စကို မိတ်ဆက်ပြောဆိုနေသည်။

“ကိုအောင်ဘု ... ထမင်းစားနေတာလား”

“ဟုတ်တယ်ဗျ”

“ဒါဆိုလည်း ... ထမင်းပြီးအောင် စားပြီးမှပဲ အလုပ်ကိစ္စပြောတာပေါ့”

“ဘာကိစ္စလဲဗျ”

“ဪ ... ခင်ဗျားတို့ သေဒဏ်ကျခံလာရတဲ့ ကြိုးသမားတွေ အတွက် အယူခံရေးပေးဖို့ကိစ္စ ကျွန်တော်က အယူခံစာရေးမောင်ကျောက်တံပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့ ... ခဏလေးနော်”

ကြိုးသမားအောင်ဘုသည် ထမင်းစားလက်စတန်းလန်းကို ခုပ်ပစ်လိုက်ပြီး သောက်ရေအိုးစင်မှ ရေတစ်ခွက်ခပ်ကာ လက်ဆေးနေသည်။

“စားပါဗျ ... အေးအေးဆေးဆေးပေါ့”

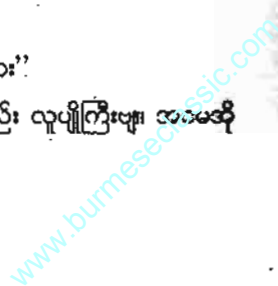
“အိုဗျာ ... ကြိုးစင်ပေါ်တက် ကြိုးပေးခံရတော့မယ့်လူပဲ။ ထမင်းတစ်ရက် မစားဘဲနေလည်း မထူးပါဘူးဗျာ”

“ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲဗျာ။ အားရှိအောင်တော့ ထမင်းစားရမှာပေါ့”

“ကျုပ်အဖို့တော့ မထူးပါဘူးဗျာ။ မြန်မြန်ကြိုးစင်တက် မြန်မြန်ဆေးအေးတာပါပဲ”

“ခင်ဗျားမှာ မိသားစုတွေ မရှိကြဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ... ကျုပ်က တစ်ကိုယ်တည်း လူမျိုးကြီးဗျာ။ အဖအဖို့ကြီးတစ်ယောက်တည်းကို လုပ်ကျွေးနေခဲ့တာပဲ”

၂၀၆ ❀ စိတြအောင်

“ဒါနဲ့များတောင် ခင်ဗျား ဘာကြောင့်မို့လို့ ရက်ရက်စက်စက် လူသတ်လာခဲ့တာလဲဗျာ”

“ဒါကလည်း... လတ်တလော လောဘစိတ်ကြောင့် ဆင်ခြင်တို့ တရားနည်းပါးသွားလို့ ကိုယ်တိလက်ရောက် ကျူးလွန်မိသွားတာပါ”

“ဒီလိုဗျာ... ကျွန်တော်က ခင်ဗျားတို့ အမှုတွဲနှစ်ယောက်ကို သေဒဏ်ကနေ လွတ်မြောက်လို့လွတ်မြောက်ငြား အယူခံဝင်ပေးဖို့ လာ ရောက်မေးမြန်းရတာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒီတော့ ... ခင်ဗျားက အခု လူသတ်မှုကျူးလွန်လာခဲ့တဲ့ အမှုဖြစ်စဉ်လေးကို မခြွင်းမချန်ပြောပြပေးဖို့ပါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒီအမှုဖြစ်ပွားလာပုံအစက ဒီလိုပါ”

ဟု အစချီလျက် ကြီးသမားအောင်ဘုတစ်ယောက် အမှုဖြစ်ပွား ဝံ့ကို အောက်ပါအတိုင်း စီကာပတ်ကုံး ပြောပြနေလေတော့သည်။

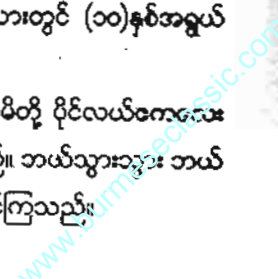

ရန်ကုန်တိုင်း၊ ကျောက်တန်းမြို့နယ်ရှိ ရွာကလေးတွင် အောင်ဘု နှင့် မြင့်အောင်တို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးအတူတကွ နေထိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

၎င်းတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးမှာ ဆိုးတူကောင်းဖက် အတူတကွ ပြုလုပ် ခဲ့ကြသူများဖြစ်၍ နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ်နှယ်စိတ်သဘောထား ကိုက်ညီကြလေ သည်။ အောင်ဘုမှာ မိခင်အိုကြီးတစ်ဦးတည်းသာရှိပြီး အဖေ ချန်ထားရစ်ခဲ့ သောလယ်(၁၀)ဧကကိုဦးစီးဦးဆောင်ပြုကာလုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက် နေသည်။

ထို့တူ မြင့်အောင်ဆိုသူမှာလည်း ဇနီးသားမယားရှိနေသော အိမ် ထောင်သည်တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ ၎င်းတို့လင်မယားတွင် (၁၀)နှစ်အရွယ် သား ယောက်ျားလေးတစ်ဦးလည်း ရှိလေသည်။

အောင်ဘုနှင့် မြင့်အောင်တို့နှစ်ဦးသည် မိမိတို့ ပိုင်လယ်ကေလေး ဝယ်မှာ စပါးစိုက်ပျိုးပြီး ဝင်ငွေရှာနေသူများ ဖြစ်သည်။ ဘယ်သွားသွား ဘယ် ယာလာ နှစ်ယောက်တူတူ မခွဲဘဲ သွားလာနေထိုင်ကြသည်။

ဒီနှစ်လယ်မြေပေါ်မှ စပါးအထွက်တိုးကောင်းမွန်ခဲ့သဖြင့် သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက် ဝမ်းသာပျော်မြူးနေခဲ့ကြသည်။ စပါးပေါ်လျှင် အောင်ဘုက မိမိတို့နေထိုင်သော တဲကလေးကို ဖျက်ပြီး လုံးချင်းပျဉ်ထောင်အိမ်လေး တစ်လုံး ပြန်လည်ဆောက်မည်ဟု အားခဲထားသည်။

ထိုအတူ မြင့်အောင်ကလည်း ဒီနှစ်စပါးပေါ်ပြီးလို့ ရောင်းချလျှင် သားကလေးကို ရှင်ပြုပေးမည်ဟု လင်မယားနှစ်ယောက်တိုင်ပင်ကာ စီစဉ်ထားသည်။

ယင်းသို့ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ ရည်မှန်းချက်ကိုယ်စီဖြင့် စိတ်ကူးယဉ်တာ လေထဲတိုက်အိမ်ဆောက်သလို ဖြစ်နေသည်။ ဒီနှစ် မိုးဦးကောင်း၍ မိမိတို့လယ်များမှ စပါးအထွက်တိုးမည်ဟု ကြိုတင်ခန့်မှန်းထားကြလေသည်။

တမျှော်တခေါ် လယ်ကွင်းပြင်ကြီးထဲမှ စပါးကောက်နှံပင်များ လေယူရာယိမ်းနှဲ့နေသည်ကို အားရကျေနပ်စွာ ရှုမျှော်ကြည့်နေကြသည်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလိုပုံစံမျိုးနှင့်ဆိုလျှင် စပါးအထွက်တိုးမှာ သေချာနေသည်။

နောက်ဆုံးစပါးရိတ်သိမ်းချိန်မှာ လူငှားပြီး ကောက်နှံပင်များကို အလေအလွင့်မရှိစေရန် ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းဖြင့် ကြပ်မတ်ပြီး ရိတ်သိမ်းခဲ့ကြလေသည်။

ရိတ်သိမ်းရရှိလာသော ကောက်လှိုင်းစီးများကို ခြွေလှေ့စက်ငှားရမ်းကာ စပါးစေ့ခြွေခဲ့ကြသည်။ ရရှိလာသော စပါးများကို ဆာလာအိတ်ဖြင့် ထည့်ကာမြို့ပေါ်ဆန်စက်ဆီပို့ပြီး ကြိတ်ခွဲရန် စီစဉ်ခဲ့ကြလေသည်။

နှစ်ယောက်သားကားငှားကာစပါးများကို မြို့ပေါ်သို့တက်ပြီးရောင်းချရန် စီစဉ်နေကြသည်။ စပါးဈေးမှာ ကောင်းမွန်နေသဖြင့် ဆန်စက်မှာပဲ စပါးအိတ်များကို ချိန်တွယ်ပြီး ရောင်းချခဲ့ကြလေသည်။ စပါးရောင်းရငွေများကို ဟင်းဘက်အိတ်ထဲထည့်ကာ တစ်ယောက်တစ်လုံးစီ လွယ်ထားကြသည်။

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်မှာ ငွေအိတ်ကိုယ်စီနှင့် လက်ထဲမှာ သုံးစွဲစရာ ငွေကြေးက အဆင်သင့်ပါလာသည်။ ထိုအခါ မိမိတို့တစ်နေ့လုံးတစ်မိုးလုံး ကြိုးစားခဲ့သမျှ အကျိုးအမြတ်များ ဖြစ်ထွန်းလာသောအခါ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေကြသည်။

မြို့ပေါ်မှာ အိမ်အပြန် လက်ဆောင်ပစ္စည်းများကို လှည့်လည်ကာ ဖယ်ခြမ်းနေကြသည်။ နောက် တရုတ်ခေါက်ဆွဲဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲဝင်ကာ ဗိုက်ဖြည့်ရန် ကြံစည်ခဲ့ကြလေသည်။

နဂိုကတည်းကမှ ညနေတိုင်း ရွာမှာ တစ်ခွက်တစ်ဖလား သောက်နေကြမို့ တောမှာသောက်သည့် ချက်အရက်အစား အရက်ကောင်းကောင်းကို ငွေရွှင်နေတုန်း သောက်ကြရန် နှစ်ယောက်သား တိုင်ပင်ခဲ့ကြသည်။

မိမိတို့မှာ ပါလာသောငွေများဖြင့် မိမိတို့ ဆောင်ရွက်လိုသော ရည်မှန်းချက်ကို အကောင်အထည်ဖော်ကြရန် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးနေခဲ့ကြလေသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ အရက်သောက်လိုက် အမြည်းစားလိုက်ဖြင့် သောက်စားနေခဲ့သည်မှာ အချိန်ကုန်မှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

အချိန်ကိုကြည့်လိုက်တော့ ညနေစောင်း၍ မိုးချုပ်စပင် ရောက်နေသည်။ သည်တော့မှ အိမ်ပြန်ကြရန် သတိရလာပြီး ခေါက်ဆွဲကြော်တစ်ထုပ်နှင့် အရက်တစ်လုံးဝယ်ကာ ရွာကျမှ ဆက်သောက်ကြရန် စီစဉ်ပြီး ပြန်လာကြသည်။

မြို့ပေါ်နှင့်ရွာမှာ (၅)မိုင်ခန့်ဝေးသော ခရီးဖြစ်လေသည်။ ရွာသို့ပြန်ရန် အချိန်နှောင်းနေသဖြင့် ကားစီးစရာတစ်စီးမှ မရှိတော့ပေ။ ကားကြိုတိုစောင့်ရင်း ရွာဆီ ခြေလျင်လျှောက်ပြန်လာကြသည်။

လမ်းဘေးဝဲယာမှ ရွာများမှာ တစ်ရွာနှင့်တစ်ရွာ ပြတ်နေသောကြောင့် ရွာဆက်ခြားနေသည်။ နှစ်ယောက်သား အရက်ကလေးလွေထွေဖြင့် သူ့ငါတွဲ၊ ငါ့သူတွဲနှင့် ဒယီးဒယိုင် လျှောက်လှမ်းလာနေကြသည်။

၂၀၀ ❀ မိမိအောင်

မိမိတို့မှာ ပါလာသော ငွေကိုလည်း လှယူခံရမည့် သူခိုးသူဝှက် ရန်ကို သတိထားစောင့်ကြည့်လျက် ပိုက်ဆံထည့်လာသော ဟန်းဘက်အိမ် ကို ကျွန်ကျွန်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်လာခဲ့ကြလေသည်။

ထိုသို့တစ်ရွာပြီးတစ်ရွာဖြတ်ကျော်လျှောက်လာနေကြစဉ်ပတ်ဝန်း ကျင်မှာလည်း မှောင်နှင့်မည်းမည်း ဖြစ်နေသည်။ လရောင်ကို အားပြုကာ နှစ်ယောက်သားမှာ ရွာကို ရောက်ချင်စေဖြင့် ခြေကုန်သုတ်လာခဲ့ကြ သည်။

ထိုစဉ် ရွာလေးတစ်ရွာကို ဖြတ်သန်းလာနေကြစဉ် ရွာထဲမှ အိမ် တွင် မီးလင်းပုံများ ထွန်းထားကာ အသုဘအိမ်ဖြစ်နေသည်။ အောင်ဘုမှာ နဂိုတတည်းက ဖဲကစားဝါသနာပါသူ ဖြစ်သောကြောင့် အသုဘအိမ်မြင်သော အခါ ဝီကေဖောက်လာသည်။

အသုဘအိမ်တွင် လူများဖြင့် စည်ကားနေသည်။ အသုဘအိမ်ကို အကြောင်းပြုလျက် ရွာထဲမှ လူများသည် မိမိတို့ပါလာသောငွေဖြင့် ဖဲလောင်း ကစားရန် ရုံးစုန်းပုံဖြင့် စည်ကားနေလေသည်။

[၃]

“လာကွာ ... မြင့်အောင် ... ငါတို့ ဖဲပိုင်းခဏ ဝင်ကြည့်ရ အောင်”

“မကြည့်ပါနဲ့ ... အောင်ဘုရာ၊ တော်ကြာ ဖဲပိုင်းမြင်ပြီး မင်းက ဝင်ကစားနေဦးမှာ မဟုတ်လား”

“မကစားပါဘူးကွာ။ ဘေးကနေ ဝင်ကြည့်ရုံသက်သက်ပါ။ လာ ပါ ...”

“ငါတော့ သားလေးရှင်ပြုဖို့ စုဆောင်းထားတဲ့ ဒီစပါးရောင်းရငွေ တွေကို အလဟဿ မဆုံးစေချင်ဘူးကွာ”

“မဟုတ်တာကွာ ... ငါ မကစားပါဘူးဆိုနေမှ ခဏလောက် ကြည့်ရုံလေးပါ”

မြင့်အောင် အတန်တန် တားနေသည့်ကြားမှ ဖဲချိုးအောင်ဘု ကတော့ ဖဲပိုင်းမြင်လိုက်တာနှင့် စိတ်ထဲ မရိုးမရွ ဖြစ်လာနေသည်။ လော

၂၂ မိကြအောင်

လောဆယ် မိမိမှာပါလာသော စပါးရောင်းရငွေဖြင့် တစ်ပွဲတစ်လမ်း အကဲ စမ်းချင်နေသည့်စိတ်တွေက တားမနိုင်ဆီးမရ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။

အသုဘအိမ်လေး၏ ရှေ့မြေကွက်လပ်ဝယ် အောက်လင်းမီးကြီး ထွန်းကာ ဖဲသမားများသည် သည်းကြီးမည်းကြီး ဖဲကစားနေကြသည်။ တောရွာဝေလေ့ရှိ အသုဘအခမ်းအနားတွင် ဖဲပိုင်းကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် နိုင်နိုင်သဲသဲ ဆင်နွှဲနေကြလေသည်။

တစ်ဖက်ရွာနီးချုပ်စပ်များမှ ဖဲသမားအုပ်စုလည်း ငွေထုပ်ပိုက်ကာ ဖဲပိုင်းဆိုင်ရာ လာရောက်ကစားနေကြသဖြင့် အသုဘအိမ်မှာ ဖဲပိုင်းက စည်စည်ကားကား ဖြစ်နေသည်။ ဖဲကစားပါသနာပါသူ ဖဲချိုးများ အကုန်လော အောက်စုစည်းမိနေသောကြောင့် ဖဲပိုင်းကြီးမှာ ကြက်ပျံမကျ စည်ကားနေလေသည်။

အောင်ဘုနှင့် မြင့်အောင်တို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်လည်း ဖဲပိုင်းဆီသို့ ဝင်ရောက်လာလေသည်။ ဖဲပိုင်းထဲမှာ ဒိုင်လုပ်သူ၏ ရှေ့ဝယ် ငွေစက္ကူများအထပ်လိုက် အပုံကြီးဖြစ်နေသည်။ ထိုးသားများမှာတော့ ကံမလိုက်၍ထင်သည်။ စောစောကုန်သွားသူမှာ စောစောထကာ ပိုင်းအပြင် ထွက်သွားရသည်။

အောင်ဘုလည်း ဖဲပိုင်းအခြေအနေကို ဘေးမှဝင်အကဲခတ်ကြည့်နေရာမှ ကစားချင်စိတ် ပေါက်လာသည်။ ထိုစဉ် ဖဲပိုင်းထဲမှ ထိုးသားတစ်ယောက် ငွေကုန်သွားသဖြင့် ပိုင်းအပြင်ထွက်လာစဉ် အောင်ဘုက ထိုလူ၏ နေရာကို ဝင်ထိုင်နေရာယူလိုက်သည်။

“အောင်ဘု ... လာပါ ပြန်ရအောင်ပါကွာ။ အိမ်ပြန်နောက်ကျလို့ ခက်နေမယ်”

“ခဏလေးပါ ... မြင့်အောင်ရာ၊ တစ်ပွဲနှစ်ပွဲလောက်ပဲ ကစားမှာပါ”

“ခက်တော့တာပဲ ... အောင်ဘုရာ”

အယူခံမောင်ကျောက်တံနှင့် လောဘအမှောင် ၂၃

မြင့်အောင်မှ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ အောင်ဘုကို ဖဲပိုင်းအထဲမှ ဘယ်လိုမှ ဆွဲခေါ်မရနိုင်သဖြင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်ပြီး အောင်ဘုဘေးနေရာ လွတ်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ စောစောပိုင်းအခြေအနေတွင် အောင်ဘုအိမ်မှာ ဖဲလက်ကောင်းနေသဖြင့် တစ်ပိုင်းလုံးစားရသော်လည်း အောင်ဘုတစ်အိမ် တည်းသာ လျော်ရသည်။

တဖြည်းဖြည်း ဖဲပိုင်းမှာ အရှိန်ကောင်းလာနေသလို အောင်ဘု အိမ်မှာ အစားခံသွားရသည်က များလာနေသည်။ အောင်ဘုကတော့ ဖဲစောတစ်နေ့ပြီပဲ အိတ်ထဲမှ စပါးရောင်းရငွေများကို ထုတ်ကာ ကစားနေရာမှ တတိတ်နှင့် ပြောင်သလင်းခါသွားတော့သည်။

“မြင့်အောင် ... သူငယ်ချင်း၊ ငါ့ကို ငွေနည်းနည်းလောက်ချောပါကွာ။ ငါ ဆက်ကစားချင်သေးလို့”

“မလုပ်ပါနဲ့ ... အောင်ဘုရယ်။ ဒီငွေတွေက ငါ့သားလေး ရှင်မြို့နို့ အပင်ပန်းခံစားဆောင်းထားခဲ့တဲ့ ငွေတွေပါ”

“မင်းကလည်းကွာ သူငယ်ချင်းချင်း တွန့်တိုရန်ကောကွာ၊ မင်းငွေကို ငါ ပြန်ဆပ်မှာပါကွာ မင်းက မယုံလို့လား”

“မယုံလို့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ မင်းဖဲက ကံမှမလိုက်ဘဲ။ အမြဲသေနေတာ ဆက်မကစားပါနဲ့တော့ကွာ”

“အိုကွာ ... ကြေတစ်လက်ကြက်တစ်ခုနဲ့ စကားလိုပေါ့။ စားသွားတဲ့ အခါစာ။ လျော်ရတဲ့အခါလည်း လျော်ရမှာပေါ့ကွာ။ ပေးစမ်းပါ ... မြန်မြန်။ ဟိုမှာ ဖဲပိုင်းဒိုင်က ဖဲချပ်တွေတောင် ဝေပြီးနေပြီ”

“ခက်တာပဲ ... အောင်ဘုရာ”

ဟု မြင့်အောင်မှာ နှုတ်ကသာဆိုညည်းပြောဆိုနေပေမယ့် လက်တတော့ ဟန်းဘက်အိတ်ထဲမှ ငွေထုပ်တစ်ထုပ်ကို နှိုက်ယူထုတ်ပေးနေသည့် ဖဲဒိုင်ကတော့ အောင်ပွဲခံနေသူပီပီ အောက်လက်အိမ်များ၏ ထိုးကြားငွေကို ကြည့်ကာ ပီတိဖြစ်နေသည်။

၂၁၄ ❀ စိဖြဲအောင်

“ကဲ ... အလျော်အစားပြီးရင် ဖဲဝေမယ်နော် လက်ရှောင်ထားကြ”

ဖဲဒိုင်လုပ်သူမှ နောက်ဆုံးဖဲချပ်ကို အောက်လက်များအား တစ်ချပ်စီ ဝေပေးနေသည်။ အောင်ဘုလည်း မိမိအိမ်ဝေထားသော ဖဲချပ်ကို အစီအစဉ်လိုက်လေသည်။ ဖဲဒိုင်မှာ ကိုးမီးဖဲကစားနေသော ဖဲဒိုင်ဖြစ်သောကြောင့် အားလုံး ဖဲသုံးချပ်စီ ဝေပြီးသွားသဖြင့် မိမိတို့ ဖဲသုံးချပ်ကို အသာအယာပွတ်ဆွဲကြည့်နေကြသည်။

“ကဲ ... လပ် ... ကိုး ... ဆိုရင် ... ဖဲပုံသာတင်ထားလိုက်ကြနော်”

အောင်ဘုအိမ်မှာ ဒီတစ်ခါ ကိုးကျနေသောကြောင့် အလျော်အစား ချပြီးတူ ဝမ်းသာမည်မှမကြသေးဘဲ ဒိုင်၏စိန်ခေါ်ပြောဆိုနေသောစကားထံကြောင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားတော့သည်။

ဖဲဒိုင်က ၎င်း၏ဖဲသုံးချပ်ကို အသာအယာ လှန်ပြလိုက်သောအခါ ကုလားသုံးကောင် ဖြစ်နေသဖြင့် တစ်ဒိုင်းလုံးကို သိမ်းကျုံးစားသွားခဲ့လေတော့သည်။

ထိုအခါ အောင်ဘုမှာလည်း မြင့်အောင်အိတ်ထဲမှ ငွေများကို တတိတိနှင့် ဆွဲယူဖဲရိုက်ကစားနေခဲ့ရာမှ မြင့်အောင်အိတ်ထဲမှာလည်း ငွေများ ပြောင်တလင်းခါသွားသည်။ မိမိတို့မှာ ပါလာသမျှ ငွေအားလုံးလည်း ဖဲလောင်းကစားပစ်လိုက်သဖြင့် လုံးဝကုန်သွားသောအခါ ဆက်ကစား၍ ဖြစ်နိုင်တော့ပေ။

ဒါကြောင့် ဖဲဒိုင်းထဲမှ ထွက်လာကြကာ စိတ်ပျက်အားငယ်စွာဖြင့် ဣဒီ လမ်းလျှောက်ပြန်လာနေကြသည်။ ထိုသို့ လမ်းလျှောက်ပြန်လာနေစဉ် တစ်ညလုံး ဖဲထိုင်ရိုက်ခဲ့သဖြင့် ညောင်းညာလာကာ လမ်းဘေးရစ်တစ်ခုပေါ် ခေတ္တခဏတက်ပြီး အမောဖြေ လဲလျောင်းနေခဲ့ကြလေသည်။

“မြင့်အောင် ... တို့ဝယ်လာတဲ့ အရက်တစ်လုံး ရှိသေးတယ် ဗဟုတ်လား။ ထုတ်ကွာ ... သောက်ရအောင်”

“အောင်ဘုကလည်းကွာ အိမ်ပဲရောက်တော့မှာ။ အိမ်ကျမှပဲ အေးအေးဆေးဆေး သောက်ကြတာပေါ့ကွာ”

“လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ကွာ ... အရက်ပဲ ဘယ်နေရာသောက်သောက် ပူးရင်ပြီးတာပဲ။ ငါ စိတ်ညစ်လွန်းလို့ စိတ်ဖြေပျောက်နိုင်အောင် အရက် သောက်နေတာပဲ ကောင်းမယ် သူငယ်ချင်း”

အောင်ဘုက ဇွတ်တောင်းနေသဖြင့် မြင့်အောင်လည်း အိတ်ထဲမှ အရက်ပုလင်းကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ရေပေါ်ရှိ ရေအိုးစင်မှ ရေတစ်ခွက်ကို ခပ်ကာ ဖျော်အလယ်မှာ နှစ်ယောက်သား ပုလင်းလိုက် တစ်ယောက် တစ်ငုံစီ သောက်ကာ ရေနှင့်မျှောချနေသည်။

၂၁၆ ။ စိတ်အောင်

“ဘာလဲ ... မြင့်အောင်၊ မင်းက ငွေတွေကုန်သွားလို့ နှမြောနေလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ... အောင်ဘုရား၊ ငါ့သားလေးကို ရှင်ပြုပေးမယ်လို့ ရည်ရွယ်ထားခဲ့တာ။ ခု ဒီငွေတွေ ဖဲပိုင်းမှာ ကုန်သွားခဲ့ပြီကွာ”

“အို ... လူမသေ ငွေမရှားပါဘူးကွာ။ ဒီနှစ် မပြုဖြစ်တော့လည်း နောင်နှစ်ပေါ့ကွာ။ ဘာခက်တာမှတ်လို့”

“မင်းက တစ်ကိုယ်တည်းသမားဆိုတော့ ဟုတ်တာပေါ့ကွာ။ ငါ့မှာက သားနဲ့မယားနဲ့ဆိုတော့ ဒီငွေတွေကို ဘယ်လို ပြန်ရှာရမှန်း စဉ်းစားလို့တိုမရဘူး”

“စိတ်ချပါ ... သူငယ်ချင်းရာ၊ မင်းဆီက ငါ ယူသုံးထားတဲ့ငွေတွေ ဆက်ဆက်ပြန်ဆပ်ပါမယ်။ ပူမနေစမ်းပါနဲ့ကွာ”

မြင့်အောင်ခမျာမှာ သားလေးကို ရှင်ပြုပေးမည်ဟု အားခဲထားခဲ့ပေမယ့် ခုတော့ ခဲလေသမျှ သဲရေကျသလိုအဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံကြိုက်နေရသဖြင့် စိတ်အကြီးအကျယ် ညှစ်သွားလေသည်။ အောင်ဘုကတော့ တစ်ကိုယ်ရေ တစ်ကိုကာယသမားပီပီ တုံးတိုက်တိုက်၊ ကျားကိုက်ကိုက် ဘာဆိုဘာမျှ အမှုမထားသည့်စိတ်ကို မွှေးကာနေသည်။

ဤကဲ့သို့ ရွာအပြန်လမ်းဝယ် ညမောင်မောင်ကြီးထဲမှာ လရောင်ကို အားပြုလျက် လမ်းလျှောက်ပြန်လာနေရသဖြင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ကာ လမ်းဘေးရေပိုက်ပေါ်မှာ နှစ်ယောက်သား အရက်သောက်ရင်း နားနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ မောင်မည်းနေပြီး ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်လို့နေသည်။ နံနက်မိုးသောက် ဝေလီဝေလင်းအချိန်တိုင်အောင် နှစ်ယောက်သား စကားတပြောပြောနှင့် အရက်ထိုင်သောက်နေကြသည်။

ရေပိုက်မှာ ရွာနှစ်ရွာကြား ရွာဆက်ပြတ်နေသော နေရာမှာ တည်ဆောက်ထားသဖြင့် လူသွားလူလာ ရှင်းလင်းလို့နေသည်။ ရေပေါ်ဖယ်

အယူခံမောင်ကျောက်စံနှင့် လောဘအမောင် ၂၁၇

အောင်ဘုနှင့် မြင့်အောင်တို့နှစ်ဦးသည် မြို့မှ စပါးရောင်းပြီးအပြန် စားသောက်ဆိုင်မှာ အရက်သောက်ရင်း ခေါက်ဆွဲကြော်စားခဲ့ကြသည်။ တစ်ဖန် အိမ်ပြန်ရောက်မှ သောက်ကြမည်ဟု စိစဉ်ထားခဲ့သော အရက်ပုလင်းကို ရေပေါ်မှာပဲ ထိုင်သောက်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အောင်ဘုမှာ စိတ်ထွေထွေနှင့် အရက်သောက်နေရင်း မိမိတို့ ဆုံးရှုံးသွားသော ငွေများကို ဘယ်က ရင်းစားပြန်ရနိုင်မလဲဟု အကြံထုတ်ကြည့်နေသည်။ မြင့်အောင်ကတော့ သူငယ်ချင်းအပေါ်ချစ်သည် ခင်သည်စောနှင့် သားလေးရှင်ပြုရန် စုဆောင်းထားခဲ့သောငွေကို အောင်ဘု ဖဲကစားပစ်ခဲ့သဖြင့် ဆုံးရှုံးသွားခြင်းအတွက် ယူကျူးမရဖြစ်ပေါ်ခံစားနေရသည်။

“ဟောဒီက ပဲပြုတ်”

နံနက်ဝေလီဝေလင်းအချိန်ကြီးမှာ တစ်ဖက်ရွာဆီမှနေ ပဲပြုတ်ရောင်းထွက်လာသူ၏ အော်ဟစ်လိုက်သံက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်ဝယ် ထင်ထင်လင်းလင်း ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ကြားလိုက်ရသည်။

အောင်ဘုနှင့် မြင့်အောင်တို့နှစ်ဦးလည်း ရေပေါ်တွင် တစ်ညတာ နီးပါး အရက်ထိုင်သောက်နေခဲ့ကြရာမှ အမှူးဒီဂရီတက်လာသောအခါ ရေပေါ်တွင် လဲလျောင်းလျက် ငိုက်မုဉ်းနေကြလေသည်။

ထိုစဉ် ပဲပြုတ်ရောင်းသည့် ပဲပြုတ်သည်၏ အော်သံစူးစူးလေးက ရေပေါ်ထိ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ကြားနေရသည်။ အောင်ဘုလည်း နေ့လယ်ပိုင်း စပါးရောင်းပြန်လာကတည်းက တရုတ်ခေါက်ဆွဲဆိုင်မှာ စားသောက်ခဲ့ပြီး ညနေအပြန် အိမ်ကျမှ ထမင်းစားမည်ဟု ကြံစည်ထားသဖြင့် ဘာမျှမစားရသေးဘဲ ဝမ်းကဟာနေသည်။

ညနေစောင်း အိမ်အပြန် ဖဲပိုင်းထဲဝင် ဖဲကစားနေခဲ့သည့်စောနှင့် ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ထိတိုင် ဘာမျှမစားမသောက်ထားသဖြင့် ဗိုက်ထဲမှာ အငန်းဆာလောင်လာနေသည်။ ပဲပြုတ်သည်၏ အော်သံကြားမှပဲ ဗိုက်ထဲက ပုံဆာသလို ဖြစ်လာနေသောကြောင့် အိမ်နေရာမှ ခေါင်းထောင်ကြည့်သည်။

ရေပဲရွှေဘက်မှ ပဲပြုတ်တောင်းကို ခေါင်းပေါ်ရွက်ကာ စောစော စီးစီး တစ်ဖက်ရွာသီ ပဲပြုတ်ရောင်းသွားမည်မှန်း သိနေသောကြောင့် ကမန်း၊ ကတန်း ခေါင်းထောင်ထကြည့်ကာ လှမ်းအော်အသံပြုလိုက်သည်။

“ပဲပြုတ်သည် ... လာပါဦး”

ရေပဲထဲမှ အော်ဟစ်ခေါ်လိုက်သံ ကြားလိုက်သဖြင့် ပဲပြုတ်သည် မှာ ရေရွာသီ လျှောက်လှမ်းသွားနေရာမှ ခြေလှမ်းတုံ့လိုက်ကာ ရေပဲဘက် ခြန်လှည့်လာလေသည်။

“မြင့်အောင် ... ထပါဦးကွ။ ဟိုမှာ ပဲပြုတ်သည် လာနေပြီ၊ ဗိုက် ဆာထွန်းလို့ ပဲပြုတ်ဝယ်စားမလို့ ပိုက်ဆံကျန်သေးရင် ပေးပါဦးကွာ”

“ဟာ ... ငါ့မှာလဲ တစ်ပြားမှ မကျန်တော့ဘူးကွ။ ဟို ... ငါ့ အိတ်ထဲ နှိုက်ရှာကြည့်လိုက်လေကွာ”

အောင်ဘုက မြင့်အောင်၏ ဟင်းဘက်အိတ်ထဲ ဟိုဟိုဒီဒီ နှိုက် ရှာဖွေသောအခါ ငါးကျပ်တန်အခေါက်ကလေးတစ်ရွက် ထွက်လာသည်။ ဝမ်းသာအားရ ဆွဲထုတ်ယူလိုက်ပြီး ပဲပြုတ်သည်ထံ ပြေးသွားလိုက်သည်။ ပဲပြုတ်ငါးကျပ်ဖိုးပေးရန် ချိန်တွယ်နေစဉ် ခံတွင်းချဉ်လာသဖြင့် လက်ထဲမှ ဆေးပေါ့လိပ်တိုကို အိတ်ထဲမှ မီးခြစ်ထုတ်ကာ မီးညှိနေသည်။ ထိုသို့ မီး ခြစ်ခြစ်လိုက်စဉ် မီးအလင်းရောင်ဖြင့် ပဲပြုတ်သည်၏နားမှ နားကပ်လေးက ခြာခနဲလင်းလက်သွားသည်။ အောင်ဘုရင်ထဲက လောဘမီးတွေ တဖွားဖွား ခြစ်သွားတယ်။ အမှောင်ဘက်ကို ကူးပြောင်းမည့်အရိပ်လက္ခဏာများ ဖြစ် ပေါ်လာသည်။

ပဲပြုတ်သည်ကတော့ ပဲပြုတ်တောင်းထဲမှ ပဲပြုတ်များကို ဇွန်းဖြင့် ခွေနေရာမှ စက္ကူကန်တော့လေးထဲ ခပ်ထည့်နေသည်။ ပြီးမှ ချိန်ခွင်ကို ထုတ်ကာ ချိန်တွယ်ရန် ပြင်ဆင်နေသည်။

“မြင့်အောင် ... ထပါဦးကွ။ ငါ ဗိုက်အရမ်းနာလာလို့ အိမ်သာ တက်ချင်လို့ မင်း ပဲပြုတ်ထုပ် ယူထားလိုက်စမ်းပါကွာ”

အောင်ဘုက မြင့်အောင်ကို နှိုးလျက် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ရေပဲ နောက်ဘက် ကမန်းကတန်း ပြေးဆင်းသွားသည်။ မြင့်အောင်မှာထည့် အရက်သောက်ထားသည့်အရှိန်မှာ များပြားနေသဖြင့် ခေါင်းအုံခဲနေရာမှ မထချင်ထချင် ထလာပြီး ပဲပြုတ်ထုပ်ကို ယူနေသည်။

ပဲပြုတ်သည်မှာလည်း ပဲပြုတ်ဖိုးငွေကို ချွေးခံထဲထိုးထည့်ကာ ပဲပြုတ်တောင်းကို ခေါင်းပေါ်မတင်ပြီး ရေပဲအတက်အဆင်းလေ့ကားရင်းမှ ထကာ ထွက်ဟန်ပြုနေသည်။ ထိုစဉ် အောင်ဘုသည် မှောင်ရိပ်ခိုကာ နှစ် တစ်လက်မ သစ်သားတူတ်တစ်ချောင်းကိုကိုင်ကာ ပုန်းခိုစောင့်နေသည်။

“ခွပ်”

“အမလေး”

ဟူသော ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်အသံနှစ်သံသည် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသော ရေပဲရွေဝယ် ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်သွားလေသည်။ မြင့် အောင်မှာ ပဲပြုတ်ထုပ်ယူပြီး ပြန်နှပ်ရန် ဟန်ပြင်နေစဉ် ကြားလိုက်ရသော အထိတ်တလန့်အသံကြောင့် ရေပဲရွေ့ဆီ ပြေးကြည့်လေသည်။

“ဟေ့ကောင် ... အောင်ဘု၊ မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေကွာ။ ငါတို့နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ ခွံသွားတဲ့ ငွေတွေကို ဟောဒီပဲပြုတ်သည် အဘွားကြီးရဲ့ နားကနားကပ်ပြုတ်ယူပြီး ခဲခိုင်းမှာ ငွေပြန်ရှာရမယ်ကွ”

“မင်းကွာ ... ဖဲရှုံးသွားတဲ့ငွေကို ပြန်ရှာဖို့ အပြစ်မဲ့တဲ့ ပဲပြုတ်သည် အဘွားကြီးကို ရက်ရက်စက်စက် ဒီလိုလုပ်ရက်ရလာကွာ”

“ဒီအချိန်မှာ ဒါတွေ တွေးမနေနိုင်ဘူးကွ။ ဟောဒီ နားကပ်တစ်စုံ တို ချွတ်ယူပြီး ဖဲခိုင်းဆီအချိန်မီ ပြန်လစ်ရမယ်။ ဖဲခိုင်းက မပြီးလောက်သေး ဘူး။ မင်း ငါနဲ့ လိုက်ချင်ပြန်လိုက်ခဲ့၊ မလိုက်ချင် ရွာကိုပြန်သွား၊ ငါတော့ လစ်ပြီ”

မြင့်အောင်မှာ ဘုမသိ ဘမသိ အောင်ဘု ရုတ်တရက် ကျူးလွန် လိုက်သော လူသတ်မှုကြောင့် မီးခိုးကြွက်လျှောက် လိုက်စုံမီးလာလျှင်

ပြဿနာတက်တော့မည်ကို စိုးရိမ်ထိတ်လန့်လာကာ မိမိတစ်ယောက်တည်း ရွာကို ပြန်လှည့်လည်း အကြောင်းမထူးသဖြင့် အောင်ဘုရားကဆီ ကမ်းကတန်း ပြေးလိုက်သွားရလေသည်။

ဖဲဝိုင်းဆီရောက်သွားကြသောအခါ ဖဲဝိုင်းမှာ မိုးသောက်ရောင်နီ ဝေါလာသည့်တိုင် မပြီးနိုင်သေးဘဲ သံသံမဲမဲ ကစားနေလျက်ပင် ရှိသေးသည်။

အောင်ဘုရားလည်း မိမိအိတ်ကပ်ထဲမှ နားကပ်တစ်စုံကို အပေါင်တင်ကာ ဖဲဝိုင်းထဲ ဝင်ကစားနေတော့သည်။ သို့သော်လည်း ကံဆိုးမသွားရာ ခိုးလိုက်လို့ရွာဆိုသလို ပါလာသည့်နားကပ်တစ်စုံမှာလည်း ဖဲထပ်ရှုံးသွားပြန်သည်။ အောင်ဘုရားလည်း စိတ်ဓာတ်အကြီးအကျယ် ကျဆင်းသွားကာ ဖဲဝိုင်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့ရလေသည်။

ယခုလို ကံမလိုက်၍ မိမိတို့ပါလာသည့် စပါးရောင်းရငွေများ ဆုံးရှုံးသွားသည့်အပြင် ပဲပြုတ်သည်အတွေးအခေါ်အား သတ်ပြီးလုယူလာခဲ့သော နားကပ်တစ်စုံမှာလည်း ထပ်မံရှုံးသွားခဲ့ပြန်သည်။

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ရွာဆီ စိတ်ပျက်လက်ပျက် လမ်းလျှောက်ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ရွာငယ်လေးများကို ဖြတ်သန်းလာခဲ့ချိန် မိုးပင် ထိန်ထိန်လင်း၍ နေလေတော့သည်။ ရွာကိုကျော်လွန်လာပြီး ရွာနှစ်ရွာကြား ရွာဆက်ပြတ်နေသော နေရာရေပေါ်ကြီးတစ်ဆောင်ရှေ့ဝယ် ခရီးသွားများ ဝိုင်းအုံကြည့်ခူနေသည်ကို လှမ်းမြင်နေရသည်။

“မြင့်အောင် ... မင်း အိမ်ခြေမပျက်စေခဲ့နော်၊ ငါတို့ ကျူးလွန်ခဲ့တာ မှောင်ရိုးတဝါးအချိန်မှာ ဘယ်သူမှ မျက်မြင်သက်သေရှိတာ မဟုတ်ဘူး”

အောင်ဘုရား လမ်းလျှောက်နေရင်း အမူအရာပျက်ယွင်းနေသော မြင့်အောင်ကို လှမ်းသတိပေးလိုက်သည်။ မြင့်အောင်ကတော့ ရေပဲရွေ့မှ လူအုပ်ကြီးကို မြင်လိုက်ကတည်းက ရပ်တည်ရာမရနိုင်သလို ခြေထောက်ဒူးတုန်နေရှာသည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်မှ အကြောင်းကြားလိုက်ဟန်တူသည်။ အခင်းဖြစ်ပွားရာနေရာဆီသို့ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ ရောက်ရှိလာကာ အမှုဖြစ်ပွားခဲ့သည် သံလွန်စကို ရှာဖွေပြီး စစ်ဆေးမေးမြန်းကြည့်နေသည်။

“ဒီအမှုဖြစ်ပွားပုံကို လေ့လာကြည့်ရတာ ဟောဒီရေပဲပေါ်မှာ အရက်ထိုင်သောက်နေတဲ့လူတွေက ပဲပြုတ်ဝယ်ရင်း ဒီလူသတ်မှုကို ကျူးလွန်ခဲ့တာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ပဲပြုတ်သည်ဆီက ဝယ်ထားတဲ့ပဲပြုတ်ထုပ်ကို ဖွင့်မစားခင်မှာ ရေပဲအောက်ဖက်မှာ တစ်စုံတစ်ယောက်က စောင့်နေပြီး ဟောဒီ နှစ်တစ်လက်မတုတ်နဲ့ ရိုက်နှက်သတ်ခဲ့ကြလို့ပဲ”

ဒုရဲအုပ်မှ ရှင်းလင်းပြောဆိုနေသည်။ ဝိုင်းအုံကြည့်နေခဲ့ကြသော ရွာသူရွာသားများမှာ ဒုရဲအုပ်ညွှန်ပြောဆိုနေသော ရေပဲပေါ်မှ အရက်ပုလင်းတစ်လုံးနှင့် သောက်ရေခွက်တစ်လုံး၊ ပဲပြုတ်ထုပ်ကလေးတစ်ထုပ်ကို လှမ်းကြည့်နေကြသည်။

နောက် ဒုရဲအုပ်ယူဆောင်ပြသော သွေးများ စွန်းထင်းပေတံ့နေသည့် သစ်သားတုတ်တစ်ချောင်းကို လူသတ်လက်နက်ဖြစ်မှန်း နားထည်သဘောပေါက်နေကြလေသည်။

“ဟောဒီ ... သေသူရဲ့ နားနှစ်ဖက်စလုံးမှာ နားပေါက်ရာသာ ဟောင်းလောင်းဖြစ်နေလို့ နားမှာ ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ နားကပ်တစ်စုံကို လိုချင်လို့ နောက်ကနေ တုတ်နဲ့ အသေရိုက်သတ်ခဲ့တာပဲ”

ဒုရဲအုပ်က လူအုပ်ကြီးကို ရှင်းပြပြောဆိုနေစဉ် အောင်ဘုရား မြင့်အောင်ကို အသာလက်ကုတ်ကာ ထိုနေရာမှ လစ်ထွက်လာခဲ့လေသည်။

အောင်ဘုရားနှင့်မြင့်အောင်တို့နှစ်ယောက်သည် ရွာသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ မိမိတို့ ကျူးလွန်လာခဲ့သော အရိပ်မည်းကြီးက ထပ်ချပ်မက္ကာ လိုက်ပါလာနေသည်ကို စိုးရိမ်ကြောင့်ကျနေခဲ့ကြလေသည်။ မြင့်အောင်မှာ ဇနီးသည်ကို စပါးရောင်းရငွေများ အောင်ဘု ဖဲဝိုင်းမှာ လောင်းကစားပစ်လိုက်သဖြင့် ဆုံးရှုံးကုန်သည်ကို ရှင်းပြပြောဆိုနေသည်။

၂၂၂ ❀ စိတြအောင်

မကြာမီ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များနှင့် ရွာသူကြီးများ မြင့်အောင်နှင့် အောင်ဘု တို့ အိမ်အသီးသီး ရောက်ရှိလာကာ လက်ထိတ်ခတ်ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွား လေတော့သည်။

ယင်းလူသတ်မှု ဖြစ်ပွားလာခြင်းအပေါ် ရဲတပ်ဖွဲ့မှ ခြေရာခံလိုက်လံ စုံစမ်းစစ်ဆေးခဲ့ရာမှ ရွာထဲက အသုဘအိမ်ဝယ် ဖဲအကြီးအကျယ်ရှုံးသွား ကြသူနှစ်ယောက် ဖိုးလင်းကာနီးမှ ထပ်မံပြန်လည်ရောက်လာကာ နားကပ် တစ်စုံကို အပေါင်တင်ပြီး ဖဲကစားသွားကြကြောင်း သတင်းပေးထွက်ဆို လေသည်။

ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များမှ သက်သေခံနားကပ်တစ်စုံကို ရှာဖွေပုံစံဖြင့် သိမ်း ဆည်းကာ နံနက်ပိုင်းမှာ ဖြိုပေါ်တွင် စပါးလာရောင်းပြီး ငွေထုပ်ပိုက်ကာ ပြန်သွားကြသော အောင်ဘုနှင့် မြင့်အောင်တို့နှစ်ယောက်၏ အမည်နှင့် ရွာ အမည်ကိုပါ သတင်းရခဲ့သောကြောင့် ယခုလို အိမ်တိုင်ရာရောက် ဆိုက်ဆိုက် ညွှန်ကြား ရောက်ရှိလာကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ အောင်ဘုနှင့် မြင့်အောင်တို့နှစ်ဦးအား ရဲတပ် ဖွဲ့ဝင်များက ရဲစခန်းမှာ ခေါ်ယူစစ်ဆေးခဲ့သဖြင့် အမှုမှန်ပေါ်ပေါက်သွားခဲ့ လေသည်။ ထိုအခါ လူယက်လူသတ်မှုဖြင့် စွဲချက်တင်ခဲ့လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် အောင်ဘုနှင့်မြင့်အောင်တို့နှစ်ဦးအား တရားရုံးပေါ်ဝယ် အမှုကို စစ်ဆေးခဲ့ရာမှ ပြစ်မှုထင်ရှားသဖြင့် သေဒဏ်ကျခံစေရန် အမိန့်ချ မှတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“အေးဗျာ ... ခင်ဗျားတို့ကလည်း အပြစ်မဲ့တဲ့ အဘွားအိုကြီးကို ဘာဖြစ်လို့များ ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြတာလဲဗျာ”

“လောဘစိတ်ကြောင့်ဆိုလျှင် မမှားပါဘူး။ ဒီအချိန်မှာ ကျုပ်တို့ ရှုံးသွားတဲ့ ငွေတွေအတွက် ငွေမျောငွေနှဲ့လိုက်ဖို့ ငွေက အရေးတကြီး လိုနေ ပြီလေ။ ဒီတော့ နားမှာပန်ထားတဲ့ နားကပ်လေးတစ်စုံကို မီးအလင်းရောင် အောက်မှာ လက်ခနဲတွေ့လိုက်ရတော့ လောဘစိတ် တက်လာခဲ့တာပေါ့ ဗျာ”

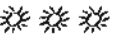
အယူခံမောင်ကျောက်တံနှင့် လောဘအောင် ❀ ၂၂၃

“အင်း ... ခင်ဗျားတို့ဟာ တော်တော်မိုက်မဲတဲ့လူတွေပဲ။ ငွေရရှိ အတွက် မဖြစ်စလောက်ငွေရမယ့် နားကပ်လေးတစ်စုံကို လိုချင်တပ်မက် မိတော့ ခု ကြိုးစင်ပေါ်ကို တက်လှမ်းနေရပြီလေ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ် သိပ်မှားသွားတယ်။ ကျုပ်က ကျုပ် ကိုယ်တိုင် လောင်းကစားပစ်လိုက်လို့ ကိုယ့်ငွေ ဆုံးရှုံးကုန်တာ အကြောင်း မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်သူငယ်ချင်း မြင့်အောင်က သူ့သားလေးရှင်ပြုဖို့ ရည်ရွယ် ထားတဲ့ ငွေကို ကျုပ်က ယူကစားပစ်လိုက်လို့ ကုန်သွားတာကိုပဲ နှမြော တာ။ ဒီကြားထဲ ကျုပ်က လောဘတက်ပြီး လူသတ်မှုကြီးကိုပါ ကျူးလွန် ခဲ့တော့ ကျုပ် သူငယ်ချင်းမြော ကြားကနေ ဘာမဆို ညာမဆို ဓားစာခံ ဖြစ်ပြီး အမှုတွဲပါလာတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်က တာဝန်အရ ခင်ဗျားတို့နဲ့ပတ်သက် တဲ့ အယူခံမှုကို ကြိုးစားပြီး ရေးပေးပါမယ်ဗျာ”

မောင်ကျောက်တံလည်း ကြိုးသမားအောင်ဘုကို ကတိပေးပြီး ကြီး တိုက်ခန်းထဲမှ ထောင်ကျရုံးသို့ ပြန်လာခဲ့လေတော့သည်။

ကြီးသမားအောင်ဘုနှင့် မြင့်အောင်တို့နှစ်ဦးသည် လူယက်မှု လူသတ်မှုများဖြင့် သေဒဏ်ကျခံနေရသူများ ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့၏ အယူခံကို ဗဟိုတရားရုံးဆီ တင်သွင်းထားလေသည်။

မောင်ကျောက်တံမှာ အယူခံလွှာကို ရေးသားခဲ့စဉ်ကပင် ၎င်းတို့ ကျွေးလွန်လာခဲ့သော ပြစ်မှုကြီးမှာ လယ်မြင်မှာ ဆင်သွားသလို ထင်ရှားပေါ်လွင်နေသဖြင့် ဥပဒေစီရင်ထုံးများဖြင့် ကိုးကားဖော်ပြရန်ပင် မလွယ်ကူမှန်း သိသာနေသည်။

ကြီးသမားဆိုသည်မျိုးကလည်း သေဒဏ်အမိန့်မချမီအချိန်ထိ မိမိကိုယ်ကို သတ္တိကောင်းလှသည်ဟု ထင်မှတ်နေကြသည်။ တကယ်တော့ ဇူးတွေ့သေဒဏ်အမိန့်ချမှတ်ခြင်းခံရသောအခါ ဆောက်တည်ရာနေ နိုင်အောင် တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားသွားလေတော့သည်။

အယူခံမောင်ကျောက်တံနှင့် လောဘအမှောင် ၂၅

ယခုလည်း ကြီးသမားမြင့်အောင်တစ်ယောက် မိမိလည်း ပြစ်မှုကြီးကို မကျူးလွန်ပါပဲလျက် သူငယ်ချင်းနှင့်အတူတူပေါင်းဖက်မိကာမှ အမှားတစ်ရပ်ကို ကျူးလွန်ကာ ပါဝင်ပတ်သက်နေခဲ့ရသည်။

မိမိသားလေးကို ရှင်ပြုပေးချင်သော စိတ်ဆန္ဒများက တဖွားဖွားပေါ်ပေါက်လာနေသောကြောင့် မိမိဆန္ဒမပြည့်ဝမီ သေမင်းနိုင်ငံဆီသို့ ထွက်ခွာသွားရတော့မည်ကို တွေးတောကာ စိုးရိမ်ကြောင့်ကျစ်တ်များ ပွားနေသည်။

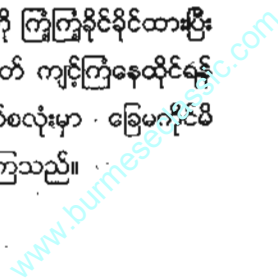
မိမိ လူပေါင်းမှားခဲ့သောကြောင့် ခုလို ဒုက္ခတရားနှင့် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရသည်ဟု မှတ်ထင်ယုံကြည်နေသည်။ မိမိ အတိတ်ကံမကောင်းခဲ့သဖြင့် ဒီဘဝတွင် ကြီးသမားတစ်ယောက်အဖြစ် ကြီးစင်ကြီးပေါ်တွင် ဘဝအဆုံးသတ်ရတော့မှာပါလားဟု စိတ်ဆင်းရဲသောက ရောက်နေရှာသည်။

မကြာမီသောကာလတွင် ကြီးသမားများအတွက် စိတ်ပျက်အားငယ်စရာ သတင်းတစ်ခုရောက်လို့လာလေသည်။ ယင်းမှာ ဗဟိုတရားရုံးတွင် အယူခံတင်သွင်းထားသော ကြီးသမားသုံးဦးအား အယူခံလွှာတို ပလပ်လိုက်ကြောင်း စာပို့လာခဲ့လေသည်။

“ကဲ... အောင်ဘုနဲ့မြင့်အောင် မင်းတို့ကို ဗဟိုတရားရုံးက အယူခံဖလပ်လိုက်တယ်ကွ”

မောင်ကျောက်တံသည် ထောင်မှူးလေးနှင့်အတူ ကြိုးတိုက်ခန်းထဲလိုက်ပါလာခဲ့စဉ် ထောင်မှူးလေးက အသိပေးပြောဆိုလိုက်သည်။ ကြီးသမား အောင်ဘုနှင့်မြင့်အောင်တို့၏ မျက်နှာများ သိသိသာသာပျက်သွားကြလေတော့သည်။

၎င်းတို့နှစ်ယောက်စလုံးမှာ မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့သွားသလို ခံစားနေကြရသည်။ ထောင်မှူးလေးကလည်း စိတ်ဓာတ်ကို ကြံကြံခိုင်ခိုင်ထားပြီး စိတ်တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် နေနိုင်အောင် တရားအားထုတ် ကျင့်ကြံနေထိုင်ရန် ဆန်းညွှန်ဆုံးမပေးနေသည်။ ကြီးသမားနှစ်ယောက်စလုံးမှာ ခြေမကိုင်မီ ယက်မကိုင်မိသလိုဖြစ်ကာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေကြသည်။

နောက်ထပ်စောဒကမူ တင်သွင်းခဲ့ပြန်တော့လည်း ထပ်မံရှုံးနိမ့်ပြန်သည်။ မြင့်အောင်ကတော့ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေသည်။ မိမိနေထိုင်သော တိုက်ခန်းထဲတွင် အချိန်ရသရွေ့ တရားဘာဝနာကိုသာ တစိုက်မတ်မတ် အားထုတ်နေလေသည်။

အောင်ဘုကတော့ အပူအပင်အကြောင့်အကျမရှိ၊ မိမိလုပ်ခဲ့လျှင် ခံခဲ့သည်ဟူသော စိတ်ဓာတ်ကိုသာ မွေးမြူပြီး ခပ်မှန်မှန်ပင် နေထိုင်လေသည်။ မိမိတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ရှင်လည်းအတူတူ သေလည်းအတူတူ ဟူသောစိတ်ကိုသာ မွေးနေသည်။

မြင့်အောင် ဇနီးသည်မှာ လင်ဖြစ်သူ အယူခံအဆင့်ဆင့် ဖွံ့ဖြိုးသွားကာတည်းက လယ်ကလေးတစ်ဝက်ကို ရောင်းပြီး သားကို ပညာဆက်လက်သင်ကြားပေးခဲ့သလို သီတင်းကျွတ်ကျောင်းစိတ်ရက်မှာ သင်္ကန်းစီးပေးပြီး ကိုရင်ဝတ်စေခဲ့သည်။

နောက် မြင့်အောင်ထံ သူ ဖြစ်စေချင်သော ဆန္ဒလွန်ကဲနေသည့် သင်္ကန်းဆင်မြန်းထားသော ကိုရင်ကိုကြိုးသမားထောင်ဝင်စာ တွေ့ဆုံစဉ် ခေါ်သွားပြလေသည်။ မြင့်အောင်မှာ ကိုရင်ဝတ်ဖြင့် သားလေးကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ယူကျုံးမရ ငိုကြွေးနေရှာသည်။

မိမိ အသုံးမကျခဲ့သဖြင့် မိစုံ ဖခင်ဖြင့် ရှင်လောင်းလှည့်ပွဲကို ဆင်၍ မကျင်းပနိုင်သည့်ပြင် စပါးရောင်းရငွေများကိုလည်း အလဟဿ ဖြုန်းတီးပစ်ခဲ့မိသဖြင့် စိတ်ဓာတ်များ ကျဆင်းကာ သောကပေလီနေခဲ့သည်။

ယခုတော့ မိမိမသေမီ သားကလေးကို ဇနီးဖြစ်သူမှ ကိုရင်ထပ်ပေးပြီး မိမိထံခေါ်ဆောင်လာပြကာ မိမိမြင်ချင်တွေ့ချင်စိတ်ပြင်းပြနေသည့် ဆန္ဒများကို မသေမီမြင်တွေ့ခဲ့ရသဖြင့် စိတ်ဖြေသာသွားသည်။

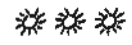
ဇနီးဖြစ်သူ သယ်လာသည့် သတင်းဆန်းကြောင့် မြင့်အောင် ဝမ်းသာမျှော်လင့်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်ခံစားလာရပြန်သည်။ ယင်းသတင်းမှာ ထောင်သားအားလုံးကို နိုင်ငံတော်မှ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ပေးမည်ဆိုသော သတင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဒီသတင်းသာမှန်လျှင်တော့ မိမိလောလောဆယ်သေဘေးကလွတ်မြောက်နိုင်သွားမည်။ နောက် ထောင်ဒဏ်ဆက်လက်ကျခံနေပြီး လွတ်ရက်စေ၍ လွတ်မြောက်သွားခဲ့လျှင် မိသားစုတစ်လုံးတစ်စည်းတည်း ပြန်လည်ဆုံဆည်းကြရမည်ကိုတွေးပြီး ဝမ်းသာနေသည်။

မြင့်အောင် ထောင်ဝင်စာတွေ့ဆုံပြီး ပြန်လာကာတည်းက ကြီးတိုက်ခန်းထဲဝယ် ကြိုသမားအားလုံး ဝမ်းသာရွှင်မြူးနေကြသည်။ အပြင်လောကမှာ သတင်းသိုးသိုးသန့်သန့် ကြားနေသလို အကျဉ်းထောင်ကြီးထဲတွင်လည်း ကောလာဟလသတင်းက ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ပေါ်ထွက်လာနေသည်။

ဒီလို အုတ်ရိုးသတင်းဆိုသည်မျိုးကလည်း တစ်ခါတစ်ရံ မှန်တတ်သောကြောင့် ထောင်ကျနေကြသူအားလုံးမှာ မျှော်လင့်စောင့်စားနေကြသည်။ မည်သူမျှ အလုပ်ကို ဟုတ်တိပတ်တိ မလုပ်နိုင်ကြတော့ဘဲ နိုင်ငံတော်က လာမည့်သတင်းကိုသာ ရင်တစိုဖိုဖြင့် မျှော်လင့်စောင့်စားနေကြသည်။

လောလောဆယ် နိုင်ငံတော် လာမည် မလာမည်ဆိုသည်သတင်းကောင်းက ဘယ်ဆီမှာရောက်နေသည်မသိ။ သတင်းဆိုးတစ်ရပ်ကတော့ ဆိုင်းမပါ ဗုံမဆင့်ဘဲ ထောင်ကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာခဲ့လေတော့သည်။

မိမိတို့လို ကြိုးသမားဘဝတူတွေချင်း စောစောသွားရသည့်သူနှင့် နောက်ကလိုက်ရသူသာ ကွာခြားသည်။ အခြေအနေက အနှေးနှဲအမြန်လို ဖြစ်ပေါ်လာနေသည်။ မိမိတို့အလှည့်တွေလည်း ဘယ်သောအခါ ရောက်လာ လေမလဲဟူသော စိုးရိမ်ကြောင့်ကျစ်တ်များ ဖြစ်ပေါ်ခံစားနေရသည်။

မရဏကြိုးစင်ကြီးပေါ်ဝယ် မိမိတို့ဘဝဇာတ်သိမ်းရတော့မှာပါလား ဆိုသည့် စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်ဖြင့် ကြိုးသမားအောင်ဘုနှင့် မြင့်အောင်တို့ နှစ်ဦး သည် မိမိတို့ ကံကြမ္မာဆိုးရွားလှသည့် အဖြစ်ကို တွေးပြီးပူပန်သောက ဖြစ် ပွားနေကြသည်။

ယခုတော့ သေခြင်းတရားကို နဖူးတွေ့ ခူးတွေ့ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ နေရပြီဆိုသည်ကို နားလည်သဘောပေါက်နေကြသည်။ မိမိတို့ မိုက်မဲ့ သည့် လုပ်ရပ်ကြောင့် တူသောအကျိုးပေးကို ရှောင်လွှဲမရနိုင်အောင် ရင်ဆိုင် ကြုံတွေ့နေရပြီ။

မိမိတို့လို အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် သက်တမ်းမစေ့မီအချိန် မှာ စောပြီး သေဆုံးချခြင်းမှာ ဥပစ္စေဒက ကံကိုထိုက်ခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်ပေ သည်။ သူများကို သတ်ခဲ့လျှင် ကိုယ်လည်း တစ်နေ့ပြန်အသတ်ခံရမှာပါ လားဆိုတာကို နားလည်လာသည်။

ထောင်ကျရုံးထောင်မှူးလေးနှင့် မောင်ကျောက်တံတို့နှစ်ဦးသည် ကြိုးတိုက်ခန်းထဲသို့ ကြိုးသမားအောင်ဘုနှင့် မြင့်အောင်ထံ သတင်းဆိုးကို ပေးရန်အတွက် ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒီလို အမတ်လာသတင်းမျိုးကို အသိမပေးချင်သော်လည်း အခြေ အနေမှာ အသိမပေးလျှင် မဖြစ်သည့်အခြေအနေ ဖြစ်နေသည်။ ဒီလိုသတင်း ဆိုးကို ကြားလိုက်ရသော ကြိုးသမားအဖို့လည်း ဆောက်တည်ရာမရနိုင် အောင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားကြမှာ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

ကြိုးတိုက်ခန်း အမှတ် (၂) ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ အောင်ဘု သည် ဝမ်းသာအားရစွာဖြင့် နိုင်ငံတော်လာသည့် သတင်းထူးကို လာရောက်

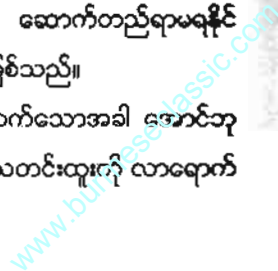
[၆]

ကြိုးတိုက်ခန်းထဲဝယ် သေဒဏ်ကျခံနေရသော ကြိုးသမားများ ဖြစ် သည့် အောင်ဘုနှင့်မြင့်အောင်တို့ နှစ်ဦးအား ကြိုးပေးစီရင်ရန် တရားရုံးတော် မှ အမိန့်စာသည် ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ရှိလို့လာခဲ့သည်။

ကံဆိုးသူ ကြိုးသမားနှစ်ဦးမှာတော့ ကူသူကယ်သူ ကင်းမဲ့သွား သည်း နိုင်ငံတော်လာမည်ဟု သံတင်းသန့်သန့်ကြားနေခြင်းသည် ကြက် ပျောက်ငှက်ပျောက်သလိုပျောက်ကွယ်သွားသည်။ တကယ်ရောက်လာသည် တ ကြိုးပေးကွပ်မျက်ရန် ဖြစ်နေသည်။

ယင်းသတင်းကြားလိုက်ကတည်းက ကြိုးတိုက်ခန်းကြီးတစ်ခုလုံး ဝယ်အပ်ကျသံမကြားရလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားလေသည်။ ကြိုးသမားအားလုံး၏ စိတ်ထဲဝယ် ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းများ ဖြစ်ပေါ်ခံစား နေရသည်။

၂၃၀ မိတြအောင်

အကြောင်းကြားသည် မှတ်ထင်နေလေသည်။ ထောင်မှူးလေးမှာလည်း အောင်ဘု၏ ပျော်ရွှင်နေမှုကိုကြည့်ပြီး နှုတ်ဆွဲအနေသည်။ မိမိ ထုတ်ပြော လိုက်၍ အောင်ဘုတစ်ယောက် ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်သွားမည်ကိုလည်း စိုးရိမ်သောက ရောက်နေသည်။

“တပည့်အောင်ဘု ... မင်းစိတ်ကို နိုင်နိုင်ထားပါကွာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ဆရာ”

“မင်းတို့အမှုတွဲနှစ်ယောက်စလုံးကို နိုင်ငံတော်သမ္မတဆီက အထူး အသနားခံစာ ပယ်ချလိုက်ပြီကွ”

“ဗျာ”

“ဟုတ်တယ် ... အောင်ဘု၊ တို့လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ။ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ပြိုင်နက် ကြိုးပေးကွပ်မျက်ရတော့မယ်”

“ဘယ်တော့လောက်လဲ ... ဆရာ”

“နက်ဖြန်နံနက် ... အရှုဏ်မတက်မီ အချိန်မှာပဲ”

“ဟင် ... မြန်လှချည်လား ဆရာရယ်။ ရက်ဆိုင်းလို့ မရဘူး လား”

“မရတော့ဘူး အောင်ဘု၊ တရားရုံးက အမိန့်စာဝင်လာပြီဆို တို့ထောင်ကလည်း အချိန်မဆိုင်းဘဲ ချက်ချင်းစီရင်ရတယ်ကွ”

“ဒါဆိုတော့လည်း ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲ ဆရာရယ်။ ကံစိမ့်ရာ အတိုင်းပဲ နာခံရုံ ရှိတာပေါ့”

“မင်းအနေနဲ့ မင်း အမေအိုကြီးကို နောက်ဆုံးမြင်ချင်တွေ့ချင် သေးတယ်ဆိုရင် အကြောင်းကြား ခေါ်ပေးပါမယ်ကွာ”

“မလိုတော့ပါဘူး ... ဆရာရယ်။ ကျွန်တော် သေခါနီးပုံစံကို အမေ့ မမြင်စေချင်တော့ပါဘူး။ အဲ ... ကိစ္စဝိစ္စပြီးသွားရင်တော့ အမေ့ဆီ ကို သားလူမိုက်ကြီးတစ်ယောက် လူ့လောကထဲကနေ ထွက်ခွာသွားပြီဆို တာပဲ အကြောင်းကြားလိုက်ပါ”

အယူခံမောင်ကျောက်တံနှင့်လောဟအောင် ၂၃၁

“အေး ... အေး ... စိတ်ချသွား။ ဆရာကိုယ်တိုင် ဒီကိစ္စကို မဖြစ်မနေဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်ကွာ”

အောင်ဘုမှာ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် တံခါးဝသံတိုင်ကို ကိုင်ထားပြီး ပြောဆိုနေရာမှ ဒူးညှုတ်ကွေးကျသွားသည်။

ထောင်မှူးလေးနှင့် မောင်ကျောက်တံတို့လည်း အောင်ဘုကို အသိပေးပြောကြားခဲ့ပြီးနောက် ကြိုးတိုက်ခန်းအမှတ်(၈)မှာ ရှိနေသော မြင့် အောင်ထံ အသိပေးပြောကြားရန် ဆက်လျှောက်လာသည်။

ကြိုးတိုက်ခန်းထဲဝယ် မြင့်အောင်ကတော့ နေ့စဉ်ပြုကျင့်နေကြ နိစ္စတတ်ဝတ်မပျက်စေဘဲ တရားထိုင်နေသည်။ မြင့်အောင် တရားကိစ္စပြီးဆုံး သွားသည်အထိ သံတိုင်တံခါးပေါက်မှာ ရပ်စောင့်နေရသည်။

နာရီဝက်ခန့်ကြာသောအခါ မြင့်အောင်မှာ တရားထိုင်ပြီးသွားဟန် ဖြင့် ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှ ထလိုက်စဉ် ထောင်မှူးလေးနှင့် မောင်ကျောက်တံတို့ နှစ်ဦးကို သံတိုင်ပေါက်ဝတွင် ရပ်စောင့်နေသည်ကို တွေ့မြင်သွားသည်။ မြင့်အောင်ကတော့ သူ့အိမ်မှ ကြိုးသမားထောင်ဝင်စာ လာတွေ့၍ အကြောင်း လာကြားသည်ထင်နေသည်။

“ဆရာ ... ကျွန်တော့်အိမ်က ထောင်ဝင်စာလာတွေ့လို့လား”

“မဟုတ်ဘူး ... မြင့်အောင်”

“ဒါဆို ... ဘာကိစ္စများလဲ ဆရာ”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ သမ္မတကြီးထံ အထူးအသနားခံစာ ထင်ထားတာကို ပယ်ချခံရလို့ လာအသိပေးတာပဲ”

“ဟင် ... ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ကို ကြိုးပေးသတ်တော့မှာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ... မြင့်အောင်”

“ဘယ်တော့လဲ ... ဆရာ”

“နက်ဖြန် နံနက် အရှုဏ်တက်ချိန်မှာပဲ”

၂၃၂ ❁ မိတြအောင်

“ဟာ... မြန်လှချည်လား ဆရာရယ်။ ဒါဆို ကျွန်တော့်သားလေးကို တွေ့ပါရစေ ဆရာ”

“အေး... တွေ့ရမှာပေါ့ကွာ။ ဆရာ စီစဉ်ပေးပါ့မယ်”

“ကျွန်တော့်မိတ်ပြစ်ကြောင့် ခုတော့ မိသားစုတွေအားလုံး သေကွဲကွဲခဲ့ပြီပေါ့... ဆရာရယ်”

“တရားနဲ့သာ ဖြေပါတော့... မြင့်အောင်ရယ်”

ထောင်မှူးလေးသည် မြင့်အောင်၏ ခန္ဓာကိုယ်အလေးချိန်ကို ချိန်ဖုန် မောင်ကျောက်တံကို ဖေါင်ချိန်စက်ယူပြီး ကြိုးတိုက်စောင့်ဝန်ထမ်းနှင့် အတူ တိုက်ခန်းထဲ ဝင်ရောက်ဆောင်ရွက်ခိုင်းနေသည်။ ပြီးမှ မြင့်အောင်အား ပေကြိုးဖြင့် အရပ်အမြင့် တိုင်းထွာခိုင်းလေသည်။

ထို့အတူ အောင်ဘုတိုက်ခန်းသို့လည်း ဝင်ပြီး ကိုယ်ခန္ဓာအလေးချိန်နှင့် အရပ်အမြင့်အတိုင်းအထွာကို ယူပြန်သည်။

မောင်ကျောက်တံလည်း မိမိအား ဆောင်ရွက်ခိုင်းသော ကြိုးသမားများ၏ ကိုယ်ခန္ဓာအလေးချိန်နှင့် အရပ်အမြင့်အရှည်ကို စာရွက်လွတ်ပေါ်တွင် ရေးပြီး ထောင်မှူးလေးကို ပေးလိုက်သည်။

ကြိုးသမားအောင်ဘု၏ အရပ်အမြင့်မှာ ၅ပေ ၄လက်မဖြစ်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်အလေးချိန်မှာ ၁၀၀ ပေါင်ဖြစ်၍ ကြိုးအရှည်မှာ ၁၀ပေ ၆လက်မဖြစ်သည်။ မြင့်အောင်၏ အရပ်အမြင့်မှာ ၅ပေ ၅လက်မဖြစ်၍ ခန္ဓာကိုယ်အလေးချိန်မှာ ၁၂၀ ပေါင်ဖြစ်ပြီး ကြိုးအရှည်မှာ ၉ပေ ၆လက်မ ဖြစ်သည်။

ထောင်မှူးလေးသည် ကြိုးသမားများ၏ အလေးချိန်နှင့် အရပ်အရှည်ကို တွက်ချိန်ပြီး အလုပ်ကြီးဘက်ဝင်းဆီ ထွက်လာကြသည်။ လက်သမားရုံးသို့ဝင်ပြီး လက်သမားဆရာကြီး ဦးမြမောင်ကို ၆ပေ ခေါင်းတထား နှစ်လုံး အမြန်ဆုံးစပ်ထားရန် မှာကြားနေသည်။

အယူခံမောင်ကျောက်တံနှင့် လောဘအရောင် ❁ ၂၃၃

တစ်ဖန် အလုပ်ကြီးအနောက်ဘက်အဆုံးရှိ ကြိုးကျစ် ဆုန်းဆံထုလုပ်ငန်းဝင်ပြီး အရှည် မနီလာကြိုးကျပ်လုံးခန့်ကို အမြန်ဆုံးကျစ်ခိုင်းပြီး ထုတ်တန်းပေါ်မှာ ကြိုးတန်းနေစေရန် သံတုံးကြိုးဖြင့် ချိတ်ဆွဲခိုင်းထားသည်။

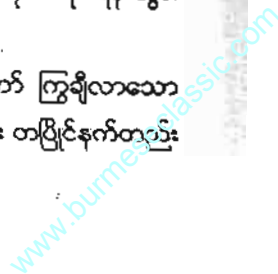
ထို့နောက် ထောင်မှူးလေးနှင့် မောင်ကျောက်တံတို့သည် ထောင်ကျရုံးသို့ ပြန်လာခဲ့ကြလေသည်။

ထောင်မှူးလေးက မြင့်အောင်မိသားစုထံ အကျဉ်းထောင်သို့ အမြန်လာရောက်တွေ့ဆုံပါရန် စာကို ရိုက်ခိုင်းသဖြင့် လက်နှိပ်စက်ဖြင့် ရိုက်ပြီး ဖုံးခန်းမှ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးကို မြင့်အောင်မိသားစုထံ အကြောင်းကြားခေါ်ခိုင်းရန် အမြန်ဆုံးစေလွှတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ထောင်ရှေ့ဘက်သို့ ထွက်သွားကာ ထောင်ကျောင်းဆရာတော် ဦးကုမာရထံ ကြိုးသမားများအတွက် သရဏဂုံတင်နိုင်ရန် သွားရောက်လျှောက်ထားလေသည်။

ညနေစောင်းခန့်တွင် ထောင်ကျောင်းဆရာတော် ကြွချီလာသောကြောင့် ကြိုးတိုက်ခန်းထဲတွင် ကြိုးသမားနှစ်ဦးစလုံးအား တပြိုင်နက်တည်း သရဏဂုံဆောက်တည်ပေးနေသည်။

၂၃၄ မိတြအောင်

“အဖေ့ဝ ကိစ္စ၊ ကာတဗွဲ၊ ကောဇေည် မရထံ သုဝေ”

ဆရာတော်က ဘုရားဟောတရားတော်ကိုရွတ်ပြီး အဓိပ္ပာယ်မှာ လုပ်စရာရှိသောအလုပ်ကို ယနေ့လုပ်ပါ။ မနက်ဖြန်ခါ သေမည် မသေမည် ကို အဘယ်သူ သိနိုင်ပါအံ့နည်းဟု ဟောပြောဆုံးမနေသည်။

ဆရာတော် ပြန်ကြွသွားပြီး မကြာမီမြင့်အောင်အိမ်မှ ထောင်ဝင်စာ ထာတွေ့လေသည်။ မြင့်အောင်၏ဇနီးဖြစ်သူ မမြခင်နှင့် သားကိုရင်ပါအတူ တကွ ပါလာလေသည်။

“သား ... ကိုရင်”

“ဒကာကြီး”

“ကိုရင်... ပညာတတ်ကြီးဖြစ်အောင် ကြိုးစားနော်။ ဒကာကြီးလို ထုဆိုးလူခိုက် မဖြစ်စေနဲ့။ အပေါင်းအသင်းကို သေချာကြည့်ပေါင်း ... ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒကာကြီး”

“မြခင်... နင်လည်း ငါမရှိတော့တဲ့နောက် အိမ်ထောင်ထပ်ပြုချင် ပြုပါ။ ငါ ခွင့်ပြုပါတယ်။ သားလေးကို အဖေရင်းလို စောင့်ရှောက်မယ့်လူ တို့ ရွေးပါ”

“မဟုတ်တာ... ကိုမြင့်အောင်ရယ်၊ ကျွန်မ ရှင်မရှိလည်း နောက် အိမ်ထောင် ထပ်ပြုဖို့ အစီအစဉ်မရှိပါဘူး။ ရှင် ဘဝကူးကောင်းအောင်သာ တွေးပြီး စိတ်ချသွား။ ကျွန်မတို့သားအမိအပေါ် သိပ်သံယောဇဉ်မကြီးနေနဲ့ စိတ်ကိုဖြတ်ပါ”

“ကဲ ... မြင့်အောင်၊ အချိန်လည်း လင့်နေပြီကွာ ... တော်ကြစို့ နော်”

ထောင်မှူးလေးကကြားမှ စကားဝင်ဖြတ် ပြောလိုက်သည်။ မြင့် အောင် ဇနီးနှင့် သားကိုရင်ကို ထောင်ဘူးဝဆီ လိုက်ပို့လေသည်။ ကြီးတိုက် ထဲမှာ ကြီးသမားများကို စောင့်ကြည့်နိုင်ရန် လုံခြုံရေးအင်အား တိုးမြှင့်ချ ထားလိုက်သည်။

အယူခံမောင်ကျောက်တံနှင့် လောဘအမောင် ၂၃၅

ကြီးသမားမြင့်အောင်ကတော့ စိတ်ကို တည်ငြိမ်စွာ ထိမ်းသိမ်းကာ ရသမျှ အချိန်အတောအတွင်း တရားဘာဝနာကိုသာ ကျင့်ကြံပွားများရင်း နံနက်အရုဏ်တက်မည့်အချိန်ကို စောင့်မျှော်နေသည်။

ကြီးသမား အောင်ဘုကတော့ သေခြင်းတရားကို ပျော်ရွှင်စွာ ရင် ဆိုင်ဖြတ်သန်းရန်ဟုဆိုကာ အရက်တစ်ပုလင်းနှင့် ခေါက်ဆွဲကြော်ကို နောက် ဆုံး ဆန္ဒအနေနှင့် ဖြည့်ဆည်းပေးလိုက်ကာ တစ်ညလုံး အရက်ထိုင်သောက် နေသည်။ နောက်ဖဲထုပ်တစ်ထုပ်မှာပြီး တိုက်ခန်းစောင့်ဝန်ထမ်းများနှင့် ဖဲထိုင် ချီကံနေတော့သည်။

[၈]

“နောင် ... တူ ... ဝေ ... ဝေ”

ကြီးတိုက်ခန်းဝန်းကျင်ဝယ် နံနက်စောစော အရုဏ်မတက်မီ အချိန် ချိတ်ခတ်လိုက်သော ကြေးစည်ထုသံက ကြီးသမားနှစ်ယောက်၏ နောက်ဆုံး ဆီအတွက် နိဗ္ဗာန်ဆော်လို ဖြစ်နေသည်။

ကြီးတိုက်ခန်းထဲမှ ကြီးသမားများဖြစ်သော မြင့်အောင်နှင့် အောင်ဘုတို့ နှစ်ဦးအား သေဇလ်ချသည့် ဝတ်ရုံရှည်ကြီးကို နောက်ပြန်လှော် ဆင်စေခဲ့သည်။ အောင်ဘုမှာ တကယ်တမ်းကြီးပေးသတ်တော့မည့်လည်း

www.burmeseclassic.com

၂၃၆ ❦ စိကြအောင်

ဆိုရော တစ်ညလုံး သောက်ထားသည့် အရက်ရှိန်ကြောင့် မူးယစ်ကာ သွေး
ရွေးသွေးတန်း ထွက်ပြေးနေသည်။ ဝန်ထမ်းလေးငါးဦးမှ အခန်းထဲဝင် နယ်
လုံးကာ ဖမ်းဆီးချုပ်ကိုင်ကြပြီး ဝတ်ရုံရှည်ကို ဝတ်ဆင်ပေးကာ လက်ထိပ်
နောက်ပြန်ခတ်ခဲ့သည်။

ထို့နောက် ကြိုးတိုက်ခန်းထဲမှ ဆွဲထုတ်ကာ ကြိုးစင်ရှိရာလမ်းဆီ
သို့ ဝန်ထမ်းလုံခြုံရေးများ ခြံရံကာ အတင်းဆွဲခေါ်လာနေရသည်။ ကြိုးစင်ကြီး
ဆီသွားရာလမ်းလေးပေါ်တွင် ဝန်ထမ်းတစ်ဦးက ကြေးစည်သေးသေးလေး
ကို ရှေ့မှ ထုကာသွားနေသည်။

နောက်မှ တပ်ကြပ်ဦးစီးမှ ပိတ်စအဖြူကို ယူနီဖောင်းအင်္ကျီပေါ်
တွင် စလွယ်သိုင်းကာ ဥပသကာလိုဝတ်စားပြီး ခေါင်းပေါ်မှာ ကြေးဆင်းထူ
တော်လေးကို ရွက်ထားသည်။ နောက်ဘက်နားဆီမှာတော့ ကြိုးသမား ခြင်
အောင်ကို ဝန်ထမ်းနှစ်ဦးမှ တစ်ဖက်တစ်ချက်စီ ချုပ်ကိုင်ခေါ်ဆောင်လာသည်
ကို အသာတကြည် လိုက်လာနေသည်။

နောက်မှ ကြိုးသမားအောင်ဘုမှာတော့ သေခြင်းတရားကို နဖူးတွေ
ဒူးတွေ တွေ့ဆုံရတော့မည်ကို ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ကာ ငိုယိုလျက် အတင်း
ရုန်းကန်ထွက်ပြေးရန်သာ ကြိုးစားနေသဖြင့် ဝန်ထမ်းများ ပိုင်းချုပ်ဖမ်းဆီး
ကာ အတင်းဆွဲခေါ်လာနေရသည်။

ကြိုးစင်ကြီးရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ကြိုးစင်ပေါ်ဝယ် မနီလာကြီး
နှစ်ချောင်းမှာ လေအဝှေ့ဝယ် လေထဲလှုပ်ရမ်းနေသည်မှာ မြင်တွေ့ရသူများ
အဖို့ သေမင်းခေါ်သံအလား မှတ်ထင်နေရသည်။

ယခုလို သေဒဏ်အမိန့်ချမှတ်ခြင်း ခံထားရသော ကြိုးသမားနှစ်ဦး
အား သေဒဏ်အမိန့်ကို ချမှတ်ခဲ့သည့် တရားသူကြီးကိုယ်တိုင် ဒိဋ္ဌမြင်နေ
စေရန် စောင့်ကြည့်နေသည်။ ထောင်တာဝန်ခံအရာရှိ ထောင်ပိုင်ကြီး
ထောင်ဆရာဝန်ကြီးအပြင် အကျဉ်းထောင်အရာရှိများပါ စုံညီစွာ တာ
ရောက်ကြည့်ရှုနေကြရသည်။

အယူခံမောင်ကျောက်တံနှင့် လောဘအမှောင် ❦ ၂၃၇

မောင်ကျောက်တံမှာ မိမိ အယူခံရေးပေးစဉ်ကတည်းက နှူးလိန်
မည်မှန်း ကြိုတင်သိနေသော ကြိုးသမားနှစ်ယောက်အား ဒီနေ့နံနက်တော
စောမှာ ကြိုးပေးကွပ်မျက်တော့မည်ကို သိရှိနေသည်။ ဒါကြောင့် တစ်ညလုံး
အိပ်မပျော်နိုင်ရှာဘဲ မိမိနေထိုင်ရသော အမှတ်(၁)အိပ်ဆောင်အပေါ်ထပ်မှ
ကြိုးစင်ကြီးရှိမည့်နေရာဆီ မှန်းမွှော်ကြည့်ကာ စိတ်မချမ်းမြေ့စွာ စောင့်စား
နေသည်။

“ဂျမ်း ...”

နံနက်ဝေလီဝေလင်းအချိန်ကြီးမှာ ကြိုးစင်ဘက်နားဆီမှ ကျယ်
လောင်သော ဒေါက်ဖြုတ်ချလိုက်သံကြောင့် ကြိုးစင်ကြီးနားရှိ ကုတ္တီပင်ကြီး
ပေါ်မှ အိပ်တန်းတက်နေသော ကျီးတစ်အုပ် ပြိုကာ ကောင်းကင်ယံဝယ်
ဆူညံစွာ အော်ဟစ်ပျံသန်းနေသည်ကို စိတ်မချမ်းသာဖွယ်ရာ မြင်တွေ့နေရ
ပေတော့သတည်း။ အကယ်၍သာ နောင်တစ်လအကြာမှာ နိုင်ငံတော် လွတ်
ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ပေးလာသည့် သတင်းကိုသာ သေဆုံးသွားသူ ကြိုးသမား
များ တမလွန်မှ ကြားသိမည်ဆိုပါလျှင် ...

စိကြအောင်

ကျွန်းကျွန်း
ကျွန်းကျွန်း

ကြားကြားချင်းတော့ ကျုပ်အံ့သြသွားတယ်။ ကိုယ့်နားတောင် ကိုယ်မယုံချင်ဘူး။ ဘယ်နှယ်များ ကျုပ်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာ “မစိုးရိမ်ကျောင်း တိုက်ကြီး” ရဲ့ ကျောက်ထီးတန္တု တကယ့်ဒိတ်ဒိတ်ကြဲ အဓိပတိဆရာတော် ကြီးတစ်ပါးကို ပုဒ်မ ၅ (ည)နဲ့ ဆွဲလာသတဲ့။ ဆရာတော်ကြီးကဖြင့် သက်တော် ဝယ်တော်ကြီးရင့် အိုမင်းလှပြီတဲ့။ ထောင်မှူးတံခါးကြီးထဲကိုတောင် ရောက် နေပတဲ့။ ကဲ ... ရင်ထဲမှာ ပူမောကြီးမောသွားလိုက်ပုံများ ပြောမပြောချင် တော့ပါဘူး။

“နေပါဦး ... လှိုင်ဦးရယ်၊ အဲဒီကိစ္စနဲ့ ငါနဲ့က ဘယ်နှယ်ပတ်ပတ် သက်သက်ရှိလို့ ထောင်ပိုင်ကလေးက ငါ့ကို အခုချက်ချင်းလာခွဲပါလို့ ကြိမ် တံပျာရိုက်ပြီး ခေါ်ပြန်တာတဲ့တုန်းဟ။ သွောင်ဦးက ကမ်းပါးပြီတာနဲ့ စနေနု ခိုင်က နွားမ ပေါင်ကျိုးဆိုသလို မဆီလေးရယ်မှ အိုမဆိုင်ပါကော ... ငါ့လူရ”

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော်မျိုးလည်း မလျှောက်တတ်တော့ဘူး ဆရာ ထောင်ပိုင်လေးက သွားခေါ်ချေဆိုလို့သာ ဒေရာသောပါးပြေးလာခဲ့တာ။ ဗူးထဲမှာလည်း ချုပ်သစ်တွေ တထွေးကြီး၊ ထောက်လှမ်းရေးက မောင်တွေ လည်း ခြေချင်းကိုလိမ်လို့”

ထောင်ပိုင်ရုံးက ရဲဘော်ကလေးခမျာလည်း ဘာမှ ခြေခြေမြစ်မြစ် တိတ်ပပမပြောနိုင်ဘူး။ ဒါပေသိ မေးတော့မေးရမယ်လေ။ အခုကိစ္စက ကျုပ်ရဲ့ လက်ရှိအလုပ်တာဝန်နဲ့က အလှမ်းအကမ်းဝေးလှချည့်ကို နော့။

ပြောမယ်လေ။ ထောင်မှူးဆိုတိုင်းလည်း ထောင်အလုပ်ဆိုတာ တွေကို တာလစေ လုပ်နေကြရတာမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲကလား။ ကျုပ်က အလုပ်ရုံမှူးလေ။ အဲ... အဲဒီထက် ခန့်ခန့်ညားညားလေးပြောရရင် စက်မှု လက်မှုအလုပ်ရုံဌာနမှူး (Workyards's Jailer) ဆိုကြပါစို့။ ယက္ကန်း၊ ဇော်ချွန်၊ ဖိနပ်ချွန်၊ သံဖြူပန်းပဲ၊ လက်သမားစတဲ့ ထောင်တွင်းစက်မှုလက်မှု လုပ်ငန်းတွေနဲ့ ထောင်ရဲ့ဆောက်လုပ်ရေး၊ ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းရေးကိစ္စအဝဝ ကို အုပ်ချုပ်စီမံရတာ။ ကျုပ် လက်အောက်မှာ လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်အကျဉ်း ချည်း ၉၀၀၊ ၁၀၀၀ ဘောက်ဆင်းလို့ခေါ်တဲ့ အလုပ်ကြမ်းသမား လုပ်အား ပေးအကျဉ်းသားက ၂၀၀၊ ၃၀၀ လောက်ရှိတယ်။ သူတို့တွေနဲ့ပဲ နိစ္စဉာဏ နေ့နေညည ဝက်လချီးလည်ပြီး နှစ်ပါးသွားနေရတတ်တာ။ ဘယ်... ကျန် တဲ့ ထောင်အလုပ် စုံစီနဖာတွေဘက်ကို စိတ်ရောလူရော မျက်နှာမူအားပေး တော့မတုန်း။ အဲဒီတော့ အခု ဘုန်းတော်ကြီးကိစ္စနဲ့နွယ်ပြီး ကျုပ်ကို ထောင် ပိုင်လေးက ခေါ်သတဲ့ဆိုတာ မျက်စိလည်ချင်စရာကြီး မဟုတ်လား။

“ဟေ့ကောင်ရ... တခတ်ဝါမေးစမ်းပါရစေဦး။ ဘုန်းတော်ကြီး က ဘယ်နယ်ဘက်ကလို့ မင်းကြားခဲ့မိတုံး”

ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်။ အဲသလိုမေးလိုက်ရတာ ကျုပ်မှာ လုံလောက်တဲ့အကြောင်းရှိတယ်။ ရှိဆို ကျုပ်အဖေက ဘုန်းကြီးလူထွက် လေ။ ဘုန်းကြီးတောင်မှ သာမင်ညောင်ည ပါချီပါချဲ့ ဘုန်းကြီးမျိုးမဟုတ်

ဘူးရယ်။ ရန်ကုန်-မန္တလေး ကားလမ်းဘေးက “မြစ်ငယ်” အနားမှာ “ဥယျာဉ် တော်ရွာ” ဆိုတာ ရှိပါရောလား။ မြန်မာဘုရင်များလက်ထက်တော်တုန်းက မင်း၊ မိဖုရား မဟာနွယ်များ စားဖို့ သစ်သီးဝလံစိုက်ပျိုး ဆက်သရတဲ့ ဥယျာဉ် ကြီးများ ရှိခဲ့ဖူးတဲ့ ရွာပါကော။ အဲ... အဲဒီ ဥယျာဉ်တော်ကျောင်းမှာ ဝေ့စရိယ သုံးဘွဲ့ရတဲ့အထိ ပရိယတ္တိစာပေများကို စိတ်ကုန်အောင် ဆည်းပူးခဲ့ ဖူးတဲ့ စာချဆရာတော် ပဉ္စင်းပျိုဘဝကနေ ကျုပ်အဖေဖေက အဖိုးက ကြည်ညိုလှချည့်။ သဘောကျလှချည့်ဆိုပြီး လူထွက်ခိုင်း၊ သူ့သမီးထွေး ကျုပ်အမေနဲ့ ပေးစားခဲ့တာတဲ့လေ။ ကဲ... မှတ်ရော။ မိုးကုတ်ဆရာတော် ဘုရားကြီး ‘ဦးဝိမလ’ ဆိုတာ ကျုပ်အဖေ ပဉ္စင်းဘဝက ကန့်ကူလက်လှည့် ဆရာတစ်ဆူပဲတဲ့။ အဲဒီလို ဘုန်းကြီးသွေး၊ အဲလေ... သာသနာ့သွေး ငါးဖူး သားလောက်နှောနေတဲ့ ကျုပ်လိုလူက ၅ ညနဲ့ အဆွဲခံလာရတာတဲ့ ကိုယ် တော်ကြီးဟာ ဘယ်နယ်ကလဲလို့ စေ့ငုမိတာ ဆန်းသလား။ မတော် ကျုပ် အဖေနဲ့ ဆက်စပ်ပြီး ကရွတ်ကင်းလျှောက်ဖြစ်လာခဲ့သော်... ဘယ်နယ် လုပ်ပါ။

“ကိုင်းပါ... ကိုယ့်ဆရာရယ်၊ တောင်တောင်အိအိတွေ မေးစမ်း နေခဲ့အစား ကိုယ်တိုင်ပဲ လိုက်ကြည့်တော်မူလှည့်စမ်းပါ။ တော်နေကြာ ကြာလွန်လွန်းသကဲ့ဆိုပြီး ထောင်ပိုင်လေး ‘ဗန္ဓုလမောင်ရစ်’က ဝက်အူ ကြောင်းနေပါဦးမယ်၊ တကတည်း...”

“အေးပေါ့လကွာ... ဝဋ်မကင်းသေးတဲ့ ဖွတ်မင်းဘဝ၊ ဒီအလုပ် နဲ့ပဲ ထမင်းတစ်လုပ်စားနေရလေတော့ “သူ့ဆန်စားရဲမှ” ဆိုသလို ခေါ်တယ် ဆိုမှဖြင့်သွားကြရုံပဲ။ သူ့နို့၊ ဓားပြ၊ မုဒိမ်းသမားတွေနဲ့တောင် ထွေးလုံးရစ် ဆတ်နေနေရသေးတာ။ တကယ်ဆရာတော်သမားတော်ကြီးကို အကြောင်းပြု ထာတယ်ဆိုမှဖြင့် အကြောင်းမကောင်းစရာ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ရှိမယ်မထင် လောက်ပါဘူး”

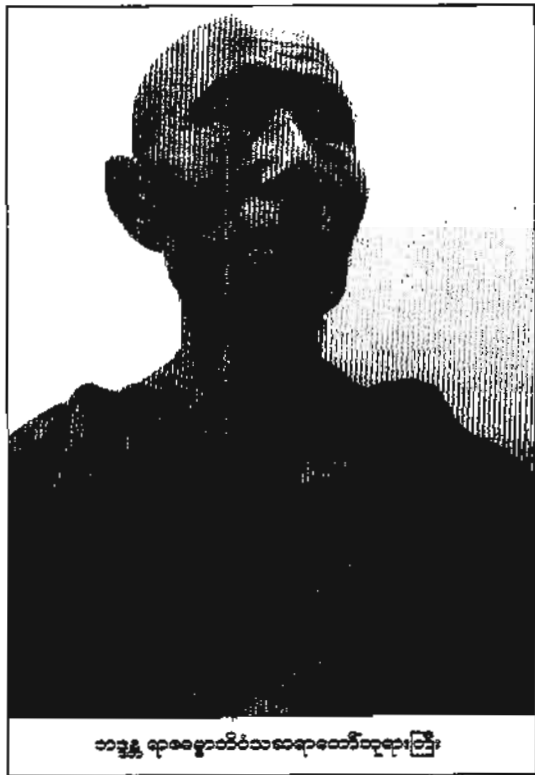
“တွက်ရေးကတော့ စက်သူဌေး” ဆိုသလိုပဲ။ ကျုပ်အစက အဲသလို ဆွဲပေါ့ပဲ တွေးထားခဲ့တာပါဆို။ ဘုန်းကြီးကျောင်းထွက်၊ ကျောင်းနားကန်

၂၄၂ ။ လေးယူမင်းသျှင်

နားနီးနီး၊ ဆရာတော်သံဃာတော်များကို သေသေခွေခွေ လျှောက်တတ်ကြ
တတ်၊ ဘုန်းကြီးများနဲ့လည်း အလွမ်းသင့်တဲ့ထောင်မှူးဆိုပြီး ထန်းပင်တက်
လက်မှတ်ရထားတဲ့သူမို့ ဒီလိုပဲ ၅ (ည) ဘုန်းတော်ကြီးကို မေးဟဲ့မြန်းဟဲ့
မှာ ဝေယျာဝစ္စလုပ်ပေးထောက်လှမ်းရေးရဲ့ လက်ကသုံးတောင်ဝှေးဖြစ်ရဲ့
ထက် ပိုမထင်ပေါင်လို့ ဌာန်ကုန်တွက်ထားခဲ့တာ။

ဘယ်ဗျာ ... ပါစင်အောင်လွဲပါရောလား။

ပြောမပြောချင်တော့ပါဘူး။ ကျုပ် ကြုံလိုက်ရပုံနယ်။

ဘဒ္ဒန္တ ရာဇဓမ္မာဘိဝံသဆရာတော်ထူးများကြီး

အောင်ထွေး နှစ်

အညာနေ့ခေါင်ခေါင် ပူပူလောလောကြီးထဲမှာ ဝိုးကြီးကြီး ကိုယ်
အနားကပ်ပြီး ကျိမ်းခနဲ ဒိုင်းခနဲ ပစ်ချခံလိုက်ရသလိုပဲ။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဇီ
မလောင်ပြာမကျဖြစ်လိုက်ပေမဲ့ ပြင်းလွန်လွန်းတဲ့ အပူအလျှံတွေ ဟုန်ခနဲ
ပြေးဟပ်လာသလိုမျိုး။ တကယ်ကို မှန်ထူပြာဝေသွားမိခဲ့တာ။ ကျုပ်ဖြင့်
အခုတွေးမိရင် အခုရင်တုန်ပန်းတုန်ရှိချင်သေး။ တကယ် ... တကယ်။

၂၂

□

“အဲဒါပဲ ... ကိုဇော်မြင့်ရေး၊ ဒီဆရာတော်ကြီးကို ဗကပ ယူကိုတွေ
နဲ့ ဆက်သွယ်မှု၊ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ကျောင်းတိုက်ထဲက အစိုးရဆန့်ကျင်
ရေး စာရွက်စာတမ်းတွေ ရှာဖွေတွေ့ရှိမှု၊ အဲဒီဘလက်လစ်(တ်) စာရွက်
စာတမ်းတွေကို တရားမဝင်ပုံနှိပ်တဲ့ ပုံနှိပ်စက်နဲ့ တခြားစက်ပစ္စည်းတွေ
ဖမ်းမိမှုစတဲ့ အမှုတွေ တသိကြီးကို ဖော်ထုတ်ဖို့အတွက် ကျုပ်တို့ ထောင်မှာ
အချုပ် (Under trail) နဲ့ ထားကြပြီးမတဲ့။ အဓိက တရားခံဟာ ဒီဆရာတော်
ကြီးမဟုတ်မှန်းလည်း တိုင်းမှူးကအစ အားလုံးသိထားကြပါတယ်။ ဒါဝေခဲ့
ဘယ်သူဘယ်ဝါရယ်လို့ ဆရာတော်ကြီးက လက်သည်တရားခံကို ဖွင့်ဟ
မမိန့်လေတော့ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းလည်း တိတိပပ အစီအစဉ်ရှိကြသေးတဲ့
မရဘူး။ အဲဒီတော့ ‘ငါးတကာ ယိုတဲ့ချေး ပုစွန်ခိတ်ခေါင်းပို’ ဆိုတာလို

www.burmeseclassic.com

နောက်ဆုံးတော့ ကျုပ်တို့ထောင်ဆီကိုပဲ ဂိတ်ထိုးပြန်တော့တာပေါ့။ အဲဒါ ချုပ်မိန့်ရီမန်ရေးရဲ့ စစ်ကြောရေး အချုပ်သားခေါင်းစဉ်အောက်ကပဲပေါ့။ သူတို့တရားစွဲ အဖွဲ့အစည်းတွေကတော့ သူတို့အလုပ်သူတို့လုပ်ပြီး ဖုတ်ဖက် ခါပြန်သွားကြလေရဲ့။ ကျုပ်တို့မှာသာ သူတို့ရဲ့ဒုက္ခပေးမှုကြီး ရင်ခွင်ပိုက်ပြီး ငုတ်တုတ်ကျန်ရစ်ခဲ့တာမျိုး။ ခင်ဗျားကို အပြေးအလွှား လူလွှတ်ခေါ်ခိုင်း လိုက်ရတာလည်း အဲဒီကိစ္စပဲ။

ထောင်ပိုင်ကလေး ဦးလူလှရဲ့ စကားသံတွေက ကျုပ်နားထဲကို ဝင်တစ်ချက်၊ မဝင်တစ်ချက်။ ကျုပ်လွှတ်အာရုံများနေမိတာက ထောင်ပိုင် ထလေးရဲ့ ရောမရုံးစားပွဲကြီးရှေ့ လက်တင်ပါတဲ့ ကြိမ်ကုလားထိုင်ကြီးပေါ် မှာ ထပ်ထပ်စန့်စန့်ကြီး ရှူတည်တည်မျက်နှာကြောတင်းတင်းနဲ့ ထိုင်နေ တော်မူတဲ့ အရွယ်အိုဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးကိုပဲ။

အရွယ်တော်က အိုလှရှာပါပြီ။ မရှိဘူးဆိုရင်တောင် ခုနစ်ဆယ်၊ ခုနစ်ဆယ်ငါးကို သီသီကလေးစွန်းရှာရော့မယ်။ တောထွက်ဘုန်းကြီးကြီး များ နှစ်သက်တတ်တဲ့ အရောင်ရင့်ရင့် ပိန္နဲရောင်၊ သက်န်းခပ်ခွမ်းခွမ်းကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရုံထားသဗျ။ အသားအရေတော်က အတော်ကလေးညို ထယ်၊ တောင်သာ-ဝဲလောင်ဘက်မှာ တွေ့ရရှိထုံးစံ နေလောင်ထားတဲ့ ကြေးနီရောင်အသွေးမျိုးရယ်။ အားမနာပါးမနာ ပြောစတမ်းဆိုရင် မည်းချင် ယောင်ယောင်ဘက်တောင် လုနေသေး။ အဲ... မြင်မြင်ရင်း ဒင်းခနဲ 'ဘွင်းဘွင်း ကြီး သိသာပေါ်လွင်နေတာကတော့ အရိုးနဲ့ အရေကပ်တော့မလောက် ပိန်လို တော်မူလွန်းတာနဲ့ အမေ မွေးကတည်းက "ဘုန်းကြီးပဲဝတ်ပေရော့" လို့ တံသောက်မ တုံးတုံးချ မီးရှူးသန့်စင်ပေးလိုက်သလို သာသနာသာရူပဖြစ် တော်မူလွန်းလှတဲ့ တကယ့်ဘုရားသားတော် "ဓမ္မရက္ခိ" ရဟန်းမြတ်တော် မှာသာ တွေ့ရတတ်မြဲ ရိုးရှင်းကြည်လင်မှု၊ အေးချမ်းငြိမ်သက်မှု၊ စွဲမြဲခိုင်မာ မှု မျက်နှာတော်တွေပဲ။

အင်း ... ကျုပ်တို့အညာပြောပြောရရင် "ရိုးကြီးဂေါင်ဂင်ကြီး" လို့ ပြောရမှာဗျ။ ဘယ်နှယ်ဗျာ၊ အသားရယ်လို့မှ ရှိတယ်မထင်ရ။ အရိုးနဲ့

အရေကပ်နေလိုက်ပုံများ ကမ္မဋ္ဌာန်းအရိုးစုကို သားရေပူဖောင်းစွပ်ထားသလို မျိုး။ ငေါထွက်နေတဲ့ မျက်ခုံးရိုး၊ မေးရိုး၊ ပါးရိုးကြီးတွေ၊ အတွင်းတိုချိုင်းဝင် နေတဲ့မျက်တွင်း၊ မြင်ရသမျှ ကျီးကန်းခြေထောက်လို အရိုးအဆစ်ပိန်ပိန် ကလေးတွေနဲ့ လက်ချောင်းကလေးတွေ။ တီကောင်အထွေးလိုက်ကြီး ဝစ်တင် ထားသလို အရိုးပေါ်အရေကပ် လက်ရုံ။ လက်မောင်း၊ လက်ဖျံ၊ လက်ချောင်း တွေပေါ်က အဖု၊ အထုံ။ အကြောမျှင်အကြောတန်းတွေ၊ ပန်းပုဆရာကြီး ဦးဟန်တင်ရဲ့ ပလပ်စတစ်ပုံသွင်းရုပ်ထုတော်တစ်ဆူလို တစ်စက်ကလေးမှ အလှူအခတ်မရှိဘဲ ငြိမ်းငြိမ်းအေးအေး ထိုင်နေတော်မူတဲ့ အရိုးစုကမ္မဋ္ဌာန်း သာသာ ဘုန်းတော်ကြီးကို ဖူးရင်း "ဘုရား ... ဘုရား၊ ဒီလူတွေ ဆရာ တော်ကြီးကို ဆွမ်း၊ ကွမ်း၊ ဘောဇဉ်အာဟာရ မကပ်ဘဲ ပစ်များထားခဲ့ကြ လေရော့သလား။ သင်းတို့ဆီမှာ စစ်လိုက်ဆေးလိုက်နဲ့ ဘယ်လောက်တောင် ကြာခဲ့ပြီးမှ "မကောင်းထောင်ပို့" လုပ်ခဲ့ကြတာပါလိမ့်" ဆိုတဲ့အတွေးက မြန်းစားကြီးဝင်လာတဲ့ပြီး ချောက်ချောက်ချားချား ဖြစ်သွားမိရတယ်။ 'ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ' ဆိုတဲ့ ယူကြိုးမရစိတ်ရယ်၊ 'ဘုရားသားတော် ထေရ်ကြီးပေါ်ကြီး သာမဏေရဟန်းတွေကိုတောင် အလေးအမြတ် အရိုအသေပြုရကောင်းတုန်း မသိကြတော့ပါကလား၊ ဘုရား ... ဘုရား၊ သာသနာပျက်ကိန်းဖြင့် ကြံ ချေပေါ့' ဆိုတဲ့ ကြေကွဲစိတ်ရယ် ထွေးလားရုံးလား အလုအယက်လည် ချောင်းမှာ လာဆို့နေသဗျ ... တစ်လစ်ကြီး။ ကျုပ်မှာ ကြီးတောင်ကြီးမား ကျကာမှ အလိုလို မျက်ရည်တောင်လည်မိရ ... ဟင်း ... ခက်သဗျ နော့ ...။

"အဲဒါကို ... ကျွန်တော်က ... ဘာ"

လူကြီးစကားကို အလုအယက်ဖြတ်ပြောဖို့ ရိုင်းတယ်ထင်ချင် လည်း ထင်ရော့၊ မတတ်နိုင်ဘူး။ ကျုပ်ရင်ထဲက သိချင်စိတ်တွေကို ဘယ် နယ်မှ ချုပ်တည်းမျိုးချပစ်လို့ မရဘူးလေ။ မထိတ်သာမလန့်သာ ဒီအဖေ အခင်းကြီးထဲမှာ ကျုပ်က ဘယ်အခန်း၊ ဘယ်ဇာတ်ရုပ်က ဝင်ကူးချဦးမှာ တဲ့လဲ ... ကဲ။

၂၇၆ ❁ ဇေယျမင်းသျှင်

“အင်း... ဒီလိုဗျ... ကိုဖော်ပြခွင့်ရဲ့။ ကျုပ်နဲ့ ထောင်ပိုင်ကြီးတို့က ဘုန်းတော်ကြီးကို တစ်ပါးတည်း သီးသီးသန့်သန့် သိတင်းသုံးစေတာက ကောင်းမယ်လို့ တွေးမိကြတယ်။ လောလောဆယ် ဒီကိစ္စကို ၅ (ငါး) တွေ မသိစေချင်သေးဘူး။ အဆက်အသွယ် အစပ်အယှက် ရှုပ်ရှုပ်ပွေပွေ တွေလည်း အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။ အဲဒီတော့ သီးသန့်ထောင်ကို ပို့လို့က ဘယ်နှယ်မှ မဖြစ်ဘူး။ ထောင်မကြီးဘက်က (၂)တိုက်နဲ့ (၃)တိုက်ကို ပို့မယ် စဉ်းစားပြန်တော့လည်း ဒီလိုထေရ်ကြီးဝါကြီး ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးကို ဒီအတိုင်း ထောင်ထဲပို့ပြီး စစ်ကြောမေးမြန်းကြသတဲ့လို့ သိသွားကြရင် ထောင်ထဲ ဆူလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားလည်း သိတဲ့အတိုင်း လောလောဆယ်မှာ ထောင်ကိုက ခပ်လှုပ်လှုပ် ရုပ်ပွရုပ်ပွ မဟုတ်လား။ မီးပုံကြီးထဲ ဓာတ်ဆီလောင်းလိုက် သလိုဖြစ်သွားတော့မှာ။ အင်း... အဲဒီတော့ ကျုပ်တို့က ခင်ဗျား အလုပ်ရုံဘက်က အဆောင်တစ်ခုခုမှာ ယာယီသိတင်းသုံးစေချင်တယ်။ အဲဒါ...။

အလိုလေးဗျာ... သောင်တိုက်မိမှ ကမ်းဆိုင်ကုန်းသိဆိုသလို ကျနေပါရော။ ကျုပ် သိလိုက်ပြီ။ ထောင်ပိုင်ကလေး ဘာကို ရည်ညွှန်းချင်နေသလဲဆိုတာ ကျုပ် ထစ်ခနဲ ရိပ်မိလိုက်ပြီ။ ဟူး... မလွယ်ကြောပါ တလား။

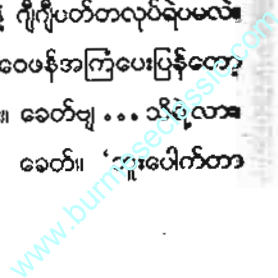
ဒီလိုလေ... ကျုပ်တို့ မန္တလေးထောင် ထောင်မကြီး (Central Jail) ထဲမှာ အကျဉ်းသား၊ အချုပ်သား မထားဘဲ ဗလာချီလွတ်နေတဲ့ဝင်း (Compound) ကြီး တစ်ခုရှိတာကိုးဗျ။ ထိလတ်ဆောင်တဲ့။ တိုး ၁၈၉၀-၁၉၂၆-၂၇ လောက်က အိန္ဒိယနိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်ကြီး “လောကမာညာတ်လတ်” ကို မဒရပ်ကနေ မန္တလေးထောင်ထဲမှာ ထိန်းသိမ်းချုပ်နှောင်ထားရင်း ထောင်ထဲမှာဘဲ အနိစ္စရောက်ခဲ့ရတာတဲ့အတွက် ဒီတိဒီတိကြ အိန္ဒိယလွတ်လပ်ရေးကြိုးပမ်းမှုရဲ့ ဖခင်ကြီးမို့ အိန္ဒိယနိုင်ငံအစိုးရက အထိမ်းအမှတ်အဆောက်အဦးကြီးတစ်ခု ဆောက်ပြီး ဂုဏ်ပြုထားတဲ့ ဝင်းကြီးလေ။ အဲဒီအထဲမှာ အုတ်ကြွပ်မိုး၊ ကျွန်းသစ်ဒေါင်လိုက်တန်းတွေကား၊ ကွန်ကရစ်ကြီးခင်းနဲ့ ၂၀'x၂၅'x၁၃' တစ်ထပ်အိပ်ဆောင်ကလေးတွေ ၃ လုံးရှိတယ်။

ကျန်းကျန်း

မစ္စတာတိလတ်ကြီးမေ့မှာ အဲဒီတစ်ထပ်အိပ်ဆောင်လေးတစ်လုံးထဲမှာပဲ နှစ်အိတ်၊ ၃၀ လောက်နေသွားခဲ့ရတာ။ ဘာထူးတုန်း၊ ဝေပလခေတ် ဝန်ကြီးချုပ် ဦးနုတို့၊ သတင်းစာဆရာကြီး လူထုဦးလှတို့၊ ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်းတို့ အထိန်းသိမ်းခံခဲ့ကြရတုန်းကလည်း အဲဒီအဆောင်လေးတွေမှာ ပုစွန်မ ငါးသမားတွေအဖြစ် ကာလတာရည်နေသွားခဲ့ကြရသေးတာကလား။ နေခံမြေခံကဖြင့် လွတ်ကောင်းကိုးဗျနော။

ဝါပေတဲ့ အဲဒီဝင်းကြီးထဲမှာ အခုတော့ဖြင့် အကျဉ်းသား၊ အချုပ်သား မထားတော့ဘူးရယ်။ ဝန်ကြီးချုပ် ဦးနု အစိုးရလက်ထက်မှာ နှစ်နိုင်ငံချစ်ကြည်ရေးအတွက်တဲ့ အိန္ဒိယသံရုံးက ‘ထိလတ်’ အထိမ်းအမှတ်အဆောက်အအုံကြီးဆောက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီတုန်းက နှစ်စဉ်ထိလတ်ဂုဏ်ပြုပွဲတွေ၊ ဟောပြောပွဲတွေကို အဲဒီအဆောင်ထဲအထိ လာလုပ်ခဲ့ကြသေးတယ်။ ၁၉၆၂-ခုနှစ် စစ်တပ်ကလည်း အာဏာသိမ်းရော အဲဒီအစဉ်အလာလည်း ပျောက်ကရှောတဲ့။ အဲ... အခုတော့ဖြင့် အဲဒီအဆောက်အအုံကြီးထဲမှာ ကျုပ်တို့အလုပ်ရုံက ချည်ထုပ်တွေထည်သိမ်းထားသဗျ။ ၁/၁၄၊ ၁/၂၀၊ ၁/၃၀ ချည်ထုပ်တွေ ပေါင်သောင်းချီပြီးပေါ့။ နေ့... ကျုပ်တို့ အလုပ်ရုံကပဲ အထက်မြန်မာပြည် ထောင်အသီးသီးကို ပုံစံအင်္ကျီ၊ လုံချည်တွေ၊ စောင်တွေ ရက်ဟခတ်ဟ ချုပ်ဟနဲ့ ဖြန့်ဖြူးပေးနေရတာ မဟုတ်လား။ အင်း... ‘တိလတ်’ ဝင်းထဲက အိပ်ဆောင်ကလေးတွေဟာ ဟာလာဟင်းလင်း အလွတ်တွေချည်း ဘုန်းတော်ကြီးကို အဲဒီအဆောင်ကလေးတစ်ခုခုထဲမှာ ထားကြမလို့တဲ့။

ဘာတတ်နိုင်မှာတုန်း။ ထားချင်လည်း ထားကြပေါ့။ ကျုပ်က ထောင်မှူးအဆင့်ပဲရှိတဲ့ အရာရှိပေါက်စရွတ်တားဝါလားကလေးပဲဟား။ ဘယ်နှယ် ‘မသင့်တော်ပါဘူး။ ဘာဘူး ညာဘူး’ နဲ့ ဂျီဂျီပတ်တလုပ်ရဲပမလဲ။ ကဲ... မှန်တယ်၊ သင့်တယ်ထင်တဲ့အတိုင်း ဝေဖန်အကြံပေးပြန်တော့ရော လက်ခံလိမ့်မယ်များ ထင်သလား။ ဝေးသေး။ ခေတ်ဗျ... သိလို့လား။ ခေတ်... ခေတ်။ “ခိုင်းတာလုပ်၊ ခံမပြောနဲ့” ခေတ်။ ‘တူးပေါက်တာ

၂၄၀ ။ ဇေယျမင်းသျှင်

မလိုချင်ဘူး ရေပါတာပဲ လိုချင်တယ်' ဆိုတဲ့ခေတ်။ 'မောင်းတော်ညှိတ် စိတ် တော်သီ၊ သခင်အားရ ကျွန်ပါးဝ' ခေတ်။ စစ်အစိုးရခေတ်။ ပြန်ပြောကြည့် လိုက်ပါလား။ 'သာဒင်ကို ဘာထင်သလဲ' ဖြစ်သွားမယ်။ တကတဲ ...။ ထုံးစံအတိုင်း ... ကျုပ်ကလည်း တစ်ခွန်းမှ ကြက်ခေါင်းဆိတ်မခံ 'ဟုတ် ကဲ့ ...' ချည်းပေါ့။ ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ...။

"အဲဒါများ ... လိုအပ်မဲ့ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေ၊ အခင်း အကျင်းတွေကို ကိုဇော်မြင့်ပဲကြည့် စီစဉ်လိုက်စမ်းပါဦး။ တစ်ယောက်အိပ် ခုတင်လေးတစ်လုံးရယ်၊ ဖျာချောတစ်ချပ်ရယ်၊ ပက်လက်ကုလားထိုင်လေး တစ်လုံးရယ်၊ ရေအိုးနဲ့ရေစစ်တွေရယ် သိလား"

"ဟုတ်ကဲ့"

ဟုတ်ကဲ့ပဲပေါ့။ တစ်ခွန်းမခံ ဆိုပါမှပဲ ... ဟုတ်စ။

"အဲဒီထက် အရေးကြီးတာရှိသေးတယ် ကိုဇော်မြင့်ရေ ...။ ခင်ဗျားကို ခေါ်လိုက်ရတဲ့ အဓိကအကြောင်းက ဒုတိယကိစ္စကြောင့်"

အောင်မလေးဗျာ။ ရေနစ်တဲ့သူ ဝါးကူလို့ထိုးဆိုတာ ဒါမျိုး ရှိမှာ ပါဘူး ဘယ်နှယ်ခင်ဗျာ။ အခုကြားရကြုံရသလောက်နဲ့တင် ရင်ပြည့်ရင်ကယ် နို့လှည့်ပြန်နေပေါ့ဥစ္စာ။ အဲဒီထက်ကို အရေးကြီးတာကြီးက ရှိသေးဆုံးပဲ။ ဘုရား ... ဘုရား၊ ကြိုသေးတယ် ကုန်ဆွေးဗျာထုကြွယ်ပါကလားဗျာ။

"ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာ"

"ဒီလိုဗျ ... ဒီဆရာတော်ကြီးက သူတို့စမ်းတဲ့နေ့ကတည်းက ဆွမ်းမဘုဉ်းတော့တာ ၄၊ ၅ ရက်ရှိခဲ့ပြီတဲ့ဗျာ။ 'ခဏကလေးပါဘုရား' ဆိုပြီး မင့်လာခဲ့ရာက အခုတော့ ထောင်ထဲအထိ ဒုတ်ဒုတ်ထိ ဝိုလွတ်လိုက်လေ တော့ ရဟန်းသာမဏနဲ့ ထောင်ဆိုတာ ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့။ ထောင်ထဲက ငွေတင်ပေးသရွေ့ လုံးဝဆွမ်းမဘုဉ်းပေးတော့ဘဲ 'အစာငတ်ခံဆန္ဒပြ' မတဲ့ ဗျာ။ သီတင်းသုံးဖို့ စီစဉ်ထားတာလည်း ခင်ဗျားရဲ့ 'တိလတ်ဆောင်' ထဲမှာ ဆိုတော့ တစ်လက်စတည်း ဘုန်းတော်ကြီးရဲ့ 'Hunger Strike' ကိစ္စမှာ လည်း ခင်ဗျားကိုပဲ တာဝန်ခံအဆောင်မူအဖြစ် ကြီးကြပ်ဆောင်ရွက်ဖို့

တာဝန်ပေးကြမယ်လို့ စီစဉ်ထားကြတယ်။ အဲဒါလိုအပ်တဲ့ ဝန်ထမ်းတွေပွဲ တွေ၊ ရုံးကိစ္စတွေ၊ ပြင်ပဆက်သွယ်ဆောင်ရွက်ရမယ့်ကိစ္စတွေကို ခင်ဗျား စပြီး ပြင်ဆင်ပေးတော့"

ကိုင်း ... 'သေလိုက်စမ်းပါ အရပ်ထဲက လူကြီးတွေ' ဆိုတဲ့ ကိန်း ကို ဆိုက်ကရောဗျို့။ ကျုပ်အဖို့တော့ ဝန်ထမ်းသက်တစ်လျှောက်မှာ ဇရာနုနု အဆိုးဆုံးကပ်ကြီး ဆိုက်တာပဲ။ တကယ် ... တကယ်။ နားရှိလို့သာ ကြား လိုက်ရရုံဖြင့် ယုံလို့မရချင်သေးဘူး။ သက်ရွယ်တော် ဒီလောက်အိုမင်းနေတဲ့ မထေရ်ကြီး စာရင်းဝင် ရဟန်းတော်တစ်ပါးကို 'ပတိရွပ်' မဖြစ်တဲ့ စစ်ကြော ရေး အချုပ်ခန်းထဲ ခေါ်စစ်၊ ကိုယ်ဆင်းရဲ၊ စိတ်ဆင်းရဲ ဖြစ်ချင်စရာ စိတ် ပစ္စန္ဓရာဇ်အရပ်ခေါ်ကို 'ကိုယ့်လက်ကလွတ်မြတ်' ဆိုပြီး မျက်နှာလွှဲခဲပစ် လုပ်ခဲ့ က် ... အခုတော့ ကိုယ်တော်ကြီးက 'Hunger Strike' တဲ့။ အစာငတ်ခံ ဆန္ဒပြမတဲ့။ ဘယ်နှယ်လုပ်ကြပ။

"ကျုပ် ဆွမ်းမဘုဉ်းပေးတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာက နိုင်ငံ ရေးနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး ဒကာတို့ရယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာရဟန်းတော်တစ်ပါးအနေနဲ့ မအပ်မရာလှတဲ့ ဒီလိုအရပ်ဒေသမျိုးကို ရောက်ဖြစ်ရတဲ့အတွက် သာသနာ့ အသရေတော် ညစ်နွမ်းလွန်းလို့ပါ။ အဲဒါကြောင့် ဒီထောင်ထဲမှာ နေနေတဲ့ ကာလအတွင်း ကျုပ်တရားဓမ္မကိုပဲ အချိန်ပြည့်နဲ့လုံးသွင်းပြီး နေလိုက်တော့ မယ်။ ကျုပ်အတွက်လည်း ဘယ်သူ့ဘယ်သူမှ ကရိကထ မများ၊ ဗဟုကိစ္စ မပိုစေချင်တော့ဘူး။ ပြီးတော့ ဒီအစိုးရနဲ့ မကင်းတဲ့ ဆွမ်းကိုလည်း ကျုပ်ရဲ့ အသက်ဖိဝတည်တဲ့ဖို့အရေးသက်သက်အတွက် မသုံးမဆောင်နိုင်ဘူး။ အဲဒါ ပဲ ... ဒကာတို့"

အံ့ရောဗျာ။ ဆရာတော်ကြီး မျက်ဝန်းတော်ထဲက စိမ်းစိမ်းပြက် ပြက် အရောင်လျှံတွေ တလက်လက်တောက်စားနေသလိုပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ် ကျင့်သိလ၊ ကိုယ့်မှာ ကိန်းနေတဲ့ တရားဓမ္မတွေကို ကိုယ့်ဖာသာ၊ ယုံယုံခဲ့ရ နိုင်နိုင်ကျည်ကျည်ရှိလွန်းတဲ့ အရောင်အလင်းမျိုး။ အကြည့်ခံရသူရဲ့ ရင်လိုထိ ဟိုးအတွင်းပိုင်းထဲအထိ ရူးခနဲ ထိုးခွဲဝင်သွားတော့မယ့်အတိုင်း၊ ပိန်လို့ချိနဲ့

၂၅၀ ။ ဇေယျမင်းသျှင်

လှတဲ့ ချိုးချိုးကျ ရုပ်ခန္ဓာထဲက ဒီလောက်ခက်မာပြတ်သားတဲ့ သန္နိဋ္ဌာန် စိတ်တွေ လင်းခနဲဖြာထွက်လာနိုင်တာဟာဖြင့် အံ့တစ်ပါးပါပဲဗျာ။

ကျုပ်စိတ်ထဲမှာတော့ စစ်ကြောရေးမှာလည်း ဆွမ်း ၄၊ ၅ နှစ်ကို ဝေရာမထိခဲ့ပြီ။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကလည်း နဂိုကမှ ခပ်ပါးပါးခပ်ယဉ်ယဉ် အခုလည်း ဆွမ်းဘုဉ်းမပေးဘဲ အစာငတ်ခံဆန္ဒပြု ပြန်ဦးမတဲ့။ ဒီပုံအတိုင်း ဆို ဘုန်းတော်ကြီး ဘယ်လောက်ဆက်ပြီး တောင့်ခံနိုင်ဦးမှာလဲ။ သိပ်မကြာ ခင် ဘုန်းဘုန်းလဲ။ ပြီးတော့ ... ကျုပ် ဆက်ကိုမတွေ့ရဲတော့ဘူးဗျာ။ စိတ် ထဲမှာလည်း ဟာလာဟင်းလင်း ညစ်ကျူလို့။ ရင်ဘတ်ပေါ်ကို စစ်ဖိနပ်ကြီးနဲ့ ဖိနှင်းခံထားရသလို ဆို့ကျပ်ကျပ်၊ မွန်းပိတ်ပိတ်ကြီး။ 'ဖြစ်မှဖြစ်ရပေလေ ... ဖြစ်ကြားရပေလေ' လို့ပဲ ကျုပ်ရင်ထဲမှာ ဘာသာ ညည်းနေမိရဲ့။

ဘာပဲပြောပြောလေ။ ကြုံကြုံကြုံကြုံကြုံ ကိုယ်နဲ့မှ တိုက်ဆိုင် ထာတဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးရဲ့ကံ၊ ကိုယ့်ရဲ့ကံလို့ပဲ မှတ်လိုက်ရတော့တာပေါ့။ 'လက်ငင်းအခြေအနေကို လက်ခံ၊ ဖြစ်နိုင်သမျှ အကောင်းဆုံးစီမံ၊ ရန်ငင် သမျှ ဖြစ်နိုင်ခြေတွေကို ဖန်တီး' တဲ့။ အရိုးစွဲအောင် သင်ကြားလေ့ကျင့်ပေး ထားတဲ့ ငယ်ဆရာများရဲ့ ဩဝါဒကို ရင်ထဲသို့ပြီး ဘုန်းတော်ကြီးကို ကျုပ် ပိုင်နက် 'တိလတ်ဆောင်' ဆီ ပင့်လာခဲ့ရသဗျာ။

ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ ဘယ်နှယ် ထောင်မကြီးထဲက ဖြတ်ပြီး ပင့်လို့ရမှာတဲ့လဲ။ ထောင်အပြင် အုတ်ရိုးကြီးရဲ့ အရှေ့တောင်ဘက်နားမှာ ထောင်ထဲကို ... အဲ၊ 'တိလတ်ဆောင်' ထဲကို တန်းခနဲဝင်လို့ရတဲ့ ၆'x၃' မလွယ်ပေါက်သံတံခါးတစ်ခုရှိသေးသဗျာ။ အဲဒီ မလွယ်ပေါက်ကလည်း သူ့ ရာထောင်နဲ့သူရယ်၊ ပါချီပါချဲ့မဟုတ်ဘူး။ ဟိုဗျာ အင်္ဂလိပ်လက်ထက် နယ်ချဲ့ အစိုးရကို တစ်တစ်ခွေ ဟောပြောဆန့်ကျင်ခဲ့တဲ့ ဦးဥတ္တမကိုယ်တော်ကြီးကို မန္တလေးထောင် ဝိုခွဲတုန်းက 'ငါ မင်းတို့ထောင်ဗူးတံခါးက အသွင်းမခံနိုင် ဘူး' လို့ ဖိစိခါခါပြင်းပြီး ကန့်လန့်တိုက်ခဲ့လို့ ထောင်အုတ်ရိုးကြီးကိုဖောက်ပြီး အရေးပေါ် လုပ်ပေးလိုက်ရတဲ့ တံခါးတဲ့။ 'ဦးဥတ္တမ တံခါး' လို့ ခေါ်တယ်။ ကျုပ် တို့ ကိုယ်တော်ကြီးကို အဲဒီ ဦးဥတ္တမတံခါးက ပင့်လာခဲ့ရတာ။

မင်းအုတ် ၃၅

“ဓာတ်တူနံတူဆေးဖက်ယူ” တဲ့ဗျာ။

“မတော်မတရားတဲ့ အစိုးရက ကပ်တဲ့ဆွမ်းကို ပါးစပ်ထဲအသွင်း မခံနိုင်ဘူး” လို့ တင်းတင်းမာမာ ပြတ်ပြတ်သားသားမိန့်ပြီး အစာငတ်ခံဆန္ဒ ပြမဟုတ်လို့ ကြုံ၊ဝါးရဲတဲ့ ချိုးချိုးကျ ရဟန်းအိုကြီးတစ်ပါးဟာ အာဇာ နည်မဟုတ်လို့ ဘယ်သူပြောရဲသလဲ။

ဟုတ်တယ်၊ ကြီးတော့ မပြောရဲတာ အမှန်။

လကလည်း သာလွန်းလှသဗျာ။

ကျုပ်အိမ်လှိုင်းခန်းကလေးရှေ့မှာ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်နားတဲ့ အားတဲ့ အခိုက် တကုပ်ကုပ်တလှုပ်လှုပ် အပတ်တကုတ် စိုက်ပျိုးယူယထားတဲ့ ပန်းခြံပေါက်စနီးပေါက်စနကလေး ရှိပေမဲ့လည်း နိစ္စရှုထောင်သံသရာထဲ မှာပဲ နှစ်နေ့မြှုပ်နေခဲ့ရလေတော့ ကျုပ်ကိုယ်ပိုင်ပန်းခြံကလေးထဲ အေးအေး ညောင်းညောင်းထိုင်ပြီး ညကသိုဏ်း လကသိုဏ်း မရွှေမိခဲ့တာတောင်ကြာ ပေါ့။ လရောင်လင်းတဲ့ ညမျိုးများ မေ့သလောက်တောင်ဖြစ်လို့။

အခုတော့ဖြင့်ဗျာ “အစာငတ်ခံဆန္ဒပြု” နေတဲ့ ဆရာတော်ကြီးကို နေ့နေညည စောင့်ကြည့်ဖို့ တာဝန်ဝင်နေရ၊ ထောင်မကြီးထဲမှာ ရှိနေပေမဲ့

၂၅၂ ❁ လျှောက်သွင်း

သူ့ဝင်းသူ့တံတိုင်းနဲ့ သူ့ တသီးတခြားဖြစ်နေတဲ့ 'တိလတ်' ဆောင်ဝင်းကြီး ထဲမှာ ညလုံးပေါက် လံရောင်ချိုးနေခဲ့ရတာဟာဖြင့် သုံးရက်သုံးည တိုင်ခဲ့ ပြီပေါ့။

ကာယကံရှင် ဆရာတော်ကြီးဖြင့် ဘယ်လိုရှိနေလေတယ် မသိ။ ကျွန်နဲ့ ကျွန်တပည့်တွေမှာဖြင့် နေ့ရောညပါ အအိပ်ပျက် အစားပျက် ရှိ လိုက်ပေ။ ဟုတ်တယ်လေ... 'Hunger Strike' အစာဝတ်ခံဆန္ဒပြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက် ဆောင်ရွက်ပေးရတာတို့ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းတွေ က အရင်းကို အသေးစိတ်တာကလား။ စက္ကန့်၊ မိနစ်၊ နာရီတွေ တဖျတ်ဖျတ် ကုန်သွားတာနဲ့အမျှ ဆန္ဒပြနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ ကျန်းမာရေးအခြေအနေ၊ အသက် အန္တရာယ်ကြီးက ပိုပိုအရေးကြီးလာနေတာ မဟုတ်လား။ ခန္ဓာကိုယ်ထဲ မှာ ရေက တဖြည်းဖြည်း ခမ်းခြောက်လာမယ်။ သွေးထဲမှာလည်း အချို့တတ် တာ တဖြည်းဖြည်း လျော့လျော့လာမယ်။ အစာအိမ်မှာ အစာမရှိတော့ ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ ပုံမှန်ဖိဝကမ္မဗေဒ ဖြစ်စဉ်တွေကလည်း ဖောက်ပြန်လာကြ မယ်။ ဘယ်လောက်တောင် ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် အစာ မစားဘဲ ၃၊ ၄ ရက်လောက် နေကြည့်၊ ရေသောက်မြစ်ပြတ်ပြီး နေလောင် ထားတဲ့ သစ်ပင်ကလေးလို ညှိုးရွေးနွမ်းရိသွားတတ်တာမျိုး မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ အဲဒီလို စက္ကန့်အမျှ ပြောင်းလဲနေတဲ့ အခြေအနေတိုင်းအတွက် အချိန်နဲ့တစ်ပြေးညီ တုံ့ပြန်ဆောင်ရွက်နေရတာတွေက အများသား။ ကျွန်တို့ လို ကိုယ့်အလုပ်ကိုကိုယ် ပူပန်ကြောင့်ကြများတတ်တဲ့ အလုပ်စွဲသမားမျိုး အတွက်ကဖြင့် အဲဒီစက္ကန့်၊ မိနစ်တွေဟာ ကမ္ဘာချဉ်းအောင် ကြာလွန်းလှ သလား။ ဟုတ်ဟုတ်ငြားငြားစားလိုက် မဝင်၊ ဟန်ရပန်ရ အိပ်လို့မပျော်နဲ့ ဒုက္ခနယ် ကြီးလိုက်ပုံများ အရှင်လတ်လတ် ငရဲရောက်နေသလိုပါပဲဆို။

မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်တွေနေမြင်နေရတဲ့ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ဖြစ်အင် လည်း ထိခိုက်ကြေကွဲရ။ ဒီအပူ ဒီဒုက္ခစက်ကွင်းကြီးကို ဘွားခနဲ ကျော်လွှား လွန်မြောက်သွားစေနိုင်တဲ့ 'အပ်ချလောင်း' နည်းလမ်း ဖော်နည်းကားကို

အမှတ် ၂၅၂ ❁

လည်း ကိုယ်ကမသိ။ ကိုယ့်နည်းတူ လူ့စားလူ့လှယ် လုံးမဆိုဘဲ နေထိုင်ပြီး ဆက်ဂျူတီဝင်နေကြရတဲ့ ကျွန်တပည့်ကလေးတွေကို ကြည့်ပြီးလည်းသနား။ ဘာမျှ အရေးပါပါ လုပ်မပေးနိုင်ဘဲ ငုတ်တုတ်ထိုင် မိုးလင်းနေရတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ အသုံးမကျမှုအတွက်လည်း ရင်ဘတ်ထဲမှာ စလုံးစရ ဖုတ်တုနဲ့ မအိမလည် ဖြစ်။ နွေပူလယ်ခေါင် ရှားသားမီးဖို ရဲရဲကြီးဘေးမှာ ငုတ်တုတ်သား။ ကြီး တုပ်လျက် ပစ်အချစ်ထားရသလိုပါဗျာ...ဟူး”

အဲမျိုး... ကျွန်တို့ ဆရာတော်ကြီးကဖြင့် “အစာဝတ်ခံဆန္ဒပြ” နေတယ်ပဲပြောတာ။ တုတ်တုတ်ကလေးရယ်မှ မလှုပ်... ကျောက်ရုပ်။ 'ရေဆွမ်းကလေး နည်းနည်း ဘုဉ်းပေးပါဦးဘုရား' လို့ အတန်တန် ပြောလွန်း မက ပြောတော့မှသာ မျက်လွှာကလေးဖွင့်၊ ကျွန်တပည့်ကလေးတွေ အသင့် ကပ်လာတဲ့ မန္တလေးသောက်ရေသန့် အေးအေးကလေးကို အာစွတ်တယ် ဆိုရုံ နှုတ်ခမ်းဖျားကလေးပေါ်တင်။ ပြီးတော့ မျက်လွှာပြန်ချ။ ကျောက်ရုပ်တု ကလေးလို ငြိမ်သက်သွားပြန်ရော။ ဟောဒီ 'တိလတ်' ဝင်းထဲက တစ်လုံးတစ် မိ ကလေးထဲ နေသားတကျဖြစ်ပါပြီဆိုကတည်းက ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ဆီမှာ ကမ္မဋ္ဌာန်းတောင်။ တရားတော်မြတ်အတွက် အသက်ဖိဝကိုကပ်လျှာ ဝေနေယျအများကို ရည်မှန်းမေတ္တာဖို့ အမျှအတမ်းဝေပြီးတဲ့နောက် အာနာ ပါနကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံမှာ သက်ဝင်နေလိုက်တာဟာ မင်္ဂလာသာ ဖိုလ်အရသာ ကို မျက်မှောက်ပြုနေတဲ့ ရဟန္တာ ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးတစ်ပါးအတိုင်းပါပဲ ကလား။

အင်း... နေကပူပူ၊ အစာရေစာက တစ်စက်တစ်ပေါက်ကလေး မှ မဝင်၊ အလှုပ်အရှား။ အထအကြကလည်း နတ္ထိဆိုလေတော့ ကိုယ်တော် ကြီးမေ့ျာ ဝမ်းတော်ထားလို့ ဆီးကလေးများသော်မှ စွန့်တော်မမူနိုင်ရှာတော့ ဘူး။ ဘုရားပူဇော်ထားတဲ့ ဖယောင်းတိုင်အလင်းဝင်းဝင်းမှာ မြင်နေရတဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးဘုရားရဲ့ အသွင်သဏ္ဌာန်တော်ဟာ ဆရာကြီး ဦးဘကြည် ဆွဲတဲ့ မဟာဗုဒ္ဓဝင်ပန်းချီကားတွေထဲက ဒုက္ခရစရိယာ ကျင့်တော်မူခန်းလာ

၂၇၄ မေယျမင်းသျှင်

ကျုပ်တို့ ဘုရားအလောင်းသိဒ္ဓတ္ထပုံကိုသာ ကြည့်ရော့။ အဲသည့်အတိုင်း အရိုးနဲ့အရေကြား အသားရယ်လို့ နတ္ထိ၊ ပိန်ချပ်ကပ်နေပါလေရော့။

အဲဒီလိုသာ ဖြစ်နေတယ် အာနာပါနု ကမ္မဋ္ဌာန်းရှုမှတ်နေတဲ့ ကျုပ်တို့ ဘုန်းတော်ကြီးရဲ့ ကိုယ်နေဟာ ညွတ်လာကိုင်းလာတယ်ရယ်လို့မရှိ၊ ပကတိ မတ်မတ်မားမားကြီးပဲဗျ။ အံ့စရာမကောင်းပေဘူးလား။ စိတ်ရဲ့တန်ခိုး ယုံကြည်စွဲမြဲမှုရဲ့ ခွန်အားသတ္တိလို့သာ ဩချလိုက်ဖို့ ကောင်းတော့တယ်။ တကယ် အံ့ဩဘနန်းပါပဲဗျာ။ အဟုတ်။

“ဟဲ့ ... ဒကာ”

“ဘုရား”

“မင်းကျက်နေတဲ့စာတွေက မှားနေတယ်”

“တင်ပါ”

“အလွဲကြီးကို ကျက်ပြီးဖြေလို့ဖြင့် မင်းဟာက အောင်နိုင်ပါ့မလား”

“တင်ပါ”

“ဒီကို ယူလာခဲ့စမ်း ... မင်းရဲ့စာအုပ်တွေကို။ မှန်း ... ဒီကို ပေးစမ်း”

“တင်ပါ”

အလိုလေ။ ကျားသားမိုးကြီး ခေါင်ခေါင်ခါးခါး ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲ့ ပါကလားဗျို့။ ၄၀ ဝပ်အား လျှပ်စစ်မီးလုံးရောင် နီကျင့်ကျင့် ခပ်သဲ့သဲ့မှုန် မှန်လေးအောက်မှာ ကျောက်ရှပ်တုကြီးလို ငြိမ်နေတဲ့ မတ်မတ်မားမား ကိုယ် တော်ကြီးဆီက ပီသပြတ်သားပြီး ဩဇာသံပါတဲ့ အသံဝါကြီးက ထွက်လာ သဗျ။ ငြိမ်းချမ်းညံ့သက်လို့။ မေတ္တာ၊ ကရုဏာကြီးလွန်းတဲ့အသံ။ တက္ကသိုလ် ဝင်တန်း အတန်းတင်စာမေးပွဲကြီးဖြေဖို့ အပတ်တကုတ် ကျက်မှတ်နေကြ တဲ့ ကျုပ်တပည့်တပ်သားဝင်းရွှေနဲ့ တပ်သားစန်းအောင်တို့ကို ပြောနေတန် တူရဲ့။ စောစောကတော့ သူတို့ အင်္ဂလိပ်စာအက်ဆေးတွေ တွတ်တွတ်တွတ်

တွတ်နဲ့ ခေါင်းချင်းဆိုင် ဆီမန်းမန်းနေကြတာကို တွေ့ခဲ့သေးတာပဲ။ ကိုယ့် အပူ ကိုယ့်သောကနဲ့ကိုယ်မို့ သူတို့ရွတ်နေဖတ်နေကြတာဟာ မှားသလား။ မှန်သလားလည်း သတိမထားမိပေါင်။

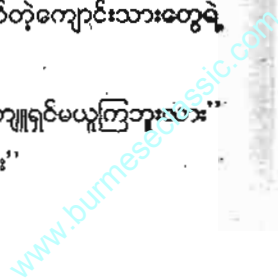
ဟုတ်တယ် ... ကျုပ်အတွေးတွေက “ဒီမယ်ကိုဇော်ဖြင့် ... ဒီတစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်းမှာ ဆရာတော်ကြီးကို ဆွမ်းပြန်အကပ်ခံနိုင်အောင် ကြိုးစားကြည့်စမ်းဗျာ။ ခင်ဗျားက ဘုန်းဘုန်းတွေနဲ့ ပလဲနံ့ပသင့်အောင် နေတတ်ပါတယ်။ ဘယ်သူကမှ ဇွတ်အတင်းတိုက်တွန်းလို့ မဟုတ်ပေမဲ့ အကြောင်းမညီညွတ်လို့ ကျုပ်တို့ထောင်ထဲမှာပဲ ဆရာတော်ကြီး တစ်ခုခု ဖြစ်သွားရင် ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားတို့တစ်တွေလည်း ဒီအကုသိုလ်စက်ကွင်းက မလွတ်ဘူးနော်။ ပြီးတော့ ဆရာတော်ကြီးက ဒွိပိဋကရေတဲ့ဗျ။ ကျန်းမာရေး ကြောင့် ခဏနားနေတာ။ သိပ်မကြာခင် ပိဋကရေတစ်ပါးအဖြစ် ပွင့်ချင်ပွင့် လာမှာတဲ့။ သာသနာတော်အတွက်၊ နိုင်ငံအတွက် ဘယ်လိုမှ တိမ်းတိမ်း ပါးပါး မဖြစ်ကောင်းတဲ့ အာဂပုဂ္ဂိုလ်မျိုးနော်။ အဲဒါ ... ခင်ဗျားက သေရေး ရှင်ရေးလို သဘောထားပြီး အခြေအနေပေးသလောက် ကြိုးစားကြည့်စမ်း ပါ” ဆိုတဲ့ ထောင်ပိုင်ကလေးဦးလူလှရဲ့ တိုးတိုးကပ်ပြီး လက်ပူတိုက်လွှတ် လိုက်တဲ့ စကားကိုအတွေးရင်းတွေးရင်း သွက်ချာပါတော့လည်နေလို့ သောကများ နေရသလားမမေးနဲ့။ ကျုပ်တို့ ထောင်ထဲမှာ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဆွမ်း မဘုဉ်းတော့တာကပဲ ၃ ရက်ရှိခဲ့ပြီ။ နောက်ထပ် ဘယ်နှရက်အထိ တောင်ခံ နိုင်မှာတဲ့တုန်း ... ကဲ။ ဘုရား ... ဘုရား မသင့်ကောင်းမသင့်ရာတွေကို ဘယ်သောအခါမှ မကြုံကြုံရပါစေနဲ့ဘုရား။

“မင်းတို့ ဒီစာတွေကို ဘယ်က ကူးရေးလာတာတုန်း”

“တင်ပါ ... လိုင်းထဲက ကျောင်းတက်တဲ့ကျောင်းသားတွေရဲ့ မှတ်စုတွေထဲကပါဘုရား”

“အိမ်း ... အမှားတွေချည်းပဲ။ မင်းတို့ ကျူရှင်မယူကြဘူးလား”

“ဂျူတီတစ်ဖက်နဲ့မို့ မအားရပါဘူး ဘုရား”

၂၅၆ ။ လေးယောက်သျှင်

“ခက်တာပဲ ... လမ်းလျှောက်တတ်တိုင်း ခရီးပေါက်တာမဟုတ်ဘူးကွယ့် ကြားလား။ ဆယ်တန်းကိုများ ဒီလိုပေါ့ပေါ့လွယ်လွယ်နဲ့ အောင်မယ်တွေ့ရင် မှားပေမယ့်”

“တင်ဖို့”

“ကိုင်းပါကွယ် ... ဒီဒီအရောင်နားအထိ တိုးလာခဲ့ကြစမ်း”

‘မခိုးရိမ်’ လို့ မန္တလေးမြို့ပေါ် လေးပြင်လေးရပ်မှာ အကျော်ဇေယျ ဒိတ်ဒိတ်ကြဲ စာသင်စာချ ပရိယတ္တိပဓာန စာသင်တိုက်ကြီးရဲ့ မဟာနာယက၊ ဒွိပိဋကဓရ အရှင်မြတ်ပေဓိုလားမသိ။ ဘုန်းတော်ကြီးရဲ့ ပညာရေးအပေါ်အလေးတမူကြောင့် အကပ်မခံဘူး။ ခန္ဓာကိုပဲ စွန့်မယ်ဆိုတဲ့ အဓိဋ္ဌာန်နဲ့အတူ တကယ့်ကို ဆွမ်းဘုဉ်းမပေးတာ ဂုဏ်အထိ ရှိနေတဲ့ သက်ရွယ်ထော်ကြီးကြီးမားမား၊ ထောင်တွင်း ‘အစာငတ်ခံဆန္ဒပြ’ တိုက်ပွဲကြီးကို တစ်ကိုယ်တော် ခွံခွံချွံချွံ ဆင်နွဲနေတဲ့ ယုံကြည်ချက်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးရဲ့ ခပ်ယဲ့ယဲ့ အားအင်ကလေးတွေနဲ့ ဘဝရုန်းကန်မှုအတွက် ခက်ရာခက်ဆစ် စာပေးပွဲကိုမှ နှင်းနှင်းပါးပါး ချို့ချို့တဲ့တဲ့အထဲက ကုပ်ကပ်ပြီး ဖွဲ့ခတ်ဖြေဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ အကျဉ်းထောင်ဝန်ထမ်းကလေးနှစ်ဦးအပေါ် စာနာသနားပြီး စာပြပေးဦးမလို့တဲ့။

“မသင့်ပါဘုရား။ ဘုန်းဘုန်းရဲ့ အားအင်များနည်းလွန်းလှပြီမို့ ကျန်းမာရေးကို ငဲ့တော်မူပါဘုရား” လို့ ကျွပ်မလျှောက်ဖြစ်ခဲ့ဘူး။ စိတ်ထဲထိခိုက်လွန်းလို့ ကျွပ်ထိုင်နေတဲ့ လသာသာ ညောင်ပင်ရိပ်အောက်ကနေစဲ ခပ်မခိတ်ကြည့်နေမိတော့တယ်။ မျက်ရည်မကျပေမဲ့ ကျွပ်ရင်ထဲမှာ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲကြီး ငိုနေမိထင်ပါရဲ့။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တုန်လို့။

ဆရာတော်ကြီးရဲ့ စာပြပေးနေသံကို ကြားနေရတုန်းပဲ။ အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်ပုံက ဆရာတော်ကြီးရဲ့ အသံတော်ဟာ ရက်သတ္တတစ်ပတ်လောက် အစာရေမဝင်ခဲ့ဘူးဆိုတာကို မေ့ထားရတော့မလောက် မာမာချာချာရှင်းရှင်းပြတ်ပြတ်ကြီးပဲများ၊ တကယ်အသည်းကြီး ဖွဲ့ကြီးတဲ့ တိဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးဗျာရေ။

“ဘုန်းဘုန်းဘုရား ... ရေ ဘုရား”

“အိမ်း ... အေး ... အေး”

“ဘုန်း ... ဘုန်း”

“အိမ်း ... ပြော”

“ဘုန်းဘုန်း ... ဆွမ်းပြန်ဘုဉ်းပေးပါလား ဘုရား”

“ဘယ်နှယ်ကွယ်”

“ဆွမ်းပြန်ဘုဉ်းပေးပါလားလို့ လျှောက်တာပါဘုရား”

“အံ့မယ် ... ရာရာစစ၊ အဲဒါ နှင်တို့အရာလား”

အလို ... ဘုရား။ ဘုန်းတော်ကြီးအသံက မာလိုက်တာ။ ကျွပ်ခပ်လှမ်းလှမ်းစာ လူတောင်တုန်သွားတယ်။ ကောင်းပြီကောင်းရဲ့ကနေ ဘယ်နှယ်ဖြစ်ကြပြန်တာပါလိမ့်။ ကျွပ်ကောင်လေးနှစ်ကောင်ကလည်း ရဟန်းသံဃာနဲ့ နီးစပ်လှတာမဟုတ်။ မသင့်မအိပ်တဲ့ စကားကို တုံးတံ့ကြီးသွားလျှောက်မိကြတာကိုး။

“ဘုန်းဘုန်းကြီးသာ တကယ့်ကို ဆွမ်းပြန်မဘုဉ်းပေးဘဲ တစ်ခုခုဖြစ်သွားခဲ့ရင် တည့်တော်တို့တော့ အလုပ်ပြုတ်ပြီဘုရား”

“ဟေ ... ဘယ်လိုကွယ်”

“ဘုန်းဘုန်းကြီး ဆွမ်းဘုဉ်းမပေးခဲ့ရင် တပည့်တော်တို့ အလုပ်ပြုတ်မှာပဲလို့ လျှောက်တာပါဘုရား”

“ဟယ် ... မဟုတ်မဟပ်တွေ၊ ဘာဆိုင်လို့တုန်း”

“အဲဒါတော့ တပည့်တော်တို့မသိပါဘူး ဘုရား။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်ပြုတ်မှာကတော့ ကျိန်းသေပဲဘုရား”

“ဟဲ့ ... နှင်တို့ကို ဘယ်သူကပြောလို့တုန်း”

“ညနေတုန်းက ထောင်ပိုင်လေးဦးလူလုကပြောတာဘုရား။ လှိုင်းမျိုးက အဲဒီအတိုင်း အမိန့်ပေးထားသတဲ့ဘုရား”

“အို ... ဒီဒကာဟာ ဒီလောက်အထိ မိုက်လုံးကြီးလှသကဲ့”

၂၅၀ ❀ လျှောက်ပေးသွင်း

ခက်လိုက်ပါဗျာ။ ဒီအကောင်တွေ ဘယ်လိုမဟုတ်တာတွေကို ဘုန်းတော်ကြီးဆီမှာ လျှောက်နေကြပါလိမ့်။ ထောင်ပိုင်ကလေးကရော၊ ထောင်ပိုင်ကြီးကရော တစ်ခါဘူးမှ ဒီလိုမဟုတ်ဖူးပါဘူး။ လား ... လား။ ဒီကောင်ကလေးတွေ သူတို့ဘုန်းဘုန်းကြီးကို ဆွမ်းပြန်ဘုဉ်းပေးစေချင်တဲ့ စောနဲ့ လံဘားကျောက်တံတား ပလီစီချောက်ချက်တွေ လျှောက်ပြောနေကြတာပါကလား။ တကယ်ခက်တဲ့ကလေးတွေ။ ဘုန်းဘုန်းကြီးရဲ့ ယုံကြည်ချက်၊ ခံယူချက်၊ ဘာကြောင့် ဒီလို “အစာဝတ်ခံဆန္ဒပြ” ဖို့ အထိ ဖြစ်လာခဲ့ရသလဲဆိုတဲ့ အကြောင်းစုံတွေကို သင်းတို့သိမှ မသိပဲ။ ကလေးအတွေးနဲ့ ဇွတ်လုပ်နေကြတာ။

နို့ပေမဲ့ ဆရာတော်ကြီးက ငြိမ်လို့ဗျ။ အရင်ကအတိုင်း ကျောက်ဆင်းထု ကိုယ်တော်ပြန်ဖြစ်သွားပြန်ပြီ။ နှလုံးသားနူးညံ့တဲ့ တရားရှင်မို့ ကျွတ်တလေးတွေရဲ့ ထွင်လုံးမှာ စိတ်ထိခိုက်သွားရှာဟန်တူတယ်။ မျက်နှာလည်း မကောင်းဘူး။ နေပြင်းပြင်းထိထားတဲ့ သစ်ရွက်တစ်ရွက်လို့ပဲ။ ညှိုးလို့။

“ဟဲ့ ... ဒကာတို့”

“ဘုရား”

“ငါ့ကို ရေကပ်ကြစမ်းကွယ်”

“တင်ပါ”

“မင်းတို့ ပြောတဲ့စကားကို ငါသေချာပြန်စဉ်းစားချဉ်းမယ်ကွယ်။ ကိုယ်ပြုလိုက်တဲ့အမှုဟာ ကိုယ့်အတွက်မူစရာ မဟုတ်ပေမဲ့ ကိုယ့်ကြောင့် သူတစ်ပါး ထိခိုက်ရမယ်ဆိုရင် ဘယ်အဓိပ္ပာယ်ရှိပါ့မတုံး”

“.....”

ကိုင်း ... ကျွတ်မပြောဘူးလား။ ခါတိုင်းခါ “ရေဆွမ်းဘုဉ်းပေးပါဦးဘုရား” လို့ နှုတ်တရွှေ လျှောက်လွန်းပါမှ တစ်စက်တစ်ပေါက်မျှသာ လျှာဖျားတင်ခဲ့တဲ့ ကိုယ်တော်ကြီးက စိတ်လိုလက်ရ ရေတွေဘာတွေကပ် နိုင်းလို့ ကဲ ... ဒါဟာဖြင့် နည်းတဲ့ တိုးတက်မှုကြီးလား။

မင်းအုတ် ❀ ၂၅၂

အဲဒီလောက်ပဲ။ အဲဒီည တစ်ညလုံးတရားထိုင်နေလိုက်တာဟာ တစ်ချက်ကလေးမှ မလွန်တော့ဘူး။ လရောင်နဲ့ ညတောင် အယောင်ယောင် အမှားမှား အေးခဲစေးပျစ်လို့။ လေတစ်ညင်းလည်းမခတ်။ မြက်တစ်ဖျားသော်မှ အတိမ်းအညွတ်မရှိ။ အဲသလိုများ ကျွတ်ကပြောရင် ပိုလွန်းတယ် မထင်ပါနဲ့။ အဲဒါ အမှန်ဖြစ်ခဲ့တာ။

“ဆရာရေ ... ဆရာရေ”

“ဟေလကွာ”

“ဒီမနက် ဘုန်းဘုန်းကြီးက ကျွန်တော့်ကို ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ မိန့်တယ်”

“အေး ... ပြောပါဦး”

“ဒီမယ် ဒကာတို့ ...။ ဘုန်းကြီး ဆွမ်းပြန်မစားရင် မင်းတို့ ဝန်ထမ်းတွေ အလုပ်ပြုတ်မယ်လို့ ရဲဘော်လေးတွေက ညဘုန်းက လျှောက်တယ်။ မင်းတို့ထောင်ပိုင်က အဲဒီအတိုင်း ပြောထားသတဲ့။ အဲဒါအမှန်ပဲလား ... မင်းကောသိသလားတဲ့”

“အင်း ... အင်း ... မင်းက ဘာပြန်လျှောက်ခဲ့သလုံး”

“အမှန်ပဲဘုရား၊ ဘုန်းဘုန်းကြီး တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့ရင် တပည့်တော်တို့ ထောင်ဝန်ထမ်းတွေ အလုပ်ပြုတ်ရုံနဲ့တင် မပြီးလောက်သေးဘူးဘုရား။ ထောင် ပါကျချင်ကျနေဦးမှာလို့ လျှောက်လိုက်တယ်”

“ဟယ် ... မင်းကွာ၊ မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေ ...”

“ဟုတ်တယ်လေ ... ဆရာကလဲ၊ ကျွန်တော်တို့မှ ဘုန်းဘုန်းကြီး ကို ဒုက္ခအရောက်မခံနိုင်တဲ့ဟာ။ အဲသလို လိမ်ပြောလို့ ငရဲမက ငအုံပဲ ကြီးကြီး၊ ဘုန်းဘုန်းကြီး ဆွမ်းပြန်စားမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့က လိမ်ပြောသင့် ပြောရမှာပဲ။ ဘုန်းဘုန်းကြီး ဒီဝဋ်က မြန်မြန်ကျွတ်ရင် ပြီးရော ...”

ကျွတ်ရင်ထဲမှာ လိုက်ခန့်ကျင့်သွားလိုက်တာများများ မျက်ရည်တောင် စို့လာကရော။ ရင်တွေလည်း တဒိတ်ဒိတ်ခနဲလို့။ ဘုန်းဘုန်းကြီးအပေါ် တွယ် ငြိမ့်တဲ့ သံယောဇဉ်ကြောင့်လား။ ကျုပ်တို့ဇာတ်ပွဲတွေထဲမှာ ပုဏ္ဏားရုံးချုပ်က အပုတိုက်ပွဲကြမ်းတဲ့ အခါများမှာ အဲဒီဒီလိန်ကို လွှတ်မြင်ပြင်းကတ်သလောက် အနှိပ်စက်ခံ၊ အဖိနှိပ်ခံ ဇာတ်ကောင်ကို အလိုလို မေတ္တာညွတ်လာတာမျိုး ကြောင့်လား။ ဘုန်းဘုန်းကြီးရဲ့ ထက်သန်ပြင်းပြလွန်းတဲ့ ဇွဲနဲ့အဓိဋ္ဌာန်ရယ်။ “မှန်တာလုပ်ရင် ဘယ်တော့မှ နောက်မဆုတ်ဘူးကွ” လို့ အသံတိတ် ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ကြီး မြည်နေဟိန်းနေတဲ့ ရဲရဲတောက် အာဇာနည် စိတ်တွေကို ကြည့်ညှိလေးမြတ်လို့လား။ ဘာကြောင့်ရယ် ရေရေရာရာ မသိပေမဲ့ ကျုပ်လည်း ကျုပ်တပည့်တွေလို ဘုန်းဘုန်းကြီးကို ကျန်းမာပကတိ ချမ်းသာစွာရှိစေချင်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က နည်းနည်းပိုတယ်။ ကျုပ်က ‘သားရွှေအိုးထမ်းပြီး ပြန်လာတာကိုပဲ မြင်ပါရစေ’ ဆိုတဲ့ ဒုက္ခလန့် ပါမိကာ လို့မျိုး။ ဘုန်းဘုန်းကြီး ဆန္ဒပြနေတာကို ရပ်တန်းကရပ်ပြီး ဆွမ်းပြန်ဘုန်း ပေးစေချင်တယ်။ အဲ ... ဘုန်းဘုန်းကြီး အခုလုပ်နေတဲ့အလုပ်က အဓိဋ္ဌာန် ရှိတဲ့အလုပ်၊ အဖိုးတန် သိမှတ်လက်ခံလာစေချင်တယ်။

“ဓမ္မောဟဝေရက္ခတိ ဓမ္မစာရီ” တဲ့ဗျ။ တရားကိုစောင့်တဲ့သူလို တရားက ပြန်စောင့်ရှောက်မယ်လို့ ကျုပ်တော့ယုံတယ်။ အဟုတ်။

ပြောလို့သာ ပြောနေတာ။ ဘုန်းဘုန်းကြီးရဲ့ အားအင်တွေက ဆုတ် ယုတ်လှပြီ။ အလွန်ဆုံးခံလှ နောက်ထပ်တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်ပဲ။ ဒါ အလွန် ဆုံးပဲ။ အိပ်ရာထဲ ဘုန်းဘုန်းလဲတော့မှာ။ အဲဒီလိုမျိုးတော့ လုံးဝအပြစ်မခံ နိုင်ဘူး။ ကျုပ်နဲ့ ကျုပ်ကောင်ကလေးတွေ အဝီစိမ့်မှာ ချိုးကပ်ချင်ကပ်ပလေ့ စေ။

“အဲဒီတော့ ... ဘုန်းဘုန်းကြီးက ဘာပြန်မိန့်သတုံး”

“ဪ ... ဒုက္ခ ... ဒုက္ခ ... ဒုက္ခတဲ့”

“ဘုန်းဘုန်းကြီးရဲ့ အခြေအနေကရော”

“စိတ်ဆောင်နေပေတဲ့ သိပ်မဟန်ချင်တော့ဘူး။ ဒယ်ဒယ်ယိုင်ဖြစ် ချင်လာပြီ။ ဆရာရုံးခန်းထဲက ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးယူပြီး ဘုန်းဘုန်း ကြီးကို ကပ်ပေးထားတယ်။ အခုထိတော့ မသုံးဘူး။ တရားပဲ ထိုင်နေ တုန်းပဲ”

“အေး ... ဆရာစိန်ဝင်းက နည်းနည်းပိုပြီး ဂရုစိုက်ပေး။ ဆေးမှူး ကြီး ဦးကြည်မောင်ကိုလည်း အသင့်ခေါ်ထား။ နာရီဝက်တစ်ကြိမ်လောက် ဆေးမှတ်တမ်းယူခိုင်းထား။ အရေးပေါ်အခြေအနေမှာ သုံးရမဲ့ဆေးဝါးကိရိယာ တွေကိုလည်း တစ်ပါတည်း ယူလာခဲ့ဖို့ပြော ကြားလား”

“ဟုတ် ...”

“ငါ ... ဒီကအခြေအနေတွေကို ထောင်ပိုင်လေးဆီပြေးပြီး သတင်း ပို့ချဦးမယ်။ ဘုန်းဘုန်းကြီး အခြေအနေ ထူးခဲ့ရင် ချက်ချင်း ပြေးလာပြော နော် ... ဆရာစိန်ဝင်း”

“ဟုတ် ... ဆရာ”

နေက အတော်ရင့်နေပြီဗျ။ မွန်းတည့်တော့မှာ။ ဒီထက် ဒီအပူ ခြင်းလာခဲ့ရင် အဲဒီအထက်ကို ဒီနေ့ကျော်အောင် ဘုန်းဘုန်းကြီးခံနိုင်တော့ မှာ မဟုတ်ဘူး။

အရပ်ရပ်အခြေအနေတွေကို တွေးပြီး ကျုပ်လည်း စိတ်လေးလေး နဲ့ ထောင်မှူးဝဆီကို ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်လာခဲ့မိတယ်။ ကျုပ်တစ်ကိုယ်

၂၂၃ လျှောက်ချက်

လုံးအပေါ် နိုးကောင်းကင်ကြီး နိမ့်ဆင်းလာပြီး ဖိညှပ်ထားသလိုပဲ။ ထွက်ပေါက်ပုခိုးအောင် စိတ်ထဲမွန်းကျပ်နေမိရဲ့။

“ဆရာ ... ဆရာ”

ဟော ... ကျုပ်မှ အချုပ်ဆောင်ဝင်းထဲ ဝင်မိတယ်ရှိသေး။ ခြေသံတုန်းတုန်းနဲ့ ကျုပ်နောက်က အပြေးအလွှားပြေးလိုက်လာပြီး အမောတကောလှမ်းခေါ်လိုက်တဲ့ ကျုပ်တပည့် ဒုတပ်ကြပ်ဆရာစိန်ဝင်းရဲ့ အသံ။

“ဆရာ ... ဆရာရေ”

“ဟ ... ဟ ... ပြေးပြေးလုပ်ပါ ငါ့လူရ။ ဘာတွေ ဒီလောက် အထူးကြီးနေလို့ ရှင်မောဂ္ဂလန် ငရဲမီးလိုက်သလို ဖြစ်နေတာတုံး”

ပြောလိုသာပြောရ။ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာလည်း ဘုန်းဘုန်းကြီးများ တစ်ခုခုဖြစ်လေပြီလားလို့ ထင်ခနဲပဲ။ ခြေတွေလက်တွေနဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးသာ ငွေယိုင်ဖြစ်၊ ဝမ်းပါးလျော့ရည်းသွားလိုက်တာများဟာ ကျုပ်ကိုယ်ထဲက သွေးတွေ ရုတ်တရက် ခမ်းခြောက်သွားသလို။

“ဟို ... ဟို”

“အေး ... ပြော ... ဘုန်းဘုန်းကြီး ဘာဖြစ်တုန်း”

“အဲ ... အဲဒါ ... ဆရာနဲ့ပြောစရာရှိလို့တဲ့”

“ဟော ... အခုလား”

“ဟုတ် ... ”

ဝမ်းနည်းရမှာလား။ ဝမ်းသာရမှာလား။ ဘာမှန်း ရေရေရာရာ သေသေးပါဘူး။ “အင်း ... တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ” လို့သာ မှောင့်မှောင့် ရောင်ရောင်စလုံးစုကြီးနဲ့ သုတ်ချေတင်ခဲ့ရပြန်တာပေါ့။

ဟော ... တွေ့ပါပြီ။ ယုံကြည်မှုစိတ်ဓာတ်ခွန်အားတွေနဲ့ တလက်လက် လင်းတောက်နေတဲ့ မျက်ဝန်းတော်တစ်စုံကလွဲလို့ ချုံးချုံးကျချိနဲ့ နေရာတဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးဟာ ကျုပ်ရဲ့ ပက်လက်ကုလားထိုင်ကလေးပေါ်မှာ သီတင်းသုံးနေရဲ့။ ကျုပ်ကို အရေးတကြီးပြောစရာရှိလို့ပဲ ခါတိုင်းပြုနေကျ

တရားရှုမှတ်တဲ့အလုပ်ကို ခဏဖြုတ်ပြီး စောင့်စားနေတဲ့ဟန်က သိပ်ကို သိသာလွန်းတယ်။

ထိခြင်းငါးပါးနဲ့ ဝတ်ချုပ်ပုခေါ်လို့မှ မပြီးသေးဘူး။ စူးရှတဲ့ အကြည့်တွေနဲ့အတူ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ တင်းပြတ်တဲ့အသံကို ကြားလိုက်ရတော့တယ်။

“ဒကာ ထောင်မှူး”

“တင်ပါ့ဘုရား”

“ကျုပ်သာ အခုလိုဆက်ပြီး ဆွမ်းဘုဉ်းမပေးဘဲနေခဲ့ရင် ဒီထောင်ကြပ်ကောင်ကလေးတွေ အလုပ်ပြုတ်ကြမယ်ဆို ဟုတ်သလား”

“တာဝန်ပေါ့လျော့မှုနဲ့ တစ်ခုခု အရေးယူခံရမှာကတော့ ကျိန်းသေပါပဲဘုရား”

“အိမ်း ... ခုတ်ရာတခြား ရှုရာတလွဲဖြစ်ဖို့ ကိန်းပါကလားကွယ်”

ကဲ ... ကျုပ်လည်း မုသားမပါ လက်မချော ဖြောင့်ကွယ်ကလေးကွယ်လိုက်ပြီပေါ့။ နော့ ... ဆရာတော်ကြီး အခြေအနေက နေလား ညလား ဗုန်းဗုန်းလဲတော့မှာလေ။ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ အမိဋ္ဌာန်နဲ့ ယုံကြည်စွဲမြဲမှုကို အလံလှဲဖို့ မလိုလားပေမဲ့ အသက်အန္တရာယ် ထိပါးလောက်တဲ့အထိလည်း ဘေးမဖြစ်စေချင်ဘူးလေ။ ကျုပ်မှားတယ်ဆိုရင်လည်း ခံဖို့အသင့်ပါပဲ။

ဒီမယ် ... စိတ်အနေပြတ်သားတဲ့ တိဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်များဟာ စိတ်နှလုံးတုံးတုံးချဆုံးဖြတ်ဖို့ ကာလတာရှည် ထွေလီကေလာပြာလဲ့စာချဲ့တတ်ကြတာမဟုတ်ဘူးရယ်။ တိခနဲ ဒိုင်းခနဲပဲ။ ကဲ ... ကြည့်လေ။

“ကိုင်း ... ဒီကနေ့ ကျုပ်ပြန်ပြီးဆွမ်းအကပ်ခံမယ်။ ကျုပ်ကိစ္စကို ကျုပ်ဘာသာ တစ်နည်း ကြည့်စိစဉ်တော့မယ်”

“ဘုရား”

“ဆွမ်းကပ်ဖို့ ပြင်တော့ ... ဒကာ”

၂၆၄ ❀ လေးမင်းသျှင်

ခေါင်ခေါင်ခါးခါးဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲပါပဲလားဗျာ။ ကျုပ်အဖြစ်မှာဖြင့် ဘုရားရှင်ရဲ့ ဆွမ်းသပိတ်ကို မဲပေါက်တဲ့ အာဂယောကျိား မဟာဒုတ်ကြီး လိုပါပဲကလား။ ကြားလိုက်ရတဲ့ ကျုပ်နားတောင် ကျုပ်မယ့်ချင်ဘူး။ တကယ် တဲမှ။

“ဆရာ... ဘာလုပ်နေတာတုန်း... သွားတော့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့။ ကျုပ်တပည့်ရင်း တပ်သားမောင်စန်းအောင်က ကျုပ် နားနားလေးကပ်ပြီး တိုးတိုးပြောတော့မှပဲ ကျုပ်သတိဝင်လာပြီး ဘုန်းဘုရား ကြီးကို တက်သုတ်ရိုက်ဦးချ။ အလုပ်ရုံဘက်က ကျုပ်ရုံးခန်းကလေးဆီကို အသော့နှင်လာ မိတော့တယ်။ ကျုပ်ရဲ့မဟေသီက ကျုပ်နဲ့မောင်စန်းအောင် ဆရာတပည့်နှစ်ဦးအတွက် ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်ပြီး ထည့်ပေးလိုက်တဲ့ ထမင်း ချိုင့်ကလေးဟာဖြင့် ဒွိပိဋကဓရ ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ ‘ဆွမ်းမဘုဦးပေး စတမ်းတိုက်ပွဲ’ကြီးရဲ့ နိဂုံးမှာ ပထမဦးဆုံး ကပ်ခွင့်ကြိုရတော့မယ့် ဆွမ်းတစ် နပ်ဖြစ်တော့မယ် မဟုတ်လား ဗျာတို့။

ကျုပ်ခြေထောက်နဲ့ မြေအပြင်ထိတယ်မထင်ပေါင်ဗျာ။ တကယ်ပါ။ ပျော်နေတာလေဗျာ။ အဟုတ်တကယ် ကျုပ်ပျော်နေမိတာ။

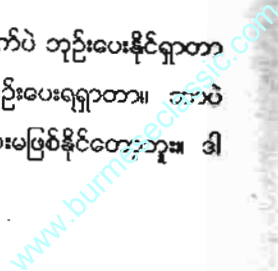
[၅]

ဟုတ်ပ။

အဲဒီနေ့က ဆရာတော်ကြီးကို ကျုပ်ရုံးခန်း၊ ကျုပ်စားပွဲပေါ်မှာပဲ ဆွမ်းကပ်ခဲ့ရတယ်။ နဂိုက ကျုပ်ရဲ့ ဆွမ်းချိုင့်ကလေးတင်ပဲလို့ အောက်မေ့ ထားတာ။ ဘယ်ဟုတ်ပမလဲဗျာ။ ဒီလို ဒီအကြောင်းတဲ့လို့ သတင်းကာဠိး ကျုပ် အလုပ်ရုံက အကျဉ်းသား၊ အချုပ်သားတစ်တွေက သူတို့စားမဲ့ အမွန်အမြတ်ကလေးတွေကို ဝိုင်းလှူလိုက်ကြတာဟာ စားပွဲကြီးတစ်လုံး တောင် မဆန့်ဘူး။ အံ့ကိုဩရော။

ဒါပေမဲ့... ဆရာတော်ကြီးက စတိလောကံပဲ ဘုဦးပေးနိုင်ရှာတာ ဝါ။ ဟင်းချိုရည်ကလေးတွေလောက်ပဲ အားပြုဘုဦးပေးရရှာတာ။ ဘားပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့ ကိုယ်တော်ကြီး ဘယ်လိုမှ ဘေးမဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ ဒါ ဆေချာတယ်။

၂၆၆ ။ ဇေယျမင်းသျှင်

ပြောရဦးမယ်။ ဝိနည်းထိုရ်ပြီး သတိကြီးတဲ့ကျုပ်တို့ ဆရာတော်ကြီးက “မွန်းတည့်သွားပြီလား” တဲ့။ ဖျတ်ခနဲ မေးသေးတယ်။ ဒါကို ကြိုတွက်ထားတဲ့ကျုပ်က အသင့်စီစဉ်ပြီးသား နာရီကိုကပ်ရသေးတယ်။ ဆွမ်းစားချိန် မကျော်မှန်းသေချာတော့မှ ဘုဉ်းပေးတာဗျ။

ကျုပ်ဖြင့် အဲဒီလို နေတစ်ဆူလောက်နီးနီး၊ ဩဇာတိက္ကမကြီးတဲ့ ကျုပ်တို့ဆရာတော်ကြီးနဲ့အတူ နေခွင့်၊ ဆည်းကပ်ပူဇော်ခွင့်ရခဲ့တဲ့ အဲဒီ ၃၊ ၄ ရက်လောက်ဘဝအစိတ်အပိုင်းကလေးရှိခဲ့ဖူးတာဟာ ကျုပ်ရဲ့ ထောင်ဝန်ထမ်းဘဝမှာ ပြန်တွေ့မိလိုက်တိုင်း လွမ်းချင်စရာ ဖြစ်ခဲ့ရသဗျ။

“လူကို လူလို အုပ်ချုပ်တဲ့ အစိုးရတစ်ရပ်က မင်းလုပ်တဲ့ ကာလ မရောက်မချင်း ငါနိုင်ငံရေးဆက်လုပ်နေဦးမှာပ” ဆိုတဲ့ ဆရာတော်ဘုရားကြီး တင်းတင်းပြတ်ပြတ်ကြီး မိန့်ဖူးခဲ့တဲ့ စကားတစ်ခွန်းကလည်း ကျုပ်ရဲ့ ရင်ကြားမှာ ငုတ်တိုင်ကြီးစိုက်ထားသလို ထင်းထင်းကြီး ကျန်နေရစ်ခဲ့သဗျ။ သိလား။

အင်း ... ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်။ အဲဒီဆရာတော်ဘုရားကြီးဆိုတာ “မစိုးရိမ် ပါဠိနယူပဒေသ” ကျောင်းက ဒွိပိဋကရေ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဘဒ္ဒန္တရာဇဓမ္မာဘိဝံသပါပဲ ... ကဲ။

မေတ္တာဖြင့်...
ဇေယျမင်းသျှင်

Handwritten Burmese text, possibly a signature or note, written in dark ink on the right page.

သူများတွေကတော့ ကျွန်မလို အထီးကျန်ဆန်နေသည့်ဘဝကို မကြည့်ရက်လို့ လင်ယူသားမွေးလုပ်ပါလားတဲ့။ အို ... ဝေးသေး။ ထောင်ထဲက ကောင်မတွေကိုကြည့်ပြီး လင်ယူရမှာကို တွေးကြောက်နေမိတယ်။

သူတို့ကတော့ လင်တစ်ကွဲ သားတစ်ကွဲဖြစ်လည်း ပျော်ပျော်ပဲ။ တော်တော်ခံနိုင်ရည်ရှိတဲ့ဟာတွေ။ ကျွန်မသာဆို ဒီလိုဘဝမျိုးရောက်ရင် ခက်ရချည်ရဲ့ဆိုပြီး တွေးတွေးကြောက်နေမိတယ်။

ဟုတ်တယ်လေ။ သူတို့ပြောပုံအရဆို ချစ်ကြတော့လည်း အဖူးအမူးမုန်းကြပြီဟေ့ဆိုတော့လည်း ကိုယ့်လင်ကိုယ်ပြန်သတ် ထောင်ထဲကို ရောက်လာခဲ့ရတာပဲ အဖတ်တင်တယ်။

အင်း ... သူတို့ပြောသလိုဆို ဟုတ်တာပဲ။ လင်ဆိုးမယား တဖားဖားဆိုသည့်ဘဝကိုများ ရောက်သွားရင် ဘယ်လောက်ရင်မောဖို့ကောင်းလဲ။ လင်က အရက်သောက်မူးလာ ပြဿနာရှာ ရိုက်နှက်ညှဉ်းဆဲဆိုတော့ မိန်းမလည်း သက်ရှိသတ္တဝါတစ်ယောက်ပဲ။ ခွေးတောင် ချောင်ပိတ်ရိုက်ရင် ဖြန့်ကိုက်သေးတာပဲ။

ဒီလိုလူစားမျိုးကိုများ လင်ယူမိရင် မခက်ပါလား။ ကျွန်မဖြင့် သူတို့တွေ ပြောနေဆိုနေတာကို ကြားရရုံနဲ့ ရင်တုန်ပန်းတုန်ဖြစ်တယ်။ ယောက်ျားဆိုတာ ယုံကြည်ရတဲ့လူစားတွေမှ မဟုတ်တာ။

ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း ထောင်ဖွင့်တန်းစီကွင်းဆီ လျှောက်လာနေရင်း အတွေးတွေက ခေါင်းထဲမှာ သွယ်တန်းဇာချဲ့လို့ အပြန်နှုန်းနှင့် လျှောက်လာနေခဲ့တယ်။ ဆောင်းတွင်းမို့ ချမ်းချမ်းစီးစီးမနက်အစောကြီး ထောင်ဖွင့်ဝင်ရတာ လွယ်တော့မလွယ်ဘူး။

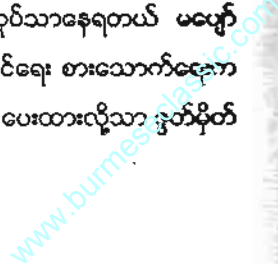
ဝမ်းစာရေးအတွက် ဒီအလုပ်ကြီးကို လုပ်သာနေရတယ် မပျော်ဘူး။ ကိုယ့်မှာက ဒီလိုမှမလုပ်ရင်လည်း နေရေးထိုင်ရေး စားသောက်ရေးက ခက်မယ်။ ဝန်ထမ်းလိုင်းမှာ နေဖို့ထိုင်ဖို့ အဆင်သင့်ပေးထားလို့သာ ဖွတ်မှိတ်အောင့်အည်းလုပ်နေရတယ်။

ဒီနေ့မနက် ထောင်ဖွင့်တာဝန်ကျလို့ အိပ်ရာက စောစောထသာလာရတယ်။ အိပ်ချင်စိတ်က မပြေချင်သေး။ ထောင်ဖွင့်အမိရောက်အောင် သွားနိုင်မှ နို့ဖို့ဆို ရုံးတင်အရေးယူခံရဦးမည်။

ကျွန်မတို့ဝန်ထမ်းဆိုတာ တစ်နေ့တစ်နေ့ ထောင်ဖွင့်လိုက် ထောင်ပိတ်လိုက်နှင့် လုံးလည်လိုက်နေကြရတာ အမော။ ကိုယ်က ဘယ်လောက်ပဲ အိပ်ချင် အိပ်ချင် ထောင်ဖွင့်ဝင်ရမယ်ဆိုသည့်အသိက တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်တစ်ချက်၊ ပျော်တစ်ချက်နှင့် တစ်ညလုံး ဘယ်လျှော့ညှာလိုမိရင်း မိုးလင်းသွားရတာပဲ။

ဒီကြားထဲ ညက အမေ ရင်ကျပ်ပန်းနာပြန်ထနေလို့ ထထပြုစုနေရတာနှင့် ကောင်းကောင်းမအိပ်ခဲ့ရပါဘူး။ အမေတစ်ခု သမီးတစ်ခုဘဝမှာ ကိုယ်က မပြုစုရင် ဘယ်သူ လာပြုစုပါ့မလဲ။ ကိုယ့်မှာ သူများလို ကိုယ်ခွဲမှ ရှိတာမဟုတ်တော့ ခက်တယ်။

အမေကတော့ ပြောရှာပါတယ်။ အမေ မရှိရင် သမီးတစ်ယောက် တည်း နေရထိုင်ရခက်မယ်လို့ တတွတ်တွတ်ပြောနေတာတယ်။ မိန်းကလေး ဆိုတာမျိုးက တံခွန်မရှိတဲ့ ဘုရား။ အလံမရှိတဲ့ ရထားလို လောကအလယ် မှာ မျက်နှာငယ်မယ်တဲ့။

အို... ဒါတွေ တွေးကြောက်နေပြီး လင်ကောက်ယူကြည့်ပါလား။ ထောင်ထဲက ကောင်မတွေလို မရရင် ဖျာလိုလိပ်ကာ ထိပ်မှာတင်ထားတတ် ကြပေမယ့် ရပြီးသွားရင် ခြေနှင့် နင်းချေမယ့်လူစားမျိုးတွေ။ ဘယ်လို ယုံ ရမှာလဲလို့။

ယောက်ျားဆိုတာမျိုးက ကံစမ်းမဲခိုက်ရသလိုပဲ။ ကောင်းမယ် ဆိုး မယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမှန်းဆင်လို့ ရနိုင်မှာလဲ။ သူတို့ လိုဘာပြည့်သွားရင် မင်းက ရွဲ ဖွဲ့ဆန်ကွဲဆိုပြီး အသစ်မြင်တော့ ချစ်ချင်လာတဲ့ဟာတွေလေ။

ဒီတော့ အပူမရှာဘဲ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အေးအေးဆေးဆေး ရှာစားနေတာပဲ ကောင်းတယ်။ ထိုင်နေအကောင်းသား ထသွားမှ ကျိုးမှန်း သိဆိုသလိုအဖြစ်မျိုးတိုးလို့ကတော့ ကိုယ်ကျိုးနည်းပြီးပဲ။

ခုဆို အပူအပင်မရှိသည့် ကျွန်မဘဝမှာ ထောင်ဝဲဩဇာသံသရာ ထဲမှာ ကျွန်မကို ခင်ကြချစ်ကြတဲ့ အကျဉ်းသူတွေနှင့် ဆက်ဆံနေရတာ အပျင်းပြေပါတယ်။ သူတို့လေးတွေရဲ့ ဘဝကို စာနာနားလည်ပြီး ကိုယ့်ဘက် က ကူညီနိုင်တာ ကူညီပေးလို့ ညီရင်းအစ်မတွေလို ဆက်ဆံပေါင်းသင်းနေ ခဲ့တယ်။

ကျွန်မတန်းစီကွင်းဆီ ရောက်သွားချိန်မှာ အားလုံးလူစုံနေကြပြီး တာဝန်မှူးဦးဆောင်သည့် ထောင်ဖွင့်အဖွဲ့ဟာ လူစုံတက်စုံ ရောက်နေကြပြီး ငါ့တစ်စားရေးက နာမည်ခေါ် လူစစ်ဆေးလို့ လူစုံရှိနေပြီ။

ဒီတော့မှ တာဝန်မှူးက အလံတင်အလေးပြုပြီး သစ္စာလေးချက် ဆိုကြရတယ်။ ပြီးမှ ဖောလင်း (Falling) စီပြီး ထောင်ကြီးထဲကို ဝင်ရောက် လာခဲ့ကြတယ်။

ကျွန်မတို့အမျိုးသမီး ထောင်တာဝန်ကျသည့် ဝန်ထမ်းဆိုတာ ကလည်း များများစားစား ရှိလှတာမဟုတ်ပါဘူး။ မိန်းမထောင်တာဝန်ခံ ထောင်မှူးကြီးက တာဝန်ယူအုပ်ချုပ်ပြီးထောင်မှူးမနှစ်ယောက်က ထောင်ကွဲ ဆောင်နှင့် အချုပ်ဆောင်မှာ တစ်ယောက်စီ တာဝန်ယူအုပ်ချုပ်ကြတယ်။

ကျွန်မတို့ အခြားအဆင့်ဆိုတာက စုစုပေါင်းမှ ဆယ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ ညတာဝန်ကျဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးနှစ်ယောက်နှင့် ထောင်ဖွင့်တာဝန် ကျတဲ့ ဝန်ထမ်းက လေးဦးပဲရှိတယ်။ ထောင်ဖွင့်ထောင်ပိတ်ကို တစ်စွဲစီ တာဝန်ယူရတော့ အရာရှိမနဲ့ အမျိုးသမီးလေးဦးက ငါးယောက်တစ်ဖွဲ့ တစ် လှည့်စီ ဝင်ကြရတယ်။

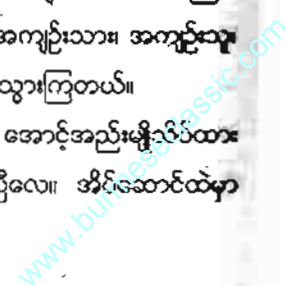
ညဂျူတီကျသည့် အမျိုးသမီးဝန်ထမ်းနှစ်ယောက်က တစ်ဆောင် ကို တစ်ယောက်စီ ညဘက်ကိစ္စပိစွပေါ်လာရင် ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ဖို့ တာဝန် ယူရတယ်။ ကျွန်မတို့ ထောင်ဖွင့်ဝင်လာသည့် အမျိုးသမီးဝန်ထမ်းလေးဦး က တစ်ဆောင်နှစ်ယောက်စီ ခွဲပြီး ထောင်ဖွင့်တာဝန်ယူကြတယ်။

ထောင်ဖွင့်ပြီး နံနက် (၇)နာရီမှ ကျန်သည့်အဖွဲ့က သူ့ဂျူတီ သူ ဝင်ကြရတယ်။ နံနက်စောစော ငါးနာရီထိုးသည်နှင့် ထောင်ဖွင့်အဖွဲ့မှ ထောင် ထဲကို ထောင်ဖွင့်ဝင်ရတော့ ထောင်ကြီးတစ်ထောင်လုံး လူရေတွက်စစ်ဆေး ပြီးမှ ထောင်ဖွင့်လျှင် အနည်းဆုံးနံနက် (၆) နာရီလောက်မှ ထောင်ဖွင့်ပြီး တယ်။

“ဒေါင် ... ဒေါင် ... ဒေါင် ... ဒေါင်”

ဆိုသည့် သံချောင်းခေါက်သံ ပေါ်ထွက်လာမှပဲ အိပ်ဆောင်တံခါး အားလုံး ဖွင့်ရတယ်။ သိတဲ့အတိုင်းပဲ ထောင်ဖွင့်သံချောင်း ခေါက်သံကြား လိုက်ရသည်နှင့် အိပ်ဆောင်တွေထဲမှာ ရှိကြသည့် အကျဉ်းသား၊ အကျဉ်းသူ၊ အချုပ်သား၊ အချုပ်သူအားလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားကြတယ်။

ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ တစ်ညလုံး အောင့်အည်းမျှော်လင့်ထား ရသမျှ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဖွင့်ထုတ်ပစ်ဖို့ လိုပြီလေ။ အိပ်ဆောင်ထဲမှာ

၂၅ ။ ထောင်မှူးမ

မအောင်နိုင်လို့ ကိစ္စသွားချင်ရင် နောက်ဆုံး လူစာရင်းဝင်သွားပြီ လူတကာ ယိုတဲ့ သေးချေးအိုးကို ထမ်းရမယ်။

ခေတ္တအခိုက်အတန့် အောင့်ထားလိုက်သည်နှင့် ပြဿနာက မဖြစ် နိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ထောင်ဖွင့်သံချောင်းသံဟာ ထောင်ထဲကလူတွေအတွက် မင်္ဂလာသံချောင်းသံ ဖြစ်သွားတာပေါ့။

အိပ်ဆောင်ထဲက ပြေးထွက်လာကြသည် အကျဉ်းသူတွေဆိုတာ စောင်းထဲက လွှတ်လိုက်သည့် မြင်းတွေလိုပဲ သူတို့ ဆောင်ရွက်လိုသည့် တိစ္ဆာဆောင်ရွက်နိုင်ကြဖို့ ကဆုန်ပေါက်အလှအယက် ပြေးထွက်သွားကြ တယ်။

[၂]

ထောင်ဖွင့်ပြီးသွားပြီဆိုသည်နှင့် အိပ်ဆောင်ထဲက အကျဉ်းသူများ တို့ အလုပ်တာဝန်ခွဲဝေဖို့ ရှိလာပြီ။ ဒီနေ့ တနင်္လာနေ့ ထောင်ပိုင်တန်းစီ စစ်ဆေးမယ့်နေ့ဖို့ အမျိုးသမီးဆောင်ထဲမှာ ပျားပန်းခတ်မျှ အလုပ်ရှုပ်နေကြ တယ်။

အထူးသဖြင့် မိလ္လာချောင်နေရာမျိုးက သန့်ရှင်းမှုရှိနေစေဖို့ အရေး ကြီးတယ်။ မိလ္လာဘုတ်ကိုင်အမိနာကို ခေါ်ပြီး မိလ္လာချောင်ခုံတွေ ထုံးသုတ်

လူယုံသတ်ရက်တာ ခက်ခက်စာ ။ ၂၅၀

ထားဖို့ ကြမ်းခင်းပေါ်မှာ ထုံးမှုန့်တွေ ဖွေးနေအောင် ပြူးထားဖို့ ခိုင်းနေရ တယ်။

နံနက် (၈)နာရီခွဲလောက်ဆို ထောင်ပိုင်ကြီးနှင့်အဖွဲ့တွေ ဝင်လာ စစ်ဆေးတော့မယ်။ သူတို့မလာခင် ကိုယ့်ဘက်က အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ထားဖို့ လိုတယ်။

အိပ်ဆောင်ထဲက အလယ်ခေါင်နေရာမှာ အကျဉ်းသူတွေ ပိုင်ဆိုင် သည့် ကြွပ်ကြွပ်အိတ်နဲ့ ထည့်ထားသော စားစရာ အဝတ်အထည်အားလုံး ကို စုပုံခိုင်းပြီး အပေါ်မှ ပုံစံချည်စောင်ဖြင့် လေးထောင့်ကျကျဖြစ်အောင် အုပ်၍ ကပ်စီခိုင်းရတယ်။

ရှေ့နောက်တန်းစီရပ်နေကြသည့် အကျဉ်းသူများအားလုံးရဲ့ လက် ထဲမှာ နံပါတ်ကြီး ခေါ် ကိုယ်ရေးရာဇဝင်အချက်အလက်များပါသော စာရွက် ကို ကိုင်ထားနိုင်ရန် စီစဉ်ပြန်တယ်။

ကျွန်မမှာ ထောင်မှူးမခိုင်းစေသည့် အလုပ်များကို အစီအစဉ်ကျ အောင် တစ်မနက်လုံးတောင်ပြေးလိုက်၊ မြောက်ပြေးလိုက်နဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေ လိုက်တာ လူလည်း ဖတ်ဖတ်ကိုမောနေပြီ။

ခိုင်းမှာပေါ့။ ဟိုကဝင်လာစစ်ဆေးလို့ အချိုးမပြေရင်တော့ ထောင် မှူးမကိုပဲ ဆူပူကြိမ်းမောင်းခံရမှာလေ။ သူတို့က အရာရှိမတွေဆိုတော့ ရုံးခန်းထဲထိုင် အဝတ်အစားသပ်သပ်ရပ်ရပ်ဝတ်လို့ ဖီးလိမ်းခြယ်သနေကြ တယ်။

ကျွန်မမှာသာ ရွာဆော်ကြီးခွေးလို အငြိမ်မနေရဘဲ ထောင့်စေ့ အောင် လိုက်ကြည့်စိစဉ်နေရတယ်။ အကျဉ်းသူကောင်မတွေကလည်း တော်တော်ရွဲပိုးထိုးနေတဲ့ဟာတွေ။ ကြည့်ပါလား ထောင်ထဲကို လူကြီး လာ စစ်ဆေးမယ့်ဟာကို သူ့လင်လာမှာကျနေတာပဲ။

မလှမပတဲ့ ရုပ်တွေကို သနပ်ခါးဖုံးလှူးလို့ ဖီးလိမ်းပြင်ဆင်ထား တာများ ကုလားဘုရားပွဲသွားတဲ့အတိုင်း ရဲပတောင်းကို ခတ်နေကြတာပဲ။

အချုပ်သူတွေလို ကိုယ်ပိုင်အဝတ်အစား ဝတ်မကြိုဆိုရတော့ ရှိတဲ့ထောင်ပုံစံအင်္ကျီဖြူ လုံချည်ဖြူများကို ထောင်ကထုတ်ပေးထားတဲ့ ဖျင်ကြမ်းအင်္ကျီတွေ မဝတ်ကြတော့ဘဲ တက်ထရွန်အင်္ကျီလုံချည်တွေ ဝတ်နေတယ်။ ဘယ်အချိန်ကတည်းကများ ခိုးချုပ်ထားတယ် မသိပါဘူး။

“ဟဲ့ ... ကောင်မ၊ ငါ့မိတ်ကပ်ဘူး မြန်မြန်ပြန်ပေးစမ်း”

“ခဏနေပါဦး ... စနေမရယ်၊ ငါ့မျက်နှာနည်းနည်းမိတ်ကပ်ထပ်ဖို့ပါရစဉ်း”

အကျဉ်းသူတွေနှစ်ယောက် တစ်တွဲစီတန်းစီရပ်နေသည့် နေရာမှာ ခုထိ အလှပြင်လို့ မပြီးသေးသည့် ကောင်မနှစ်ယောက်က မိတ်ကပ်ဘူးနဲ့ အလှပြင်နေကြတာ အဝေမတည့်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။

“ကောင်မတွေ ... ဘာနဲ့ကြောဆွဲနေကြတာလဲ။ နှင့်လင်ကြိုမှာ မို့လား”

ကျွန်မ စိတ်အချဉ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ လှမ်းငေါက်နေခဲ့တာတောင် အပြုံးမပျက်နိုင်ဘဲ ပြောလိုက်ပုံက ...

“ဟီး ... ဟီး ... ဒီနေ့ ဖေဖေကြီး လာမှာမို့ပါ ဆရာမရယ်”

“ဘယ်က နှင့်အဖေက ထောင်ထဲလာမှာမို့လဲ”

“ကျွတ် ... ခုံးဝေးပေါ့ ဆရာမရယ်။ သမီးတို့တွေက ထောင်ပိုင်ကြီးကို ချစ်စနိုးနဲ့ ခေါ်ကြတာပါ။ သမီးတို့ရဲ့ ဖေဖေကြီးလေ”

ဘယ်လောက် စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းတဲ့ ကောင်မတွေလည်း ကြည့်ပါလား။ တစ်ထောင်လုံးကို တာဝန်ယူအုပ်ချုပ်နေသည့် ထောင်ပိုင်ကြီးကို ဈေး ဖေဖေကြီးတဲ့။ ဟိုကများကြားသွားလို့က ခိုးမီးလောင်မယ်။

ကျွန်မတို့ ဝန်ထမ်းတွေတောင် ထောင်ပိုင်ကြီးနှင့် ဆုံသည့်အခါ ကြောက်လွန်းလို့ ခေါင်းမော့မကြည့်ရဲဘူး။ သူတို့တွေကတော့ ဟုတ်ပါဘူး ခေါ်ပုံကိုက ဖေဖေကြီးတဲ့။

ဟုတ်မှာပေါ့လေ။ သူတို့တွေအဖို့ထောင်ပိုင်ကြီးဆိုတာက အဖေလို ချစ်ကြောက်ရုံသေနေရတာ။ သူတို့အပေါ် သားသမီးနှင့်မခြား နွေးနွေး

ထွေးထွေး ခေါ်ပြောဆက်ဆံနေတော့ သူတို့ဘဝ သူတို့အခက်အခဲတွေ အတွက် ထောင်ပိုင်ကြီးမပဲ ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်မှာလေ။

ကျွန်မတို့ ဝန်ထမ်းဆိုတာကတော့ ထားရာနေ စေရာသွားနေကြရတော့ ကိုယ့်အထက်လူကြီးပဲဆိုတဲ့ အသိစိတ်ဓာတ်နှင့်သာ လေးလေးစားစား ဆက်ဆံနေကြရတာ မဟုတ်လား။ ထောင်ပိုင်ကြီး စိတ်မငြိမ်အောင် ဂရုစိုက်နေ နေကြရတာ။

“ဒေါင် ... ဒေါင် ... ဒေါင် ... ဒေါင်”

ဆိုသည့် ဂတ်မကြီးပေါ်က ရှစ်နာရီမောင်းထိုးဖို့ အချက်ပေးသံ ချောင်းခေါက်သံကြားလိုက်ရသည်နှင့် အမျိုးသမီးဆောင်တစ်ခုလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်သွားတယ်။ ထောင်ပိုင်ကြီး တန်းစီစစ်ဆေးဖို့ ထောင်ထဲဝင်လာတော့ မယ်ဆိုသည့် အချက်ပေးသံချောင်း ခေါက်သံကြောင့်ပဲ ...။

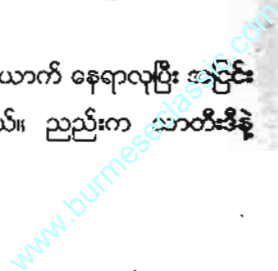
“ဟဲ့ ... ကောင်မတွေ၊ ခုထိ ပြင်လို့ဆင်လို့ မပြီးနိုင်ကြသေးဘူးလား။ ဘာဖြစ်လို့ ကြွက်စိကြွက်စိနဲ့ တွတ်ထိုးနေကြတာလဲ။ ဟိုက နှင့်အဖေ အချုပ်ဆောင်ထဲဝင်နေပြီ။ တော်ကြာ ... ဒီဘက် လာတော့မှာ”

အိပ်ဆောင်ထဲမှာ နှစ်တန်း 'တန်းစီနေသည့်အကျဉ်းသူအုပ်ကို ခုချိန်ထိ မငြိမ်မသက်ဖြစ်နေလို့ လှမ်းအော်ပြောနေရတယ်။ တန်းစီတာပဲ ကြမ်းပြင်သံမံတလင်းပေါ်မှာ မျဉ်းဖြူကြောင်းဆွဲထားပေးသည့်အတိုင်း တန်းကို ညီအောင်စီရမှာကို ရှေ့တန်း သူတက်ချင်၊ ငါတက်ချင် နေရာလုနေကြသေးတယ်။

“ဆရာမ ... သမီးက ထောင်ပိုင်ကြီးဝင်လာရင် တင်ပြစရာရှိလို့ ရှေ့တန်းနေရာဖယ်ပေးခိုင်းတာ ဒီကောင်မက ကပ်နေတယ်”

“ဟဲ့ ... ငါလည်း ထောင်ပိုင်ကြီးကို အနီးကပ်မြင်ချင်လို့ စောစောထဲက ဒီနေရာယူထားရတာ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဟဲ့ ... တော်ကြစမ်း၊ ညည်းတို့နှစ်ယောက် နေရာလုပြီး ချဉ်းပွားမနေနဲ့။ နေစမ်းပါဦး ... ကီလီကမိအေးရယ်။ ညည်းက သာတီးဒီနဲ့ ထောင်ကျလာတာ ဘာတင်ပြစရာရှိလို့လဲ”

၂၇၆ ။ ထောင်မှူးမေ

“အဟီး... ဆရာမကလည်း ထောင်ပိုင်ကြီးက ချောလားဆိုတာ အနီးကပ်ကြည့်ချင်လို့ပါ”

“သောက်ကောင်မ... တော်တော်ရွှနေ ဟုတ်တယ်။ တို့ထောင်ပိုင်က ရုပ်ရင်မင်းသားရဲ့အောင်နဲ့ခပ်ဆင်ဆင်ရယ်”

“ဟင့်... ဒါဆို သမီးအရမ်းကြည့်ချင်တာပဲ။ သမီးက မင်းသားရဲ့အောင်ဆို အသေအလဲကြိုက်တာ”

“ကဲ... ဒီလောက်တောင် ကြည့်ချင်တဲ့ကောင်မ... ဆုတ်စမ်း။ နောက်တန်းကို နှင့်မျက်နှာမဲ့ခွက်ခွက် မည်းကြုတ်ကြုတ်ကို ဟိုက မြင်သွားလို့ လန့်သွားဦးမယ်”

ကျွန်မ တော်တော်အချဉ်ပေါက်သွားတယ်။ ကိုယ့်ရုပ်ကိုယ့်ရည်မှ သေနားဘူး။ သူကများ ရှေ့တန်းတက်ချင်နေသေးတယ်။ ရှေ့တန်းမှာ တန်းစီထားသည့်အကျဉ်းသူတွေက ရုပ်ရည်သန့်သန့်ပြန်ပြန် အဝတ်အစားသပ်သပ် ရင်ရပ်တွေကို ဦးစားပေး စီထားခိုင်းရတာလေ။

မိန်းမဆောင်ထဲက ကောင်မတွေဆိုတာ ယောက်ျားနဲ့နဲ့ ကင်းကွာနေကြတော့ ထောင်ထဲဝင်စစ်ဆေးလာမယ့် ယောက်ျားဆို အကုန်အခံ့ရှုချင်လို့ ရှေ့တန်းနေရာကို အလှအယက် ဖြစ်နေတယ်။

မကြာမီ ထောင်ပိုင်ကြီးဦးဆောင်သည့် အဖွဲ့အိပ်ဆောင်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာတယ်။ အိပ်ဆောင်အဝင်ဝမှ ထောင်မှူးမက အိပ်ဆောင်လူပေါင်းစာရင်းပို့ပြီး အိပ်ဆောင်ထဲ ဝင်ကြည့်ကြတယ်။

ထောင်ပိုင်ကြီးနှင့်တူ ထောင်ကျရုံးထောင်မှူးနှင့် ဆရာဝန်ကြီးတို့ အတူတကွ ပါလာတယ်။ ရှေ့က ထောင်ပိုင်ကြီး လုံခြုံရေးတာဝန်ယူထားသော ဝါဒါနစ်ဦးက မျဉ်းလုံးအတိုလေးနှစ်ချောင်း ချိုင်းကြားညှပ်လျက် ရှေ့မှ လမ်းရှင်းလျှောက်လာနေတယ်။

အိပ်ဆောင်ထဲမှာတော့ အကျဉ်းသူတွေက နံပါတ်ကြီးစာရွက်လေးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖြန့်ကိုင်ကာ ခြေစုံရပ်လို့ ခေါင်းငုံ့ပုံစံရပ်နေရတယ်။

ထောင်ပိုင်ကြီးက နံပါတ်ကြီးပေါ်က အမှုဖြစ်ခဲ့တဲ့ ပုဒ်မနှင့် ပြစ်ဒဏ်ကာလကို မျက်မှန်တပ်ဆင်လျက် ဖတ်ကြည့်နေတယ်။ ဒီအချိန်မှာ...

“ကဲ... ဘာတင်ပြစရာရှိကြလဲ”

လို့ အသံကျယ်ကျယ်နှင့် အော်မေးလိုက်ချိန်မှာ အကျဉ်းသူများထဲမှ တင်ပြချင်သူ အကျဉ်းသူများက လက်တစ်ဖက်ထောင်ပြရတယ်။

“ကဲ... တင်ပြချင်တဲ့လူတွေ ရှေ့ထွက်လာကြ”

ဟုထောင်မှူးမက အမိန့်ပေးလိုက်တော့ တန်းစီထားသည့် အကျဉ်းသူများ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားတယ်။ နောက်တန်းက အကျဉ်းသူအချို့ကို ရှေ့တန်းနေရာဆီ နေရာပြောင်းရွှေ့ကြတော့ နဂိုရှေ့တန်းမှာ တန်းစီထားသည့် အကျဉ်းသူများက နောက်ကို မဆုတ်ချင်ဘဲ ပေကပ်ကပ်လုပ်နေတယ်။

“ဟိုကောင်မ... ညည်းက ဘာမှတင်ပြစရာမရှိရင် နောက်ကို ဖယ်ပေးလိုက်လေ။ ဘာပေရင်နေတာလဲ”

ကျွန်မ တန်းစီနေသည့် အကျဉ်းသူများ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသည်ကြောင့် စိတ်မရှည်ဘဲ ဝင်အော်ငေါက်ရှင်းတော့မှ ကီလီက မိအေးသူနေရာ မဝယ်ချယ်ဖယ်ချင်နှင့် ရှေ့တန်းတက်လာသည့် အကျဉ်းသူကို စွေစောင်းစောင်းကြည့်ပြီး နောက်ဆုတ်သွားတယ်။

“ညည်းက ဘာတင်ပြစရာရှိလို့လဲ”

ထောင်ပိုင်ကြီးက တင်ပြစရာရှိသည့် အကျဉ်းသူများထဲမှ အကျဉ်းသူတစ်ယောက်ကို နံပါတ်ကြီးစာရွက်လှမ်းယူပြီး မေးမြန်းနေတယ်။ အကျဉ်းသူမမှာ ချမူဖြင့် ထောင်သုံးနှစ်ကျနေသော ဝင်းဝင်းမာ ဖြစ်နေတယ်။

“ထောင်ပိုင်ကြီး ကျွန်မတို့ မိန်းမဆောင်မှာ ပုံစံခွက်ရေခွံ ရေခန်းရတာ မလုံလောက်လို့ ခွက်ရေပိုပေးစေချင်ပါတယ်”

“အေး... ကောင်းပြီ၊ ငါ စီစဉ်ပေးလိုက်မယ်”

ထောင်ပိုင်ကြီးက အကျဉ်းသူ၏ တင်ပြချက်အပေါ် အိပ်ဆောင်မှူးနှင့် ညှိနှိုင်းဆောင်ရွက်ပေးမည်ဟု ပြန်ပြောတယ်။ ကျန်အကျဉ်းသူများက

၂၇၈ ။ ထောင်မှူးမမ

လည်း မိမိတို့အခက်အခဲများကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် တင်ပြပြောဆို နေကြတယ်။

ဒီလိုပါပဲ ထောင်ပိုင်တန်းစီနေ့ဆို ပြဿနာအမျိုးမျိုးကို ဆီလို အပေါက်ရှာတင်ပြချင်ကြတာ များတယ်။ များသောအားဖြင့် ရေချိုးရသည့် အခက်အခဲ၊ ထောင်ဝင်စာတွေ့ဆုံရသည့် အခက်အခဲ၊ ကျန်းမာရေး ကူညီ စောင့်ရှောက်ပေးနိုင်ဖို့ အခက်အခဲများကို တစ်ယောက်ချင်း တင်ပြနေကြ တာ များပါတယ်။

ကျွန်မတို့ ဝန်ထမ်းတွေဘက်ကတော့ ထောင်ပိုင်ကြီးဆီက အမိန့် ချွတ်ပေးမည့်အပေါ် လိုက်နာဆောင်ရွက်ကြဖို့ပဲ ရှိပါတယ်။ အိပ်ဆောင်ထဲ မှာက လူပေါင်းသောင်းခြောက်ထောင်လောက်ရှိတာ သူတို့ ဖြစ်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒအတိုင်းသာ လိုက်လံဖြေရှင်းပေးရမယ်ဆို ဘယ်လွယ်နိုင်ပါ့မလဲ။

အဲဒီလို ထောင်ပိုင်ကြီး တန်းစီစစ်ဆေးပြီးသွားလို့ သူ့အဖွဲ့နှင့်အတူ အိပ်ဆောင်ထဲက ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားတယ်။ ဒီတော့မှ ကျွန်မတို့လည်း တာဝန်တစ်ခု ပေါ်သွားသလို ခေါင်းပေါ့သွားခဲ့ရတော့တယ်။

ဒါတောင် အိပ်ဆောင်ထဲက ကောင်မတွေက ထောင်ပိုင်တန်းစီ ပြီးလို့ တန်းဖြုတ်သွားသည်နှင့် လက်ပံပင်ဆက်ရက်ကျသလို တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ဝေဖန်ပြောဆိုနေကြသေးတယ်။

“ဟီး ... ဟီး ... ဖေဖေကြီးက ခန့်ချောကြီးနော်”

“ကောင်မ ... ထော်တော်နန့်၊ ဖေဖေကြီးက သဘောကောင်းပုံ ရတယ်”

“ဟုတ်တယ်ဟ ... ငါတို့ တင်ပြထားတဲ့အတိုင်း လိုက်လျောပေး မှာပဲ”

ဤကဲ့သို့ အကျဉ်းသူတစ်သိုက်ကတော့ လိပ်ကျောကြောင်ကော် ပြောင်ချော်ချော် ပြောနေကြတယ်။ ကျွန်မတို့အတွက်တော့ ထောင်ပိုင်ကြီး တန်းစီနေ့ဆို ဆီလိုအပေါက်ရှာပြီး ပြဿနာမဖြစ်ရအောင် မျက်ခြေမပြတ် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နေရတာနှင့် ဖတ်ဖတ်မောနေတယ်။

လူယုံသတ်ရက်တာ ခက်ခက်ဟာ ။ ၂၇၉

သူတို့ကတော့ ထောင်ပိုင်တန်းစီနေ့ဆို ပျော်တပြုံးပြီး ဖြစ်နေကြ တယ်။ ဖြစ်မှာပေါ့။ အိပ်ဆောင်ထဲမှာ ယောက်ျားနဲ့ မရှူရလို့ တွန့်တွန့်လူးနေ တဲ့ဟာတွေ ဒီလိုနေ့မျိုးမှ ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်ယောက်ျားတွေကို မြင်ရ စကား ပြောလိုက်ရတော့ ကျေနပ်နေမှာပေါ့။

“ဟဲ့ကောင်မတွေ ... ချေးခြောက်ရေမနူးနှင့်၊ အလုပ်သွားလုပ် ကြ”

ကျွန်မ တွတ်ထိုးနေသည့် အကျဉ်းသူအုပ်စုကို ထောင်ပိုင်တန်းစီ ပြီးသွားလို့ ကိုယ်တာဝန်ကျသော အလုပ်များ လစ်ဟင်းသွားမည်စိုး၍ အော် ငေါက်မောင်းထုတ်လိုက်တယ်။ သူတို့ကတော့ ဒီလိုပါပဲ။ ခိုလို့ရလျှင် အပမ်း ခိုချင်နေသည့် ဟာမျိုးတွေ။

မနက်ကတည်းကထောင်ပိုင်တန်းစီစစ်ဆေးသည့်နေ့မို့အိပ်ဆောင် ထဲမှာ ပြင်ရဆင်ရ၊ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရနှင့် လူတွေက ဂျင်ခြေလည်နေကြ တာ။ နေ့စဉ်လုပ်နေကြ အလုပ်ကိုပစ်ပြီး တန်းစီဖို့အရေး လုံးပန်းနေရသည် နှင့် အချိန်တွေ ကုန်မှန်းမသိ ကုန်သွားပြီ။ ခုထိ မိမိတာဝန်ကျသည့် အလုပ် ဆီ သွားမလုပ်နိုင်သေးဘဲ ထောင်ပိုင်ကြီးအကြောင်း အရသာခံပြောလို့ မဆုံးနိုင်ကြသေးဘူး။

“ဟဲ့ ... နှစ်ယောက်စီ သေသေချာချာ တန်းစီထိုင်ထားစမ်း
ဟိုကောင်မ ... ဘာဖြစ်လို့ သူများကြား ဝင်တိုးစိနေတာလဲ”

တန်းစီထားသည့်နေရာမှာ သာတီးဒီတစ်ယောက်က လူကြားထဲ
ကို အတင်းတိုးဝှေ့ဝင်နေတယ်။ နဂိုတန်းစီထားသူတွေကလည်း ကိုယ့်နေရာ
ပျောက်သွားမှာစိုးလို့ အတင်းပေကပ်ထိုင်နေတယ်။ ဒါကို သူက နောက်မှ
လည်း လာသေး မောင်ဦးလုပ်ချင်နေလို့ ကျွန်မ ကြိမ်လုံးကို ချုပ်လှောင်မှ
နောက်ဘက်ဆုတ်သွားတယ်။

“ထမင်းဖိုလာပြီ ... ထမင်းဖို”

အိပ်ဆောင်ပေါက်ဝနားမှာတံခါးစောင့်ဗာရာလုပ်နေသည့်ဖိုးဇင်မာ
ရဲ့ အသံစူးစူးလေးက ထမင်းဝေမည့်ဘုတ်မှာ တန်းစီထိုင်နေသည့် အကျဉ်း
သူများ၏ မျှော်လင့်ချက် ပြည့်သွားလို့ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားတယ်။

ဘောပြားမောင်သင်းဆိုသူနှင့် ကိုကိုမောင်တို့နှစ်ဦး အိပ်ဆောင်ဝ
ဆီ အပြေးအလွှား ရောက်သွားတယ်။ ထမင်းပုံးက တိုင်ကီပြတ်နှင့်ထည့်
ပြီး လာပို့တာကြောင့် တံပိုးနှင့် လျှိုပြီးထမ်းတယ်။

မိန်းမဆောင်ထဲမှာက အလုပ်ကြမ်းသယ်ရပိုးရသည့်အခါမှာတော့
ဒီလိုဘောပြားတွေပဲ အားကိုးနေရတာလေ။ သူတို့က ပင်ကိုမိန်းမစစ်စစ်က
နေပြီး ခါတော်မီ ထောင်ထဲရောက်မှ ဘောပြားဖြစ်သွားကြတာ မဟုတ်
ဘူး။

အပြင်လောကမှာ နေစဉ်ကတည်းက ယောက်ျားစိတ်ပေါက်နေကြ
တာ။ ဝတ်တော့စားတော့လည်း ယောက်ျားစတိုင်လ်။ ကြည့်ပါလား ဆံပင်
ကို ဘယ်အချိန်လောက်ကတည်းက ဖြတ်ပစ်ထားတယ် မသိဘူး။ ဘိုကေပုံစံ
နဲ့ ယောက်ျားဝတ်အင်္ကျီအကြောင်အကြားကို ဝတ်ပြီး ပုဆိုးဝတ်ထားတာ
များ ပိုရိသေသပ်လို့။

ကျွန်မ အဲဒီလို ကိုယ့်လိပ်ပြာကိုယ် မရှက်သည့်ဟာမျိုးကို သိပ်ခွံ
တာပဲ။ မိန်းမဆိုလည်း မိန်းမပီပီသသနေစေချင်တယ်။ ယောက်ျားမှန်ရင်

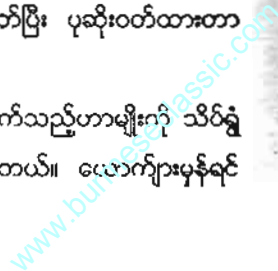

“အားလုံး ... တန်းဖြုတ်မယ်”

ကျွန်မ တစ်ဆောင်လုံးကြားအောင် အသံကျယ်ကျယ်နှင့် အော်
လိုက်ချိန်မှာပဲ အကျဉ်းသူအားလုံး ကိုယ့်အလုပ် လုပ်နေကြသည့်နေရာမှ
အပြေးအလွှား ရောက်လာကြတယ်။

ဒီအချိန်ဆို နံနက်စာ ထမင်းကျွေးမည့်အချိန်မဟုတ်လား။ အားလုံး
လိုလို ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေကြမှာပေါ့။ မနက်စောစောထဲက ဆန်ပြုတ်
တစ်ပန်းကန်ပဲ သောက်ထားကြရတာ။ ဗိုက်ထဲက တက္ကီတိုမြည်နေမှာ အမှန်
ပဲ။

ထမင်းပုံက ဘယ်ဆီနေမှန်းမသိသေးဘူး။ ထမင်းဝေမည့် နေရာ
နားမှာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တိုးဝှေ့နေရာယူနေကြတယ်။ ဘယ်လောက်များ
ဆာနေကြလည်းမသိဘူး။ ငတ်ကြီးကျပြီး ထမင်းဦးဆုံးရဖို့ အလှအပင်
တိုးခွေနေလို့ ...။

၂၂။ ဆောင်ရွက်ပေ

လည်း ယောက်ျားစစ်စစ်လို ဒေါင်းတင်မောင်းတင်နေပြီပေါ့။ ခုတော့ ဟို
ခေရာက ဒီခေရာကပုံစံနှင့် အလကား ဘောပြားလိုလူစားတွေ။

သူတို့ကို အမှတ်တမဲ့ကြည့်လျှင် မိန်းမဆောင်ထဲ ဘယ်က
ယောက်ျားတွေ ရောက်နေလဲလို့ ထင်ချင်စရာ။ သူတို့ကတော့ အနုတောမှာ
လူချောဖြစ်နေကြတာလေ။ မိန်းမဆောင်လိုနေရာမျိုးမှာ ရှားပါးပစ္စည်းတွေ
လိုပေါ့။

ကျွန်မကတော့ တာဝန်ချိန်မှာဆို အဲဒီဘောပြားတွေနဲ့ ကင်းအောင်
ရှင်းအောင်နေတယ်။ ဒင်းတို့ကို ပ၊ စားများပေးထားလို့ကတော့ ဆွမ်းဆန်ထဲ
ကြွက်ဆူနေရာသလို အထဲကဟာမတွေလို ပလူးပလဲလုပ်ချင်တဲ့ဟာတွေ။

ဒီလိုဟာတွေကို ထမင်းဖိုလာချိန်မှာ မျက်လုံးဒေါက်ထောက် စောင့်
ကြည့်နေရတာအမော။ ဒင်းတို့က ဝတ်စားထားတာသာ ယောက်ျားဟန်ပန်
စိုက်၊ ပင်ကိုစိတ်က မိန်းမဟာမိန်းမပါပဲ။

အပြင်ဘက်က ထမင်းဖိုလာပို့သည့် ယောက်ျားတွေကို တံခါးဖွင့်
ပေးလိုက်သည်နှင့် တစ်ချက်လှမ်းရှိုးနေသေးတယ်။ ဟိုဘက်က ယောက်ျား
အကျဉ်းသားဆိုတာကလည်း သိတဲ့အတိုင်း မိန်းမတွေနှင့် ကင်းကွာနေရတဲ့
လူတွေ။ ဒါတောင် ဘောပြားတွေမှန်း သိနေလျက် မမြင်ဘူး မူးမြစ်ထင်လုပ်
ချင်ကြသေး။

ကျွန်မ အဝင်တံခါးပေါက်ကို ခပ်မြန်မြန်ပိတ်ခိုင်းလိုက်လို့သာ တော်
သေးတယ်။ နို့မို့ဆို တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ရီဝေဝေမျက်လုံးတွေနှင့် ဘယ်
လောက်များ ကြွနေကြမလဲ မသိဘူး။

ဟိုမှာဖြင့် ထမင်းဆာလွန်းလို့ မျှော်တော်ယောင်ဖြစ်နေကြပြီး
သူတို့က အကြည်ဆိုက်လို့မပြီးနိုင်သေးဘူး။ တံခါးပိတ်လိုက်တော့မှ ထမင်း
ပုံးကို နှစ်ယောက်သား တံပိုးလျှိုပြီး ကုန်းထမ်းနေတော့တယ်။

“ကိုကိုမောင် ... သူများကို အရင်ဦးစားပေးနော်”

“ငါက အရင်ဦးဆုံး နေရာယူထားတာဟဲ့”

ရှေ့ဆုံးတန်းမှာ တန်းစီနေသည့် အကျဉ်းသူနှစ်ယောက်က သူ
အရင်၊ ဝှါအရင်လုပ်ပြီး အငြင်းပွားနေကြသေးတယ်။ ကိုကိုမောင်လိုမျိုး သူ
ကို အပြောချိုချိုလေးနှင့် ခေါ်လိုက်ရင် သဘောကို ခွေ့နေတာပဲ။

အမှန်တော့ သူတို့ချင်းသာ သိနားလည်ကြသူများမို့ အထာစကား
နှင့် ညှဉ်းတုတ် ပြောနေတာဖြစ်တယ်။ ကိုကိုမောင်ဆိုတာကလည်း အပြင်
လောကမှာ လူတကာရဲ့ မျက်ခုံးမွှေးပေါ် စကြဲလျှောက်စားနေသည့် ဖိုးတွမ်
တီးတစ်ယောက်ပါပဲ။ သူ့အဖေက ဌာနဆိုင်ရာ လူကြီးတစ်ဦးဆိုတော့
သူ့အဖေ အရှိန်အဝါကိုသုံးပြီး ပါမစ်တွေကို ရောင်းစားနေသည့် ဖိုးတွမ်တီး
မေမောင်ပဲ ဖြစ်တယ်။

သူက ပါမစ်တွေ ဈေးကောင်းလာတော့ အစစ်ကော၊ အတုကော
လိမ်လည်ပြီး တစ်ဖက်လူကို ရှိုးနှင့်မိုးနှင့် သားရေအိတ်ပြားကြီး အမြဲလွယ်
ပြီး စတိုင်ကျကျ လုပ်စားနေတာ။ ခံရတဲ့လူတွေဘက်က ပါမစ်အတုတွေ
မှန်း သိသွားတော့ လိမ်လည်မှု ဖိုးတွမ်တီးနဲ့ ထောင်ဆယ်နှစ်ကျနေတာ
လေ။

ဟိုတစ်ယောက် မောင်သင်းဆိုသည့် ဘောပြားကလည်း ဘာထူး
သေးလဲ။ မိန်းကလေးငယ်ငယ်လေးတွေကို အယုံသွင်းပြီး မဟုတ်ကဟုတ်က
အပြောစာအုပ်တွေ၊ အပြောခွေတွေ ထုတ်ပြစည်းရုံးလို့ ဟိုက စိတ်ထဲ သနိုး
သရိဖြစ်လာပြီဆို ပစ္စည်းတုနဲ့ နှစ်ပါးသွားနေသည့်ဟာတွေ။

သဘာဝကိုဆန့်ကျင်ပြီး မဟုတ်မဟပ်လုပ်နေကြတာ။ နောက်
မနေနိုင်မထိုင်နိုင်ဖြစ်လာပြီဆို တကယ့်အစစ်ယောက်ျားတွေလက်ထဲ တစ်
ဖက်လှည့်နှင့် ထည့်ပေးလိုက်ရော။ နောက်ဆုံး ဖာဆွယ်လုပ်စားနေကြတာ
ပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း ဖာခေါင်းမှုနဲ့ ထောင်သုံးနှစ်ကျနေတယ်။ အမည်ရင်း
စာ သင်းသင်းမာ။

ထောင်ထဲမှာ ဒီလိုပါပဲ မကောင်းကျောင်းပို့ဆိုသည့်စကားလှပေါ့။
အကျင့်စာရိတ္တမကောင်းခဲ့ကြလို့လည်း ဒီထောင်ထဲကို ရောက်လာခဲ့ကြတာ

၂၈၄ ... ထောင်မှူးမမ

များပါတယ်။ ကျွန်မတို့ကတော့ ကောင်းကောင်း၊ မကောင်းကောင်းထောင်ထဲ ရောက်လာပြီဆိုသည်နှင့် တာဝန်အရ ရောထွေးဆက်ဆံနေရတာလေ။

“ဒေါင် ... ဒေါင် ... ဒေါင် ... ဒေါင်”

ဂါတ်မကြီးပေါ်က နာရီမောင်းထိုးသံကို နားစွင့်မိတော့မှပဲ ဆယ်နာရီ မောင်းထိုးနေပြီမို့ ကျွန်မလည်း မနက်ဆယ်နာရီက ဆယ်နှစ်နာရီ ဂျူတီလဲ ထမင်းစားထွက်ရတော့မည်ဆိုသည်ကို သတိရလာတော့တယ်။

ကျွန်မတို့ ထောင်ကျဆောင်မှာက ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးလေးဦးရှိနေ တော့ တစ်ဂျူတီကို နှစ်ယောက်စီတာဝန်လဲ အပြင်ထွက်ခွင့်ရတာ။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် မနက်ဆယ်နာရီထွက်လျှင် ကျန်အဖွဲ့က ဆယ်နှစ်နာရီက နေ့ လယ်နှစ်နာရီထိ အပြင်မှာ ပြန်နားခွင့်ရတယ်။

ဒါကြောင့် ကျွန်မလည်း တစ်မနက်လုံး ထောင်ပိုင် တန်းစီစစ်ဆေး သည့်ကိစ္စတွေနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေခဲ့တာကြောင့် ဗိုက်ထဲကလည်း တကြုတ် ကြုတ် ပြည်သံပေးနေပြီ။ ခုချိန်မှ အိမ်ပြန်ရေမိုးချိုးပြီး ထမင်းစားနားရမှာ လေ။

ကိုယ့်တာဝန်ချိန် ပြီးသွားလို့ အိမ်ကို ခေတ္တပြန်နားရခိုက်မှာတော့ စိတ်အေးလက်အေး အပြည့်အဝနားချင်တာပေါ့။ တစ်နေ့လုံး ထောင်ထဲမှာ ချည်း နေနေရတာ ထောင်ကျနေတာနဲ့ ဘာထူးသေးလဲ။

ကျွန်မ ပစ္စည်းလေးတွေကို သိမ်းဆည်းလို့ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်လေး ထဲ ထည့်နေချိန်မှာ မနက်ပိုင်း ထောင်ဝင်စာတွေဆုံတုန်းက ဒေါ်လာမဆွေ ဆရာမစားဖို့ဆိုပြီး လက်ဆောင်လာပေးထားသည့် ကြက်သားကြော်တစ်တုံး နှင့် ပုစွန်ခြောက်ကြော်ကို သတိရမိတော့တယ်။

ကျွန်မတို့လို မနက်မိုးလင်း ငါးနာရီလောက်ထဲက ဂျူတီကို တန်းဝင် လာရတာဆိုတော့ အိမ်မှာ အမေကလည်း လူမမာဖြစ်နေလို့ အိမ်ရောက် မှပဲ ထမင်းတစ်လုံး ကောက်တည်ပြီး စားရသောက်ရတော့မယ်။

ကျွန်မ ဆယ်နှစ်နာရီမှာ ထောင်ထဲကို ဂျူတီပြန်ဝင်ဖို့ အိမ်က ထွက်လာတယ်။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လမ်းလျှောက်နေရင်း အိုးမလုံအုံပွင့် သလို ဖြစ်နေတယ်။ လူတွေက ကျွန်မ လမ်းလျှောက်လာနေတာကို လှမ်း ကြည့်သည့်အခါ ရှက်ကိုးရှက်ကမ်း ဖြစ်နေမိတယ်။

ဟင်း ... ဟင်း ... ဘာရယ်ဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မလည်း မနက် အစောကြီးထ ဂျူတီဝင်ဖို့ သွားရသည့်အခါ ထောင်ဖွင့်အမီ အပြေးအလွှား သွားရဖို့ မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်ပြီး အပြေးချီတက်နေရတာဆိုတော့ ဝီး လိမ်းခြယ်သဖို့ အချိန်မရဘူးလေ။

ခုလို နံနက်ဆယ်နာရီထွက်ဂျူတီချိန်ဆိုတော့ အိမ်ပြန်ပျော်ချိန် မပြုမပြင်ကတိုက်ကရိုက် အလုပ်ဝင်သွားရသည့်အချိန် မဟုတ်တော့ မိန်းမ ဘာသာဘာဝ အလှပြင်ချင်စိတ် ပေါက်လာတယ်။

www.burmeseclassic.com

၂၆ - ထောင်မှူးမ

ဒါကြောင့် ရေမိုးချိုးပြီးသွားသည်နှင့် သနပ်ခါးကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး လိမ်းနေတယ်။ ပြီးမှ မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ ပါးကွက်ကျားလေး လူးလိုက်တယ်။ နှုတ်ခမ်းကိုလည်း နှုတ်ခမ်းနီပါးပါး ဆိုးလိုက်တယ်။

အားလုံး စိတ်တိုင်းကျ ပြင်ဆင်ခြယ်မှုန်းပြီးမှ ယူနီဖောင်းအင်္ကျီ အဖြူရောင်လေးကို ဝတ်ဆင်လိုက်တယ်။ ရင်ဖုံးအင်္ကျီချည်း ဝတ်ဆင်နေရတာကြောင့် ဘလောက်စိဆန်ဆန် ရှန်သားပွင့်အဖြူရောင်အင်္ကျီလေးကို ဝတ်ဆင်ထားလိုက်တယ်။

ထဘီကတော့ ယူနီရောင်ပြောင်လုံချည်ဖြစ်နေတော့ အပေါ်က အင်္ကျီဖြူနဲ့ဆို လိုက်ဖက်နေတယ်။ အမြဲတမ်း ဖိုးရိုးဖားရားဖြစ်သလို ဝတ်ဆင်နေတော့ ကျွန်မပုံစံက အဘွားကြီးအိုပုံပေါက်နေမှာပေါ့။

ခုလို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်စားကြည့်လိုက်တော့လည်း နဂိုရှိလို့ နှုတ်ခမ်းထွက်တာနေမှာပေါ့။ မပြုမပြင် ဖြစ်သလိုနေတတ်တဲ့ မိန်းမပြင်လိုက်ဆင်လိုက်တော့လည်း ရုပ်ပေါက်လာလို့ ထင်ပါရဲ့။ ဝိုင်းကြည့်နေလိုက်ကြတာ။

မကြည့်ချင် မြင်ပါလျက်သား ကျွန်မရဲ့ပုံစံကို လူတွေ ဝိုင်းကြည့်နေကြတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဟုတ်ကြီးထင်ဘဝမြင့်ချင်သလိုလိုရယ်။ ဘာရယ်ဟုတ်ပါပဲနဲ့ ဒီနေ့မှ အထူးအဆန်းလုပ်ကြည့်နေကြသည့် လူများကို အရေးမစိုက်နိုင်ဘဲ ထောင်ထဲကို ရောက်လို့ဖော့နှင့် ခပ်သွက်သွက် လှမ်းလာနေတယ်။

ထောင်ဘူးဝရှေ့ရောက်တော့ တံခါးထဲက ထောင်ဝင်စာတွေပြီး ပြန်ထွက်လာနေသည့် လူများနှင့် တိုးနေသဖြင့် ခေတ္တစောင့်ဆိုင်းရင်း တံခါးရှေ့မှာရပ်နေတယ်။ တံခါးထဲက လူအုပ်ကုန်သလောက်ရှိမှ နောက်ဆုံးကနေ ဖြည်းဖြည်း လျှောက်ထွက်လာနေသည့် ယောဂီဝတ်အဘွားအိုတစ်ဦးနှင့် ဆုံမိတယ်။

လူယုံသတ်ရက်တာခက်ခက်စာ ၂၇

အဘွားအိုဟာ ဒူးမကောင်းဟန်တူပါတယ်။ အဝင်အဝတ်ခါးထေးက ကာရံထားတဲ့သံပြားကို လှမ်းကျော်အထွက်မှာ ယိုင်လဲမလိုလို ဖြစ်သွားသည်ကြောင့် ကျွန်မ ဝင်ထိန်းကိုင်တွယ်ပေးလိုက်ရတယ်။

“အဘွား... အဖော်မပါဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... မပါပါဘူး။ တစ်ယောက်ထဲလာတာ၊ မြေးလေးတို့ ထောင်ဝင်စာ လာတွေ့တာပါ”

“ဟုတ်လား... ယောကျ်ားဆောင်ကလား။ မိန်းမဆောင်ကလား”

“မိန်းမဆောင်ထဲက ရွှေခိုးမှုနဲ့ ထောင်ကျနေတဲ့ မြေးမလေးပါ”

“ဪ... နာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“ခက်ခက်မာပါ”

ကျွန်မ ဒီနာမည်ကို ကြားလိုက်ရမှ ရေကန်ဗာရာလုပ်နေသည့် ခက်ခက်မာ မျက်နှာကို ပြေးမြင်လိုက်မိတယ်။

ကျွန်မလည်း တာဝန်ချိန်ရှိနေလို့ အဘွားကြီးကို ဝိတ်ဝနာထိဖေးကူတွဲပို့ပြီး ထောင်ထဲဝင်လာတယ်။ ကျွန်မ တာဝန်ချိန်က ဆယ်နာရီ ထမင်းစားထွက်ရတာမို့ ဆယ်နှစ်နာရီမှာ ဂျူတီပြန်ဝင်ရမယ်လေ။

ကျွန်မ အိပ်ဆောင်ထဲ ဝင်လိုက်ချိန်မှာပဲ အိပ်ဆောင်တံခါးတွေက တန်းပိတ်ထားချိန်မို့ အဆောင်ထဲ လူရှင်းနေတယ်။ ကျွန်မနှင့် ဂျူတီထဲရမည့်အဖွဲ့က စောင့်နေကြတယ်။

ခုလို နေ့လယ်ဆယ်နှစ်နာရီကနေ နေ့လယ်နှစ်နာရီအထိဟာ တန်းပိတ်ထားချိန်မို့ အကျဉ်းသူအားလုံး အိပ်ဆောင်ကြီးထဲမှာ နားနားနေနေ ရှိနေကြတယ်။

ထိုအချိန်မှာ ရေကန်ဗာရာ ခက်ခက်မာတစ်ယောက် ရေကန်အို သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေတယ်။ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ အိပ်ဆောင်ထဲက ဘုတ်ကိုင် လုပ်နေသည့် ဗာရာများမှာ မိမိတို့တာဝန်ကျရာနေရာမှာ လုပ်စရာရှိသည့်

အလုပ်ကို ပြီးစီးအောင် လုပ်ဆောင်ကြရင်း အိပ်ဆောင်ထဲဝင်နားမနေပါဘူး။

ကျွန်မလည်း ဂျူတီဝင်လာတုန်းက ဘူးဝတ်ခါးနားမှာ အမှတ်မထင် ဆုံတွေ့လိုက်ရသည့် အဘွားအိုကို သတိရသွားတယ်။ အဖော်မပါရှာဘဲ တစ်ယောက်တည်း ထောင်ဝင်စာတွေ့ဆုံရန် လာခဲ့သည်ကို စိုးရိမ်ကြောင့်ကျဖြစ်နေမိတယ်။

ဒီလို မိဘအရွယ်အိုကြီးအိုမတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုအကြောင်းကိစ္စဖြင့် ထောင်မှာ ထောင်ဝင်စာလာရောက်တွေ့ဆုံခဲ့ရသည်ကို မေးမြန်းစူးစမ်းသိချင်စိတ်က ပြင်းပြလာနေတယ်။ ကျွန်မ အမေအရွယ် အဘွားအိုအတွက် ကရုဏာသက်ဝင်စိတ်နှင့် ဘဝရပ်တည်နေမှုကို သိချင်လာတယ်။

ဒါကြောင့် ရေကန်ဗာရာရုံရာ ရေကန်ဆီကို ထိုင်နေရာမှ ထသွားပြီး အကျိုးအကြောင်းသိရှိနိုင်ရန် တီးခေါက်မေးမြန်းကြည့်နေမိတယ်။ ဗာရာအကူညီသူ ခက်ခက်မာမာလည်း ကျွန်မကို တွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့် အထူးအဆန်း ငေးကြည့်နေရင်း အံ့ဩနေတယ်။

“ဆရာမ ... ဒီနေ့ ... သိပ်လှတာပဲ”

“ဟဲ့ ... တော်ရုံမြောက်ပါဟယ်။ တော်ကြာ မိုးပေါ်ပျံနေဦးမယ်”

“တကယ်ပြောတာပါ ... ဆရာမ၊ ခုလို ဖီးလိမ်းပြင်ဆင်ထားတာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး။ ဘာလဲ ... ရည်းစားနဲ့ ချိန်းတွေ့ပြန်လာတာလား”

“အို ... တောက်တီးတောက်တဲ့ ရည်းစားဆိုလို့ ဖီးပြားတောင်မစားဘူး။ တို့လို ဝန်ထမ်းတွေဘဝက ရည်းစားထားဖို့ နေနေသာသာ ထောင်ထဲနဲ့ ထောင်ပြင် တစ်နေ့လုံးပတ်ချာလည်ပြေးနေရတာ။ ရည်းစားထားဖို့အချိန် မပေးနိုင်ပါဘူးအေ”

“ဆရာမရယ် ... ရည်းစားထားတာပဲ။ အချိန်ပေးစရာ မလိုပါဘူး။ ကျွန်မတို့တော့ မျက်လုံးချင်း တစ်ခါဆုံတာနဲ့ တန်းကြိုက်လိုက်တာပဲ”

“ဟဲ့ ... လွယ်လှချည်လား။ သူက ဘယ်လိုလူစားလဲဆိုတာလည်း နည်းနည်းပါးပါး စုံစမ်းပြီးမှ ကြိုက်သင့်ကြိုက်ရမှာပေါ့ဟဲ့”

“အို ... အဲဒီလို ဖိစာကြောင်နေရင် သူများနောက် ပါသွားမယ်။ သူက ကိုယ့်ကိုကြိုက်လို့ ရေလာမြောင်းပေးလုပ်လာနေမှတော့ ဘာအိုက်တင်ခံနေစရာလိုလဲ။ အိုကေမှာ စိပျော်ပြီးသားပေါ့”

“နင်တို့ မိန်းမတွေဟာ တော်တော်အညှာလွယ်တဲ့ မိန်းမတွေပဲ”

“ဟင်း ... ဟင်း ... အဲဒီလို အညှာလွယ်ခဲ့တာကြောင့်လည်း သူနဲ့ယူပြီး ဒီအမှုဖြစ်ထောင်ကျလာခဲ့တာပေါ့”

“ဟုတ်လား ... နင့်အမှုက တစ်မျိုးပါလား။ ပြောစမ်းပါဦး ... ဘယ်လို ဖြစ်ပျက်လာခဲ့တာလဲ”

“ဒီလို ... ဆရာမရေ၊ စောစောက ဆရာမနဲ့တွေ့ခဲ့တဲ့ ကျွန်မကြီးဒေါ်က တရားလိုလုပ်ပြီး အမှုဖွင့်ခဲ့လို့၊ မိုးမှုနဲ့ ထောင်နှစ်နှစ်ကျလာခဲ့ရတာပဲ”

“ဟင် ... ဘယ်နှယ်ကြီးဒေါ်လည်း ကိုယ့်မြေးကို အမှုဖွင့်ပြီး ထောင်ထဲထည့်ရတယ်လို့။ ဇာတ်လမ်းလေး ပြောပြစမ်းပါဦး”

“ဒီလို ... ဆရာမရေ”

ဟု အစချီလျက် ရေကန်ဗာရာ ခက်ခက်မာမာသည် သူမ၏ အမှုဖြစ်စဉ်လေးကို ပြောပြနေရှာတယ်။ ကျွန်မမှာတော့ အံ့ဩနေခဲ့မိတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုယ့်မြေးလေးတစ်ယောက်ထဲ ရှိတာ ဘယ်လိုပြဿနာတွေ ရှုပ်ထွေးခဲ့ကြလို့များ ထောင်နှစ်နှစ်တောင် ကျနေရတယ်လို့။

တယ်။ ဒီကြားထဲ ရွာမှာ ငွေတိုးလည်း ချေးနေတော့ စုပိတောင်ပြီး စီးပွားရေး ချောင်လည်နေတယ်။

ကျွန်မကို ငယ်ငယ်လေးထဲက အိမ်မှာ ခေါ်မွေးစားထားခဲ့ပြီး အရွယ် ရောက်လာတော့ ကျောင်းလည်း ထားပေးတယ်။ ကျွန်မက ပညာရေးဘက် မှာ မထွန်းကားတော့ ရှစ်တန်းနှစ်ခါရုံးပြီးကတည်းက ကျောင်းထွက်လိုက် တယ်။

ကြီးဒေါ်နှင့်အတူ အိမ်အလုပ်တွေကို ဝိုင်းကူလုပ်ပေးနေခဲ့တယ်။ ကြီးဒေါ်ကတော့ ကျွန်မ ပညာရေးမကောင်းခဲ့ပေမယ့် စီးပွားရှာစားတတ် အောင်လို့ဆိုပြီး စီးပွားရေးလုပ်ဖို့ ငွေအရင်းအနှီး စိုက်ထုတ်ပေးတယ်။

ကျွန်မကလည်း အလကားထိုင်စားနေမယ့်အတူတူ စီးပွားရေး လုပ်စားနေတာမှ ကောင်းမယ်ထင်ပြီး အိမ်ရှေ့မြေကွက်လပ်မှာ အကြော် ကြော် ရောင်းနေတယ်။ ရောင်းလို့ရလာသည့်ငွေကို ကြီးဒေါ်လက်ထဲ ပြန်အပ် တယ်။

အဲဒီလို အကြော်သည်ဘဝနှင့် ကျင်လည်နေတုန်းမှာပဲ ဖူးစာတံ ပါလာလို့လားမသိပါဘူး။ ကျွန်မဆိုင်မှာ နေ့စဉ် အကြော်လာလာအားပေး နေသည့် ဖောက်သည်တစ်ယောက်နှင့် အကျွမ်းတဝင် ဖြစ်ခဲ့တယ်။

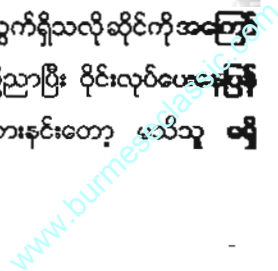
သူ့နာမည်က ကိုကံလှတဲ့။ သူက ဆိုက်ကားနင်းစားနေတယ်။ မနက်တိုင်း ကျွန်မဆိုင်မှာ ဆိုက်ကားဂိတ်ထိုးပြီး အကြော်စားပြီးမှ ခဏ်သည် လိုက်ပို့တယ်။ သူ့နဲ့ကျွန်မက တစ်ရပ်တည်းသားတွေဆိုတော့ နဂိုကတည်း က ခင်မင်ရင်းနှီးနေတယ်။

သူက စကားပြောလျင် အာသွက်လျှာသွက်ရှိသလို ဆိုင်ကို အကြော် လာစားသည့် လူများကို ကျွန်မကိုယ်စား ကူညီညာပြီး ဝိုင်းလုပ်ပေးနေပြန် တယ်။ ရပ်ကွက်ထဲမှာလည်း သူက ဆိုက်ကားနင်းတော့ မသိသူ ချီ သလောက်ပဲ။

ကျွန်မကို ငယ်စဉ်တောင်ကျေးဘဝထဲက လူမမယ်ဖြစ်နေရှာသော တူမလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပေမယ့် သူ့သမီးက မွေးသည့်မြေးမလေးလို သဘောထားပြီး ချစ်အားပိုခဲ့တယ်။ ကျွန်မ အမေ ဒေါ်ထားမေက အခု ကြီးဒေါ်ရဲ့ ညီမလေ။

အဖေနှင့်အမေ ရုတ်တရက် ဆုံးပါးသွားပြီး လူမမယ်ဘဝနှင့် ကျွန် မရစ်ခဲ့ရှာသည့် ကျွန်မကို လောကအလယ်မှာ တစ်ကောင်ကြွက်ဘဝနှင့် မျက်နှာမငယ်ရအောင် ကြီးဒေါ် ဒေါ်တင်မေက ခေါ်ယူစောင့်ရှောက်ထားခဲ့ တာပါ။

ကြီးဒေါ် ဒေါ်တင်မေက အပျိုကြီးဆိုတော့ သားသမီးနောက်ခံ မရှိဘူးလေ။ လယ်ငါးကေကို အငှားချထားပြီး လုပ်ကိုင်စားသောက်နေ

သူ့ရဲ့ အာသွက်လျှာသွက်ပြောတတ်တဲ့ အမူအကျင့်ကြောင့် ထင်တယ်။ အကြော်လာစားသည့်လူတွေက ကျွန်မကို မထိခလုတ်၊ ထိခလုတ်ပြောပြီး သူ့နင့်စနောက်နေတာကို သူက သွားဖြဲပြီး ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ သဘောကျနေတယ်။

နောက်ပိုင်း ကျွန်မကလည်း အရွယ်ဖော်ဝင်စ ပျံတန်တန် နန့်တန်တန်ဆိုတော့ ဘုန်းကြီးရှူးနှင့် လေ့လူးတွေကြတော့တာပေါ့။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း သူ့ကြောင့် စားသုံးသူဖောက်သည်တွေ ပိုင်းပိုင်းလည်နေတော့ မဆွတ်ခင်က ညွတ်ချင်ချင်ရယ်ပေါ့။

အဲဒီလိုနဲ့ပဲ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ရင်းနှီးခင်မင်နောက်ပြောင် ပြောဆိုနေသည့်ကြားကပဲ တကယ်ညားသွားခဲ့ကြတယ်။ အစကတော့ ကျွန်မကို ရောင်းတတ်ဝယ်တတ်အောင် ကြီးဒေါ် ဒေါ်တင်မေက အရင်းထောင်ပေးတာ။

ခုလို အိမ်ထောင်ရက်သား ကျသွားပြီဆိုတော့လည်း တူမလေးကို တင့်တောင်းတင့်တယ်ဖြစ်အောင် မင်လာဆောင်ပေးပြီး တစ်အိုးတစ်အိမ် ထုထောင်ပေးခဲ့တယ်။ အဲဒါကတော့ ခြံပိုင်းဘေးမှာ သီးခြားအိမ်တစ်လုံး ဆောက်ပေးပြီး နေခိုင်းတယ်။

ကြီးဒေါ်က သဘောထားကြည်ကြည်ဖြူဖြူနှင့် ခွင့်ပြုပေးစားခဲ့တာကြောင့် ကျွန်မတို့ ကြင်စဦးဇနီးမောင်နှံဟာ တစ်အိုးတစ်အိမ် သီးခြားနေထိုင်လာခဲ့ကြရတယ်။

သူက ကျွန်မ ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ဆိုပြီး အကြော်ရောင်းသည့်ဆိုင်ကို ဆက်မရောင်းစေတော့ဘဲ ဆိုက်ကားနင်းကျွေးရှာတယ်။ အစပိုင်းတော့ ဟုတ်မလိုလိုနှင့်ပေါ့။ ကျွန်မမှာ ချစ်တဲ့သူနှင့်အတူတူနေရတဲ့ဘဝကို ကျေနပ်အားရနေခဲ့တယ်။

မကြာပါဘူး။ ဒင်းက ဓမ္မဖောက်လာတော့တယ် ဆိုက်ကားနင်းလို့ ရသည့်ငွေကို ခါတိုင်းဆိုက်ကားနင်းပြီး ပြန်လာတိုင်း အပ်နေတာမအပ်တော့ဘူးလေ။ ဘယ်အပ်ဖြစ်ပါတော့မလဲ၊ ဆိုက်ကားနင်းလို့ ဝင်ပန်းတယ်အကြောင်းပြုပြီး အရက်ပဲဖိသောက်နေတော့တယ်။

အိမ်ကို ပြန်လာသည့်အခါတိုင်း မူးရှူးပြီး ပြန်လာတာကများလာတယ်။ ကျွန်မကတော့ အမျိုးမျိုးသည်းခံပြီး ပေါင်းသင်းနေတယ်။ ကျွန်မမှာ ကြီးဒေါ်မြင်လျှင် စိတ်မကောင်းမှာစိုးလို့ ချော့၍တစ်မျိုး၊ တီးတိုးတပုံ တိုတိုးတိတ်တိတ် ကျိတ်နားချပျောင်းပျပေမယ့် နားမဝင်ဘူး။

ကျွန်မ ယောက်ျားက လူတစ်မျိုး ပြန်မပြော နားမထောင်လူစားမျိုး။ အဲဒီလိုလူမျိုးကို ပေါင်းသင်းနေရသည့် ကျွန်မဘဝ ဘယ်လောက်စိတ်ညစ်ဖို့ကောင်းသလဲ။ လူကိုဖျက် အရက်ဆိုစကားလို အစက ရိုးပုံရိုးပမ်းနှင့် အရက်သောက်တတ်လာမှ ဓမ္မဖောက်လာတော့တယ်။

ဒီကြားထဲ ပေါင်းသင်းနေသည့် လူက ယောင်ခြောက်ဆယ်သမားလိုလို စိုးငွေဆိုသူနှင့် သူတော်ချင်းချင်း သတင်းလွေ့လွေ့ပေါင်းဖက်နေတာ အဆိုးဆုံးပါပဲ။ ဒီလို အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိသည့် လူနှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံနေတာ အဆိုးဆုံးပါ။

သူက လူရှုပ်လူပွေတစ်ယောက်၊ ဘယ်ကဘယ်လိုတွေ့လာပြီး ပေါင်းဖက်မိကြသလဲ မသိတော့ပါဘူး။ အိမ်မှာ နှစ်ယောက်သား ပုလင်းထောင်ပြီးတော့ သောက်စားနေတတ်သေးတယ်။

ကျွန်မ ကြီးဒေါ်က အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်သူ တရားသမား ဒီလိုလူရှုပ်လူပွေနှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး သောက်သောက်စားစား လှူမင်းသား လုပ်နေတော့ မျက်စိနောက်မှာပေါ့။

ညနေစောင်းမှ ပြန်ချင်ပြန်လာသလို ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာပဲ တရားစခန်း ဝင်ချင်ဝင်နေတယ်။

ကျွန်မ ယောက်ျားနှင့် ပေါင်းနေသည့် စိုးငွေဆိုတာက အလုပ် အကိုင် ဟုတ်တိပတ်တိမရှိဘဲ ငွေကတော့ မကြာခဏ ထောထောနေ တယ်။ ရဲစခန်းကလည်း မသင်္ကာလို့ ခေါ်ခေါ်စစ်မေးတယ်။ လက်ဆုပ်လက် ကိုင် မမိတော့ စွပ်စွဲလို့မရဘူး။

ကျွန်မ ယောက်ျားကလည်း လူကသာ အေးတိအေးစက်ပုံနှင့် မလည်ရှုပ်သားလို့ပဲ။ ကြည့်ပါလား။ ဘယ်က အချောင်ရလာတယ် မသိပါ ဘူး။ လက်ပတ်နာရီတစ်လုံး ဝယ်ပတ်တယ်လေ။ ဘယ်က ဝယ်တာလဲဆို တော့ တစ်လဆိုင်းနဲ့ အချောင်ရလို့ ဝယ်ပတ်တာပါတဲ့။

အဲ... လက်ပတ်နာရီ ဝယ်ပတ်တယ်သာဆိုတယ်။ သူ့လက်ထဲမှာ လည်း တစ်လတောင်မခံဘူး။ ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိဘူး။ ကျွန်မက မနေသာလို့ မေးကြည့်တော့ ဟိုလိုလို ဒီလိုလို လျှောက်ပြောနေရော။

ဒီတော့ သူ့နဲ့ကျွန်မ အချေအတင်စကားများ ရန်ဖြစ်ကြရော သူ ကတော့ သူ့အပေါင်းအသင်းကို ခင်တွယ်နေတဲ့သူဆိုတော့ လူဆိုးလား လူကောင်းလား ခွဲခြားမသိနိုင်ဘူး။

တစ်နေ့တော့ ကျွန်မယောက်ျားနှင့် စိုးငွေတို့နှစ်ယောက် ပြန်လာ ပြီး ကျွန်မကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့် ထုပ်ထားသော ရွှေထုပ်တစ်ထုပ် ကောက်ချ လာတယ်ဆိုပြီး လာအပ်ထားတယ်။

ကျွန်မလည်း ပျောက်သွားမှာစိုးလို့ အိမ်ရှေ့မြေကွက်လပ်မှာ တာ နှင့်တွင်းတူးပြီး မြှုပ်ထားခဲ့တယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း အရက်ဝိုင်းဖွဲ့သောက်နေကြတယ်။

မကြာပါဘူး။ ညနေကြီးခေါ် ခေါ်တင်မေတစ်ယောက် ဘုန်းကြီး ကျောင်းက ပြန်လာတယ်။ သူ့အိမ်တံခါးဖွင့်ပြီး အိမ်ထဲဝင်သွားတော့ သိ

သေတ္တာလေးက သော့ခတ်လျက် ခြေရာလက်ရာမပျက်ဘူး။ သေတ္တာကို ဖွင့်ကြည့်တော့မှ လက်ကိုင်ပဝါနှင့် ထုပ်ထားသော ရွှေထုပ်ကလေးက ပျောက်ချင်းမလှပျောက်နေတယ်။

ကြီးခေါ် ခေါ်တင်မေလည်း သူ့ဘဝနောင်ရေးအတွက် သုံးစွဲ အိုစာ မင်းစာ စုဆောင်းထားသည့် ရွှေငွေလက်ဝတ်ရတနာပစ္စည်းတွေ ပျောက်ဆုံး သွားလို့ ထိပ်မြေပေါက်သလို စိုးရိမ်ကြောင့်ကျ ဖြစ်သွားတယ်။

ရဲစခန်းမှာ ပစ္စည်းပျောက်ဆုံးမှုနှင့် အမှုဖွင့်တိုင်ကြားခဲ့တယ်။ မကြာ ပါဘူး။ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ လိုက်လာပြီး အခင်းဖြစ်ပွားသည့် ခေါ်တင်မေ အိမ် ပေါ်ကို တက်ရှာဖွေကြတယ်။ ခေါ်တင်မေအိမ်က အင်ဖက်မိုးထရံကာ အိမ် ဖြစ်တယ်။

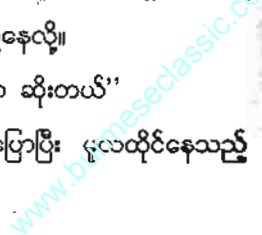
ရဲတွေက မျက်စိလျှင်တော့ သေတ္တာနှင့်ကပ်လျက် နေရာမှ ထရံ ကို အပေါက်ဖောက်ထားတာ တွေ့မြင်သွားတယ်။ ဒီတော့ ဒီအမှုမှာ အိမ် တွင်းက အတွင်းလူမပါဘဲ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုပြီး ခေါ်တင်မေအိမ်နှင့်ကပ်လျက် ကျွန်မတို့ အိမ်ပေါ်ကိုပါ စေ့စေ့စပ်စပ် ရှာဖွေတော့တယ်။ ကျွန်မ အိမ် နောက်ဖေးမီးဖိုထဲက ဓားမမှာ ရှုံ့မြေနှင့်ပြာတွေ ကပ်နေသည်ကို တွေ့သွား ၍ သိမ်းဆည်းသွားတယ်။

ကျွန်မလည်း မျက်စိမျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် ရင်တထိတ်ထိတ် ဖြစ်နေ တာပေါ့။ ကာယကံရှင်ကြီးခေါ် ခေါ်တင်မေနှင့် ကျွန်မကိုပါ ခေါ်ပြီးတော့ အိမ်ရှေ့မြေကွက်လပ်မှာ ရပ်နေကြတယ်။

ကျွန်မ အိမ်အောက်မှာ ခွေးတစ်ကောင်မွေးထားတာရှိတယ်။ ရဲ တွေက မြေကွက်လပ်တစ်နေရာကို တူးဆွကြည့်နေလို့။

“ဆရာတို့ ... သတိထားနော်၊ ခွေးက ဆိုးတယ်”

ကျွန်မ ရဲတွေကို သတိပေးသလိုလိုပြောပြီး မူလထိုင်နေသည့်

၂၉၆ ၊ ထောင်မှူးမ

နေရာမှာ ပြန်တိုင်နေတယ်။ ဒီအချိန်မှာ စခန်းမှူးက ကျွန်မ လှုပ်ရှားမှုကို စောင့်ကြည့်နေရင်း ...

“နင့်ခွေးက ... တော်တော်ဆိုးလား”

လို့ လှမ်းမေးတယ်။ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေဟာ သူတို့ စိတ်ထင်နေသည့် နေရာကို လျှောက်တူးကြည့်ပေမယ့် မတွေ့ဘူး။ နောက်ခွေးကို ကိုက် မကိုက် စမ်းသပ်သည့်သဘောဖြင့် မျက်စိနောက်အောင် လုပ်ကြည့်တော့ ခွေးက မကိုက်ဘဲ မာန်ဖိရုံသာ ရှိတယ်။ ဒါနဲ့မြေကြီးတွေကိုသာ လျှောက်တူးကြည့် ပေမယ့် ဘာမျှမတွေ့ဘူး။

နောက်စိုးငွေကို လှမ်းခေါ်ပြီး သူ့လက်မှာပတ်ထားသည့်နာရီကို တောင်းချွတ်ယူနေတယ်။ ကျွန်မကလည်း ...

“အဲဒီနာရီက ကျွန်မယောက်ျား နာရီပါ။ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ဆီက တစ်လဆိုင်းပေးပြီး အကြွေးယူထားတာပါ”

လို့ ဝင်ပြောလိုက်တယ်။ စခန်းမှူးက ကျွန်မ မျက်နှာကို သေချာ စိုက်ကြည့်နေပြီးနောက် ...

“ဟုတ်လား ... တစ်လဆိုင်းကြွေးယူထားတာကို ဘယ်လိုဆပ် မှာလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... နေ့စဉ်ငွေစုသွားပြီး ဆပ်မလို့ပါ”

“ဒါဆို ... ငွေဘယ်လောက်စုမိနေပြီလဲ”

“ဟင့်အင်း ... စုနေတုန်းပါ ဆရာ”

“နင့်ဟာက မရေမရာပြောနေပါလား”

“ဟို ... အစကတော့ ကြီးဒေါ်ဆီက ခဏလှည့်ပြီး ဆပ်မလို့ပါ။ အခု ကြီးဒေါ်မှာ ဒုက္ခရောက်နေတော့ ကျွန်မလည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ မပြောတတ်အောင်ပါပဲ”

“အဲဒါပဲ ... ကိစ္စတစ်ခုကို မဆင်မခြင် အလွယ်လိုက်ပြီး ဆုံးဖြတ် တော့ နည်းလမ်းကျတာတွေ၊ မကျတာတွေ မစဉ်းစားတော့ဘူး။ အဲဒါ နင်တို့ လင်မယား အမှားပဲ။ ငါပြောတာ သဘောပေါက်လား”

“ဟင့်အင်း ... ဆရာ၊ ကျွန်မ ဘာကိုဆိုလိုမှန်း မသိဘူး”

“အေး ... အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်တဲ့ လူကို နှိုးရခက်တယ် ဆို သလိုပဲ”

စခန်းမှူးက ကျွန်မကို စကားပြောနေရင်း ကျွန်မ ထိုင်နေသည့် ရှေ့မှာ ခြေစုံရပ်လာတယ်။ ကျွန်မလည်း ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ခေါင်းမော ကြည့်တော့ ...

“ကဲ ... ပြောစမ်း၊ နင့်ဆီမှာ ရှိတယ် မဟုတ်လား”

“ဟင် ... ဘာရှိတာလဲ ... ဆရာ”

“ဪ ... ခုထိမသိချင်ယောင် ဆောင်ချင်တုန်းပါလား။ ငါ ပြော မယ်။ မကောင်းမှုဟူသည် ဆိတ်ကွယ်ရာမရှိဆိုတဲ့စကား ကြားဘူးလား။ ဟောဒီ မားမဟာ နင်တို့ပစ္စည်းဝှက်တဲ့နေရာမှာ သုံးစွဲခဲ့တဲ့ သက်သေခံစား ပဲ။ နင် ဆက်ငြင်းနေဦးမှာလား”

“ဆရာက ကျွန်မကို တမင်သက်သက် စွပ်စွဲနေတာလား။ ကြီးဒေါ် ဒေါ်တင်မေက ကျွန်မအဒေါ်အရင်းခေါက်ခေါက်ပါ။ ကျွန်မက လုပ်ရက်ဖို့ မလားရှင်”

“ဟား ... ဟား ... နင်က သိပ်ဟန်ဆောင်ကောင်းနေတယ် ပေါ့။ ကဲ ... နင်လုပ်ရက်လား မလုပ်ရက်လားဆိုတာကို ငါက သက်သေ ပြုရတာပေါ့။ ထစမ်း နင်ထိုင်နေတဲ့နေရာ”

ကျွန်မနှင့်စခန်းမှူးတို့အချီအချာစကားပြောနေစဉ်အချိန်မှာ ကြီးဒေါ် ဒေါ်တင်မေဟာ စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် အကျယ်အကျယ်မငြိမ်းဖွယ် မဖြစ်ချင် တော့ ...

www.burmeseclassic.com

၂၉၀ ။ ထောင်မှူးမမ

“စခန်းမှူးရယ် ... သမီး ယူထားလို့လား နေပါစေ။ အဒေါ် ရွှေ ထုပ်ပြန်ရရင် ကျေနပ်ပါပြီကွယ်။ တစ်ဖက်သားတွေ ဒုက္ခမရောက်စေချင် ပါဘူး။ အားလုံးကို အဒေါ် ခွင့်လွှတ်ပါတယ်”

“မဟုတ်ဘူး ... အဒေါ်၊ အမှုတစ်ခုကို ဖွင့်ထားပြီးရင် ကျွန်တော် တို့ ရဲတပ်ဖွဲ့က လက်သည်တရားခံကိုတော့ပေါ်အောင် ဖော်ထုတ်ပေးရမယ့် တာဝန်ရှိတယ်။ ကဲ ... နင်ထိုင်တဲ့နေရာက မြန်မြန်ဖယ်လိုက်စမ်း”

ဒီတော့မှ ကျွန်မ ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားတယ်။ ကျွန်မ နောင်တ တွေ အလီလီရလာပေမယ့် နောက်ကျသွားပြီမှန်း ရိပ်မိသိရှိလိုက်တယ်။ ကိုယ့်အမှားကို တောင်းပန်သည့်အနေဖြင့် ကြီးဒေါ်ရင်ခွင်ထဲ အားကိုးတကြီး ပြေးဝင်ငိုချနေရင်းက တောင်းပန်နေတယ်။

ကျွန်မလေ အားငယ်ဝမ်းနည်းစိတ်တွေနှင့် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ တူးနေ သည့် မြေကြီးနေရာကို ကြည့်လိုက်တော့ လက်ကိုင်ပဝါနှင့် ထုပ်ထားသော အထုပ်တစ်ထုပ် ပေါ်ထွက်လာတယ်။

နောက်ဆုံးတော့ ကြီးဒေါ် ဒေါ်တင်မေ၏ ရွှေထုပ်ကို ခိုးယူခဲ့မှုနှင့် ကျွန်မကော ကျွန်မယောက်ျားပါ ထောင်ဒဏ် (၂) နှစ်စီ ထောင်ကျလာခဲ့ရ တာပဲ။ တကယ်တော့ ကျွန်မအပြစ်ကို ကာယကံရှင်က ခွင့်လွှတ်ပေးမယ့် တရားဥပဒေက ခွင့်မလွှတ်ခဲ့ပါဘူးရှင် ...။

ထောင်မှူးမမ

